

Chước Phù Dung

Contents

Chước Phù Dung	2
1. Chương 1: Đột Biến	2
2. Chương 2: Cơ Duyên	5
3. Chương 3: Khế Thân[1]	7
4. Chương 4: Thiên Duyên	10
5. Chương 5: Tóc Đen	13
6. Chương 6: Tốt Đẹp	15
7. Chương 7: Lên Ngôi	17
8. Chương 8: Nắm Chặt	19
9. Chương 9: Trạng Nguyên	21
10. Chương 10: Chiến Thiếp	23
11. Chương 11: Mỹ Sắc	25
12. Chương 12: Cổ Nhân	27
13. Chương 13: Liên Hương	29
14. Chương 14: Tiếp Xúc	32
15. Chương 15: Tình Ý	34
16. Chương 16: Nhớ Vả	36
17. Chương 17: Lưới Dục	38
18. Chương 18: Hiểu Rõ Tình Ý	40
19. Chương 19: Xuất Cung	43
20. Chương 20: Phá Vỡ	45
21. Chương 21: Dụ Dỗ	47
22. Chương 22: Mắc Câu	49
23. Chương 23: Ngạo Kiêu*	52
24. Chương 24: Khó Hiểu	54
25. Chương 25: Cho Trầm	56
26. Chương 26: Mùi Vị	59
27. Chương 27: Hạ Yến	61
28. Chương 28: Lớn Lên	64
29. Chương 29: Giao Hòa	67
30. Chương 30: Đùa Bỡn	69
31. Chương 31: Rời Đi Trong Đêm	72
32. Chương 32: Đến Nhà	74
33. Chương 33: Muội Muội Song Sinh	77
34. Chương 34: Kỳ Lạ	79
35. Chương 35: Mạnh Mối	82
36. Chương 36: Kẽ Hở	84
37. Chương 37: Không Bỏ Qua	87
38. Chương 38: Tồn Tại	89
39. Chương 39: Biểu Hiện	92
40. Chương 40: Hương Vị Ngọt Ngào	94
41. Chương 41: Đêm Đầu Tiên	96

42. Chương 42: Bị Đè	98
43. Chương 43: Phục Vụ	101
44. Chương 44: Yêu Muội	104
45. Chương 45: Phương Cúc	106
46. Chương 46: Bầm Tấu	108
47. Chương 47: Đấu Trí	111
48. Chương 48: Ấm Áp	113
49. Chương 49: Công Đạo	115
50. Chương 50: Mê Hoặc	117
51. Chương 51: Dê Tuyết	119
52. Chương 52: Thỏa Thích	121
53. Chương 53: Thỉnh Cầu	123
54. Chương 54: Hối Hận	125
55. Chương 55: Gặp Tai Kiếp	128
56. Chương 56: Thất Bại	131
57. Chương 57: N Công	133
58. Chương 58: Biệt Uyển	136
59. Chương 59: Hấp Dẫn	139
60. Chương 60: Mạc Sầu	141
61. Chương 61: Làm Ấm Ấ	144
62. Chương 62: Trở Về	147
63. Chương 63: Lôi Kéo	149
64. Chương 64: Tranh Giành Tình Yêu	152
65. Chương 65: Cảm Giác Kinh Hoàng	155
66. Chương 66: Vui Lòng Nhận Cho	158
67. Chương 67: Hoàn Chính	160
68. Chương 68: Giày Vò	163
69. Chương 69: Ngốc Nghếch	165
70. Chương 70: Truy Phụ	168
71. Chương 71: Đánh Cờ	170
72. Chương 72: Thuộc Về	172
73. Chương 73: Yêu Tinh	175
74. Chương 74: Quần Quýt	177
75. Chương 75: Hỷ Sự	180

Chước Phù Dung

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, trọng sinh, nữ cải nam trang, 3S. Rating: 20+Số chương: 75. Editor: LạcLạc + IshtarBeta: LạcLạcTất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuoc-phu-dung>

1. Chương 1: Đột Biến

Bên hồ, trên cành cây thường xanh cao to, đóa hoa tuyết trắng mọc thành bụi, tỏa ra từng đợt thơm ngát. Tán hoa tinh khiết theo gió run rẩy, chút hồng ẩn ở giữa tựa như mai đỏ xinh đẹp động lòng người.

Càng xinh đẹp, càng độc.

Thiếu nữ quỳ xuống ruộng đất tơi xốp, đầu ngón tay vê hoa mướp sát rơi trên mặt đất, đôi môi hé mở, ngậm từng đóa từng đóa hoa nhỏ héo tàn.

Mỗi một đóa cũng khiến nàng đầm đìa mồ hôi lạnh, hơi thở dần dần mong manh[1].

[1] Cây mướp sát có độc.

Con người long lanh trong veo nhìn hoa tàn đầy đất, nàng nghĩ, cả đời này đều giống như bọn chúng, rốt cuộc chỉ có thể bay khắp nơi, mặc cho người ta chà đạp.

Song, cho dù là chết, cũng không tổn hại thất lưng, rất thẳng lưng, cho đến một khắc cuối cùng vẫn giữ được tôn nghiêm.

Sợi tóc lay động theo gió, nước da tái nhợt làm tôn thêm bóng mờ dưới hàng mi dài, giống như bướm đen đang đậu, lộ ra vẻ đau thương nồng đượm, nhân vật trước mắt trở nên hư vô mờ ảo.

“Đáng tiếc cho túi da đáng tiếc này, nếu có thể vui đùa một chút thì tốt quá.” Đôi mắt của hai tên hán tử cường tráng tràn ngập sắc dục. lại không dám thực hiện hành vi, sợ bản thân rước lấy tai họa, chỉ dám nhìn chằm chằm sinh mạng nàng đang trôi qua từ từ.

Theo tập tục xưa lưu truyền, song sinh ắt mang tới đại hung, khuôn mặt tương đồng, một trong số đó là yêu ma ký thai, sau cùng cả hai chết yểu, đồng hương và gia tộc sẽ rước lấy tai họa.

Nhiều năm về trước, một trong cặp song sinh đã chết sớm, để lại nàng sống tạm trên thế gian này, hôm nay cũng bị ép bước lên con đường Hoàng Tuyền.

Nhắm mắt lại, chút độc theo máu lan tỏa khắp người, thần kinh nóng rực giống như bị lửa thiêu đốt, mở miệng lại không thể phát ra lời nào, chỉ vì giọng nói của nàng đã hồng mất.

Nương, ngài từng nói, trên đời này đều có nhân quả, thiện nhân ắt có thiện quả, tại sao nữ nhi an phận làm người nhưng vẫn rơi vào kết cục thê lương, lẽ nào nhân của kiếp trước, kiếp này chịu?

Vậy chỉ mong, kiếp này gieo quả tốt, kiếp sau có thể để nữ nhi chết già.

Ngay cả sức lực chống đỡ cũng không còn, nàng yếu ớt nằm sấp, ý thức hỗn loạn, khóe môi lại hơi nhếch lên. Cuối cùng sau nhiều năm như vậy, nàng có thể gặp lại nương và muội muội ruột rồi, đúng không? Khoang mũi tràn ngập hương cỏ tươi, giống như trở lại lúc còn bé, nương luôn tự tay làm bếp, rửa tay nấu canh giao cho nàng và muội muội, nàng nhào tới túm y phục thanh lịch của nương, vãi vốc nhiều mùi bùn đất.

Hán tử cường tráng nhấc chân lên đá đá thân thể nữ tử, tiện đà ngồi xổm xuống, ngón tay đặt ngay nhân trung nàng kiểm tra, sau khi xác nhận không còn thở nữa, mới yên tâm cười nói, “Thủ đoạn này rất cao minh, quan phủ chỉ có thể phán tử sát”.

Đại Cảnh quốc trải qua bao đời đế vương trị vì, tình hình quốc gia phát triển rất thịnh.

Thời gian cực thịnh, khởi nguồn của suy bại, các đời thịnh suy tồn vong, đều để lại vết tích, người không thể không cảnh giác. Đây là lão hoàng đế khai quốc để cho con cháu, có lẽ người thống trị thứ năm sống an nhàn và hèn yếu, triều thần mỗi người chia bè kết phái, tham ô dần dần phổ biến, thanh quan ai cũng cáo lão hồi hương, hoặc sinh tồn giữ kẽ hở phe phái.

Chính Nguyên năm 28, Tiêu phủ.

Năm cũ này trôi qua hòa thuận vui vẻ, nghênh đón năm mới. Nghe Hoàn Nhi ưỡn bụng to, Tiêu Sùng Việt diu thê tử dạo bước trong vườn hoa, nàng không sợ khí trời se lạnh của mùa đông, chỉ vì sự ấm áp trong mắt trượng phu đã hòa tan băng tuyết bốn bề.

Đột nhiên, mi tâm Nghe Hoàn Nhi nhú chặt, từng đợt co rút dồn dập mãnh liệt ở hạ thân truyền tới, giữa hai chân chảy một dòng máu nổi bật, trên làn váy trắng ngần nở rất nhiều hoa đỏ.

Tiêu Sùng Việt vội vàng bế nàng lên, kêu hạ nhân tìm bà đỡ.

Nhất thời, Tiêu phủ bắt đầu bận rộn. Nhìn từng chậu nước nóng được đưa vào phòng, nghe tiếng kêu khiến người ta run rẩy, hần trán giữ ngoài cửa từ ban ngày tới ban đêm.

Khi tiếng khóc trẻ sơ sinh vang lên xé toạc chân trời, tảng đá trong lòng Tiêu Sùng Việt buông xuống, chạy vào phòng.

Giọng bà đỡ run rẩy, sợ hãi bảo là song sinh nữ, khiến hấn rất khiếp sợ, tập tục xưa viết song sinh mang đại hung, lập tức muốn đưa hai đứa trẻ đi, lại bị Nghê Hoàn Nhi khóc lóc cầu xin.

Tiêu Sùng Việt nể tình, một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, cuối cùng coi như thôi. Nhưng, đêm đó cũng là lần cuối cùng hấn bước vào khuê phòng Nghê Hoàn Nhi.

Hai bóng dáng Kiêm Điệp[2] vĩnh viễn không còn, một buổi sang trở thành hạ đường thê[3]. Phu quân xoay người đón người mới, người cũ lệ rơi trông giữ khuê phòng trống rỗng.

[2] Kiêm Điệp: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von vợ chồng tình cảm vợ chồng sâu nặng, ân ái vĩnh hằng.

[3] Hạ đường thê: người vợ bị chồng vứt bỏ.

Bọn người hầu đương nhiên theo đương gia chủ tử, nếu Tiêu lão gia vứt bỏ Nghê Hoàn Nhi như giày rách, vậy là hết sức nịnh bợ nhị phòng Đỗ thị. Đỗ thị xuất thân từ thương nhân, biết chữ lại có thể quản gia, đặc biệt trong vòng hai năm sinh một nam một nữ, Tiêu Sùng Việt càng sủng ái ả hơn, cầm y ngọc thực, che chở mẫu tử ba người trăm bề.

Trái lại bên Nghê Hoàn Nhi cơm canh đạm bạc, quả thực còn không bằng hạ nhân. Nàng không nói với ai, nhưng hai nữ nhi biết mẹ ruột lúc nào cũng nhìn về phía hoa viên nơi cha ruột ở, giữa chân mày luôn ưu sầu không ngớt.

Chính Nguyên năm 33. Năm đó trời đông giá rét, ôn dịch kéo đến khẩn cấp và mãnh liệt, Nghê Hoàn Nhi bất hạnh bị nhiễm, chưa tới ba ngày đã bệnh đến mức gầy như que củi, hơn nữa Đỗ thị không cho đại phu đến xem, ngày thứ tư bèn rời khỏi nhân gian.

Tiêu phủ vội vã làm hậu sự cho Nghê Hoàn Nhi, nói là tang sự, nhưng từ trên xuống dưới ngoại trừ đôi song sinh nữ, không người nào có nét mặt đau thương. Qua mấy ngày, Đỗ thị danh chính ngôn thuận được thăng làm chính thất.

Trải qua một năm lớn, Tiêu Sùng Việt càng thăng quan tiến chức, ngồi ở vị trí Binh Bộ Thị Lang, tuy là thứ quan, nhưng năm năm qua cuối cùng cũng đứng đầu, càng khiến hấn cảm thấy là do Đỗ thị làm chính thê.

Trượng phu thăng chức, Đỗ thị nở mày nở mặt, thừa dịp này nhắc tới cặp song sinh nữ với hấn, muốn đuổi hai đứa bé ra khỏi Tiêu phủ.

Vốn dĩ hấn không mê tín tập tục xưa, nhưng từ khi Đỗ thị làm chính thất, quả thực con đường làm quan trôi chảy hấn, hấn không muốn chức quan của mình gặp trở ngại, bèn ngầm cho phép việc làm của Đỗ thị.

Hôm nay, bầu trời đen như mực, ánh trăng lán mặt.

Tiêu Ngạo Lam dắt Tiêu Ngạo Thanh trở về phòng nghỉ ngơi, bưng nước nóng lên làm ấm chân cho muội muội. Tiêu Ngạo Thanh do sinh thiếu thốn nên mắc bệnh nặng, để lại mầm bệnh, thân thể không khỏe mạnh bằng Tiêu Ngạo Lam.

“Tỷ tỷ, mỗi ngày đều bận rộn vì muội, có mệt không?” Cúi đầu nhìn hai tay Tiêu Ngạo Lam ngâm trong nước nóng, da thịt thoảng đỏ ửng, Tiêu Ngạo Thanh thực sự áy náy.

“Sao, Thanh nhi ngoan ngoan, tỷ tỷ có thể giúp muội làm ấm người là chuyện tốt mà.” Tiêu Ngạo Lam ngẩng đầu mỉm cười.

Trong lúc hai tỷ muội nói chuyện, hai a hoàn xông vào, trong tay cầm chén kiêu, bắt chấp đề bé gái xuống, sau khi rót dịch vào miệng các nàng, rồi vội vàng rời đi, và lại còn lấy ván gỗ vát ngang cửa phòng.

Các nàng cảm thấy cổ họng như thiêu đốt, đau đớn đến mức không muốn sống nữa, Tiêu Ngạo Lam chạy tới trước cửa, dùng sức đập ván cửa, lại phát hiện một luồng khói dày đặc bắt đầu bay trong không khí.

Không xong rồi, là lửa!

Tiêu Ngạo Thanh sợ hãi ôm chặt tỷ tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt. Tiêu Ngạo Lam an ủi muội muội, tiếp tục đập ván cửa, một lát sau, cửa phòng mở ra, nàng không chút nghĩ ngợi kéo muội muội chạy ra ngoài.

Đại trạch tuy đẹp đẽ nhưng lòng người ác độc.

Trong lòng biết kế mẫu muốn các nàng chết, nói gì cũng không thể tiếp tục ở lại quý phủ, thế là hai người thoát khỏi Tiêu phủ, chạy tới thành Đông.

Đỗ thị nghe hạ nhân báo, sự việc đã làm ổn thỏa, ả cười cười việc này nếu không thành công, thì còn có thể làm gì đây.

Ả lệnh cho a hoàn nhốt hai người trong phòng, phóng hỏa đốt phòng, tránh cho các nàng hô to làm hàng xóm chú ý, còn đặc biệt ép các nàng uống thuốc câm, nếu sang mai có người ngoài có hỏi, thì nói lý do hai người ngủ quá say, không kịp trốn thoát, nên vui mình trong biển lửa.

2. Chương 2: Cơ Duyên

Đột nhiên trước mắt nhìn mất một màu tối đen, ý thức rã rời, mất đi tri giác.

Hình như dừng lại một nén nhang, sau đó, hồn phách lại tràn vào các giác quan, thân thể đau tận xương tủy, trong nháy mắt, nàng mở mắt ra, nhất thời không biết bản thân đang ở đâu.

Bốn bề hỗn độn, tượng phật loang lổ, đây không phải ngôi miếu nhỏ năm nàng năm tuổi từng trú sao? Hết sức kinh ngạc, Tiêu Ngạo Lam vẫn cảm thấy vật nặng cả người đè lên hơi trĩu xuống.

Nàng cúi đầu nhìn, đúng là muội muội cuộn người trong lòng mình, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Ngạo... Ngạo Thanh?” Cái tay nhỏ của nàng run rẩy, đầu ngón tay khẽ chạm vào gò má lạnh lẽo, đồng thời phát hiện mình có thể phát ra âm thanh cực nhỏ.

Cổ hết sức ngược mắt, Tiêu Ngạo Thanh thở hổn hển, lồng ngực phập phồng ác liệt, run run môi nói, “Tỷ tỷ... muội mệt quá... muốn ngủ...”

“Thanh nhi đừng ngủ, nói chuyện với tỷ tỷ đi.” Tiêu Ngạo Lam dụ dỗ, cho dù không hiểu tại sao trở về tình cảnh này, nàng cũng đoán được lúc này là đêm đó chạy ra khỏi Tiêu phủ. Đêm đen người ngủ, tạm thời không nói đến trên người không có lộ phí, tuy ra đường tìm y quán, song cũng chẳng có đại phu xem bệnh, chỉ có thể chống đỡ vài canh giờ đợi trời sáng.

“Thanh nhi, tối nay chúng ta không ngủ, nhìn sao bên ngoài kia.” Hai tay Tiêu Ngạo Lam liên tục xoa xoa cánh tay muội muội, hi vọng có thể đuổi được hơi lạnh trên da thịt nàng.

Một đêm trời đầy sao, ánh sáng lấp lánh.

Tiêu Ngạo Thanh biết cái chết sắp tới, ôm chặt tỷ tỷ mình, giọt nước mắt trong hốc mắt trực trào, nhưng vẫn bị nàng nuốt vào, ngấm sao với tỷ tỷ lần cuối.

Không khóc, không được khóc.

“Tỷ tỷ, ngày nào đó lớn lên... muội muốn cùng tỷ mặc gấm cổ hương[1].” Nàng nở nụ cười ngọt ngào, trong mắt mang theo ánh sang sương mù giống như âm mộng.

[1] Là một trong những đặc sản của Hàng Châu, dùng hoa văn cổ bốn mùa, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy và nước từ trên núi chảy xuống mang phong cách cổ xưa vẽ lên sản phẩm thể hiện hiệu ứng nghệ thuật.

Gấm cổ hương, các nàng từng thấy kẻ mẫu mặc mở tiệc chiêu đãi tân khách ở Tiêu phủ vào dịp lễ quan trọng. Nhắc đến lại nực cười, lấy tư cách của các nàng cũng không phải không mặc nổi, nhưng cha ruột chưa từng bảo tú nương bước vào phòng ngủ, trên người các nàng cũng mặc vải thô bình thường.

Khẽ xoa đỉnh đầu muội muội, Tiêu Ngạo Lam gật đầu nói, “Được... đợi ngày nào đó tỷ tỷ kiếm đủ tiền, sẽ đặt người ta làm cho muội.”

Tiêu Ngạo Thanh cọ cọ lồng ngực ấm áp, tỷ tỷ ruột của nàng đấy, rất rất tốt với nàng, đáng tiếc nàng không thể chống đỡ đến lúc đó, nhìn ngôi sao nơi phương xa, “Tỷ tỷ... sau này Thanh nhi sẽ trở thành... vì sao sáng nhất kia... vậy tỷ có thể tìm được muội... muội sẽ luôn ở bên tỷ...”

Đôi mắt đã bị nước mắt làm cho mờ hồ, Tiêu Ngạo Lam dán vào gò má muội muội, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Tỷ... tỷ... tỷ phải... nhớ kỹ...” Thân thể nho nhỏ rúc vào lòng bé gái chênh lệch mình không bao nhiêu, mặc dù sinh mệnh ngắn ngủi, nhưng Tiêu Ngạo Thanh chưa bao giờ cảm thấy khổ, vì đã có một người tỷ tỷ kiên cường làm bạn.

“Ừ... tuyệt đối không quên Thanh nhi...” Tiêu Ngạo Lam ôm muội muội càng chặt hơn, nhưng càng ôm càng cảm thấy thân thể đối phương lạnh dần, nước mắt như hạt châu rơi xuống, lưu lại trên xiêm y từng mảng tối mờ, lòng như dao cắt.

Nhận được hứa hẹn, Tiêu Ngạo Thanh yên tâm, khẽ nói, “Tỷ tỷ... Thanh nhi... mệt mỏi quá rồi... ngủ ngon...”

Ôm thân thể lạnh như băng, Tiêu Ngạo Lam đau đớn nước mắt rùng rùng, cả người run rẩy như lá rụng trong gió, đem nỗi chua xót mấy chục năm qua khóc một lần phát tiết hết.

Chân trời trở nên trắng xóa, những ánh ban mai đầu tiên soi rọi, khiến sương mù tản đi.

Giơ tay lên lau nước mắt đầy mặt, nàng mơn trớn khuôn mặt giống như đúc nàng, lúc này con người hồn nhiên khép lại, cũng không mở nữa, “Ngủ ngon... Thanh nhi...”

Sau khi trải qua cú sốc bị thương, Tiêu Ngạo Lam cũng bình tĩnh lại ngẫm nghĩ.

Cổ họng đau rát, như có ngọn lửa thiêu cháy chưa từng ngừng nghỉ, cảm giác rõ rệt khiến nàng hiểu rõ đây không phải giấc mơ.

Do việc bức tử bên hồ dẫn tới đạo một vòng trước quỷ môn quan, lại trở về Chính Nguyên năm 33.

Trọng sinh?!

Đúng rồi. Bằng không sao vóc người nàng nhỏ bé, sao gặp lại Thanh nhi đây.

Có lẽ ông trời thấy nàng chưa cần tiến vào lục đạo luân hồi, nên cho nàng cơ hội một lần nữa làm Tiêu Ngạo Lam.

Kiếp trước, sống rất nghèo túng, ăn xin dọc đường, số ngày đói là chuyện thường như cơm bữa, từng lưu lạc những nơi lớn nhỏ bất đồng ở Đại Cảnh quốc, vốn tưởng rằng Đỗ thị sẽ buông tha nàng, nhưng còn đang lứa tuổi dậy thì đã khó tránh khỏi cái chết.

Kiếp này, không muốn lại làm kẻ dấn độn, che mờ hai mắt, luôn cho rằng khắp thiên hạ đều là người có lòng dạ tệ thể cứu nhân, tới lúc Đỗ thị vươn ma trảo tới chỗ nàng, chỉ có thể ngồi chờ chết.

Công thi thể muội muội lên, Tiêu Ngạo Lam sải bước ra đường cái, làm phiên từng nhà.

Đã đi hơn mười hộ, nàng nhìn chữ vàng nền đen trên tấm biển ngay cổng viết Nghê phủ, khẽ nhếch khóe môi, đó là họ mẹ ruột đấy.

“Tiểu cô nương, có chuyện gì thế?” Gã sai vặt cau mày, đáy mắt lộ vẻ khinh thường, trong lòng đoán lại là kẻ lừa ăn lừa uống, mấy ngày nay gặp không ít.

Tiêu Ngạo Lam ăn xin nhiều năm, biết nhìn sắc mặt, đương nhiên hiểu rõ, liền bày dáng vẻ điềm đạm đáng yêu nói, “Vị đại gia này xin thương xót, có thể giúp ta gặp mặt lão gia quý phủ không?”

“Đi đi, đứng ngay cửa chướng mắt.” Dứt lời, gã sai vặt đang định xoay người, lại thoáng thấy xe ngựa chạy tới cách đó không xa, bèn vội vàng đẩy Tiêu Ngạo Lam sang một bên, nàng không ngờ tới động tác này, thân thể nhỏ nhỏ công thi thể trọng tâm bất ổn, ngã ra sau ngồi xuống đất, khiến nàng trợn mắt giận dữ nhìn đối phương.

Cảnh tượng này vừa vặn bị Nghê Chính Quân trên xe ngựa chứng kiến, sau khi xuống xe việc đầu tiên ông làm là nâng tiểu cô nương dậy, còn tiện thể trách cứ gã sai vặt.

“Ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu[2] lần này người hung dữ để người khác nhìn thấy, còn tưởng Nghê phủ ý thể hiếp người.” Khẩu khí của Nghê Chính Quân uy nghiêm, nhưng lúc đối mặt với Tiêu Ngạo Lam lại là khuôn mặt hòa ái.

[2] Nguyên văn còn cụm phía trước của Mạnh Tử: nghĩa là nên yêu thương trẻ nhỏ như con cháu của chúng ta.

Tiêu Ngạo Lam đã biết đối phương là chủ nhân Nghê phủ, vội vã quỳ xuống, dập đầu cầu xin, “Tiểu nhân muốn bán mình chôn muội, cầu đại gia thu nhận giúp đỡ, tiểu nhân làm trâu làm ngựa đều được.”

Nghê Chính Quân khá kinh ngạc nhìn tiểu cô nương bần thủ, tóc tai xốc xếch trước mắt, nhỏ thế này đã ra ngoài bán mình chôn muội, thật đáng thương, tuy nói nàng mở miệng đã thể hiện sự hèn mọn, nhưng đôi mắt to lại không sợ hãi, ưỡn thẳng lưng, tôn nghiêm của nàng không cho phép chà đạp.

Về phần cổ họng hơi khàn khàn ồ ồ là sao?

“Đứng dậy đi, người tên gì?” Nghê Chính Quân liếc nhìn thi thể trên mặt đất, hai khuôn mặt giống như đúc, song sinh ư?

Nghe nói một trong cặp song sinh là ác ma ký thai, chẳng trách, nhỏ tuổi vậy đã lưu lạc đầu đường, giọng nói chắc cũng vì thế mà hồng nhĩ...

Khẽ cắn bờ môi, tiểu cô nương trả lời.

“Nghê... Nghê Ngạo Lam...”

Vứt bỏ họ cha, vì chưa bao giờ nhận được tình thương từ cha ruột, một tay mẹ nuôi nàng lớn lên.

Không mang họ cha, chỉ vì cha ruột không xứng với kính trọng, vả lại kiêng kỵ Đỗ thị tìm người.

Nàng không phải cố tình muốn đổi họ hòa theo đại gia mà đổi họ, do duyên phận đã định trước từ nơi sâu xa.

“Hử? Người cũng họ Nghê? Cha mẹ người là người nơi nào?”

“Tiểu nhân... không cha... mẹ tiểu nhân họ Nghê... là người Mạch Thủy...” Tiểu cô nương ấp a ấp úng, lại được Nghê Chính Quân hiểu lầm thành cổ họng đau đến mức nói rất khó nhọc.

Nghê Chính Quân nở nụ cười hòa ái, “Vào thôi”, rồi xoay đầu giao phó gã sai vặt mang thi thể vào, tiếp đó bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ nhem nhuốc bước vào phủ.

Nàng ngược mắt nhìn bóng dáng cao lớn, đôi mắt dần dần nóng lên.

Tay của cha có phải cũng giống vậy không?

3. Chương 3: Khế Thân[1]

[1] Khế thân chỉ hai người trở lên không có quan hệ máu mủ kết làm một loại quan hệ máu mủ kết làm một loại quan hệ thân thuộc, gắn bó tình thân với nhau, có thể là ngang vai ngang vế. Nếu khế thân của người ngang vai ngang vế thì gọi là kết bá, kết nghĩa.

Vào đại sảnh, Nghê Chính Quân giao Nghê Ngạo Lam cho a hoàn, yêu cầu sau khi rửa mặt chải đầu sạch sẽ thì trở lại.

Theo tôi tớ vòng qua hành lang vòng vèo, bụi cây nhỏ dựng trong vườn, tao nhã thần nhiên, hoa quế vàng nhạt nở rộ trên ngọn cây, hương thơm nhàn nhạt theo chiều gió lướt qua hai gò má, khiến người ta khoan khoái.

Sau khi vào một gian phòng, Nghê Ngạo Lam thấy đồ dùng, bức tranh mực trong phòng toàn mang phong cách cổ kính, suy đoán bản thân hẳn gặp được gia đình phú quý rồi. Tuy nói người ở dưới mái hiên, phải nhìn sắc mặt chủ tử từng giây từng phút mà làm việc, song cho dù chỉ làm một a hoàn của Nghê phủ, đều sống dễ chịu hơn dải gió dầm sương ở bên ngoài.

Đứng trước thùng gỗ lớn, a hoàn nói muốn giúp nàng cởi y phục tắm rửa. Nghê Ngạo Lam cả kinh nói thẳng không cần. Ở Tiêu phủ nàng không có a hoàn bên người, giờ có người muốn hầu hạ, nên cảm thấy rất không được tự nhiên, lại nói, cho dù thân thể này chỉ mới năm tuổi, song cho người ngoài nhìn vẫn không quen.

Động thủ cởi y phục, Nghê Ngạo Lam nhìn chằm chằm mu chân phải, sao lại có một cái bớt hoa mai nhỉ? Nàng nhớ kiếp trước không có cái bớt này, nhìn thử, cái bớt ấy như biển hoa mật mông gối lên nhau.

Nàng ngồi xổm xuống, xoa xoa từng lần từng lần một.

Đây là dấu vết ông trời lưu lại cho kiếp trước của nàng, là muốn nàng đừng quên đi thảm cảnh chán nản ở kiếp trước, muốn nàng lúc nào cũng nhớ lấy, đúng không, đúng không?

Nếu có cơ hội sống lại lần nữa, nàng tuyệt đối không mặc cho bất kỳ ai xâm xé.

Dục hỏa trùng sinh.

Nàng phải khiến những người ô mê ý đồ xấu nhận báo ứng.

Mặc xiêm y sạch sẽ vào, ngón tay chà xát vải vóc mềm mại. Nghê Ngạo Lam nghĩ thầm, ở Nghê phủ làm một hạ nhân mặc y phục có chất liệu vải còn tốt hơn làm tiểu thư không được sủng ái ở Tiêu phủ, chàm chọc thật.

Theo a hoàn trở lại đại sảnh, chỉ thấy Nghê Chính Quân đang thưởng thức trà, bên cạnh còn có một nữ nhân khoan thai tinh tế ngồi, cách ăn mặc này trông giống nữ chủ nhân.

Nghê Ngạo Lam nhanh nhay quỳ xuống đất, “Nô tỳ bái kiến phu nhân.”

Mới vừa rồi trượng phu đã đề cập chuyện đứa nhỏ này với nàng, khiến Mạnh Như Diên thương tiếc, lại nhìn khuôn mặt bé gái, phần điêu ngọc mài, đôi mắt linh hoạt đáng yêu kia, nàng lập tức thích ngay.

Năm năm trước nàng mang thai nhưng một trận ngoài ý muốn làm nàng sinh non.

Về sau nàng vẫn muốn mang thai, nhưng đại phu và Nghê Chính Quân không đồng ý, chỉ sợ đến lúc lâm bồn có lẽ không giữ được mẹ. Nghê Chính Quân yêu mê tử, nói gì cũng không chịu mạo hiểm, thế là hai người không có con nối dòng.

Nếu khi đó cái thai giữ được, con của nàng hẳn xấp xỉ bé gái này. Mạnh Như Diên bèn gửi gắm khát vọng hài tử lên người Nghê Ngạo Lam.

“Mau đứng lên đi, lão gia, đứa trẻ này làm a hoàn bên người thiếp được không?” Mạnh Như Diên kéo Nghê Ngạo Lam dậy, xoay đầu nói với trượng phu.

“Phu nhân thích là được.” Nghê Chính Quân mỉm cười bằng lòng.

Thật không ngờ bé gái có dáng dấp cực kỳ xinh đẹp, theo thời gian tất nhiên sẽ trở thành quốc sắc thiên hương.

Tình cảnh này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nghê Ngạo Lam, vốn dĩ nàng nghĩ nếu có thể thì làm một a hoàn nấu nước nhỏ bé nhất đã đủ thỏa mãn rồi, đối phương không vì chuyện sinh đôi mà bị dọa đến đồng sập cửa vào mặt nàng, hẳn nên cười trộm, đằng này không làm khó dễ nàng, lại còn bảo nàng làm a hoàn bên người chủ mẫu.

Dòng nước ẩm lướt qua ngực, khiến nàng lập tức quỳ xuống, dập đầu ba cái, trong miệng không ngừng nói cảm tạ.

Khiến thiện cảm phu thê Nghê thị dành cho tiểu cô nương này tăng lên gấp bội.

Năm tháng như dòng chảy, hoa lê theo gió rơi xuống, ổ rơm xinh xắn chồng chất bùn, hồ hững tỏa mùi hương bốn phía.

Nghê Ngạo Lam vui sướng bưng ấm trà sâm bổ khí, hơn ba tháng rồi, nàng đã quen với những việc lớn nhỏ trên dưới ở Nghê phủ, chủ tử còn tìm đại phu đến xem cổ họng nàng. Đáng tiếc đã mất đi cơ hội hồi phục trước đây, chỉ có thể dùng chút trà nhuận hầu điều dưỡng, song nàng không cảm thấy mất mát, so với kiếp trước, cổ họng kéo dài đến sau này trở thành người câm, thì có thể nói đã là ông trời thương nàng.

Bước vào thư phòng, thấy Nghê Chính Quân chuyên chú xem công văn, nàng bèn nhẹ nhàng đặt lên án, lại nhìn hần đề bút xem sách, nghiên mực đã khô, bèn thêm nước trong, bắt đầu mài mực.

Ngước mắt thấy tiểu nha đầu đang chăm chú hầu hạ, Nghê Chính Quân đột nhiên nói, “Ngạo Lam, người biết chữ sao?”

Tiểu cô nương này đúng là thông tuệ, mấy tháng ở chung, nàng làm việc gọn gàng lại tri kỷ cẩn thận, còn hơn hạ nhân trẻ tuổi trong phủ, năng lực vượt qua quá nhiều.

Đứa trẻ thông minh lanh lợi vậy làm người hầu rất rất lãng phí.

“Hồi lão gia, biết vài chữ bình thường ạ.”

“Ngạo Lam, nếu người có cha, người muốn ông ấy làm người cha như thế nào?”

Trong lòng Nghê Ngạo Lam run lên, đôi mắt trong trẻo hơi tối tăm. Nàng có cha, nhưng người cha kia cho tới bây giờ đều keo kiệt một tia ấm áp với nàng, ngay cả ánh mắt từ ái cũng không muốn cho.

Đây chỉ là người cha có huyết mạch tương liên, lại không phải người cha nàng khát cầu.

“Vâng... Ông ấy sẽ dạy nô tỳ cách đối nhân xử thế, sẽ dạy nô tỳ viết chữ... có thể... ngồi trên đùi ông ấy, ông ấy đọc thơ... nô tỳ đọc theo...” Mũi nàng cay cay, cho dù nước mắt trực trào, nhưng nàng vẫn gượng gạo cười.

Nàng từng thấy Tiêu Sùng Việt đối đãi với hai đứa con của tiểu thiếp, lúc đầu còn mong mỗi cha cũng đối với nàng như thế, nhưng ngày qua ngày, cuối cùng nàng cũng hiểu ngay cả nhìn mẹ ruột một cái ông ta cũng không muốn, huống chi là nàng đây.

Lời của tiểu nha đầu làm Nghê Chính Quân kinh ngạc, cũng càng củng cố quyết định của hắn.

Bàn tay to xoa đầu nàng, “Lão gia làm cha người được không? Ta và Như Diên không có con, nhận người làm nghĩa nữ, thế nào?”

Ngẩng đầu nhìn Nghê Chính Quân cao lớn, Nghê Ngạo Lam đỏ cả đôi mắt to, run rẩy trả lời, “Có thể ư?”

“Đương nhiên có thể, trừ phi người không bằng lòng.”

“Nô tỳ đương nhiên bằng lòng... Nhưng... nhưng nô tỳ muốn hỏi lão gia, có thể làm nghĩa tử không?”

“Hả? Người muốn vứt bỏ thân phận nữ nhi, đổi thành nam nhi? Nguyên nhân?”

“Vì... nô tỳ muốn trở thành người tài, từ xưa đến nay nữ tử vô tài mới là đức, nhưng lão gia bằng lòng vụn đắp, nô tỳ sẽ cố hết sức lực, lại nói... không biết kẻ xấu liệu có tìm tới không, nô tỳ không muốn chuốc thêm phiền phức cho lão gia.” Nghê Ngạo Lam đã suy nghĩ một thời gian, chỉ có vứt bỏ dòng họ vẫn chưa đủ bảo đảm bình an, đối với Đỗ thị mà nói, muốn tìm được nàng, coi như dễ như trở bàn tay.

Chỉ e làm vậy sẽ trở thành người không có nhân duyên, nhưng kiếp trước không xuất giá, chưa biết tình yêu, cũng không có vấn đề tìm kiếm phu nhân.

Còn nữa, nàng từng lén hỏi a hoàn về bối cảnh của Nghê Chính Quân.

Người đảm nhiệm chức Hộ bộ thượng thư của triều Đại Cảnh, đối nhân xử thế chính trực nhất quán, hành xử cẩn thận tỉ mỉ, với thuế ruộng và luật kinh tế tài chính đều bền bỉ không ngừng, song là chủ sự thanh liêm, khiến không ít quan viên công kích. Nếu nàng nhớ không lầm, năm Chính Nguyên 47, người vì chiếm đoạt đất dân, thâm nuốt tiền quyên góp sửa chữa, bị cách chức quan đầy ra biên cảnh, huyên não một thời.

Nghê Ngạo Lam tin tưởng nhân phẩm của Nghê Chính Quân. Bởi vậy muốn dùng sức mình ra sức bảo vệ hần thoát khỏi nguy nan.

Lời bé gái nói cũng không phải không có lý, Nghê Chính Quân chợt duỗi bàn tay to, kéo nàng ôm lên đùi ngồi, “Từ giờ trở đi, con chính là thiếu gia Nghê phủ, nghĩa phụ tất sẽ dạy dỗ con đàng hoàng, con cũng đừng làm nghĩa phụ thất vọng.” Nói xong, lấy tập thơ trên án.

“Vâng thưa cha.” Nghê Ngạo Lam mỉm cười, bên tai truyền đến giọng nói giải thích ngụ ý của Nghê Chính Quân, khiến mắt nàng lại khẽ phủ một tầng sương.

Nàng đã có một người cha tốt rồi. Tốt quá, tốt quá.

Hôm ấy, Nghê lão gia tuyên bố với toàn phủ, nhận Nghê Ngạo Lam làm nghĩa tử.

Một buổi sáng hồng nhan thay đổi. Ngày dài cảm quyền sách ngồi bên án, mực son rực rỡ.

4. Chương 4: Thiên Duyên

Sáu năm sau.

Đêm qua tuyết rơi như lông ngỗng, trên dưới trời mây non nước đều một mảng trắng xóa. Nắng chiếu rọi xuống, nhuộm bạc tầng tầng gỗ đỏ như vỏ quý.

Trên sườn núi hồ hững ngoài thành, thiếu nữ trẻ tuổi khoác áo lông ấm vàng tơ, mặc xiêm y màu nước, từng đoá phù dung nở rộ giống như mọc giữa dòng sông Hàn, thanh nhã ngạo nghễ, góc quần theo gió phiêu diêu, phẳng phất dáng người cao quý như phù dung.

Đứng trước một mộ phần súc tích, trước mộ bia đặt một bộ quần áo giống như nàng mặc.

“Thanh nhi, còn nhớ rõ không? Tỷ tỷ từng đáp ứng muội, đợi kiếm được tiền rồi sẽ làm riêng gấm cổ hương cho muội, thân hình muội tương đương tỷ tỷ, mặc vào ắt rất đẹp.” Nghê Ngạo Lam ngồi xổm xuống, bàn tay nhỏ vượt hàng chữ khắc trên bia mộ.

Tuy nàng đang ở Nghê phủ, tuy mặc dù đã có thể hạ bút thành văn, song, con người không thể vì đặc thế mà quên gốc.

Hàng năm, vào dịp tết Nguyên Tiêu, phu phụ Nghê thị đều dẫn nàng đi xem hội đèn trên đường phố, chơi thơ từ câu đối, thứ nhất tôi luyện ý tứ văn của nàng, thứ hai người thắng, một đề mục có thể được một lượng bạc trắng, bình thường nàng thắng ba đề liền rời đi.

Trải qua mấy năm tích lũy bạc, đúng lúc năm nay có thể làm riêng hai bộ gấm cổ hương, thuận tiện mang tới ngày giỗ của Nghê Ngạo Thanh.

Nghê Ngạo Lam lại nói mấy câu.

Đột nhiên, trời rơi rất nhiều hạt mưa, đánh rơi băng tuyết nương tựa trên cành cây khô, từng trận mưa to, chưa từng gián đoạn.

Đường núi nhỏ dưới trời mưa to lập tức khó đi, hơn nữa tuyết chồng chất, càng lầy lội không chịu được, đáng lẽ lộ trình một canh giờ, ắt phải mất thêm nửa canh giờ mới có thể về tới chân núi.

Nhưng điều Nghê Ngạo Lam lo lắng không phải chuyện xuống núi, mà là lúc mưa rào tầm tã, việc nước mưa hòa tan tuyết sẽ khiến tuyết lở, nếu nàng xuống chân núi, có lẽ sẽ có bất trắc. Nàng khẽ cắn môi, lập tức nhắc váy đi lên.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, bên tai truyền đến từng trận âm thanh ầm ầm, lòng bàn chân vọt lên cảm giác đất rung núi chuyển, nàng càng ra sức chạy về phía trước.

Khoảng nửa khắc sau, Nghê Ngạo Lam trốn vào một sơn động, mưa rơi nhỏ lại, nhưng lác đác không ngừng.

Giơ tay lên lau vệt nước trên mặt, nương theo tia sáng bên ngoài, đôi mắt to dò xét một vòng, trên đất đá còn thừa không ít cành khô, nhặt lên vừa vụn dùng để nhóm lửa.

Dùng.

Sau lưng phát ra một âm thanh rất nhỏ, khiến Nghê Ngạo Lam nhanh nhạy xoay người lại nhìn.

Khuôn mặt diễm lệ như hoa đào tháng ba, giữa hai lông mày, lộ ra hết phong thái xinh đẹp, tuy nói một thân đầm mưa, nhưng không có vẻ chật vật, hào quang thoát tục chói chang bức người.

Xem ra cũng là con cháu phú quý vì trú mưa to mà khốn đốn.

Khéo môi Nghê Ngạo Lam nhếch lên ý cười dịu dàng, hai tay bên người chắp vào nhau cúi chào, sau đó bắt đầu đánh lửa.

Hôm nay thấy trời quang trong lành, Nam Cung Lâm dẫn theo tùy tùng tới vùng ngoại thành giải sầu, một đường dạo chơi trong núi. Hắn lệnh cho tùy tùng tới phía trước dò đường, trùng hợp gặp mưa rào, đợi giấy lát bên quyết định tìm một nơi nghỉ tạm trước.

Hắn cho rằng chỉ mình hắn tìm được sơn động này, lại không ngờ có người nhanh chân tới trước.

Thiếu nữ cũng không mở miệng, lẽ nào... là người câm?

Down.load tại fan.page.ngôn.tình.miễn.phí.

“Mạo phạm tiểu cô nương, bản... khu... tại hạ có thể vào đó cùng tránh mưa không?” Giọng nói mát lạnh của Nam Cung Lâm bật ra khỏi miệng, xuất môn ra ngoài, thân phận của hắn đã khác với lúc ở hoàng cung, tất nhiên không thể xưng bản điện hạ, phải đổi lại.

Nhìn động tác của thiếu nữ, trong phút chốc hắn giật mình. Cách ăn mặc của nàng trông giống tiểu thư có gia cảnh tốt, sao có thể làm chuyện của hạ nhân.

Nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, Nghê Ngạo Lam gật đầu, chỉ chỉ vị trí bên cạnh rồi nhe răng cười.

Mấy ngày trước, nàng bắt cần nhiễm phong hàn, ho khan không ngừng, bị nghĩa phụ nghiêm cấm nói chuyện, sợ nàng mở miệng, cổ họng thực sự hồng mất, do đó mới không tiện lên tiếng.

Đi vào sơn động, Nam Cung Lâm ngồi trên mặt đất, nhìn sắc trời bên ngoài, âm u không có ánh sáng, hơn nữa đường núi đã bị mưa tuyết bao phủ, ít nhất tối nay không đợi được cứu binh rồi.

Ngọn lửa nhỏ chậm rãi bốc lên, chỉ chốc lát đã mãnh liệt bùng cháy. Thiếu niên nhìn quần áo trên người ướt đầm đến nhỏ giọt, sợ còn chưa tới sang mai đã bị lạnh chết, phải cởi ra hong khô mới được.

Nhưng bọn họ không quen biết nhau, một nam một nữ, tuy nàng thoát nhìn chỉ chừng mười tuổi, song vẫn là một nữ nhi, chỉ e sau này nhắc tới làm hai bên cùng xấu hổ.

Hai người im lặng nửa ngày, Nam Cung Lâm mới lên tiếng. “Y phục của chúng ta đều ướt đầm, cởi ra hong khô có được không?”

Nghê Ngạo Lam kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, gương mặt hơi ửng hồng, da thịt nàng vốn trắng như tuyết, càng lộ vẻ động lòng người thêm mấy phần, mi dài chớp mắt, đáng yêu vài phần.

“Khu... đêm đến càng lạnh, y phục ẩm ướt mặc lên người rất dễ nhiễm lạnh, nếu không chúng ta đưa lưng về phía nhau, vậy sẽ không nhìn thấy nhau, cũng sẽ không xấu hổ.” Nam Cung Lâm nhàm nhạt mỉm cười, như nước xuân ấm áp.

Hiện tại là tình thế cấp bách, có thể tiếp tục sinh tồn là mục tiêu hàng đầu.

Thế là, thiếu nam thiếu nữ đưa lưng về phía nhau, cởi y phục và đồ dùng lạnh như băng trên người, chỉ để lại đồ lót, nương tựa bên đồng lửa sưởi ấm.

Đột nhiên, tiếng sói tru vang vọng ngay cửa động, một con sói hoang hung tợn nhìn chăm chăm hai người, chuẩn bị nhào tới cắn xé một trận, ăn tươi nuốt sống.

Nam Cung Lâm thầm mắng một tiếng, hôm nay ra cửa không mang theo đao kiếm, hiện chỉ có cành cây cháy đỏ rực, “Cô nương, người lui về sau vài bước đi,” Quả đấm nắm chặt, tiến lên một bước, chờ sói tấn công.

Quả nhiên ác lang thấy thiếu niên giơ cành cây cháy đỏ lên, lập tức vồ giết, một người một thúc đánh nhau.

Nam Cung Lâm tránh được mấy lần nhào tới cắn xé của con sói, nhưng không tránh nổi móng vuốt nhọn vùng tới, vết máu trên vai phải nổi bật, gần như có thể thấy xương trắng.

Thừa dịp có khe hở, hắn trở tay đâm vào bụng dã thú.

Dã thú mất mạng tại chỗ.

Bất chấp bản thân chỉ còn chiếc yếm và tiết khô, Nghê Ngạo Lam xé nửa làn váy, quỳ gối trước người Nam Cung Lâm, giúp hắn băng bó vết thương, đôi mắt to thấy hắn hơi cau mày, viền mắt nàng ửng đỏ, khóe mắt ươn ướt.

Người này sao có thể dũng cảm thế, vì nàng ngăn chặn ác thú.

Nếu không gặp hắn, nàng nhất định sẽ chết thảm dưới sự gặm nhấm của sói hoang.

“Không có chuyện gì.” Thiếu niên nhìn ánh mắt lo lắng của thiếu nữ, đáy lòng rung động một hồi, ngón tay trắng nõn muốn lau đi phần ướt át trên đôi mắt nàng, một khắc sau dừng giữa không trung.

Tùy tiện đụng chạm nữ nhi, đúng là không thỏa đáng, vẫn thu tay về.

Không muốn nàng tổn thương, Nam Cung Lâm thoải mái hỏi, “Ta tên Lâm, muội tên gì?” Sau đó mới nhớ nàng là một người câm, “Nào, viết lên lòng bàn tay ta đi.” Hắn mở bàn tay ra, đợi đầu ngón tay nàng hạ xuống.

Vốn dĩ muốn viết tên họ thật, nhưng Nghê Ngạo Lam nghĩ tới đủ loại nhân tố, cuối cùng vẫn viết một cái tên giả.

Đầu ngón tay khê rẽ vào lòng bàn tay thiếu niên.

Hiếu, Lam.

Vân da trong tay truyền tới cảm giác tê dại như có như không khiến lòng Nam Cung Lâm chợt rung động.

Ở trong cung, chưa từng có người nào gần gũi hắn như vậy. Hậu cung tần phi toàn tâm kế, trong vỏ bọc giấu dao, hận không thể đấu chết một nhóm người, huống chi hắn đã mất mẫu phi.

“Tầng sáng, mây mù lượn lờ quanh núi[1].” Nam Cung Lâm từ từ nói, cảm thấy thiếu nữ trước mặt thực sự giống như sương mây, như yêu tinh đạp bước mà ra, thuần khiết tốt đẹp.

[1] Câu này giải thích cho cái tên Hiếu Lam, Hiếu là tầng sáng, Lam là mây.

Ma xui quỷ khiến, hắn vươn tay cuốn một sợi tóc rơi trước ngực nàng, tinh tế vuốt, xúc cảm kia trơn nhẵn như tơ, làm hắn vuốt tới vuốt lui.

Nghê Ngạo Lam kinh ngạc nhìn động tác của thiếu niên tuyệt mỹ, nghe hắn giải thích hai chữ kia giống như nỉ non, lại giống như thủ thỉ mập mờ, khiến mang tai nàng không kiềm được nhuộm đỏ, nóng rát một mảng.

5. Chương 5: Tóc Đen

Tiếng cây khô cháy vang vọng cả sơn động, ánh lửa màu vỏ quýt chập chờn, sự ẩm áp lượn lờ, phản chiếu bóng dáng thiếu niên thiếu nữ nhu hòa.

Lúc Nam Cung Lâm ngược mắt, Nghê Ngạo Lam không được tự nhiên cúi đầu, chỉ sợ hắn thấy được tâm tư không rõ của mình.

Cảm, tạ, huynh.

Đầu ngón tay tiếp tục viết lên lòng bàn tay hắn từng nét một, mang theo sự chân thành không gì sánh bằng, nàng viết xong, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp lên, cười ngọt ngào với hắn.

Trong hoàng cung lộng lẫy, Nam Cung Lâm từng thấy nữ cười a dua nịnh hót, từng thấy nữ cười mang ý xấu, nhưng lần đầu tiên hắn trông thấy nữ cười không hề tính toán lại sạch sẽ và thuần khiết vậy.

Khóe mắt thiếu niên khẽ nhếch lên, đưa sợi tóc quăn quanh lòng bàn tay kia lên môi hôn, thấp giọng hỏi nàng, “Vây... muội muốn báo đáp ta thế nào?”, thân ở trong cung, kỳ trân dị phẩm gì hắn chưa thấy qua, đưa tay đã có thể nhặt được thứ như chén trà rồi.

Hắn chỉ muốn biết, muốn biết nàng sẽ nói sao.

Hả... Nghê Ngạo Lam kinh ngạc nhìn thiếu niên xinh đẹp, ánh sang rọi lên khuôn mặt hắn, đẹp như một bức tranh mùa xuân, sáng rực rỡ.

Nhìn nàng hé mở cái miệng nhỏ xinh, lộ ra một đoạn lưỡi hồng, giống như cánh hoa màu hồng nảy nở trên cành cây đầu xuân, khiến hắn có loại kích động muốn cúi người về phía trước, bắt lấy bỏ vào miệng mình, thưởng thức một phen.

Nam Cung Lâm nở nụ cười, con ngươi trong veo chậm rãi tối tăm, hào hước hỏi, “Hả? Trơ ra rồi?”

Chuyện này... phải báo đáp thế nào mới được đây?

Vàng bạc châu báu chắc chắn hắn có rất nhiều, cho dù hắn muốn, cũng phải hơn đồng bạc nàng tích trữ nhiều năm, không thể xoay đầu lấy của nghĩa phụ.

Không, thể, không, được.

Nàng dùng đôi mắt to đầy bối rối nhìn hắn, phồng đôi má hồng.

“Đúng, không thể không được.” Thấy nàng đáng yêu vậy làm hắn muốn trêu ghẹo, bèn lặp lại lời nàng nói.

Suy nghĩ một chút, Nghê Ngạo Lam đứng lên, lượn một vòng quanh sơn động, cũng mặc kệ bản thân có bị nhìn thấu toàn thân không.

Ánh mắt dõi theo bóng dáng thiếu nữ di động, làm da nhẵn nhụi, thân hình cân đối, tuy chỉ là cô nương mười tuổi đầu, song, qua vài năm nữa đáng đáp nhất định uyển diệu, ngọt cốt[1].

[1] Ngọc cốt: xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp người con gái đẹp. Cũng có thể nói là ngọc thể.

Nghê Ngạo Lam lại ngồi xổm trước mặt thiếu niên, trong tay có thêm một hòn đá nhỏ mỏng, nắm một sợi tóc đen, ra sức cắt mài, cắt đứt ba tấc sợi tóc, lại dùng gấm màu lam buộc lại.

Khi Nam Cung Lâm hoàn hồn, sợi tóc đã rơi xuống, thấy thế lòng hắn khẽ nhú một cái, “Thân thể tóc da nhận từ cha mẹ, sao muội có thể tổn thương?” Khí thế hoàng gia quý tộc của hắn không khỏi toát ra, khẩu khí mang theo sự uy nghiêm và trách cứ.

Bị phản ứng của thiếu niên làm cho ngẩn người, nàng vội nắm chặt tay hắn, vạch năm ngón tay ra, viết chữ vào lòng bàn tay.

Lâm, ca, ca.

Ba chữ này viết hơi chậm, vì Nghê Ngạo Lam không xác định được hắn có đồng ý cho nàng gọi hắn như vậy không, len lén gương mặt nhìn ánh mắt hắn, thấy vẻ mặt hắn vốn căng cứng trở nên nhu hòa hẳn, nàng mới thở phào.

Đọc chữ nàng vẽ trên da thịt, giống như khắc sâu vào tim, hấn thu lại ánh mắt sắc bén, trong mắt mang theo hào quang âm áp, Lân ca ca, ba chữ này rất êm tai.

Nếu từ giọng nàng bật ra, thì sẽ làm say lòng hấn cỡ nào, đáng tiếc nàng là một người câm.

Cho, huynh, thứ, quý, trọng, nhất. Để, huynh, và, muội, không, lạc, nhau.

Viết xong, Nghê Ngạo Lam đưa sợi tóc đen trong tay cho hấn, đợi hấn nhận lấy.

Nam Cung Lân cầm sợi tóc đen trong tay cho hấn, đợi hấn nhận lấy.

Nam Cung Lân cầm sợi tóc đen kia, mười ba năm qua, trái tim bình tĩnh không lay động lần đầu tiên gọn sóng.

Không ngừng rung động trong lòng, thiếu niên một tay ôm thiếu nữ, vùi vào cần cổ nàng nói, “Nha đầu gốc, lần sau không được làm thế nữa.”

Đối với cách hành xử của Nam Cung Lân, Nghê Ngạo Lam hoàn toàn bối rối, sau khi hấn nói xong mới phản ứng kịp. Ánh mắt hơi tối tăm nhìn hoa văn trên tường đá trước mắt.

Hấn nói, lần sau...

Còn có lần sau ư? Bọn họ có thể gặp lại sao? Cho dù gặp lại, hấn cũng không nhận ra nàng.

Hiếu Lam là thân nữ nhi, Nghê Ngạo Lam là thân nam nhi, hơn nữa... đây cũng là thời khắc duy nhất trong cuộc đời nàng mặc nữ trang. Nàng sẽ không nói chân tướng cho hấn biết, coi như một lần vô tình bèo nước gặp gỡ.

Sau đó, thiếu nữ mới nhận ra thân thể họ dán vào nhau, gương mặt đột nhiên đỏ như quả táo, hai tay khê đẩy người hấn, ý bảo hấn nên buông tay.

Thiếu niên tưởng nàng từ chối thân thiết với hấn, buông nàng ra, bèn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, lúc này mới phát hiện mình hiểu lầm. Là nữ nhi người ta xấu hổ, không phải ghét bỏ hành động lỗ mãng đột ngột của hấn.

Bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng.

Đôi mắt đảo qua hai chân thiếu nữ, trắng sáng như tuyết, ngón chân mướt mà rúc lại, khiến người ta không nhìn được muốn nắm trong tay chơi đùa. Song điều khiến hấn chú ý là, cái bốt cỡ đồng tiền trên mu chân phải kia..

“Bốt này từ lúc lọt lòng đã có sao?” Nam Cung Lân chỉ vào.

Đáng lẽ không có, nhưng kiếp này có, nếu nói không phải từ lúc lọt lòng mà có, thì cũng khá kỳ quái, nên Nghê Ngạo Lam gật đầu, thấy hấn nhìn chằm chằm, nàng vô cùng mất tự nhiên, thử nghĩ xem, có người nam nhi nào ngắm chân nữ nhi người ta như vậy không.

Nàng không che đậy, tay trái chỉ đưa tới trực tiếp che hai mắt hấn.

“Xấu hổ?” Giọng thiếu niên mang theo sự trêu đùa, tùy ý để nàng ngăn tầm mắt, cũng không giận nàng đường đột với hấn. Nếu ở trong cung, ai dám bắt kính với hấn, nhất định phải kéo xuống lãnh phạt, nếu nàng biết hấn là hoàng tử, có thể bị dọa không?

Huynh, còn, nói.

Đầu ngón tay viết xong, thiếu nữ còn chọc bàn tay hấn hai cái, bày tỏ kháng nghị hấn cười nhạo nàng. Nhìn hấn chỉ lộ ra nửa gương mặt, bờ môi đỏ tươi như hoa anh đào trôi trên mặt nước, cong cong nhếch lên, khiến nàng nhất thời mê mẩn.

“Được, huynh không cười, không cười nữa... Hiếu Lam, muội viết ba chữ kia thêm lần nữa đi, gọi huynh thế nào.” Nam Cung Lân yêu cầu, muốn cảm nhận thêm một lần, vì hấn thích nàng gọi vậy.

Lân, ca, ca.

Nụ cười của Nam Cung Lâm rạng rỡ, Nghê Ngạo Lam thả tay xuống, trong nháy mắt ấy, thiếu niên đẹp đẽ trước mắt cướp đoạt hơi thở của người ta, như hoa mẫu đơn sơ khai xinh đẹp muôn vàn.

Mặc dù dung mạo hắn đẹp hơn nữ tử, nhưng mặt mày ngạo khí, sau khi thiếu niên trưởng thành, ắt được rất nhiều nữ tử yêu thích ngưỡng mộ, mà nàng lại không ở trong đó, đáng tiếc.

Nhưng có thể gọi hắn là Lâm ca ca thể cũng đủ rồi.

Nghê Ngạo Lam chọn mấy cành khô dày cộm đặt vào đồng lửa, để sự ấm áp có thể duy trì liên tục đến trời sáng.

Đêm khuya, quần áo và đồ dùng đều khô hết, sau khi hai người mặc vào đều thiếp đi.

Nửa đêm, tuyết nhẹ nhàng rơi trên núi, tuy không có gió thổi, nhưng rất lạnh. Trong lúc ngủ mê man, tiếng thều thào đứt quãng vang bên tai Nghê Ngạo Lam, nàng mơ hồ mở mắt.

Nhìn thấy Nam Cung Lâm ngủ vô cùng không an ổn, hai gò má đỏ bừng, trán nhú chặt chưa từng giãn ra, nàng đưa tay chạm vào người hắn, phát hiện nóng một cách khác thường, lại sờ trán hắn, hơi nóng xông lên.

Nàng khẩn trương lay hắn, nhưng không thấy hắn mở mắt nhìn nàng, chẳng qua trong miệng chỉ nói lạnh.

Có lẽ vết thương chưa điều trị xử lý dẫn đến viêm, sốt cao rồi.

Thiếu nữ ôm hắn vào lòng, không ngừng dùng tay chà xát thân thể hắn, nửa canh giờ trôi qua, không có hiệu quả rõ ràng.

Nàng có thể làm gì đây? Sưởi ấm cho hắn, có thể giúp hắn giảm sốt không?

Nghê Ngạo Lam khẽ cắn môi, nàng đứng dậy bắt đầu cởi y phục của mình và hắn. Trong lúc cởi tiết khổ của hắn, nàng do dự một hồi, cuối cùng thuyết phục mình, nhắm mắt lại vội vàng vàng kéo xuống, sau đó cả người dán vào hắn chặt chẽ, rồi lấy y phục và áo lông ấm che lại.

Thiếu niên hôn mê, cảm nhận được nguồn ấm áp dựa vào mình, lập tức không chậm trễ vươn tay ôm chặt lấy, nói gì cũng không định buông ra.

6. Chương 6: Tốt Đẹp

Nắng ấm khẽ xuyên qua mây trắng lộ ra, quét qua mưa tuyết giao hòa với mưa dầm đột nhiên rơi hôm qua. Ngọn núi toàn là tuyết trắng bao phủ, trắng nõn thanh khiết tự nhiên, che đậy những cành khô đứt đoạn sau trận tuyết lở.

Thiếu niên chậm rãi mở mắt, đồng lửa đã tắt từ lâu, vài tia sáng chói chang chằng chịt nhảy vào sơn động, làm sáng ngời cảnh tượng trước mắt. con người đen rũ xuống, thỉnh thoảng phát hiện mình ôm chặt thiếu nữ, mà hai người đều trần như nhộng, khiến khuôn mặt hắn hơi nóng bừng.

Không chút dấu vết buồng hai tay vòng lấy Nghê Ngạo Lam, chỉ thấy hai điểm đỏ tươi trên da thịt trắng non trước ngực nàng, trong nháy mắt ánh mắt hắn tối hẳn, phần nam tính vốn vì phản ứng sinh lý mà dựng thẳng, lúc này càng thêm thô to cứng rắn.

Cưỡng ép bản thân dời tầm mắt. Nam Cung Lâm biết lúc này không thể chạm vào nàng.

Nàng vẫn còn nhỏ, không được nàng cho phép, hắn không muốn tổn thương nàng.

Ngay lúc ấy, cảm giác lạnh lẽo lọt vào, nhiệt độ cơ thể hạ xuống, khiến Nghê Ngạo Lam khoan thai tỉnh giấc, đôi mắt to nhìn vào ánh mắt thiếu niên, bàn tay nhỏ bé đặt lên trán hắn, không còn nóng nữa, nàng yên lòng mỉm cười.

Đôi mắt của thiếu nữ mang theo sự ấm áp và ân cần, quét vào nội tâm cô tịch của hắn.

“Hiếu Lam... lại ôm ta một cái được không?” Nam Cung Lân nhìn nàng, không phải dục vọng nam tính quấy phá, mà thiếu nữ trước mắt linh động đến mức không thiết thực, vẻ đẹp phẳng phất như không tồn tại.

Chỉ e vừa đưa tay, nàng đã biến thành sương khói.

Nghê Ngạo Lam không rõ vì sao Nam Cung Lân yêu cầu như thế, song theo lời, vẫn mở cánh tay mảnh khảnh, ôm lấy cổ hắn, lòng bàn tay còn luồn vào mái tóc đen của hắn, chậm rãi vuốt, như vỗ về đứa trẻ vậy.

Hai gò má dán vào chiếc gáy mềm mại của thiếu nữ. Nam Cung Lân ôm nàng, đáy lòng mềm mại như mùa xuân, cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ cơ thể nàng, trong mộng cảnh đêm qua, chính dòng nước ấm này đã xoa dịu bản thân hắn.

“Hiếu Lam, gặp được muội thật tốt.” Hắn lẩm bẩm.

Từ nhỏ đến lớn, Nam Cung Lân một đường nhìn hậu cung phi tần đo sắc tranh thủ tình cảm, từng nữ tử đều vì bỏ lên hậu vị, mẫu phi hắn bị đầu chết, hắn nhận định, nữ tử càng xinh đẹp lòng dạ sẽ càng hẹp hòi hung ác.

Nhưng, Hiếu Lam không phải, nàng thuần khiết tốt đẹp, ngay cả trái tim cũng sạch sẽ.

Hóa ra trên đời còn có nữ tử như vậy tồn tại.

Đầu ngón tay thoáng cứng nhắc, động tác hơi ngưng lại, tiện đà vuốt ve, trong mắt Nghê Ngạo Lam lóe lên một ít chua chát.

Chẳng phải lúc đó nàng cũng nghĩ có thể gặp gỡ hắn thật tốt sao. Chỉ tiếc, thời cơ không đúng, tư cách không đúng. Lần này từ biệt, có lẽ suốt đời không gặp lại, ngày tháng sau này hắn hồi tưởng, há có thể nghĩ rằng gặp được nàng thật tốt chứ.

Bàn tay nhỏ trượt xuống, vốn định trực tiếp viết trên lưng hắn, đáp lại hắn, nhưng trong nháy mắt giờ tay lên, nàng nghĩ cho dù nói cho hắn biết thì sao, biết đâu tăng thêm niềm yêu thích của hắn.

Yêu thích càng nhiều, lúc không chiếm được, mất mát tới cũng nhiều.

Trong chớp mắt ấy, nàng đổi thành võ nhẹ lưng hắn, điều này làm Nam Cung Lân không khỏi bật cười, “Hình như muội vỗ về huynh như đứa trẻ.” Hắn dùng bờ môi không chút dấu vết khẽ hôn lên gáy nàng, còn nói, “Đứng dậy mặc y phục thôi.”

Vật nam tính vẫn cần răng chịu đựng, hắn không thể lấy ơn cứu mạng, muốn nàng làm bất kỳ chuyện nam nữ vui vẻ, lấy thân báo đáp, tin rằng nàng sẽ không cự tuyệt, nhưng hắn không thể ích kỷ.

Chỉ vì nàng đáng giá để hắn cưng chiều, đối đãi một cách tốt nhất.

Sau khi Nam Cung Lân mặc y phục, đôi mắt đen quét về phía Nghê Ngạo Lam cũng vừa mặc xiêm y xong. Đêm qua vì bên ngoài nàng bọc áo lông ấm, nên hắn không ngấm tí mĩ bên trong, lúc này một đóa phù dung xanh lam làm thêm khí chất xuất chúng của nàng.

Hắn như ngồi trên một chiếc thuyền con, đi giữa dòng nước trong veo, dập dềnh qua hồ nước xanh biếc, đẩy ra tầng tầng gợn sóng, sản sinh nhiều đóa phù dung, thuần khiết mà không yêu mị.

Phù dung rất hợp với nàng đấy.

Nghê Ngạo Lam kéo bàn tay thiếu niên qua viết.

Muội, ra, ngoài, tìm, ít, thức, ăn.

“Không, để ta đi.” Nam Cung Lân không chút nghĩ ngợi trả lời. Chẳng may nàng ở bên ngoài gặp phải mãnh thú như tình cảnh hôm qua, sao hắn có thể yên lòng đây.

Khẽ lắc cái đầu nhỏ, thiếu nữ chỉ chỉ vết thương trên vai phải hắn, tiếp tục nghiêm túc viết.

Nghỉ, ngơi, đi. Muội, sẽ, đi, nhanh, về, nhanh.

Sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt lộ ra sự quật cường, bày dáng vẻ nếu hấn không đồng ý, nàng sẽ kiên trì tới cùng.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, Nam Cung Lâm mới biết, thiếu nữ dịu dàng cũng có cá tính đấy, khê thở dài, “Tiểu nha đầu, cẩn thận một chút.” Ngón tay dài nhẹ nhàng véo chóp mũi xinh xắn của nàng.

Nghê Ngạo Lam nở nụ cười khoái trá, sau đó khoác thêm áo lông, đạp bước rời khỏi sơn động.

Nam Cung Lâm ngồi tựa vào tường đá, nhắm mắt nghỉ ngơi, một mặt lắng nghe động tĩnh bên ngoài, mặt khác dựa vào quá trình này điều chỉnh hơi thở. Nội lực của hấn không đủ thâm hậu, chưa thể hộ thể, cho nên tối qua mới rơi vào hôn mê.

Xem ra sau khi hồi cung, hấn phải thỉnh sư phụ tập luyện thêm cho hấn mới được.

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đến gần, hấn nghĩ tiểu nha đầu cũng nhanh thật, mới nửa canh giờ đã trở lại. Mở mắt nhìn phía lối vào, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười nhạt.

“Hiểu...”

“Nô tài tới chậm, thỉnh diện hạ thứ tội.” Một gã thị vệ lập tức chạy tới quỳ trước mặt Nam Cung Lâm, tổng phút chốc, phía sau xuất hiện thêm ba thị vệ.

Thiếu niên thu lại nụ cười, liếc nhìn dò xét bốn người, xem ra là đại nội cao thủ phụ hoàng phái tới.

“Bản điện hạ không có chuyện gì.” Nam Cung Lâm giơ tay lên, bảo bốn vị hộ vệ đứng dậy.

“Thỉnh diện hạ lập tức hồi cung cùng nô tài.”

Hấn đang đợi nha đầu trở về, sao có thể rời được, bèn nói, “Bản điện hạ đang tính chờ một lúc, không vội.”

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, lại đồng loạt quỳ xuống hô, “Thỉnh diện hạ lập tức xuất phát, hoàng thượng có lệnh, trước giờ Tỵ (9 tới 11h sáng) phải tìm được thái tử về, bằng không tự lãnh cái chết.”

Cách giờ Tỵ, chỉ còn nửa canh giờ, nếu thi khiển khinh công, còn có thể trước giờ Tỵ trở lại hoàng cung, nhưng nếu kéo dài thời gian, nhất định quá hạn, vậy bọn họ đều khó giữ được cái đầu.

7. Chương 7: Lên Ngôi

Trùng bốn gã hộ vệ đang cung kính quỳ trước mặt mình, ngón tay Nam Cung Lâm chậm rãi nắm chặt.

Hiểu Lam, hay bốn mạng người?

Mạch suy nghĩ của thiếu niên lại cực kỳ tĩnh tường. Bồi dưỡng ra bốn đại nội cao thủ ít nhất phải cần mười năm, trước mắt là tinh anh triều đình tốn bao nhiêu tâm huyết bồi dưỡng, nếu chỉ vì quá thời gian, đã đánh mất đầu, vậy thực sự rất đáng tiếc.

Huống chi, hấn tin, cho dù cố chấp ở lại chờ tiểu nha đầu, bốn người trước mắt cũng sẽ bất chấp sự phản kháng của hấn, đưa hấn về cung, mà hấn lại bị thương không thể địch nổi bốn người.

Khép mắt lại, lần nữa mở ra, Nam Cung Lâm đứng dậy, lướt qua đám thị vệ, hờ hững thong dong.

“Còn quỳ ở đó làm gì? Lên đường.”

Tiểu nha đầu, xin lỗi, Lâm ca ca không chờ được muối trở về, nhưng ta sẽ tìm muối, sẽ tìm được muối.

Bàn tay dán lên ngực, nơi đó đặt sợi tóc đen ba tấc, nung nấu trái tim hấn.

Nắng ấm vẫn thiêu đốt người, cảnh khô cháy còn sót lại trong hang động giống như trước khi rời đi, nhưng, thiếu niên xinh đẹp mỉm cười hấn nên ở đó, giờ đã không còn.

Nghê Ngạo Lam ngơ ngác đứng ngay cửa động, hai tay bé nhỏ ôm mấy quả, đó là thứ nàng tốn chút thời gian hái từ trên cây xuống, trên đường trở về, nàng có ném thử một quả, tư vị trong veo ở trong miệng khiến nàng vui sướng gia tăng cước bộ, lại không ngờ trong hang động chẳng còn một bóng người.

“Ngạo Lam!”

Giọng nam xuyên qua khoảng không, trong nháy mắt khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra mong chờ, nàng xoay người nhìn lại, sự chờ mong biến ảo thành từng mảng mất mát.

Nghê Chính Quân chạy như bay đến, thấy nàng một thân nữ trang, trong lúc Nghê Ngạo Lam vẫn chưa lấy lại tinh thần, đã đem áo choàng đen che toàn thân nàng, khiến gia đình theo phía sau không nhìn thấy.

Một mảng tối tăm bao phủ xuống, hơn nữa bên tai truyền đến vài tiếng người nói chuyện, thiếu nữ chẳng dám nhúc nhích đứng tại chỗ, cúi đầu, để vài đen che càng triệt để hơn.

“Lạnh lắm đúng không? Cha công con về.” Nghê Chính Quân nói xong bèn ngồi xổm xuống.

“Lão gia ngài công thiếu gia xuống núi rất mệt, để tiểu nhân công thiếu gia cho.” Một gã gia đình thanh niên trai tráng đề nghị.

“Không cần, cũng không phải già đến mức suy nhược, Ngạo Lam, lên nào.” Khẩu khí của Nghê Chính Quân tràn ngập sự hiền từ, nhưng kỳ thực rất cương quyết.

Nếu để những người khác thấy Nghê Ngạo Lam mặc nữ trang, vậy cần thận giấu giếm bao nhiêu năm tới nay, chẳng phải đều uổng phí sao.

Nghê Ngạo Lam cũng biết rõ dụng ý của nghĩa phụ, hai tay thả ra, mấy quả kia bèn rơi xuống tuyết, chỉ cầm một quả trong tay, sau đó ngoan ngoãn leo lên lưng Nghê Chính Quân, che giấu gương mặt kỹ càng,

Chính Nguyên năm 45.

Năm đó hậu cung rung chuyển bất an, Lê phi – người thánh thượng sủng ái trước mắt thiết kế hãm hại thái tử, muốn hoàng thượng phế Nam Cung Lân, lập con trai mình làm thái tử.

Đáng tiếc Lê phi không tính được, từ khi ả tính toán Nam Cung Lân, hắn đã dõi theo ả.

Lê phi ngoại trừ vườn ma quỷ với thái tử, cũng dựa vào sự sủng ái và tín nhiệm của hoàng thượng dành cho ả, giết dây truy tìm đan dược trường sinh bất lão.

Quân chủ thứ sáu càng làm càng hồ đồ, tốt cuộc tin tưởng đan dược Lê phi đưa. Lê phi thường xuyên bỏ chút độc vào thức ăn, độc tố chậm rãi thấm vào xương máu, dần dà dẫn đến chậm chạp, ả lại dâng thuốc giải độc, nói là có thể gia tăng tuổi thọ.

Lúc tất cả những việc Lê phi gây ra bị Nam Cung Lân công bố trước ánh sáng, hiển nhiên được ban chết, mà hoàng thượng cũng vì vậy, sợ đến mức mất nửa cái mạng, lâm trọng bệnh không dậy nổi.

Thái tử Nam Cung Lân lên ngôi, đổi quốc hiệu là Đại Thanh. Hàm ý mong đợi triều đại này vọt thẳng tới mây xanh.

Sau khi Nam Cung Lân lên ngôi, bắt đầu ra tay càn quét quần thần, nhưng cũng không mạnh mẽ vang dội, chỉ vì căn nguyên thói hư tật xấu quá vững, muốn nhổ cũng không thể một hai ngày hoàn thành, lại nói, những quan viên này nếu cách chức cùng một lúc, thì còn ai có thể duy trì chính cương.

Thế là, hắn lần nữa thi hành quy chế mới mà tiên hoàng bỏ hoang đã lâu.

Tân triều cần máu mới, xảy ra trận đào thải, thay đổi những máu bản này.

Nghê phủ, thư phòng.

Một gã thiếu niên thanh tú ngồi trước án, tay trái cầm sách, bút lông trong tay phải thỉnh thoảng rơi xuống giấy Tuyên Thành trắng tinh. Mà nam tử lớn tuổi ngồi bên cạnh khẽ cau mày nhìn.

Nếu không phải thiếu niên thoa một lớp phấn vàng nghệ, giấu đi làn da vốn vô cùng mịn màng, mềm mại thành làn da thô ráp hơi vàng, vậy dung mạo như thể sẽ kinh diễm ánh mắt mọi người.

“Ngạo Lam, có thật con muốn tham gia khoa thi không?” Nghe Chính Quân lại hỏi lần nữa.

“Cha, Lam nhi đã trả lời cha ba lần rồi, cho dù cha có hỏi tiếp, đáp án vẫn không thay đổi.” Giọng khàn khàn, mỉm cười nhìn nghĩa phụ.

Nhìn thiếu nữ mười tám xuân xanh trước mắt, Nghe Chính Quân thật sự không biết nên vui mừng hay cảm thán.

Nữ nhi một tay mình bồi dưỡng, thiên tư thông minh, nhưng nàng không cậy tài khinh người, khiêm tốn yên phận, nếu là nam tử thì thực sự góp sức cho triều đình. Hiện tại nàng nữ phần nam trang, cố ý tham dự, bảo ông phải tán thành hay phản đối đây?

“Cha, cha sợ con đậu trạng nguyên thật, cha càng đau đầu hơn, đúng không?” Nghe Ngạo Lam sao không biết nỗi lo lắng của nghĩa phụ.

Nữ nhi người ta vốn ở nhà học chữ, nàng theo nghĩa phụ nghĩa mẫu sống hết đời là được. Nhưng tiến vào triều đình, chỗ ấy có sài lang hổ báo, là nơi không sạch sẽ bẩn thỉu, Nghe Chính Quân thấy rõ thấu triệt, là nguyên nhân ông không muốn nàng bước vào trợn lẩn.

“Ngạo Lam, con biết được là tốt, bỏ đi...” Nghe Chính Quân còn chưa nói hết, Nghe Ngạo Lam đã mềm mỏng cắt đứt.

Buông bút lông trong tay, ánh mắt thiếu nữ kiên định nhìn nghĩa phụ, nói, “Cha, cha biết năng lực của con mà, thay vì để con ăn không ngồi rồi, chẳng có thành tựu nào, hướng chi, ai nhận ra thiếu gia Nghe gia là nữ nhi chứ? Lại nói, nếu con tiến vào triều đình làm việc, còn có cha làm chỗ dựa mà, không phải sao?”

8. Chương 8: Năm Chặt

Nghe Chính Quân bị lời nói của thiếu nữ làm cho á khẩu không trả lời được.

Quả thực, ông cũng từng nghĩ tới, nếu Nghe Ngạo Lam có khả năng gia nhập quan trường, vậy ít ra có thể chống đỡ một mình. Quan thanh liêm trong triều còn sót lại không bao nhiêu, cho dù là Nam Cung Lân muốn phát triển theo con đường đúng đắn, cũng cần máu mới. Bằng không, chưa tới mấy năm, Đại Cảnh quốc thối nát tuyệt đối sẽ sụp đổ.

Chẳng qua, khi ý nghĩ này bị Nghe Ngạo Lam biến thành hiện thật, ông vẫn lo lắng.

Nhưng, lo lắng thì thế nào, tính khí nghĩa nữ ông biết rất rõ, cho dù có bác bỏ, nàng vẫn sẽ làm. Tiểu cô nương đã trưởng thành, không, cẩn thận hồi tưởng lại, suy nghĩ của nàng rõ ràng luôn thành thực, có thể vừa mới trưởng thành, mà tâm trí, tuổi tác đã đạt tới cảnh giới người lớn.

“Được rồi, lòng con đã quyết, cha sẽ ủng hộ con tham dự, có điều cha nói trước, nếu khoa thi lần này con không trúng tuyển, thì sẽ không có cuộc thương lượng thứ hai.” Nghe Chính Quân xoa xoa mi tâm.

“Vâng, cha yên tâm, không có lần thứ hai, vì lần này con cũng muốn lên bảng vàng.” Nghe Ngạo Lam kiên định nhìn nghĩa phụ.

Chính Nguyên năm 47, là Đại Thanh năm thứ hai.

Không biết tại sao khiếp trước rõ ràng quân chủ thứ sáu sống còn thọ hơn nàng, kiếp này sao đi sớm vậy. Nhưng bất kể là nguyên nhân gì, nàng chỉ biết mình còn một năm rưỡi có thể tranh thủ để dưỡng phụ tránh được tai vạ chốn quan trường.

Do đó, nàng không có cơ hội thứ hai.

Hỏi nàng lấy đâu ra lòng tin thế, nàng không có đáp án, lẽ mờ trông thấy con đường kia. Nàng chưa từng gặp thánh thượng hiện nay, nhưng từ khi ban bố thánh chỉ, xem ra, quân chủ thứ bảy cần người mới, không

phải người tài dựa vào việc bám váy có quan hệ với quần thần quan viên, mà hẳn muốn bồi dưỡng một nhóm người khác, những người mới có thể chấn hưng thực lực một nước.

Nghê Chính Quân sững sờ, trêu ghẹo hỏi: “Ngạo Lam, sao con biết có thể trúng tuyển? Lẽ nào con mua đề thi?”

“Cha, cha biết con không phải loại người ấy mà.” Nghê Ngạo Lam phồng má, lại nói, “Khoa thi đã hai mươi năm không tổ chức, cha nghĩ xem ai sẽ ngày ngày ôm sách đau khổ học như con đây, cho dù có, cũng lác đác mấy người, vậy so ra, đương nhiên phần thắng của con lớn hơn rất nhiều.”

Trường giả không nhận được bật cười, vỗ án trầm trồ khen ngợi. Không hổ là người ông nhìn trúng, ngay cả xác xuất lên bảng vàng cũng từng suy tính, bình thường con cháu áo lụa quần là chỉ lo hưởng lạc, làm sao biết tân hoàng ra chiêu này, cũng chỉ có thể nước tới chân mới nhảy dự thi, Nghê Ngạo Lam đã có tri thức vững vàng, những người khác sao có thể tránh được.

“Ngạo Lam, con khiến cha có chút mong chờ về con đây, chờ con bước vào Tuyên Chính điện.” Nghê Chính Quân đứng dậy, vỗ vỗ vai nàng.

Nếu nàng thực sự làm quan, ông nhất định hoàn toàn đứng về phía nàng.

Một tuần sau, khoa thi được tổ chức ở các thành thị của Đại Cảnh quốc. Nam Cung Lân vì phòng ngừa người dự thi trước đó hối lộ quan coi thi, nên quy định người dự thi rút thăm tại chỗ, trên đề thi chỉ trình bày văn vện mỗi chữ Hán, mà quan coi thi thì mấy ngày trước đã bế quan tại trường thi, làm thế, có thể phòng ngừa nhân sĩ có lòng đi cửa sau.

Trở lại, Nam Cung Lân tự mình tuần tra trường thi, hẳn rất coi trọng việc báo tên trăm quna coi thi, vừa đi chuyển này, mọi người đều hết sức ngạc nhiên, cũng càng nghiêm cẩn xử lý việc này. Phải biết rằng, người cuối cùng duyệt bài chính là hoàng thượng, nếu chọn người có tố chất không tốt, sẽ bị giáng tội, thế là, trăm người, ôm đạo đức của mình chấm bài thi.

Trong ngự thư phòng, tiếng ve kêu từng trận, làn gió từ từ thổi phát qua mặt hồ, mơn trớn nhiều đóa phù dung thanh nhã, lướt qua song cửa sổ, khiến một sợi tóc đen như mực của đế vương trẻ tuổi lay động.

Mái tóc dài buộc lỏng lẻo, lộ ra một cổ lười biếng khoan thai, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ đón lấy ót, một tay cầm tấu chương, chữ đen chằng chịt trên tờ giấy trắng kia một đường kéo dài từ chiếc ghế tới sàn nhà.

Kim Phúc bước vào, thấy tình cảnh này, không nhận được nghĩ sao hoàng thượng xem tấu chương cũng lịch sự tao nhã vậy, trước đó hoàng thượng nhìn chằm chằm cuộn giấy, không kiên nhẫn xem chữ trước bỏ chữ sau, nán lại chưa được vài khắc đã chạy khỏi hậu cung.

Song, hôm nay hoàng thượng đã nán lại bốn canh giờ, không chỉ hôm nay, từ khi hắn lên ngôi đến nay đều như vậy, mấy phi tần trong hậu cung được tiên hoàng chọn để hầu hạ hẳn đều bị ghẻ lạnh.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bài thi đã tới.” Kim Phúc kéo cuống họng, sau đó cùng một đám nô tài mang từng cuộn giấy Tuyên Thành vào.

“Để một bên đi, chốc nữa trăm xem.” Con người đen khê lờm, trong lúc lơ đãng lộ rất ư thái xinh đẹp, khiến mấy nô tài nhìn mà bên tai đều nóng bừng.

Sau khi chỉ huy hạ nhân đặt cuộn giấy xong, Kim Phúc cẩn thận mở miệng, “Hoàng thượng, Úc phi sai người tới nói, người nhiễm phong hàn nhiều ngày, mong mỗi hoàng thượng tới thăm người.”

“Bảo thái y đi chẩn bệnh cho nàng, yêu cầu trong vòng hai ngày nàng phải hồi phục, bằng không tự đi lãnh phạt.” Khỏe môi Nam Cung Lân nhàn nhạt cười lạnh, những phi tần này đúng là ranh rỏi sinh nông nổi, hẳn có phương pháp trị các nàng, nhìn nhiều thêm, không có cửa đâu.

Đôi mắt đào hoa câu người kia, cho dù ánh mắt sáng ngời lộ ra hàn ý, nhưng cướp đoạt người giống như hoa hồng đỏ tươi vậy.

“Vâng.” Kim Phúc lại nói, “Hoàng thượng, dựa theo ý ngài, đã đi một chuyến tới phủ thừa tướng, Ngô thừa tướng bị bệnh liệt giường, thấy nhân sâm và quynh hí khúc ngài đưa tới, bèn đưa cho nô tài một lá thư xin

từ chức, mang về cho ngài.”, cung kính đưa tờ giấy cho chủ tử.

Nam Cung Lân mở ra xem, quả nhiên nằm trong dự liệu của hần, Ngô thừa tướng cũng là một lão hồ ly, hiểu được hàm ý của tế vật, nhân sinh như hí kịch, nếu tiếp tục ngồi vị trí thừa tướng, có lẽ không bao lâu sau sẽ bị cách chức quan, thay vì như thế, chỉ bằng thông minh một chút rời đi, cũng lưu lại danh tiếng tốt.

Tiếp đó, khuôn mặt đế vương hớn hở, nhặt bài thi bắt đầu xem. Vừa xem lại mất hai canh giờ.

“Haha...” Nam Cung Lân chuyên chú xem, nhin không được cười khẽ.

Kim Phúc ở một bên thực sự không hiểu nổi tại sao chủ tử đặc biệt chấp nhất bài thi này, mười mấy bài thi trước đó xem chưa tới nửa nén hương, mà bài thi này lại mất hơn nửa khắc đồng hồ.

“Hoàng thượng, sao cao hứng vậy?” Hần không nhin được mở miệng hỏi.

“Người này có quan niệm đặc biệt, hần nói người vô sinh hần phải nộp thuế nặng, về phần những người giàu có thì tùy thu nhập mà giảm thuế.” Ý cười nơi khóe môi Nam Cung Lân càng sâu.

Kim Phúc vừa nghe, chột cau mày, “Nếu thực sự làm thế, chẳng phải những kẻ đáng thương đều đói chết sao?”

“Không, nhằm có thể tiếp tục sinh tồn, bọn họ sẽ cố gắng tìm bất kỳ chức vụ gì làm, nghĩ cách để bản thân trèo lên.” Ngón tay dài của Nam Cung Lân khẽ gõ mặt án trầm hương.

“Vậy... nô tài bạo dạn hỏi hoàng thượng, có phải người này được chọn làm trạng nguyên không?”

“Kim Phúc, người nói xem?”

“Nô tài không dám định đoạt, cũng không có quyền định đoạt.”

Nam Cung Lân khẽ cười, lấy bút lông ký tên lên, vừa nói, “Trời cũng giúp trẫm, đây đúng là một cơ hội tốt.”

Khuôn mặt yêu mị như hoa đào của đế vương lộ vẻ đắc ý. Màn trời trở tối, là khởi đầu của một thời đại hưng thịnh khác.

9. Chương 9: Trạng Nguyên

Trời nắng tốt, mây trắng cuộn cuộn, trên quảng trường đế đô, trước bảng cáo thị rần rần đông nghịt người, từng đầu người đen chen chúc nhau, trực tiếp xem danh sách dán trên bảng.

Một người thanh niên cố chui ra khoit đoàn người, liều mạng chạy về hướng một phủ.

“Lão gia! Lão gia!” Người thanh niên vừa bước vào cửa đã hô toáng lên, một mạch hô tới thư phòng.

Nghê Chính Quân ngồi bên cửa sổ đọc sách, chột nghe xa xa có tiếng gia nô gọi, “Sao vậy? Làm gì như quỷ kêu thế?” Nghê Ngạo Lam ngồi trước án đang chấp bút lên thiếp bèn ngẩng đầu, cười với người thanh niên.

“Hừ... hừ... lão gia... trúng rồi... trúng rồi...” Lời của người thanh niên không đầu không đuôi, khom người liên tục thở hổn hển.

“Trúng cái gì?” Nghê Chính Quân khẽ nhíu mày, người trẻ tuổi cứ hấp ta hấp tấp như vậy, thực sự không ổn trọng bằng nghĩa nữ, không khỏi lắc đầu.

Sau khi chậm rãi thở ra mấy hơi, cuối cùng người thanh niên cũng nói ra câu hoàn chỉnh, “Lão gia, mới vừa rồi bản danh sách có dán, thiếu gia lên bảng vàng rồi, là trạng nguyên, trạng nguyên đó!”, hần kích động nắm chặt tay, ánh mắt sùng bái nhìn Nghê Ngạo Lam.

Không ngờ bản danh sách lại công bố sớm thế, việc này thực sự khiến Nghê Chính Quân và Nghê Ngạo Lam hơi sửng sốt, tiếp đó hai người nhìn nhau, chậm rãi nở nụ cười.

Nghê Chính Quân biết nghĩa nữ viết văn rất tốt, đại khái cũng có thể đoán được nàng nhất định có tên trên bảng vàng, chẳng qua là danh hiệu nào, cái này không nắm chắc lắm. Lần này nghe thấy là trạng nguyên, quả thực khiến ông vui mừng.

Hai mươi năm sau, tân hoàng tổ chức khoa thi đầu tiên, trạng nguyên là Nghê Ngạo Lam, làm ông tràn đầy kiêu hãnh.

Ông tiêu hao nhiều năm tổn sức dạy dỗ, bao nhiêu cái xuân hạ thu đông nung đúc ra nhân tài.

“Ngạo Lam, con thực sự đỗ trạng nguyên rồi, hahaha!” Nghê Chính Quân vui mừng cười, nói với người thanh niên, “Mau đi báo hỉ với phu nhân, mặt khác phân phó đầu bếp tối nay chuẩn bị yến hội, Nghê phủ phải ăn mừng thật tốt.”

“Đúng, đúng, tiểu nhân lập tức đi ngay.”

Sau khi người thanh niên rời khỏi thư phòng, Nghê Ngạo Lam đứng dậy, đi tới trước mặt nghĩa phụ, thận trọng khụy hai đầu gối xuống đất, đôi mắt ướt ướt, “Cảm tạ năm đó cha không vứt bỏ Ngạo Lam, nhiều năm qua bồi dưỡng, con mới có được ngày hôm nay, đây chỉ là sự khởi đầu, Ngạo Lam nhất định không phụ sự mong đợi của cha.”

Nếu không phải lúc năm tuổi năm ấy có thể gặp được quý nhân, nói không chừng hôm nay nàng còn đang ăn gió nằm sương, còn đang lưu lạc giữa nghèo khó và đói khổ, là nghĩa phụ cho nàng tài nguyên, cho nàng tình thương của cha, chấp vạ khuyết điểm kiếp trước của nàng.

Nhìn nghĩa phụ dập đầu ba cái, Nghê Chính Quân không ngăn cản nàng.

Lòng biết ơn sâu sắc như thế, ông hiểu chứ, nếu ngăn cản, tất là ông từ chối sự cảm tạ của nàng, vì vậy, ông sáng khoái tiếp nhận.

“Ngạo Lam, con là vinh quang của cha, kể từ hôm nay con bước vào quan trường, bất luận là phúc hay cam go, cha đều sẽ cùng tiến cùng lùi với con.” Chớp mũi Nghê Chính Quân cay cay.

Đứa trẻ này để ông trải nghiệm sự hạnh phúc và niềm kiêu hãnh của người làm cha, cảm ơn ông trời không để ông bỏ qua đứa con tốt vậy.

Ngự thư phòng.

Cả phòng tràn ngập mùi mực, ngòi bút lông sói chưa khô, lại có thêm một dòng mực, rơi trên tờ giấy mỏng trắng tinh hình thành văn tự. Mất phượng rũ xuống, mang theo phong thái xinh đẹp phiêu dật, trên xiêm y lụa trắng sạch sẽ, thêu ngũ thảo kim long, đuôi rồng lan tới mép xiêm y, tầng tầng ánh vàng mê hoặc.

Kim Phúc bưng trà sâm ấm áp tới, lúc này, để vương xinh đẹp mới buông bút ngọc, đón lấy, chậm rãi thưởng thức vào cổ họng.

“Kim Phúc, giúp trẫm nghe ngóng thế nào rồi?” Nam Cung Lân thờ ơ hỏi.

“Hồi hoàng thượng, trạng nguyên họ Nghê tên Ngạo Lam, là nghĩa tử của Nghê thượng thư, mười sáu tuổi, nghe nói bình thường ru rú trong nhà, đặc biệt đến tết Nguyên Tiêu hàng năm đều mặt mày rạng rỡ chơi câu đối, luôn có thể thắng ba đề.”

Nam Cung Lân nhướng mày, “Không ngờ, tuổi còn trẻ thế, lại viết được một bài văn hay, tư tưởng mạch lạc rõ ràng, còn là người của Nghê thượng thư.”, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới người bản thân chọn là một thiếu niên, hơn nữa còn nhỏ hơn mình hai tuổi.

Việc này hẳn nên gọi là, anh hùng xuất thiếu niên nhỉ? Nghĩ tới đây, khóe môi Nam Cung Lân nhếch lên.

Tuổi tác tương đương mình, xem ra ông trời muốn giúp mình một tay, dựa vào việc này bồi dưỡng một tâm phúc.

“Nô tài cũng bất ngờ, Nghê thượng thư có một nghĩa tử, lại không vội bước vào triều đình, trái lại hoàng thượng tổ chức khoa thi mới tiến vào.” Kim Phúc hơi buồn bực, nếu là những quan viên khác, thì từ lúc con trai còn nhỏ đã dẫn theo khắp nơi đi giao thiệp, lót đường, nhưng Nghê thượng thư chưa từng đề cập qua bản thân có một nghĩa tử, còn tài hoa xuất chúng.

“Trẫm thì không bất ngờ, Nghê thượng thư làm người khiêm tốn, là quan thanh liêm, có lẽ ông ta cũng khinh thường cách này, hiện nay con trai quang minh lỗi lạc đi vào cửa chính hoàng cung, chắc chắn ông ta vui ra mặt.” Nam Cung Lâm suy nghĩ.

Nghê Chính Quân là một trong rất ít người hấn còn nguyên ý tin tưởng, con trai dường ra chắc hẳn sẽ không tệ, huống chi để con trai lấy khoa thi bước vào triều đình, chẳng ai dám nói nhiều, địa vị của ông ta cũng đứng vững hơn.

Kim Phúc đón lấy chén không chủ tử vừa uống xong, thuận tiện nói, “Hoàng thượng, quan bào áo mũ ngài giao phó, nô tài đã chuẩn bị ổn thỏa.”

“Tốt.” Nam Cung Lâm xuôi theo sợi tóc rơi xuống gò má, bờ môi đỏ thắm laon ra vòng cung duyên dáng, “Trẫm đã không kịp chờ đợi buổi thiết triều ngày mai rồi, không biết đám người kia sẽ có phản ứng thế nào?”

Bên ngoài ánh mặt trời rạng rỡ, giống như nhiệt huyết cuộn cuộn trong lòng hấn, đỏ ngầu và nóng bỏng.

Sắc trời chưa hoàn toàn sáng tỏ, mang theo sương mờ màu lam xám. Trên đường phố thị dân dã đã xuất hàng rao bán, tiếng vó ngựa lách cách lần trên mặt đường đá.

Xuống ngựa, tiến vào Tuyên Chính điện, trước mắt là rường cột chạm trổ, cây cột đỏ thẫm tinh tế vẽ chín con rồng, với long ý trước mặt, tạo ra khí thế hào hùng.

Kiếp trước, kiếp này của Nghê Ngạo Lam làm sao cũng không ngờ mình có thể đứng ở chỗ này, cho dù dưới chân giẫm viên gạch sáng chân thực, nhưng nàng vẫn có chút không chân thực lắm.

Nữ tử đã từng làm kẻ ăn mày, cổ họng bị cầm, lại có thể bước vào hoàng triều nghị thánh.

Văn vó bá quan đứng ở hai bên, Nghê Ngạo Lam bèn đứng phía sau Nghê Chính Quân, trầm tĩnh quan sát quan viên khác,

“Hoàng thượng giá lâm.” Kim Phúc cất cao giọng nói tinh tế, lại đủ để vang vọng cung điện rộng lớn.

Mái tóc đen như mực búi lên, đính kim quan, tua rua dài nhỏ trong suốt rủ xuống, áo bào vàng tươi với vân rồng vòng quanh thân, dung mạo tiên tư ngọc sắc câu hồn phách người, con người đen lạnh lung đảo qua các quan lại, bước lên bậc thang, xoay người ngồi vào long ý.

Ngoái đầu lại một cái, tựa như mẫu đơn cao quý nhất nở rộ, trêu chọc lòng người.

10. Chương 10: Chiến Thiếp

Văn vó bá quan ngay ngắn quỳ lạy, đồng loạt hô “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh bình thân.” Giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt mang theo khí tức mạnh mẽ không cho phép sao lãng.

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Đôi mắt đen của Nam Cung Lâm quét qua bách quan dưới điện, mặc dù khoa thi lần này chiêu nhập mười mấy tân sĩ, nhưng hấn có thể vừa liếc một cái đã nhìn ra trạng nguyên thiếu niên được hấn khâm định.

Khác với vẻ mặt còn sự dè dặt và nỗi vui mừng muốn nhảy cẫng lên của mười mấy người mới kia, nét mặt thiếu niên bình tĩnh, không hèn mọn cao ngạo, cũng không nóng nảy đứng ngay chỗ ấy.

Từ khi đế vương bước vào Tuyên Chính điện, Nghê Ngạo Lam đã nhìn chăm chú.

Thánh thượng trẻ tuổi đúng là xinh đẹp thật, thái độ lạnh lẽo nổi bật, trong lúc nói chuyện tản ra sự mê hoặc không cho sao lãng, khiến nàng ngẩn đến ngẩn người, cho đến khi quan viên quanh mình quỳ xuống, nàng mới vội vàng khụy gối, cũng may không làm ra chuyện xấu hổ.

Văn võ bá quan báo cáo từng việc, Nam Cung Lân nghe xong một vòng, hỏi, “Còn có việc bẩm báo không?”

Phía dưới lặng ngắt như tờ, người người đều muốn nhanh chóng kết thúc việc lâm triều. Tiên hoàng cùng lắm một tuần lâm triều một lần, thậm chí một tháng một lần, đầu giờ tân hoàng mỗi ngày đều lâm triều, khiến nhiều người cũng không thể trắng trợn ăn chơi đàng điếm vào đêm trước, chỉ e muộn giờ tiến cung.

Con người đen liếc Kim Phúc bên cạnh, Kim Phúc lập tức tiến lên phía trước, kéo cổ họng, “Tuyên, tân khoa trạng nguyên Nghê Ngạo Lam.”

Thời khắc bị điểm danh ấy, Nghê Ngạo Lam âm thầm thở một hơi thật dài, bước khỏi hàng ngũ, đứng trên thảm đỏ trong Tuyên Chính điện, lần nữa quỳ lạy, cất cao giọng nói thô khan, “Thần, Nghê Ngạo Lam, khấu kiến hoàng thượng.”

Lần này Nam Cung Lân không bảo nàng đứng dậy, khiến các quan lại nghi hoặc. Tiếp đó Kim Phúc mới chậm rãi mở chiếu lệnh trong tay.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, tân khoa trạng nguyên Nghê Ngạo Lam tài đức vẹn toàn, lấy sự hưng thịnh của thiên hạ muôn dân làm nhiệm vụ của mình, Hữu tướng Thích Phùng do tuổi già sức yếu, đề đơn từ quan, do đó, lệnh cho Nghê Ngạo Lam tiếp nhận chức vụ Hữu tướng, hi vọng tận sức cống hiến cho triều đình, lập tức có hiệu lực, khâm thử.”

Lời vừa tuyên xong, trong triều một mảng xôn xao.

Thứ nhất, chức vị Hữu tướng, người người đều muốn ngồi vào, từ lúc tuổi còn trẻ đã tiến vào chốn quan trường nịnh nọt khom người, một đường sứt đầu mẻ trán, không tiếc kết bè kéo phái, trèo lên trên, tồn bao nhiêu năm tâm lực vì chức thừa tướng dưới một người trên vạn người. Nhưng mà, hiện nay lại bị một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch không hiểu biết gì chiếm lấy, có thể phục sao!

Mặc dù, Nghê Ngạo Lam rất bình tĩnh, cũng thực sự bị quyết định của đế vương làm cho kinh ngạc, thoáng giật mình ngược mắt nhìn hoàng thượng tuần mỹ trên long ỷ, mà hần chỉ hơi nhếch môi cười, mang theo hàm ý phong phú cùng nàng nhìn nhau.

Chỉ chốc lát sau, nàng mới hoàn hồn, mở miệng đáp “Thần, tuân chỉ, tạ chủ long ân.”, sau đó đứng dậy, cũng tiếp nhận áo bào tím bội vàng đai ngọc.

“Hoàng thượng, việc này không thỏa đáng.”

Nghê Ngạo Lam vừa nói xong, một giọng nam thận trọng xen vào. Nàng đưa mắt nhìn lại. ánh mắt hơi lóe lên, người phản đối không phải ai khác chính là Tiêu Sùng Việt, mặc dù đã mười một năm không gặp, khuôn mặt già nua không còn như khi ấy, nhưng dung mạo này nàng đã khắc sau.

“Sao không thỏa đáng? Nói ra cho trẫm nghe xem.” Nam Cung Lân khẽ nhướng mày, nét mặt có vẻ khát vọng làm trong lòng Tiêu Sùng Việt khẽ run lên.

Đế vương này tuổi tác chỉ mới mười tám, song tâm tư mạch lạc sâu thẳm, khí phách sắc bén bức người ta kinh sợ.

“Hoàng thượng, tân khoa trạng nguyên hiểu biết nông cạn về việc triều chính, lại không có bất kỳ kinh nghiệm làm quan gì, vậy sao quản lý quan viên bên dưới?” Hai mắt Tiêu Sùng Việt trừng Nghê Ngạo Lam đang đứng bên cạnh, áo bào tím trong tay đối phương càng chọc ông ta đỏ mắt.

“Tiêu thượng thư, lời này bất công rồi, theo trẫm thấy, hiện nay phần lớn quan trong triều đều không hiểu thấu đáo việc triều chính bao nhiêu, người chiếm vị trí rảnh rỗi cũng không ít, bằng không, chính là gần mực thì đen,” Nam Cung Lân không nói trắng ra, vẫn để lại một bậc thang cho Tiêu Sùng Việt leo xuống.

Sống lưng lạnh toát, Tiêu Sùng Việt vốn định rút lui có trật tự, nhưng quan viên ủng hộ mình đang ở phía sau thấp giọng nói, “Không hợp lý, đâu biết trạng nguyên có năng lực tốt không.”, thế là, kiên trì nói tiếp “Hoàng thượng, khoa thi chỉ là lý luận suông, huống chi trạng nguyên còn trẻ thế, có thể dựa vào cái gì phán định trạng nguyên thực sự là người tài đức vẹn toàn.”

Nam Cung Lân cười lạnh, nhìn Tiêu Sùng Việt nói, “Lời này của Tiêu thượng thư là chỉ trẫm ngu ngốc à? Nhưng hần là trạng nguyên trẫm đích thân chọn ra đấy.”

Sắc mặt trắng bệch, Tiêu Sùng Việt toát mồ hôi trán, lại nghe giọng nam hời hợt nói, “Lúc trầm chấm bài thi, thật ra không thấy tên họ, cũng chẳng biết tuổi tác, chỉ suy xét chọn nhân tài trị quốc làm trọng, Tiêu thượng thư, mắt trầm bị mù hử?”

“Thần không dám.” Tiêu Sùng Việt cúi đầu lên tiếng trả lời.

Mắt lạnh liếc nhìn người cha có quan hệ máu mủ với mình. Nghê Ngạo Lam thực sự cảm thấy dơ bẩn. May mắn năm đó có thể chạy ra khỏi Tiêu phủ, bằng không thật không biết ý nghĩ của cha ruột mình đúng là ngu xuẩn.

“Hoàng thượng, thần nhậm chức sẽ cúc cung tận tụy, trong thời gian ngắn nhất định sẽ nắm rõ chức vụ, để ngài bách quan ngày ngày lo lắng.” Nghê Ngạo Lam ngược mắt nhìn đế vương.

Từ lời nói ban nãy, nàng biết hắn tín nhiệm nàng, biết hắn kỳ vọng vào nàng.

Người thống trị nắm trong tay giang sơn Đại Cảnh quốc bằng lòng cho người trẻ tuổi như nàng một cơ hội, nàng nhất định hồi báo gấp bội với hắn.

Nam Cung Lân nhàn nhạt cười, hắn hiểu ý Nghê Ngạo Lam, vì không để bách quan có chuyện để nói, nên đã hạ chiến thiệp đấy.

Thiếu niên quật cường khá lắm.

“Tốt. Nghê thừa tướng đã nói thế, trầm chờ.” Sau khi cặp mắt đào hoa đảo qua bách quan, Nam Cung Lân vung tay lên, “Bãi triều.”

Từ đó, Nghê Ngạo Lam trở thành thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đại Cảnh quốc.

11. Chương 11: Mỹ Sắc

Trời quang như được gội rửa, ánh mặt trời hừng hực ngay giữa, cây cỏ xanh um đung đưa theo hoa, phồn hoa như gấm, sáng quắc thơm ngát.

Đuôi xiêm y đỏ quét qua bản in đá vuông vắn bằng phẳng, hàng thêu kim long lạnh lấp lánh từng ánh hào quang, giống như linh vật tôn quý, sinh động, sợi tóc đen như mực vén lên phân nửa được trâm bạch ngọc tả tả xuyên vào, đôi mắt đẹp thần nhiên lướt qua cảnh vật trong cung và Nhã các ở cách đó không xa.

“Hoàng thượng, nô tài đi trước thông báo.” Kim Phúc muốn bước nhanh về phía trước.

“Không cần.” Nam Cung Lân nói.

Khi Nghê Ngạo Lam hạ chiến thư trên triều, hắn chỉ ôm tư thái xem kịch vui. Một thiếu gia ru rú trong nhà có khả năng liều mạng thế nào, hắn hơi nghi vấn,

Nếu nói một đằng, làm một nẻo, vậy hắn cũng không bắt ngờ gì.

Song, sau việc thụ phong trên triều, hai tuần tiếp theo, sau khi Nghê Ngạo Lam hạ triều đều nhốt mình trong Vận Xương hiên, đọc từng tập từng tập công văn, ban đêm canh ba, phỏng các văn đèn đuốc sang trưng.

Vận Xương hiên được bố trí trong hoàng cung, đặc biệt dành cho thừa tướng sử dụng, nhằm thảo ra quy định điều lệ các năm. Nam Cung Lân từ lúc còn bé tới nay, chưa từng thấy hiên này văn sáng đèn vào nửa đêm.

Quả thật là một thiếu niên kiên cường kiên trì, đừng thấy hắn tuổi còn trẻ, nhưng có thể tự mình trở hết tài năng trong vụn người.

Bóng người thanh tú trong Vận Xương hiên khiến người ta không có lòng dạ nào ngắm cảnh, cúi đầu nghiên ngắm xem tài liệu, thỉnh thoảng chấp bút lên tờ giấy trắng ghi lại điểm chính.

Nghe tiếng bước chân, nàng cũng không vội ngừng đầu liền yêu cầu, “Tiểu Duệ Tử, giúp ta rót chén trà lạnh.”

Kim Phúc vừa nghe, suýt rơi cả tròng mắt, miệng còn chưa hé ra cảnh báo với Nghê Ngạo Lam, đã bị ánh mắt sắc bén của chủ tử nhìn bèn ngoan ngoãn khép lại.

Đi tới trước bàn, rót chén nước trà trong suốt, hương vị thanh nhã, chậm rãi dời tới bên cạnh án, sau khi Nam Cung Lâm buông chén sứ xuống, nghiêng người nói, “Ái khanh, trà lạnh dâng lên rồi.”

Bàn tay trắng nõn cầm bút chợt ngừng lại, khóe mắt liếc thấy xiêm y đỏ bên cạnh bàn.

Kim long?!

Ái khanh?!

Bỗng nhiên nàng ngược mắt, chạm vào ánh mắt dịu dàng như nước hồ mùa thu, tản ra tia sang rực rỡ, như đáy hồ sâu thăm, khiến người ta mê mẩn.

Khoảng cách của hai người tương đối gần.

Nam Cung Lâm nhìn vào đôi mắt trong suốt, trong veo như dòng suối kia, lông mi đen nhỏ dài giương lên, để lộ trắng đen rõ rệt, giống như một con thỏ đơn thuần bị hoảng sợ.

Ngày ấy ở Tuyên Chính điện nhìn từ xa xa, còn chưa nhìn kỹ ngũ quan của trạng nguyên thiếu niên này, lúc này nhìn gần, ngoại trừ nước da vàng vọt khô héo không sáng bóng, thì đáng chấp hán rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt to kia, mang theo ý nhị, chẳng qua đã bị nước da che giấu đi.

“Sao? Ái khanh nhìn một lần cho thỏa à?” Giọng đế vương hàm chứa sự hài hước vang lên.

Ngày trước, bất cứ người nào nhìn khuôn mặt Nam Cung Lâm đến ngây dại, hần đều cảm thấy chán ghét, song, hần phát hiện khi Nghê Ngạo Lam nhìn hần như vậy, hần lại không thấy chán ghét chút nào, thậm chí còn có tâm tình trêu đùa Nghê Ngạo Lam.

Thu hồi mạch suy nghĩ, da mặt mỏng của Nghê Ngạo Lam nóng bừng, lập tức đứng dậy, còn chưa khẩu kiến đã bị Nam Cung Lâm đoạt mở miệng trước, “Bây giờ không ở trên triều, ái khanh miễn lễ đi.”

Liếc nhìn gương mặt đối phương đã hơi ửng hồng, hần cảm thấy thú vị, rất hăng hái không bỏ qua, hỏi lại lần nữa, “Vừa rồi ái khanh nhìn trộm, là nhìn một lần cho thỏa ư?”

Mất mặt quá.

Sớm biết thế nàng đã ngược mắt nhìn, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh lúng túng này, nhưng ngàn vàng khó mua việc sớm biết. Hiện nay, rốt cuộc nàng phải đáp làm sao cho phải.

“Hoàng thượng... vi thần không dám.”

“Là không dám nhìn nhận trộm đẹp vô cùng, hay không dám thừa nhận mình nhìn đến mê mẩn?”

Nghê Ngạo Lam trợn tròn mắt, đế vương trước mắt mặc dù vẫn đẹp lạnh lùng như trước, nhưng lời nói lại lộ ra tâm tư trẻ con thích trêu đùa người.

Bên tai bắt đầu ửng hồng, nàng đây đang tự đẩy mình vào ngõ cụt chẳng, nếu ngay từ đầu thừa nhận ngay, cũng sẽ không rơi vào cuộc hỏi dò của hoàng thượng.

“Diện mạo hoàng thượng khuynh thành có một không hai, thần tin chắc ai nhìn cũng sẽ chấn động.” Cuối cùng, nàng chọn một câu trả lời đáp cũng không cần tiếp tục cưỡng ép, tránh dọa người ta sợ.

Xoay người ngồi trên ghế gỗ đàn hương nằm bên cạnh cửa sổ, hần nhàn nhạt nói, “Đừng để ý trộm, cứ tiếp tục công việc của người đi.”, ánh mắt rơi xuống mặt hồ trong vắt bên ngoài Vân Xương hiên, vài đoá phù dung toa nhả đã nở rộ.

Chuyện này... hoàng thượng tức giận ư?

Vốn định mở miệng hỏi, nhưng lại nghĩ nếu thực sự chọc giận long nhan, nàng lại phải chịu tội, vẫn nên im mồm vui đầu vào công văn thôi.

Canh ba trôi qua, Nghê Ngạo Lam cử động bờ vai chua xót, đôi mắt nhìn cửa sổ bên cạnh.

Từng tia nắng ban mai rơi xuống, để vương thiếu niên nâng gò má, xiêm y đỏ tươi mềm mại buông thong, mái tóc đen được từng tia nắng chiếu rọi như tơ lụa, giống như lặng lẽ đợi người ấy tới thăm.

Trong nháy mắt, nàng nín thở nhìn kỹ.

Là cái gì khiến hắn ngắm đến nhập thần vậy?

Mà giờ khắc này, là ai đang xuất hiện trong tim hắn?

Kim Phúc ở một bên đường như đã quen, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn ngực, không vì hành động của chủ nhân mà hoảng loạn.

Vẫn là phù dung.

Năm ấy một đóa phù dung màu nước lẳng lặng chôn vùi trong tuyết trắng.

Cảm nhận được ánh mắt sáng quắc đưa tới, Nam Cung Lâm nghiêng má, nhếch môi cười với thiếu niên trước án, như một đóa mạn đà la màu hồng phấn gột rửa dưới ánh sáng nhu hòa.

“Ái khanh, người phân tâm rồi, vậy sao duyệt hết công văn đây?” Giọng hắn mang vẻ trêu đùa.

Lần nữa lưu luyến nhìn mỹ sắc bị tóm, Nghê Ngạo Lam khê phồng má, không phục đáp lại.

“Hồi hoàng thượng, ngày mai vi thần sẽ hoàn tất.”

12. Chương 12: Cổ Nhân

Kim Phúc liếc nhìn nét mặt thừa tướng thiếu niên, nhin không được đáy lòng toát mồ hôi lạnh. Thừa tướng đại nhân, người ngài đang đối mặt chính là thiên chi kiêu tử đấy, bất kể thế nào, vẫn nên che giấu chút biểu cảm đi.

Con người đen quét qua khuôn mặt Nghê Ngạo Lam, Nam Cung Lâm cũng không cảm thấy nàng vô lễ, lại cảm thấy tâm tình lần này của nàng rất phù hợp với thiếu niên mười sáu tuổi nên có, nàng ở Vận Xương hiền thuận mắt hắn hơn nàng đứng trước Tuyên Chính điện.

Ánh mắt lóe lên ý cười, Nam Cung Lâm đứng dậy, chậm rãi đi tới bên án.

“Ồ? Ái khanh quả thực hết lòng tuân thủ lời hứa, vậy khanh nói xem những huyện ở biên cương nên củng cố thế nào?” Nam Cung Lâm nhướng mày hỏi, kiểm tra khả năng của Nghê Ngạo Lam.

Đối với vị trạng nguyên mình đích thân chọn ra, hắn càng nhìn càng thích, trước đó nàng dốc lòng bền bỉ nghiền ngẫm đọc tài liệu đã để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng hắn rồi.

Bình tĩnh nhìn để vương chậm rãi đi tới, Nghê Ngạo Lam chưa từng chuyển mắt, “Vi thần cho rằng vùng biên cương cách đế đô rất xa, muốn duy trì lòng trung thành đúng là không dễ dàng, thần đề nghị từ địa phương tuyển chọn ra nhân tài, bồi dưỡng nhận thức, dốc sức với cổ hươg mình còn hơn điều động quan viên tới biên cương.”

“Nhưng làm thế, không sợ quan viên cấu kết lẫn nhau sao?” Nam Cung Lâm khoanh tay trước ngực, nhìn gương mặt thanh tú kia, nhất là con người trong veo ấy tràn ngập sự nhu hòa và hào quang.

“Nếu thực thi việc giảm thuế theo thu nhập, thì thương nhân không cần lui tới mật thiết với quan viên, địa phương chia một phần thăm thuế má cho quan viên, bọn họ nhất định sẽ cố hết sức duy trì thương trường nơi đó hưng thịnh.” Nghê Ngạo Lam biết từ xưa tới nay phần lớn người thống trị đem thuế má thu được xây dựng quỳnh lâu lộng lẫy, hoặc giấu kín cho đời sau dùng. Nhưng nàng nghĩ nếu Nam Cung Lâm thực sự muốn quốc thái dân an, thì ắt sẽ không ích kỷ vì bản thân.

Các triều đại suy thoái diệt vong cũng bởi vì dân chúng lầm than, làm quan cường đoạt của dân, kẻ bề trên chỉ lo một mình hưởng hết vinh hoa phú quý, coi thường bách tính bị giày vò trong đau khổ, cuối cùng sẽ đối mặt với sự trừng phạt của ông trời, hoặc bị kẻ có năng lực vượt trội dấy binh, lật đổ triều đình.

Nàng nghĩ, nếu thánh thượng thực sự biết nhìn xa, muốn giang sơn tốt đẹp kia mãi trường tồn, sẽ không tính toán chút một phần trăm thuế đó.

Sau khi Nam Cung Lân nghe xong phát biểu của nàng, lông mày rậm hơi nhướng lên, thoáng nghiêng người, nhẹ nhàng hỏi, “Nghe khẩu khí của ái khanh, hình như tin chắc trăm sẽ áp dụng?”

Mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt quanh quẩn trên mặt, trong khi Nghê Ngạo Lam khẽ hô hấp, liền cảm nhận được mùi hương của hắc đã tràn ngập từng tắc đất trong cơ thể, gương mặt hơi ửng hồng, nếu không có phần vàng che đậy, thì càng đỏ bừng hơn.

“Trong lòng hoàng thượng đặt tiền đồ của Đại Cảnh quốc, vì thần cho rằng hoàng thượng sẽ nghe lọt.” Nàng bình tĩnh nhìn hắc.

Đây là tiền đặt cược, cược chủ tử của nàng có sáng suốt và lòng nhân từ không.

Kiếp trước đi qua không ít châu huyện của Đại Cảnh quốc, gặp qua những lưu dân thấp hèn như nàng, gặp qua gia đình giàu có vì lợi ích tối thượng mà giẫm đạp, chà đạp người dưới chân.

Nàng từng bất mãn triều đình bỏ mặc tình trạng xã hội vạn vạ, phú quý nghèo hèn đều do người bên trên nói là được. Hôm nay, nàng có quyền lực trong tay, thậm chí nam tử tôn quý trước mắt, nàng cũng không sợ.

“Haha, thừa tướng thiếu niên khá lắm.” Nam Cung Lân hài lòng nở nụ cười.

Bờ môi đỏ tươi nhếch lên, con ngươi sáng như sao luân chuyển ánh lửa, giống như hoa mai đỏ nở rộ dưới ánh mặt trời hừng hực giữa trưa.

“Trẫm nghe khanh, ngày mai lập tức hạ chiếu thi hành.” Đế vương đồng ý rồi. Một bên Nghê Ngạo Lam chăm chỉ đọc, bên khác là quan niệm kia cũng đang hợp mưu với ý nghĩ của mình. Chút thuế má coi là gì, hắc muốn có lòng dân, vậy mới có thể xưng bá đại lục.

“Thật ư?” Nghê Ngạo Lam không ngờ hắc sẵn khoải đáp ứng vậy, lập tức cười híp mắt, nói, “Hoàng thượng thánh minh.”

Mắt to tràn ngập sự vui vẻ hào hứng, giống như phù dung nở rộ trong nháy mắt, khiến người ta yêu quý.

Nam Cung Lân lẳng lặng ngắm lúm đồng tiền, lúc này, dung nhan duy nhất trong đầu nảy ra, dung mạo đã từng quen thuộc kia lại xuất hiện trước mắt thiếu niên.

Vô thức để lộ bàn tay to thon dài, đầu ngón tay như lông vũ khẽ lướt qua khóe mắt, chỉ sợ bất cẩn chạm vào sẽ vỡ mất.

“Hoàng thượng...?” Nghê Ngạo Lam bị động tác của đế vương làm cho kinh ngạc.

Giọng nói khàn khàn truyền vào tai, ánh mắt Nam Cung Lân ảm đạm hắc, tự cảm thấy không thỏa đáng bèn thu tay về.

Không phải thiếu nữ yêu kiều kia, nữ tử gọi hắc là Lân ca ca.

“Khanh khiến trẫm nhớ tới một vị cố nhân.” Hắc nhàn nhạt cười.

Đã sáu năm rồi.

Cho dù đã sáu năm trôi qua, nhưng hắc vẫn nhớ rõ gương mặt nhỏ nhắn của nàng, phẳng phất như cái đêm mưa rơi tuyết phủ kia chỉ là đêm qua thôi.

“Là... bằng hữu của hoàng thượng ư?” Nghê Ngạo Lam nhìn thấy được sự cô đơn trong mắt Nam Cung Lân.

Nàng đoán người nọ hắc là người hoàng thượng cực kỳ yêu thích, chắc là một nam nhân.

Vì trong cung lên truyền rằng tân hoàng không thích sủng hạnh hậu cung, bất luận là phi tần nào, ngay cả bước vào một bước cũng chưa từng có, hơn nữa lúc này hân vừa chạm vào nàng, nàng cảm nhận được một phần động tình.

Bây giờ nàng là thân nam nhi, mà gia đình phúc quý hoặc vương cung quý tộc thích nam sắc, nuôi nam sủng là việc quá đổi bình thường, còn là loại chuyện phong nhã. Tóm lại, nàng nghĩ hoàng thượng hăng Long Dương chi hảo[1].

[1] Long Dương chi hảo: chuyện này bắt nguồn từ Chiến quốc sách - Ngụy sách. Long Dương Quân là nam sủng của Ngụy vương, Ngụy vương rất yêu thương hân. Có một ngày, hai người cùng nhau câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, thế nhưng không chỉ mất hứng mà còn bật khóc. Ngụy vương cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi hân vì sao lại khóc, hân nói: Khi ta câu được con cá thứ nhất thì lòng tràn đầy vui sướng, thế nhưng sau đó câu được con cá khác lớn hơn thì ta lại bỏ rơi con cá đầu tiên, hiện tại ta được ngài sủng ái, cùng ngài cộng chằm, mọi người đều kính nể ta, nhưng tứ hải có lắm mỹ nhân như vậy, người khác sẽ đem người đẹp hơn để cử cho ngài, khi đó, ta sẽ giống như con cá thứ nhất mà bị bỏ rơi, nghĩ đến đây thì ta làm sao lại không khóc cho được? Ngụy vương nghe xong thì rất cảm động, vì vậy ban bố toàn quốc, nếu có ai dám đề cử mỹ nhân trước mặt hân thì sẽ tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội. Long Dương Quân đạt được mục đích, đương nhiên cười tươi rạn rở, Ngụy vương nhìn khuôn mặt tỏa sáng của sủng thần, càng khiến thần hồn điên đảo. Vì thế hậu nhân sau này khi nói đến Long Dương tức là chỉ nam sắc, còn Long Dương chi hảo tức là chỉ đồng tình luyến ái.

“Ừ... không đề cập tới cũng được.” Nam Cung Lâm thu hồi vẻ mặt mất mát, lại nói: “Trẫm nghe nói khanh nhiều ngày chưa dùng bữa tử tế, tối nay đúng giờ tới Liên Hương hiên, trẫm cùng khanh dùng thiện.”

Nghê Ngạo Lam hơi lúng túng trả lời, “Vi thần chỉ là... đọc đến mức chuyên tâm nên quên giờ giấc thôi, hoàng thượng không cần để ý nhiều.”

“Khanh chính là ái khanh của trẫm, có thể lưu ý một chút, thân thể hồng mắt, ai đền cho trẫm một Nghê ái khanh nữa đây?”

“Ạch... vi thần biết rồi ạ.”

“Nhớ kỹ thời gian, đừng để trẫm đợi.” Nam Cung Lâm nói xong liền bước ra Vận Xương hiên.

Đưa mắt nhìn để vương mặc hồng y rời đi, đáy lòng Nghê Ngạo Lam hơi để tâm cố nhân là ai, chẳng qua tâm sự của hoàng thượng, thần tử có thể can dự sao, vẫn nên đổi mắt về phía hồ sơ quan trọng hơn.

13. Chương 13: Liên Hương

Màn đêm buông xuống, một vầng trăng khuyết bạc xuất hiện, vài ngôi sao lóe lên.

Tiểu Duệ Tử bước vào Vận Xương hiên, thấy chủ tử vẫn còn vui đầu cực khổ đọc hồ sơ, cũng không thấp đèn, mặt sắp dán vào mặt giấy, bèn vội vàng cầm đế cấm nền tới, thấp sáng một phòng.

“Thừa tướng, sắc trời đã tối, nên dùng thiện hay chưa?” Ngay từ đầu khi hân bưng món ăn lên, đều bị bỏ qua, đợi đến khi Nghê Ngạo Lam muốn ăn, thì đã lạnh mất, sau đó hân mở miệng trước hỏi dò lại chuẩn bị món ăn.

“Dùng thiện?!” Nghê Ngạo Lam chột ngắc mặt lên, kinh ngạc hỏi, “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Hồi bẩm thừa tướng, sắp qua giờ Dậu rồi.” Tiểu Duệ Tử hoang mang nhìn chủ tử. đã hai tuần tới nay, lần đầu tiên chủ tử có vẻ mặt luống cuống thế.

Nghê Ngạo Lam để giấy xuống, “Thảm rồi... Tiểu Duệ Tử mau dẫn ta tới Liên Hương hiên.” Tiểu Duệ Tử vội vàng đốt đèn dẫn đường, hai người bước nhanh chạy ra khỏi Vận Xương hiên.

Liên Hương hiên.

Lâu các này vốn tên là Lưu Hương hiền, vị quân vương thứ sáu luôn thích dẫn phi tần tới đây dùng bữa, uống rượu chơi đùa, nán lại đến mức trong phòng tràn ngập mùi phấn son, mùi phấn son rất lâu không tan đi, nên mới gọi như vậy.

Cho đến khi Nam Cung Lân lên ngôi lại đổi tên, trong hiên trồng rất nhiều hoa sen, mà cũng quy định bất kỳ phi tần nào đều không được bước vào. Khi dùng bữa, hẳn không muốn bị ai quấy nhiễu, cũng không có tâm tư ôm trái ấp phải.

Đế vương thiếu niên ngồi quỳ bên hồ sen, ngón tay trắng nõn thon dài phủ lên cánh hoa sen màu hồng phấn, ngửi hương hoa thanh nhã, rồi vẽ môi, mùi hương yêu kiều trên người, ngay cả bầu trời sao cũng thất sắc trước cảnh hoa.

Thường y đồ tươi lông lẻo, làm tôn thêm nước da sang tỏa của thiếu niên, sắc đỏ là cảnh sắc đẹp nhất trong Liên Hương hiền.

Mặc dù mỗi ngày đều thấy mỹ mạo của tân hoàng, nhưng vẫn khiến thị vệ thân cận nhìn đến mê mẩn.

“Hoàng thượng, ngài có cần dùng thiện trước không?” Kim Phúc ở một bên, trong lòng khẽ run rẩy nhấc nhỏ. Trọng trách của thường tướng ghê gớm thật, rõ ràng mấy canh giờ trước chủ tử đã thông báo, kết quả vẫn muộn mất.

Nam Cung Lân không giương mắt lên, trực tiếp đáp, “Không cần.”

Lúc này, Kim Phúc nhìn thấy Tiểu Duệ Tử dẫn Nghê Ngạo Lam đi nhanh vào viện, liền thông báo với chủ tử, “Hoàng thượng, Nghê thừa tướng tới.”

Nghê Ngạo Lam vừa bước vào Liên Hương hiền đã thấy bóng dáng nam tử mỹ lệ bên hồ ở cách đó không xa, nhắm mắt đi tới trước mặt hắn, khụy hai gối xuống nói, “Vi thần tới muộn, để hoàng thượng đợi, tội đáng muôn chết.”

Khẽ nghiêng gò má sang, đôi mắt đen của Nam Cung Lân mang theo ý cười, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng như trước, “Chút chuyện nhỏ này đã đáng muôn chết, vậy một đám quan viên trong triều hẳn đáng chết hơn ái khanh gặp trăm lần.”

“Hoàng thượng... vi thần...” Nghê Ngạo Lam khẽ cắn môi, không biết nên trả lời thế nào, những sai lầm của đám lão quan kia đúng là không phải quan mới như nàng có thể định đoạt, lấy ra tranh cãi.

“Thấy khanh đã toát mồ hôi, là do chạy đến thở gấp? Hay sưng sốt mà ra?” Nam Cung Lân vừa nhìn liền biết Nghê Ngạo Lam không biết nên đáp gì, vậy là ngắt lời nàng.

Nhìn trên trán thiếu niên trước mắt hơi ướt đẫm, Nam Cung Lân giơ tay lên dùng ống tay áo khẽ lau, hẳn thích sạch sẽ, không thích tiếp xúc với thân thể với người khác, nhưng, Nghê Ngạo Lam khác biệt, giống như Hiếu Lam, nên hẳn không sợ bởi vì thế mà y phục ô ứ.

“Là... chạy đến thở gấp... hoàng thượng...” Nghê Ngạo Lam bị hắn làm tới mức giọng hơi run rẩy, tay áo mềm mại phất qua mặt, Long Tiên Hương xông vào mũi, làm mê man suy nghĩ của nàng.

Phải chăng hoàng thượng lại coi nàng như vị bằng hữu kia?

Tiểu Duệ Tử nhìn động tác của hoàng đế, trợn cả mắt lên, lại bị ánh mắt cảnh báo của Kim Phúc nhìn, liền biết mình không nên bộc lộ cảm xúc, vội vàng cúi đầu.

Mà Kim Phúc mặc dù cũng bị động tác của chủ tử làm cho kinh ngạc, song dù sao sống trong cung nhiều năm, hơn nữa biết có chừng có mực, nên giả vờ không thấy gì hết.

Dù gì chủ tử thực sự thích thu thừa tướng làm nam sủng, hẳn cũng sẽ ngoan ngoãn ngậm chặt miệng, không nói nhiều.

Nam Cung Lân rút tay về sửa sang lại ống tay áo, cặp mắt đào hoa đảo qua Nghê Ngạo Lam, thấy hai gò má nàng ửng hồng, nhất thời cao hứng hỏi, “Sao ái khanh đỏ mặt vậy?”

Thiếu niên này đối mặt với chuyện gì đều không đổi sắc mặt, chẳng có chút sợ hãi nào, chỉ có lúc gặp gỡ, cử chỉ hơi thân mật mới phản ứng, thú vị thật.

“Vi thần một mạch chạy từ Vận Xương hiên tới... mới như vậy...” Ánh mắt Nghê Ngạo Lam hoảng hốt, nàng sẽ không nói vì hấn quá mức gần gũi mới thế. Nàng chỉ là một cô nương chưa xuất giá, sao thích ứng được?

“Vậy à, trẫm giúp ái khanh vỗ ngực thuận khí, có được không?”

“Không... không, không dám ạ, hoàng thượng há có thể hạ mình nhúng nhường thần được!”

Nghê Ngạo Lam sợ đến độ hai bàn tay che ngực, chỗ ấy có quần một tầng vải bố dày, nếu sờ vào, chắc chắn sẽ khiến hoàng thượng nghi ngờ, đến lúc đó muốn nghiệm thân, nàng có chạy đằng trời.

Nhìn đối phương kinh hoàng, giống như sắp bị bá vương ngành thượng cung, Nam Cung Lân nhin không được bật cười, ngũ quan đẹp lạnh lùng trở nên dịu dàng.

Hấn đứng dậy, nói với Kim Phúc, “Mang thức ăn lên đi.”

“Hoàng thượng... hoàng thượng thứ tội cho vi thần rồi?” Nghê Ngạo Lam thấy hoàng thượng không tiến thêm bước nữa, bèn thở phào nhẹ nhõm, có điều vẫn quỳ chẳng dám đứng lên.

“Thấy ái khanh làm trẫm vui vẻ thế, liền tha tội cho khanh.” Nam Cung Lân vút một câu, lập tức tự mình tiến vào Liên Hương hiên.

Tiểu Duệ tử vội vã nâng Nghê Ngạo Lam dậy, chân sau theo vào hiên.

Gương mặt quan sát bốn phía, một bức tranh chữ hấp dẫn tầm mắt nàng.

Nhất tịch liễu như hồi toàn, sơ kiến phù dung. Nhất dạ kiều khiếp sơ khai, liêu dân nan vong.

(Tạm dịch: Một buổi chiều bông liễu lượn vòng, lần đầu gặp gỡ phù dung. Một đêm yêu kiều đầu tiên, trêu Lân khó quên)

Chữ viết cứng cáp có lực, từng nét bút rồng bay phượng múa, tràn ngập khí phách. Lại nhìn lạc khoản (chữ ký) đúng là đương kim thánh thượng, khiến nàng than phục.

Vốn dĩ tưởng rằng hoàng thượng lần này dung mạo kiều diễm, chữ viết hấn vô cùng nho nhã, song không ngờ mạnh mẽ đến khiếp người.

Hậu cung. Tịch hoàn các.

Gương đồng soi rọi hoa nhan, mày cong như liễu, mắt hạnh trông mong tình lang. Chẳng qua, bất kể mỹ mạo thế nào, vẫn không đợi được lang quân nhập các.

“Xuân Loan, người thấy bốn cung đẹp không?” Tiêu Nhu Úc hỏi a hoàn thiếp thân, đầu ngón tay nhỏ cầm cây lược gỗ tinh tế chải mái tóc đen.

“Nương nương đương nhiên xinh đẹp, nếu nương nương không đẹp, thì các phi tần khác đừng mong đẹp hơn.” Xuân Loan cất từng cây trâm vàng vào hộp.

Tiêu Nhu Úc xoay người nói với nàng ta, mi tâm cũng mang theo u sầu, “Nếu thực sự như vậy, tại sao hoàng thượng không muốn gặp bốn cung?”

Xuân Loan biết một ngày chủ tử trông mong ba lần, ngóng trông hoàng thượng bước vào Tịch Hoàn các, tuy nhiên đợi đến đêm khuya, rốt cuộc không được như ý.

Khổ nhất tất nhiên là nỗi tương tư.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói hoàng thượng rất để ý tân khoa trạng nguyên, nếu không, chúng ta đi nhờ vả chút quan hệ, nói không chừng có một cơ hội có thể tiếp cận hoàng thượng.” Xuân Loan trả lời không được vấn đề của chủ tử, chỉ đành đem tin tức mình nghe thấy nói cho chủ tử biết, vả lại còn đề nghị.

“Xuân Loan, nếu lời người nói là sự thật, vậy cứ thử xem.” Tiêu Nhu Úc vui vẻ nói.

Hoàng thượng không bước vào hậu cung, cũng quy định phi tần không thể vào một vài khu vực như Liên Hương hiên, Dưỡng Tâm Điện, song không quy định không thể lui tới với quan viên.

Ngày ấy lần đầu gặp gỡ thiếu niên, quyến rũ như hoa đào nở rộ, ánh mắt kia vừa ném qua, đã khiến nàng nếm thử cái gọi là nhất kiến chung tình.

14. Chương 14: Tiếp Xúc

Ánh nắng vẫn tươi đẹp rực rỡ, gió nóng thổi vào Vận Xương hiên.

Trên trán, trên lưng Tiểu Duệ Tử đã toát mồ hôi, ngay cả ngồi cũng ngồi không yên, hai mắt nhìn về phía chủ tử, lại một lần nữa âm thầm bội phục người ta có thể tuổi còn trẻ đã làm Hữu thừa tướng, đúng là con người khác biệt.

Trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác xử lý công văn, ngay cả một giọt mồ hôi cũng chưa từng rơi, quả thực tuyệt vời nổi bật!

Bước ra khỏi phòng, muốn hít thở không khí đã thấy mặt quý phi xông tới trước mặt, Tiểu Duệ Tử vội vàng nói, “Úc phi nương nương cát tường.”

“Nghê thừa tướng có ở đây không? Nương nương muốn đến chào hân.” Xuân Loan khách sáo hỏi.

“Thỉnh nương nương đợi ở đây, nô tài đi hỏi xem.” Tiểu Duệ Tử xoay người bước vào hiên, không lâu sau lại đi ra, dẫn Tiêu Nhu Úc và Xuân Loan vào.

Nghê Ngạo Lam đứng dậy, sau khi vấn an Tiêu Nhu Úc, bèn vào chỗ, hai người bưng chén trà xanh Cao Sơn lên thưởng thức.

Đôi mắt to mang theo hàn ý, lạnh lẽ đánh giá Tiêu Nhu Úc, Nghê Ngạo Lam không thể không thừa nhận đối phương quả thật là một vị giai nhân tuyệt thế, đáng tiếc nàng rất khó có cảm tình với nàng ta.

Khi Tiểu Duệ Tử tới thông báo, nàng tiện thể hỏi bối cảnh gia thế của Úc phi. Muốn tương giao với người ta, không biết là địch hay bạn, thì ít nhất phải biết lai lịch của đối phương.

Sau mười một năm gặp lại, đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Tiêu Nhu Úc, ái nữ của Tiêu Sùng Việt, thiên kim do Đỗ thị sinh. Tiên hoàng giúp thái tử chọn phi, đương nhiên cân nhắc việc lôi kéo mấy vị đại thần là chính, Tiêu Sùng Việt là một trong số đó.

“Không biết hôm nay nương nương tới có chuyện gì?” Nghê Ngạo Lam chậm rãi nói, nét mặt mang theo ý cười, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt.

“Nghe nói thừa tướng tài hoa hơn người, Nhu Úc đến đây bái kiến, mong rằng thừa tướng không ghét bỏ Nhu Úc.” Tiêu Nhu Úc dịu dàng trả lời, có chút khấn trương cảm chén.

Có việc nhờ vả người ta, tất nhiên phải có thái độ khiêm tốn trước.

Không yên lòng nhấp một ngụm trà, Nghê Ngạo Lam hồ hững nói. “Úc phi nương nương quá lời, vì thần chỉ dùng những điều phụ thân dạy.”, nàng vẫn chưa rõ mục đích Tiêu Nhu Úc đến tìm nàng là gì, song, nàng sẽ không từ chối việc lui tới với nàng ta, vì đây là một con đường dẫn có thể thăm dò bao nhiêu tin tức của Tiêu phủ.

Nhất là nếu Tiêu Sùng Việt ra tay với nghĩa phụ...

Sau khi tán gẫu với Nghê Ngạo Lam được hai khắc, Tiêu Nhu Úc mới rời đi. Nàng trở về bàn, tiếp tục phê sửa công văn.

Núi xa xanh xanh, mây trắng xa vời, gió thổi từ từ khiến mặt hồ lăn tăn, nhộn nhạo hân,

Hoàng cung to lớn, hợp với sương mù dày đặc, hồ nước vừa nhìn liền giống như viễn vông vậy, khiến Nghê Ngạo Lam tạm thời đặt công vụ sang một bên, sung sướng thưởng thức cảnh hồ.

Nhưng, nàng nghĩ bất luận phong cảnh có sức hấp dẫn thế nào, cũng không sánh bằng khuôn mặt ma mị của đế vương trước mắt.

Phân nửa phần tóc đen tuyền được buộc bằng sợi dây vàng mảnh, lựa tím lay động như bướm bướm bay theo gió, đôi mắt đen láy đầy mị hoặc khép lại, đôi gò má như anh đào, tựa như hoa tường vi khiến người ta tham lam liếc nhìn.

Hậu cung giai lệ thực sự không thể sánh bằng dung mạo của hoàng đế đấy.

“Ái khanh, bồi trẫm thưởng hồ, không làm trở ngại khanh xử lý việc triều chính chứ?” Nam Cung Lâm vẫn nhắm mắt, nhưng người luyện võ như hắn có thể phát hiện cử động, cảm nhận được ánh mắt của người gần đó.

Từ trước đến nay hai người đều đa lễ, mỗi ngày hắn tới Vận Xương hiên đi đi lại lại, nán lại không lâu, vì bữa trưa và bữa tối đều sẽ gặp Nghê Ngạo Lam. Thỉnh thoảng đàm luận quốc sự, vạch ra đối sách, đôi khi hàn huyên chút kỳ văn chuyện vật.

Trong lúc vô tình, Nghê Ngạo Lam thường tiết lộ các nơi nhân văn phong tình, đó là những nơi bất kể hắn là thái tử hay hoàng thượng đều chưa đích thân đi qua.

Hắn nghe một cách say mê hứng thú, đặc biệt khi Nghê Ngạo Lam nói, kết hợp với việc khuyến nghị chính sách, ánh mắt sang rực câu người, khéo mắt lộ vẻ mừng rỡ, khiến hắn thường nhin không được vuốt đuôi mắt nàng.

Hỏi sao Nghê Ngạo Lam còn trẻ vậy mà từng trải phong phú thế, câu trả lời của nàng chính là nghe được từ mấy người bằng hữu.

Nghê Ngạo Lam làm gì dám nói thật với Nam Cung Lâm, những trải nghiệm này đều do kiếp trước tích lũy, kiếp này cho dù châu huyện có thay đổi, ắt hẳn cũng sẽ không chạy đi đâu, dù sao phong tục không phải ngày một ngày hai hình thành.

“Sao có thể, vi thần vui còn không kịp nữa mà.” Cảm thấy bản thân xác thực sắp bị áp lực, công văn nhần chìm đến hồng mắt, Nghê Ngạo Lam nghĩ mình nên bớt chút thời gian ra ngoài dạo tí, đúng lúc thánh thượng yêu cầu nàng du hồ, nàng không chút do dự nhận lời.

“Trẫm nghĩ, mỗi ngày ái khanh thấp đèn canh ba vẫn chưa đặt công văn xuống, nếu không ra ngoài giải sầu, chẳng biết tóc sẽ bạc hết bao nhiêu đấy.”

“Giúp hoàng thượng phân ưu, nếu thực sự bạc tóc, vi thần cũng cảm thấy đáng giá.”

Nam Cung Lâm nhướng mày, hơi nghiêng người về phía trước, bàn tay to thon dài vén một chùm tóc rũ xuống của Nghê Ngạo Lam, khẽ cười nói, “Ái khanh cam lòng, nhưng trẫm không nỡ.”

Mấy ngày trước hắn vô tình sờ được vài sợi tóc đen của thiếu niên, trong nháy mắt ấu khiến tâm thần hắn đặc biệt nhộn nhạo, chỉ lưu lại phút chốc, lại khắc sâu vào lòng hắn. Hôm nay có thể thừa dịp, đương nhiên hắn không buông tha.

Trong lòng, niềm yêu thích vị thừa tướng thiếu niên này càng ngày càng tăng, giống như cây xanh đua nhau mọc xen kẽ trên đất trống.

Nhưng... nên như vậy à? Cần phải như vậy ư?

Giọng nói của đế vương xinh đẹp dịu dàng êm tai, lúc hắn nói không nỡ mang theo một loại mập mờ giữa đôi tình nhân, làm Nghê Ngạo Lam vô thức đỏ mặt.

Nhìn năm ngón tay sạch sẽ kia chậm rãi vuốt sợi tóc, lại khiến trong lòng nàng xao động, toàn thân nóng bừng, muốn kéo tóc về, nhưng khó mà mở miệng yêu cầu.

Đôi mắt chợt xoay chuyển, thấy một đóa phù dung cách thân thuyền rất gần, Nghê Ngạo Lam không chút suy nghĩ đổi chủ đề, “Phù dung tao nhã thật, vi thần muốn hái về Vận Xương hiên trồng.”

Nói xong bèn kích động đứng dậy, vì nàng chỉ lo muốn thoát khỏi tình cảnh lúng túng, lại không chú ý con thuyền nhỏ hơi lắc lư.

“Cẩn thận.” Nam Cung Lâm lên tiếng, song lúc này quá muộn rồi.

Trọng tâm của Nghê Ngạo Lam mất thăng bằng, thân thể ngã về trước, cả người ghé vào người hoàng đế. Bờ môi phủ lên hầu kết của đế vương, trong lúc hai tay che nửa người trên, cũng vì vậy mà chạm vào lồng ngực rắn chắc.

“Um...” Một tiếng than nhẹ hơi trầm nhưng khiến người ta nóng bừng bật ra.

15. Chương 15: Tình Ý

Trợn to hai mắt, xúc cảm trong tay và tiếng rên bên tai khiến Nghê Ngạo Lam biết rõ đại sự không ổn, vội vàng tranh nhau muốn ngồi dậy.

Trên thuyền không thể ổn định bằng mặt đất, hướng chi lại là con thuyền nhỏ, dễ dàng vì trọng lượng mà chênh vênh lắc lư.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói trầm thấp lại hàm chứa sự khí phách không cho dè sẻn nghi ngờ của Nam Cung Lâm vang lên.

Nhiệt độ ngay lòng bàn tay thiếu niên xuyên thấu qua xiêm y mỏng trên da hần, còn có thể cảm nhận được sự mềm mại, đến nỗi khi hôn lên hầu kết của mình, chỗ ấy lưu lại hơi ấm, khiến dục vọng của hần bỗng nhiên toát ra.

Lúc này vật nam tính đã bồng bồng phần chấn lại bị Nghê Ngạo Lam cọ qua càng thêm cần răng chịu đựng, làm hần có loại kích động muốn áp chế nàng, xé rách bào phục của nàng, mò mẫm thân thể nàng, chiếm lấy lỗ nhỏ giữa khe hông nàng.

Đối mặt với thiếu niên, sao hần có thể có dục vọng chứ?! Hơn nữa khát vọng trong cơ thể lại dễ dàng bị trừu chọc vậy.

Người hần thích là Hiểu Lam.

Nhưng, hiện nay lại có ý nghĩ điên cuồng muốn nuốt sống Nghê Ngạo Lam vào bụng.

Tiếng quát khê của đế vương quả thực dọa Nghê Ngạo Lam, nàng nghĩ tới sự thô lỗ của mình, toàn thân vì xấu hổ mà nóng bừng, khuôn mặt ửng đỏ, môi hồng khê mím lại, nàng len lén ngược mắt nhìn hoàng thượng.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lại muốn ngừng mà không được.

Trên gương mặt đẹp để nổi lên một rặng đỏ ửng, con ngươi đen sâu thẳm lấp lánh như bầu trời đêm lóe sang mấy trăm tinh tú, đôi môi khê mở, giữa chân mày hơi để lộ mị sắc, như hoa mẫu đơn kiều diễm dụ hoặc người ta say mê.

Tâm hỏa đột ngột tăng lên, Nghê Ngạo Lam cảm thấy huyết khí trong cơ thể đặc biệt sôi sục, hơn nữa ánh nắng gay gắt rọi lên người, khiến nàng miệng đắng lưỡi khô, trực tiếp lộ ra đầu lưỡi liếm bờ môi.

Nhìn chằm chằm Nghê Ngạo Lam vươn một đoạn đầu lưỡi béo múp, con ngươi Nam Cung Lâm co rụt, dục long cứng rắn kêu gào, hần nhẹ giọng nói, “Ái khanh, đừng mê hoặc trẫm.”

Mê hoặc...?

Nghê Ngạo Lam không hiểu sao hoàng thượng bảo nàng giữ tư thế đừng nhúc nhích, sau đó lại bảo nàng mê hoặc hần, việc này có chỗ ăn khớp chứ?

Bất quá thấy hai gò má của Nam Cung Lâm càng lúc càng đỏ bừng, gương mặt tuấn mỹ thêm mấy phần yêu mị đẹp đẽ, nhiệt độ trên người nàng lại tăng lên rồi, nhịn không được lần nữa vươn đầu lưỡi trơn bóng liếm môi.

Đầu lưỡi như nụ hoa chưa nở vậy, thanh thuần động lòng người.

Nam Cung Lân hơi chống người, bàn tay to chế trụ sau ót Nghê Ngạo Lam, áp về phía mình, cho đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau, “Ái khanh cố ý?”, vừa dứt lời, hắn bèn vươn đầu lưỡi dùng tốc độ cực chậm liếm bờ môi hơi ướt át của nàng.

Dung nhan mỹ lệ của hoàng thượng đột nhiên được phóng đại cực hạn, Nghê Ngạo Lam yên lặng ngắm nhìn đôi mắt đẹp giống như đầm nước thăm thăm của hắn tiến lại gần, khi bị hút vào, nàng cảm giác được hắn đang kích động quét qua bờ môi mình, nàng hắn phải đẩy hắn ra, nhưng nàng lại không nhúc nhích được.

Trên con thuyền nhỏ, trong nháy mắt này Kim Phúc đã phóng tầm mắt tới cảnh núi, hai tay vẫn tần trách chéo từng chút một, không dám nhìn một màn Long Dương giữa chủ tử và thừa tướng.

“Hoàng thượng... vi thần không hiểu...” Một lúc sau Nghê Ngạo Lam mới tìm về giọng nói của mình. Vì vừa rồi nàng chẳng dám áp hoàn toàn trọng lượng bản thân lên Nam Cung Lân, ra sức chống đỡ, việc này thực sự rất mệt mỏi, toàn bộ thân thể bèn rơi trên người hắn, lập tức cảm giác được một vật thể cứng rắn chĩa vào đùi.

Tuy kiếp trước và kiếp này của nàng chưa trải qua chuyện giường chiếu, song ít nhiều gì nàng cũng từng nghe nói cấu tạo cơ thể của nam tử và nữ tử khác biệt, vì thế bên tai đỏ ửng nóng bừng, mặt đỏ đến mức sắp rỉ máu.

Nhìn dáng vẻ thiếu niên vừa hoảng sợ vừa thẹn thùng, Nam Cung Lân thực sự muốn dè nàng ở chỗ này, làm chuyện hoan ái khiến người phấn khích, bất quá địa điểm không thích hợp, Kim Phúc vẫn còn ở đó, hướng chỉ... hắn chưa hiểu nổi tình ý của chính mình.

m thăm điều tiết tinh lực tốt lên, bình ổn dục hỏa ở bụng dưới.

“Coi như trầm chưa hồi.” Nam Cung Lân buông tay ra, chống người đỡ Nghê Ngạo Lam ngồi xong, lại nói, “Lần tới ngồi thuyền nhỏ đừng lặn qua lặn lại nữa, bằng không trầm tuyệt đối không tha cho khanh.”

Dứt lời, hắn nhắm mắt lại, chuyên tâm cảm nhận làn gió mát thổi vào mặt.

Nghê Ngạo Lam lúng túng lên tiếng đáp, lòng bàn tay mơn trớn bờ môi, bên trên dường như còn lưu lại cảm giác liếm láp mập mờ, khiến nàng ngượng ngùng.

Đáy lòng vừa tồn tại sự yêu thích vừa mâu thuẫn với lần này,

Người nàng đối mặt chính là đế vương Đại Cảnh quốc, hắn là quân, nàng là thần.

Hoàng thượng thích nam sắc, nếu quả thực muốn thu nàng làm nam sủng, thì tuyệt đối không thể được, giới tính chưa lộ ra ánh sáng không nói, đến lúc đó nếu hắn biết mình là thân nữ nhi, phải chăng sẽ thất vọng, thậm chí ghét bỏ nàng không?

Đối với đế vương, đây là một loại hi vọng xa vời, là một phần tình cảm không có tương lai.

Tải phi lợi nhuận bởi fb.eb00k.ngon.tinh.mien.phi

Mái tóc dài của thiếu niên rối tung, thất lưng mảnh mai xinh đẹp, đôi mắt to khê híp lại mang theo diễm sắc, khuôn mặt ửng đỏ, bàn tay bám chặt vào đệm giường vàng tươi.

“Ừm... hoàng thượng...a... đau...” Giọng nói khàn khàn phát ra tiếng rên mềm mại, có một loại phong tình khác làm người ta mê say.

“Ái khanh... chặt quá...” Bàn tay to của Nam Cung Lân bấu chặt mông của thiếu niên, còn thịt thô to vùi vào sâu sau mịn màng chưa từng có ai viếng thăm kia.

Thủy dịch từng chút theo lưỡi dao sắc bén được mang ra, nhuộm vết máu màu hồng. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào khe giữ của Nghê Ngạo Lam, cảm nhận thịt non trong hang động không ngừng kẹp chặt, làm hắn không khỏi thổ dốc.

“Hoàng thượng a... chậm... chậm a...” Khóe mắt Nghê Ngạo Lam nhỏ giọt nước mắt, hai chân bị tách ra rất rộng, bị ép buộc gờ lên tới hông, thừa nhận sự xâm phạm của hoàng thượng tuần mỹ.

Nam Cung Lân dùng sức ra vào chỗ mềm mại của nàng, mỗi lần gậy thịt húc vào, đều cảm thấy bị nàng hút chặt vào sâu trong cơ thể, “Ái khanh... trẫm không kiềm chế nổi... chỉ có thể sắp...”, cúi đầu liếm hôn cái gáy duyên dáng của nàng.

Thiếu niên giùng giàng muốn thoát khỏi tiết tấu cuồng loạn này, lại bị kéo lên mép giường, từng tiếng từng tiếng phóng đặng vang vọng.

Côn thịt thô to không chút lưu tình cắm vào hút ra, mang theo một loại kích thích xem lẫn khoái cảm đau đớn, khiến Nghê Ngạo Lam mất hồn, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống.

Nhìn chòng chọc thiếu niên xuân sắc đầy mặt, hai gò má hồng hồng, mặc dù làn da vàng vọt lại kém, song không che đậy được đôi mắt đơn thuần nhiễm sắc dục kia của nàng.

“Ái khanh... khanh làm trẫm rất thoải mái... Trẫm rất muốn mỗi ngày đùa bỡn khanh...” Nam Cung Lân rên một tiếng, gia tăng tốc độ đồng đưa bên hông, rút ra đến mức thiếu niên dưới thân rên rỉ liên tục.

Bất chợt, cảnh xuân thối lui, đổi lấy một gian phòng lộng lẫy đẹp đẽ.

Kim Phúc đứng bên long sàng, run rẩy mở miệng, “Hoàng thượng... còn ba khắc nữa phải lâm triều rồi.”

Ngày trước chủ tử đều tự mình thức sớm nửa canh giờ, lại gọi hần tới hầu hạ, nhưng hôm nay không nghe thấy tiếng kêu to, thế là hần kiên trì tiến vào, đâu biết rằng còn trông thấy chủ tử vẫn ngủ say trên giường, lại đợi một khắc nữa, thực sự chờ mong không nổi mới gọi chủ tử dậy.

Nam Cung Lân đứng dậy, trong lòng dường như mất mát, dường như nhộn nhạo, lại dường như ảo não.

Hắn đã nằm mộng xuân liên tục mấy ngày, đối tượng vẫn là một thiếu niên, lẽ nào hần đổi tính? Yêu thích nam sắc?

Mấy ngày nay cũng vì vậy mà hần cố tình rút ngắn thời gian chung đụng với Nghê Ngạo Lam, lại đâu ngờ, mộng xuân càng diễn càng mãnh liệt, làm hần sắp không còn định lực nổi.

16. Chương 16: Nhờ Và

Mưa phùn lất phất bay trong không trung, mang tới cảm giác mát mẻ cho buổi chiều nóng bức.

Trong lương đình tao nhã ngoài Vạn Xương hiên, thiếu niên thiếu nữ ngồi đối diện nhau, trên bàn đá đặt giấy Tuyên Thành trắng tinh và văn phong tứ bảo, một con chim sáo có cái đuôi xanh lam rất sống động vọt trên giấy, thiếu niên chấp bút thêm vài nét lên trên, làm tôn thêm sự phong phú cho bức tranh mực.

“Nghê thừa tướng vẽ đẹp thật.” Tiêu Nhu Úc nghiêm túc thưởng thức bức tranh, Xuân Loan cẩn mật đưa bánh hoa quế tới.

“Úc phi nương nương vẽ chim mới tinh xảo.” Nghê Ngạo Lam nhàn nhạt cười.

Ba tuần tiếp theo, mỗi ngày Tiêu Nhu Úc đều tới chơi, có lúc ở lại hai khắc, có lúc ba khắc, chủ đề hai người trò chuyện chỉ có cầm kì thi họa.

Đối với Tiêu Nhu Úc hiểu biết phong phú, ban đầu Nghê Ngạo Lam ôm tâm lý phòng bị với nàng ta, đến bây giờ đã biến thành thân thiện.

Tuy Đỗ thị hà khắc, độc ác với nàng và muội muội, nhưng Tiêu Nhu Úc hoàn toàn không có bóng dáng của Đỗ thị, tính cách và suy nghĩ đơn thuần, giống như một đứa trẻ không nhiễm khói bụi nhân gian, thực sự khiến nàng rất khó chán ghét nàng ta.

Nếu nói Nghê Ngạo Lam nàng là người mềm lòng cũng không phải như vậy, nàng chỉ cho rằng oan có đầu nợ có chủ, Tiêu Nhu Úc là nữ nhi Đỗ thị sinh, nhưng chưa từng làm chuyện tổn thương nàng, nàng sẽ không vịn vào đó mà oán hận cả nàng ta.

Tiêu Nhu Úc nở nụ cười dịu dàng, còn Nghê Ngạo Lam thì cầm bút lông lên, nhúng chút màu, lại vẽ tranh trên giấy.

Đôi mắt ngắm nhìn Nghê Ngạo Lam cúi đầu tỉ mỉ vẽ, nàng ta thoáng khấn trượng mím môi mở miệng, “Nghê thừa tướng, Hoàng thượng... gần đây có khỏe không?”

Ngòi bút chợt dừng lại, trong đầu Nghê Ngạo Lam không khỏi xuất hiện hình ảnh ngày đó tiếp xúc thân mật lúc du hồ, trái tim nàng hơi tăng tốc.

Ngước mắt nhìn thiếu nữ có chút thẹn thùng trước mắt, có lẽ nàng đã đoán được tâm tư của nàng ta, đáp, “Hoàng thượng tinh thần sáng láng, triều chính dưới sự quản lý của Hoàng thượng đều từ từ hưng thịnh.”

“...Nghê thừa tướng cảm thấy Hoàng thượng sẽ thích nữ tử như thế nào?”

“Úc phi nương nương, Ngạo Lam không biết sở thích của Hoàng thượng, thực sự khó mà trả lời.”

Nghê Ngạo Lam hơi nghi hoặc, lẽ nào Tiêu Nhu Úc chưa từng nghe tin đồn Hoàng thượng thích nam sắc sao?

Còn nữa, nhìn ánh mắt tràn đầy ái mộ của Tiêu Nhu Úc, nàng không dám nói cho nàng ta biết chuyện, Hoàng thượng đoạn tụ thật, sợ làm tổn thương trái tim thiếu nữ.

“...Cũng đúng...” Tiêu Nhu Úc lúng túng rũ mắt xuống ngay ngọ nhìn bức tranh thủy mặc.

Buông bút lông sỏi trong tay, Nghê Ngạo Lam khẽ hỏi, “Úc phi nương nương muốn biết, sao không trực tiếp hỏi Hoàng thượng?”

“Hoàng thượng cũng không phải người phi tần muốn gặp là gặp được, Hoàng thượng không vào hậu cung ngay cả mấy khu vực trong cung cũng cấm phi tần tiến vào, Nhu Úc đã tiến cung hai năm, thời cơ có thể thấy Hoàng thượng cũng chỉ có dịp lễ long trọng mà thôi.”

Tiêu Nhu Úc nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ưu thương.

Dung mạo xinh đẹp thơm ngát kia chỉ ở nơi xa xôi, khó có thể đến gần.

Nghê Ngạo Lam mở miệng muốn an ủi, lại không biết nên nói từ chỗ nào, trong lúc do dự, lại nghe nàng ta yêu cầu, “Nghê thừa tướng, Nhu Úc muốn xin ngài giúp một chuyện.”

“Giúp? Sao Ngạo Lam có thể giúp được?”

Hoàng thượng thích nam tử, xu hướng tính dục đã ngã ngũ, nàng không thể thuyết phục Hoàng thượng đổi tính, hơn nữa, nếu thực sự thích nữ tử, nàng cũng không có cách nào thay Tiêu Nhu Úc giặt dây...

Nghĩ đến Nam Cung Lâm ôm nữ tử khác, trong lòng nàng đã khó chịu hẳn.

“Nghê thừa tướng, có thể thay Nhu Úc giao vật này cho Hoàng thượng không?” Tiêu Nhu Úc lấy ra một hà bao xanh lam tự thêu, màu sắc nhẹ nhàng, bên trên thêu hoa súng với từng đường thêu tinh tế, đưa cho Nghê Ngạo Lam.

Nhìn hà bao trong tay, lại chuyển mắt nhìn thiếu nữ đang tha thiết trông đợi, Nghê Ngạo Lam không đành lòng cự tuyệt nàng ta, thế là đồng ý, cất hà bao vào tay áo.

Từ xưa dung mạo thanh tú như hoa luôn rước lấy tơ tình, có thể khiến người ấy ngoái đầu lại nhìn có mấy ai.

Liên Hương hiên.

Bữa tối như thường lệ chuẩn bị món ăn mà đế vương và hữu thừa tướng yêu thích, rau xanh tươi tốt ngon miệng, thịt mềm tươi ngon nghi ngút khói.

Bất quá, Nghê Ngạo Lam lại không có tâm tư dùng cơm, tốc độ nhai thức ăn thong thả, trong đầu càng không ngừng nghĩ tới chuyện ban ngày Tiêu Nhu Úc nhờ cậy.

“Ái khanh sao vậy? Thức ăn tối nang không hợp khẩu vị hử?” Nam Cung Lâm liếc nhìn vài lần, liền biết Nghê Ngạo Lam ăn không nhiều lắm, hơn nữa dáng vẻ thấp thỏm, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Nghê Ngạo Lam bị đế vương hỏi, ngược đôi mắt to lên, đối mặt với ánh mắt khôn khéo của hắn, lập tức hơi chột dạ nhìn chằm chằm bát cơm trước mắt, trả lời, “Sao có thể, tay nghề ngự trù rất tốt, vi thần còn sợ miệng được nuôi đến kén chọn.”

“Vậy ái khanh nói cho trẫm nghe xem, vừa rồi nghĩ tới chuyện gì?” Mắt phượng của Nam Cung Lân híp lại, đối với việc Nghê Ngạo Lam không chủ động nhắc tới tâm sự, cảm thấy có chút không vui.

Hắn muốn biết toàn bộ những chuyện liên quan đến thiếu niên, bất kỳ tâm tình gì, bất kỳ ý nghĩ gì, bất kỳ việc làm nào, hắn đều muốn nắm vững.

“Vâng... vi thần chỉ đang nghĩ... việc quản lý của mấy châu huyện có đạt hiệu quả không.” Nghê Ngạo Lam tìm một lý do ứng phó. Nàng vẫn chưa nghĩ ra nên đề cập chuyện Tiêu Nhu Úc như thế nào với Hoàng thượng, cũng tiến thoái lưỡng nan có nên đưa hà bao không.

Nếu để Hoàng thượng biết nường nường tiếp xúc với phi tần hậu cung, chẳng biết sẽ ra sao đây.

“Chỉ như vậy hử?”

“Vâng...”

“Không giấu giếm trẫm bất kỳ chuyện gì?”

Nghe câu hỏi của Hoàng thượng, trái tim Nghê Ngạo Lam mãnh liệt run rẩy, khẽ cắn môi, vẫn đáp như lúc đầu, “Không có.”

Nghê Ngạo Lam hơi giận hờn, ngón tay thon dài chế trụ cằm thiếu niên đưa lên, nhất thời, hai người giằng co, hắn chậm rãi uy hiếp, “Nếu ái khanh cả gan có bất kỳ chuyện gì giấu giếm, hậu quả ái khanh không thể gánh nổi.” Há mồm khẽ cắn đôi môi mềm mại, sức không lớn, nhưng cũng cảm thấy hơi đau.

Kinh ngạc nhìn dung mạo tươi đẹp tiến lại gần, Nghê Ngạo Lam bị đế vương gặm cắn đến mức xấu hổ, nường nường có thể hoàn toàn hiểu rõ lời của hắn.

Cũng vì không biết hậu quả sau khi giao hà bao sẽ như thế nào, nàng mới tạm thời giấu giếm.

Nhìn chằm chằm đôi mắt đơn thuần của Nghê Ngạo Lam, khiến Nam Cung Lân liên tưởng đến giấc mộng xuân, cũng là đôi mắt này nhuộm xuân ý, hấp dẫn động lòng người, dù dễ hắn không ngừng động thất lưng, vùi dục long của mình vào cơ thể nàng.

Nghĩ đến đây, đầu lưỡi nhìn không được xộc thẳng vào miệng thiếu niên, đảo qua khoang miệng, quần lấy cuống lưỡi vô cùng mềm mại, hắn khiêu khích, ngấm Nghê Ngạo Lam hoàn toàn bị thu thập.

17. Chương 17: Lưỡi Dục

Trong đôi mắt dường như dập dềnh gợn sóng, trong vắt như nước hồ, lóe lên ngọn lửa sáng quắc, mang theo tia hờn giận.

Nghê Ngạo Lam đắm chìm vào hồ nước xanh thẳm kia.

Cảm nhận khí phách không cho phép phản kháng của đế vương tuyệt mỹ, lưỡi sói chui vào khoang miệng, nhiệt tình cọ sát lưỡi mình, găt gao cuốn lấy không tha.

“Ừm...” Nghê Ngạo Lam theo bản năng rên một tiếng, bị hắn ma sát đến mức toàn thân bắt đầu nóng lên, run sợ khôn tả.

Một tiếng rên khê khàn khàn lọt vào tai, Nam Cung Lân cảm thấy ngọn lửa lòng nóng bỏng bị khơi mào, cự long sung huyết cứng rắn dựng thẳng, chờ đợi chinh phục hoa cúc nhỏ mềm mại của thiếu niên trước mắt.

Trong mộng, tiếng rên khê này bức hắn kích động điên cuồng.

Bàn tay dọc theo sống lưng Nghê Ngạo Lam dờ xuống hông, dán lên mò mẫm, nắm ngón tay trắng hung hăng bóp hông thịt, không ngờ xúc cảm lại tốt vô cùng.

Nam Cung Lâm cho rằng thường ngày nhìn Nghê Ngạo Lam gầy gò vậy chắc hẳn cả người không có mấy lạng thịt, gầy như trúc ấy, đầu gối bắt thịt mềm mại đàn hồi, khiến hắn không nhịn được muốn véo chơi.

Trong đầu nghĩ thế, thân thể lập tức thực hiện, dùng sức véo hông.

“Á...đau...” Nghê Ngạo Lam chưa từng tiếp xúc thân thể với nam tử, lại không biết Hoàng thượng sẽ bắt thỉnh lĩnh làm động tác thô bạo này, chọc nàng khẽ la lên.

Hôn cảm thiếu niên, Nam Cung Lâm vui vẻ hẳn, mỹ mạo lạnh lùng của hắn toát ra tà khí yêu mị, xinh đẹp đến mức như hoa mẫu đơn đỏ tươi.

Trong mộng cảnh xuân sắc, Nghê Ngạo Lam cũng rên như vậy, khi hắn hung hăng xuyên vào hoa cúc, nàng kêu đau, kêu đến độ hắn bất chấp nàng có thích ứng hay không, cắm tới mức nàng lớn tiếng kêu phóng túng.

Kim Phúc ở một bên thấy tình hình không bình thường, lập tức bảo Tiểu Duệ tử và hai cung nữ thối lui, còn bản thân thì rất bình tĩnh rời khỏi Liên Hương hiên, tiện thể đóng cửa lớn lại.

“Tối nay các người đã thấy những gì?” Hắn hỏi ba người kia, đôi mắt nhỏ lóe lên tia sáng.

“Hỏi Kim Phúc công công, không thấy gì cả.” Tiểu Duệ Tử và các cung nữ cúi đầu đáp, trong lòng hiểu rõ, việc này tuyệt đối không thể đem ra làm đề tài trong lúc rảnh rỗi, cũng hoàn toàn không thể đem ra nói thuyên huyên.

Lại đảo qua sắc mặt ba người, Kim Phúc hài lòng nói, “Tốt, miệng dùng để ăn cơm và nói điều nên nói, nếu để ta biết ai nói, thì chuẩn bị sau này làm một kẻ câm đi.”

Ba người vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng bệch, vội vàng ứng phó lời răn đe của Kim Phúc.

Hai thiếu niên trong hiên, lúc này đang dán vào nhau.

“Ái khanh, khanh thực sự khiến trẫm không dứt ra được.” Bàn tay to của Nam Cung Lâm liên tục xoa vuốt hông Nghê Ngạo Lam, sau khi môi lưỡi liếm hôn chiếc cằm xinh xắn, bèn trượt dọc theo cần cổ.

Cổ của thiếu niên nhỏ dài có đường cong hoàn mỹ, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ nào nhô ra.

“Cổ của ái khanh bằng phẳng nhẵn nhụi, ngay cả hầu kết cũng chẳng có.” Nam Cung Lâm thở than, nói xong, giơ tay lên kéo vạt áo của Nghê Ngạo Lam.

Lúc này, đáng lẽ Nghê Ngạo Lam rơi vào lưới dục để vương bện ra bỗng nhiên thần trí kéo về.

Bây giờ nàng đang sắm vai đại thần triều đình, có thân phận nam nhi, không phải thiếu nữ trong khuê phòng.

Nàng tuyệt đối không thể để giới tính lộ ra ánh sáng, bằng không Hoàng thượng giáng tội xuống sẽ liên lụy nghĩa phụ nghĩa mẫu, thậm chí liên lụy một nhóm người không liên quan gì.

Dốc hết toàn lực, Nghê Ngạo Lam đẩy Nam Cung Lâm ra, khiến bản thân ngã ngối về sau, rơi xuống sàn nhà, hai tay níu chặt vạt áo.

Thiếu chút nữa, chậm một bước, Hoàng thượng sẽ phát hiện vãi bố trên ngực mình.

Nam Cung Lâm không ngờ thiếu niên bất thỉnh lĩnh đẩy mình, tình cảm ầm ập trong lòng biến mất, làm hắn không vui, nhưng chuyển mắt nhìn đôi mắt bối rối kia, hắn thoáng tự trách mình nóng nảy quá chừng.

Bờ môi bị cắn đến sưng đỏ kết hợp với đôi mắt hoảng sợ vô tội, quả thực khiến hắn muốn kéo nàng trở lại lòng mình, tiếp tục thưởng thức mỹ vị của nàng.

“Sao ái khanh bất cẩn thế, chẳng may ngã bị thương thì sao?” Nam Cung Lâm cau mày, đứng lên tính tiến đến phía trước nâng Nghê Ngạo Lam dậy, liền thấy nàng càng khẩn trương hơn.

Nghê Ngạo Lam nhìn chằm chằm động tác của đế vương xinh đẹp, sợ tới mức trốn ra phía sau.

Nàng sợ sự âu yếm lần nữa khiến nàng tiếp tục trầm luân, đến lúc đó, ngay cả cơ hội chạy trốn, ngăn chặn nàng cũng chẳng có.

Nam Cung Lâm bị hành động của thiếu niên làm cho khẽ run, dáng người dong dỏng cao đứng yên tại chỗ, không tiếp tục tiến lên, nhẹ giọng hỏi, “Ái khanh sợ trầm ư?”

“Không... không phải... Hoàng thượng... vì thần... chuyện này... vì thần cần đi ra ngoài...” Nghe Ngạo Lam không biết làm sao giải thích hành vi của mình với hoàng đế, thuận miệng đẩy một lý do, rồi mau chóng đứng dậy, rời khỏi Liên Hương hiên.

Là hấn thích đụng chạm, thích cảm giác hấn hôn nàng, nhưng thời cơ không đúng, tư cách không đúng.

Cửa lớn bỗng nhiên mở ra, Kim Phúc thoáng kinh ngạc, thấy Hữu thừa tướng vội vàng vàng chạy về phía nhà xí, nhịn không được suy đoán lẽ nào thức ăn hôm nay nhự trù làm có vấn đề.

Vậy là, hấn cất bước vào phòng, trông thấy một vật màu xanh lam nằm trên sàn nhà trơn bóng, tiện tay nhặt lên, đi tới bên cạnh chủ tử.

“Hoàng thượng, Nghe thừa tướng... đau bụng sao? Có phải thức ăn không thích hợp không? Để chốc nữa nô tài đi xử lý đầu bếp.”

“Không cần.”

Trong lòng ngũ vị lẫn lộn, Nam Cung Lâm rõ ràng biết Nghe Ngạo Lam không phải có chuyện cấp thiết, mà là không biết nên đáp lại hấn thế nào, nên mới viện lý do.

Lấy thân thủ của hấn, hấn tuyệt đối có thể kéo thiếu niên trở về lòng mình trước khi thiếu niên chạm tay vào chốt cửa, nhưng hấn không làm vậy, vì hấn không muốn bức nàng, vì hấn kiểm chế được cơn kích động.

Quả nhiên quá mức nóng vội đã phạm sai lầm, đúng không?

“Thứ trong tay là gì? ‘Nam Cung Lâm thấy trong tay Kim Phúc cầm một thứ gì đó, hình như là đồ vật của nữ tử.’

Nhìn kỹ, là một hà bao tinh tế xinh đẹp, Nam Cung Lâm sâu sắc nhìn chăm chú góc phải phía dưới hà bao, bên trên thêu một chữ ‘Úc’ duy nhất, lại vươn tay mở ra, bên trong còn nhét một tờ giấy.

“Trường tương tư hề trường tương ức, đoản tương tư hề vô cùng cực,

Tảo tri như thử bán nhân tâm, hoàn như đương sơ bất tương thứ[1].

Ngày ngày đợi chờ trông ngón quân, hỏi quân có biết lòng thiếp không?”

[1] Trích trong Trường tương tư của Lương Ý Nương:

Dịch nghĩa:

Nhớ nhung dằng dặc, hồi ức dằng dặc, tương tư dầu ngắn ngủi cũng là vô biên.

Sớm biết (tương tư) vướng bận lòng người đến như vậy, thà rằng thừa ban đầu chẳng quen nhau.

18. Chương 18: Hiểu Rõ Tình Ý

“Haha... khá lắm, hỏi quân có biết lòng thiếp không.” Đuôi mắt Hoàng thượng trẻ tuổi hơi nhếch lên, toát ra phong tình vạn chủng, tựa như mạn đà la tao nhã, lại hàm chứa sự lạnh lùng cay độc khiến lòng người sợ hãi.

Động tĩnh mỗi ngày của Nghe Ngạo Lam, hấn đều biết. Không phải hấn có sở thích đi theo dõi nhất cử nhất động của nàng, mà vì rõ ràng thủ đoạn của đám quan viên trong triều hạ lưu, dơ bẩn, sợ nàng bất cẩn bị ám toán.

Cây to đón gió, chúc cao khiến người khác đổ kị, đây là định luật ngàn năm không đổi.

Cũng bởi vì nhìn chăm chăm, nên mỗi ngày Tiêu Nhu Úc tới Vận Xương hiên, hần cũng biết. Song hần không can thiệp nhiều, nghe nói hai người thường cùng nhau vẽ tranh, thỉnh thoảng đàm luận cầm, chơi cờ cũng có, hần nghĩ Nghê Ngạo Lam có thêm một người bầu bạn, thả lỏng làm chút chuyện ngoài việc triều chính cũng là chuyện tốt.

Nhưng hần đâu ngờ hai người họ lại sinh tình với nhau.

Tiêu Nhu Úc tặng hà bao cho Nghê Ngạo Lam, mà nàng cũng nhận, có nghĩa là gì, không phải hữu tình, thì có tình ý với nhau chứ gì.

Chẳng qua ‘Tảo tri như thử bán nhân tâm, hoàn như đương sơ bất tương thứ’, nàng ta là phi tần hậu cung, không thể cộng phổ uyên ương với Nghê Ngạo Lam, cảm thán gặp nhau lúc không gặp thời, nhưng lại khó nén nổi lúc nào cũng tương tư, tặng một hà bao để đối phương hiểu rõ tình ý của nàng ta.

Kim Phúc nhìn ý cười nơi khóe môi chủ tử như gió xuân, da đầu càng rét run, hầu hạ chủ tử nhiều năm, liền biết trong lúc chủ tử giận dữ, thì càng cười lạnh lùng tuyệt đẹp.

Úc phi này cũng lớn mật thật, dám ám độ Trần Thương[1], việc này cũng thôi đi, nhưng đối tượng là Hữu thừa tướng Hoàng thượng yêu thích, việc này lại lớn rồi. Còn nữa, bày tỏ cũng không cần trắng trợn vậy, để lại một vật chứng rõ ràng, muốn không bị phát hiện cũng khó.

[1] Ám độ Trần Thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới- Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép đóng quân trong vùng ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo, nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

‘Hoàng thượng bớt giận...’ Kim Phúc cung kính nói.

“Kim Phúc, đi nhìn chăm chăm cho trẫm, từ ngày mai trở đi, cấm Tiêu Nhu Úc bước vào Vận Xương hiên nửa bước.” Năm ngón tay của Nam Cung Lân nắm chặt hà bao, hạn không thể xem như Úc phi chà đạp đến chết.

Chỉ khoảng nửa khác, Kim Phúc nhìn thấy hà bao bị giày vò rách toạc, tơ lụa tinh xảo đã biến thành mảnh nhỏ, hần cả kinh lặng lẽ hút một ngụm khí lạnh.

Lâu rồi không thấy chủ tử phần nộ tới mức động nội lực, lần trước nhìn thấy là hơn hai năm trước lê phi thiết kế hãm hại, giả vờ yếu đuối đáng thương trước mặt tiên hoàng, có một đạo tiên hoàng muốn cưỡng chế phế thái tử, chọc Nam Cung Lân động thủ dả thương hai vị đại nội cao thủ, đoạt mất nửa cái mạng của họ.

“Nô tài tuần chỉ.” Kim Phúc thực sự thay úc phi toát mồ hôi lạnh, nếu không phải chủ tử không ra tay với nữ nhân, thì Úc phi có thể không nhìn thấy mặt trời của ngày mai rồi.

Nghê Ngạo Lam chạy tới bên ngoài nhà xí mới dừng bước, một tay che ngực, gương mặt nóng bừng như lửa đốt.

Nhớ lại việc đụng chạm giữa Hoàng thượng với nàng, rõ ràng bày tỏ muốn độc chiếm nàng làm của riêng, thì tim nàng lại loạn nhịp, làm sao cũng không khống chế nổi trái tim mình.

Trong miệng, trong mũi hình như vẫn còn lại mùi vị của hần. Long Tiên Hương nhàn nhạt xâm nhập vào xương cốt, chỉ hơi hồi tưởng, bản thân giống như vẫn còn bị môi lưỡi hần quấn lấy.

Bàn tay hần như ấn xuống da thịt trên mông nàng, sức lực mạnh mẽ, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, đã được thân thể ghi nhớ kỹ càng, hại nàng lại muốn trầm luân.

Hoàng thượng... có phải yêu thích Hữu thừa tướng nàng không?

Hay... chỉ vì nàng cực giống vị bằng hữu trong miệng hần, hoặc có thể gọi là người yêu?

Nghê Ngạo Lam phồng má, bối rối day day thái dương. Bây giờ không phải lúc suy nghĩ thái độ của Hoàng thượng đối với nàng, mà nên nghĩ làm sao đề cập chuyện Úc phi tặng hà bao với Hoàng thượng.

Nghĩ đến đây, nàng luồn tay vào ống tay áo, lại phát hiện bên trong không có thứ gì, khiến nàng cực kì kinh hãi.

Không xong rồi! Đó là vật Tiêu Nhu Úc tốn rất nhiều tâm trí làm ra, cẩn thận giao cho nàng như vậy, mà nàng lại đánh mất!

Vội vã đi dọc theo con đường mới vừa đi, tìm kiếm trên mặt đất, cho đến khi tới gần Liên Hương hiên cũng không thấy. Nghê Ngạo Lam khẽ hít sâu một hơi.

Lẽ nào rơi gần bàn ăn, bị Hoàng thượng phát hiện rồi?!

Ánh mắt đảo qua Tiểu Duệ Tử và những cung nữ, thị vệ khác đứng ngay của chính, Nghê Ngạo Lam khoát cần nghĩ cũng biết Nam Cung Lân vẫn còn ở bên trong, đầu ngón tay hơi chà sát bào phục, có cần vào nữa không, nàng đoán không biết.

Nhưng sau mấy lần giãy giụa, nàng vẫn lấy dũng khí bước vào hiên.

Tóm lại phải đối mặt với Hoàng thượng, trừ phi nàng tính ngày mai từ chức thừa tướng, nhưng nàng chưa hoàn thành mục tiêu, sao có thể buông tha.

“Cuối cùng ái khanh cũng trở lại, trẫm cho rằng ái khanh chạy về Vận Xương hiên xử lý công văn luôn rồi.” Nam Cung Lân kiêu ngạo châm chọc, hắc hắc là nghĩ đêm nay thiếu niên một đi không trở lại, hơn nữa hiện tại đầy mắt và đầy lòng hắc toàn là lửa ghen.

Tại sao Tiêu Nhu Úc có thể lọt vào mắt Nghê Ngạo Lam? Vì nàng ta là nữ tử, mà Nam Cung Lân hắc là nam tử sao?

Ban đầu, hắc cũng từng hoang mang, từng không thể tiếp thu nỗi việc bản thân sẽ thích nam sắc, cũng từng trốn tránh bớt gặp gỡ, nhưng càng làm càng trái, lại càng khát vọng gần như cuồng si, cuối cùng, hắc chỉ có thể thuyết phục mình, mặc kệ Nghê Ngạo Lam là thân nam nhi, hắc muốn nàng.

Nghĩ đến hắc, mỹ mạo khó cầu tuyệt sắc thế này, chói lóa như hoa xuân, người gặp người thích.

Cũng chỉ có mỗi Nghê Ngạo Lam lại không lọt mắt!

Nghê Ngạo Lam thoáng sửng sốt, khẩu khí kia giống như một súng vật bị vứt bỏ mà ai oán vậy, còn mang hàm ý lên án... Có phải nàng hiểu nhầm không?

“Ặc... vi thần biết Hoàng thượng đang đợi... nên không tùy tiện rời đi.” Nàng mím môi, cười có chút xấu hổ và chột dạ, cùng lúc đó, lặng lẽ quét mắt lên từng viên gạch gốm.

Quả thực vốn muốn trốn thẳng về Vận Xương hiên, nhưng không tìm được hà bao, nàng cảm thấy lương tâm bất an.

“Hừ, không dám rời đi hay có chuyện không thể không trở lại gặp trẫm?” Nam Cung Lân thu hết vào mắt những cử chỉ của thiếu niên, trong câu hỏi hàm chứa ẩn ý khác.

Đế vương nghiêng nghiêng khuôn mặt xinh đẹp đến hoàn mỹ, bàn tay to sạch sẽ tao nhã chống má lên, giờ đưa vàng, thần nhiên gấp đậu đỏ trong đĩa cho vào miệng, mái tóc đen mềm mại rũ bên tai, nói không nên lời cảnh đẹp ý vui cỡ nào.

Tiếng hừ nhẹ ấy, có sự kiêu căng của thiên tử, nhưng nghe vào tai lại rất đàng yêu, khiến Nghê Ngạo Lam khẽ nhếch khóe môi cười, nhưng không dám cười quá rõ ràng.

Xem ra có lẽ Hoàng thượng bị mình cự tuyệt mà bất mãn đây.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng là chủ tử tốt nhất của vi thần, vi thần sao có thể sợ hãi chứ? Chẳng qua... vi thần nhất thời khó... tiếp nhận...” Sau khi Nghê Ngạo Lam suy tính, quyết định để Nam Cung Lân biết cảm giác của mình.

Nghe thiếu niên nói thế, trong nháy mắt lửa giận của Nam Cung Lân giảm hơn phân nửa, xong hắc vẫn xoắn xuýt việc nàng và Tiêu Nhu Úc đang yêu nhau say đắm.

Hắn đường đường là đế vương của một quốc gia, lại phải cùng phi tần hậu cung của mình tranh đoạt thừa tướng, đúng là một chuyện nực cười, nhưng cho dù bị trở thành trò cười, hắn vẫn muốn trói chặt nàng bên người.

Thời gian, hắn có, vậy từ từ thôi từ từ buộc Nghê Ngạo Lam vào lòng bàn tay của hắn.

19. Chương 19: Xuất Cung

Đế đô.

Từng con đường, dòng người qua lại, tiếng rao hàng nối tiếp nhau, một quốc gia phồn hoa trước tiên phải xem cơ hội buôn bán.

Nghê Ngạo Lam mang theo Tiểu Duệ Tử xuất cung đi dạo. Một tháng trước nay nàng gần như chạy qua chạy lại giữa Vận Xương hiên và Liên Hương hiên, giờ bận rộn một khoảng thời gian, hơn nữa liên tục mấy ngày nay Tiêu Nhu Úc cũng không xuất hiện, nên nàng quyết định ra ngoài xem xét dân tình.

Tuy nói nàng lớn lên ở đế đô, song một năm cũng chỉ có một vài lần ra khỏi Nghê phủ, nên cực kỳ xa lạ với thành thị này, do đó thương gia, bán hàng rong đối với nàng mà nói, đều mới mẻ.

“Tiểu Duệ Tử, đi mua túi điểm tâm.” Nàng lấy bạc vụn ra, nhìn khách hàng rỗng rần xếp hàng dài, vốn định thôi, nhưng mùi điểm tâm thơm phức kia trực tiếp mê hoặc cái bụng của nàng, khiến nàng không nhịn được muốn ăn.

Đợi một lúc, Nghê Ngạo Lam tự mình đi dạo xung quanh, đi tới chỗ bày đầy mâm cài tóc, mâm gỗ mâm ngọc đều có hình dáng, làm nàng nhìn không dứt ra được, ông chủ thỉnh thoảng giới thiệu.

Lúc này một cánh tay khoác lên vai mình, đang định xoay đầu lại, người tới lại nói nhỏ bên tai nương nươngagf, “Nghê thừa tướng đúng không? Chủ tử nhà ta muốn hàn huyên với ngài.”

Sức tay của nam tử rất lươn, gần như muốn bóp nát xương vai nàng. Nàng ngược mắt nhìn ông chủ, đối phương đã kinh hoàng hiện cả ra mawtk, nghĩ đến người tới cũng không phải người lương thiện, có lẽ muốn dạy dỗ nàng tỵ.

“Lão huynh đừng nóng vội. Nghê đệ đi theo huynh một chuyến là được.” Nghê Ngạo Lam hồ hững đáp, trong lúc đối phương thả tay xuống, nàng nhân cơ hội chạy đi.

Nàng vừa xoay đầu lại, một vật vàng chói bắn tới, xước qua gò má nàng, để lại một vết máu dài, nhìn kĩ, đúng là trâm ngọc.

Có làm không?! Có thể xem trâm ngọc như phi tiêu, cho thấy võ công đối phương bất phàm.

Bên người chỉ có Tiểu Duệ Tử, nàng cũng không biết võ công, lẽ nào hôm nay ông trời muốn diệt nàng, lấy lại cái mạng nhỏ này?

Đột nhiên, một trận gió quét ngay sau lưng mình, tiếp đó là tiếng kim loại của trước kiếm chạm vào nhau vè trên không trung, nàng dừng bước xoay người xem xét.

Một nam tử mặc y phục xanh đậm đánh đánh với thích khách bất phân cao thấp. Thích khách thấy đối phương cứ quần chặt lấy mình, thế là dời mục tiêu trở lại trên người Nghê Ngạo Lam, trường kiếm trực tiếp quét về phía nàng.

Vì chuyện đột ngột xảy ra, nên Nghê Ngạo Lam căn bản không kịp tránh né, trong lúc sắp bị hung hăng chém, đầu kiếm kia còn cách năm tấc đã bị cứng rắn chuyển hướng, cắt lên tay trái nam tử áo lam.

Thừa dịp có kẽ hở, nam tử áo lam đâm thẳng vào vai thích khách. Vừa thấy tình thế không thích hợp, thích khách vội vàng bứt ra bay lên mái hiên, tung người biến mất.

‘Thuộc hạ bảo hộ không chu toàn, khiến Nghê thừa tướng hoảng sợ.’ Nam tử áo lam quỳ một chân trên mặt đất, vết thương trên cánh tay kia tuôn máu tươi.

Nghê Ngạo Lam vội rút khăn tay ra, ngồi xổm xuống, ấn lên vết thương của hắn, nói, “Người bị thương rồi, chốc nữa mau chóng đi xem đại phu đi.”

Kinh ngạc ngược nhìn Hữu thừa tướng, hắn không hiểu tại sao nàng không giống các quan viên khác, lúc nào cũng bày dáng vẻ cao quý, bày sắc mặt nô tài chặn đao kiếm cũng là lẽ đương nhiên, hắn trả lời, “Nô tài không có gì đáng ngại.”

‘Hoàng thượng phái người tới sao? Tên người là gì?’ Trong lúc Nghê Ngạo Lam giúp hắn băng bó, mở miệng hỏi.

“Vâng, thuộc hạ tên Viễn Trình.”

“Đại nội cao thủ hả?”

“Vâng...” Viễn Trình lặng lẽ thở dài, hắn không nói ra thân phận, Nghê Ngạo Lam cũng đoán ra. Đáng lẽ âm thầm bảo hộ không để thừa tướng biết, nhưng không ngờ lại gặp thích khách.

Hồngбет hơn là... trên mặt Nghê thừa tướng có vết thương, nếu để thánh thượng biết được, hắn xác định là đi lãnh phạt.

Ám vệ trước mắt hơi trẻ tuổi hơn tổng thống tượng của nàng, tóc dài buộc chỉnh tề, giữa hai lông mày còn mang theo chút ngây ngô, song khuôn mặt rất tuấn tú, nếu qua vài năm nữa, chắc hẳn cũng là một nam tử có vẻ đẹp thanh lịch, nàng tò mò hỏi, “Viễn Trình, người bao nhiêu tuổi rồi?” Tuổi còn trẻ có thể gia nhập đại nội cao thủ, công lực nhất định rất cao.

“Mười lăm...”

“Cái gì?!” Đáp án khiến Nghê Ngạo Lam lú lờ, ‘Người vậy mà nhỏ hơn ta...’

“...”

Lúc này Tiểu Duệ Tử mới cầm kẹo vội vàng vàng chạy tới, ‘Thừa tướng, ngài suýt dọa chết nô tài, cũng may có ám vệ, bằng không chủ tử xảy ra chuyện chẳng may, hắn bị ngũ mã phanh thây cũng chưa đủ.’

“May mà tìm người khá to, mới không bị dọa chết ở chỗ này.” Nghê Ngạo Lam cười trả lời, cầm lấy mỹ thực, lấy một khối điểm tâm đưa cho Viễn Trình, nói, “Nè, cho người, ăn chút đồ ngọt, lông mày không nhíu lại nữa.”

Viễn Trình khẽ run, đã từng có một tiểu cô nương nói với hắn như thế. Tiếp nhận kẹo ngọt, hắn nói, “Tạ ơn Nghê thừa tướng.”

“Ừm... Ta mới phải cảm tạ người, nếu không có người ở đây, thì Tiểu Duệ Tử sẽ khóc lóc trở về cung nhận lấy cái chết.” Nghê Ngạo Lam nhai kẹo, nỗi kinh hoàng, sợ hãi mới vừa rồi đều bị vị ngọt ấy đánh tan.

‘Đúng vậy, đúng vậy, cũng may có Viễn ám vệ, bằng không đầu nô tài thực sự phải dọn nhà.’ Tiểu Duệ Tử vỗ ngực một cái, cho đỡ sợ.

Nghê Ngạo Lam nhìn sắc trời mặc dù vẫn còn sáng sủa, song bị thích khách ám toán cộng với việc Viễn Trình bị thương, nên mất hết tâm trạng đi dạo để đô, ba người bèn lên đường hồi cung.

Tục ngữ nói, nhà dột còn gặp mưa.

Trên đường hồi cung, gò má Nghê Ngạo Lam phát đau, mới nghĩ đến mình bị trâm ngọc làm bị thương, còn phải suy tính nên che giấu thể nào. Tiến vào Vận Xương hiên, chiếc ghế ngồi cũng chưa nóng, Hoàng thượng đã giá lâm.

Bào phục mỏng màu xanh tím như từng nhánh hoa tử đằng rũ xuống, như bươn bươn nhẹ nhàng đậu lên, làm tôn thêm mỹ mạo của đế vương, nước da sáng loáng như ngọc, sợi tóc đen tuyền tùy tiện buộc một nửa, mang theo nét đẹp lười biếng yêu mị.

“Ái khanh xuất cung chơi vui không?” Nam Cung Lân ngồi cạnh Nghê Ngạo Lam, khẽ cười thưởng thức trà.

Để để vương không phát hiện vết thương trên mặt, Nghê Ngạo Lam dùng tay che kín, gượng cười đáp, “Cũng không tệ lắm...” Chơi rất vui, suýt nữa chơi tới chết người.

Sau vài câu tán gẫu, Nam Cung Lân muốn vượt ve, lại phát hiện từ lúc hấn bước vào Vận Xương hiên tới giờ, tay phải thiếu niên vẫn chưa thả xuống, con người đen híp lại, xoay khuôn mặt nàng nhìn thẳng mình.

“Ái khanh, thả tay khanh xuống.”

Nghê Ngạo Lam bĩu môi, buồn bực hỏi, “hoàng thượng... có thể không thả không?”, nếu đã bị hấn nhìn ra đầu mối, vậy nàng yêu cầu không cho xem cũng chẳng quá đáng nhỉ.

“Ái khanh không thả tay xuống, trẫm có cách làm ái khanh thả.” Một câu này của Nam Cung Lân nói một cách mập mờ, khiến Nghê Ngạo Lam nghĩ đến việc va chạm xẹt lửa lúc ở Liên Hương hiên, bèn cam chịu số phận thả tay phải xuống.

Cho dù là một vết màu hồng, lưu lại trên nước da vàng nhưng tươi đẹp đến gai mắt, đỏ tới mức khiến lồng ngực Nam Cung Lân đau nhói.

20. Chương 20: Phá Vỡ

“Viễn Trình” Nam Cung Lân khẽ gọi nhưng giọng nói lại nhuốm đầy khí lạnh, như điềm báo trước mưa gió sắp nổi lên. Cảnh xuân dạt dào, trong nháy mắt bỗng như rơi vào hầm băng núi tuyết, khiến cả người lạnh run. Sau một khắc, ám vệ quỳ gối, “thuộc hạ có mặt.” Y ngay cả dừng khí ngẩng đầu lên cũng không có, tâm treo thật cao, chờ bị chủ nhân trách phạt. “Việc này là thế nào? Trẫm muốn người bảo vệ người thật cẩn thận, kết quả để người bị thương trở về, tự mình xuống chịu mười đại bản đi, Đế vương không chút lưu tình ra lệnh, nắm chặt nắm đấm, không để cho mình vùng vằng, là bởi vì hấn không muốn để Nghê Ngạo Lam nhìn thấy, bằng không ngay tại đây sẽ là cảnh máu đổ xương tan.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, để thích khách tập kích, bảo vệ không chu đáo, là thuộc hạ vô dụng...” Viễn Trình kính sợ trả lời, lại thấy một bên Nghê Ngạo Lam xen miệng vào. Vốn nàng không nên lên tiếng, nhưng thấy cánh tay của Viễn Trình còn đang chảy máu, khăn tay đã nhuộm cả một màu đỏ sẫm, lại thêm Hoàng thượng giáng tội, nàng mới cứng rắn xen vào, “Hoàng thượng, việc này tin rằng Viễn Trình cũng không muốn vi thần gặp phải, ai mà muốn gặp tai họa chứ? Huống hồ Viễn Trình cũng đã trúng một đao, nếu muốn trách phạt, cũng có thể coi như y đã nhận đủ.” Nam Cung Lân thoáng nhú mày, hỏi: “Hóa ra ái khanh cho rằng, Viễn Trình không tấn trách là chuyện đương nhiên?” Đứng cạnh cửa Kim Phúc và Tiểu Duệ Tử nghe thấy lời Hữu thừa tướng, trong lòng giật mình, đầu thầm nghĩ, Nghê thừa tướng, chuyện này... Chuyện này không phải là ở trước mặt hạ nhân và vào miệng Hoàng thượng hay sao? Cần gì chứ? Viễn Trình chịu phạt 10 đại bản cũng không quá đáng nha. Hai người quay lưng về phía Đế vương đối diện với Nghê Ngạo Lam, không ngừng nháy mắt, nhưng Nghê Ngạo Lam tựa hồ không nhìn thấy, mở miệng trả lời: “Vi thần cũng không phải tìm lý do thoái thác cho Viễn Trình, chỉ là chuyện xảy ra quá đột ngột, Viễn Trình cũng là hết sức.”

“Ái khanh, đừng nên khiêu chiến nhẫn nại của trẫm.”

Nam Cung Lân không thích việc Nghê Ngạo Lam liều mạng bênh vực cho một ám vệ, còn kiên quyết không cho hấn xuống đài, nàng muốn hấn phát hỏa mới chịu à?

“Hoàng thượng...” Gò má Nghê Ngạo Lam phồng lên, thở dài, bình tĩnh nhìn cặp mắt hừng hực lửa như muốn thiêu rụi tất cả của thiên tử, nhường một bước, “Đừng đánh mười đại bản, năm đại bản có được hay không? Nàng thấy rất áy náy với Viễn Trình, y đã liều mạng bảo vệ mình, còn chịu một đao, nếu như không có y, hôm nay nàng không thể trở về hoàng cung được nữa rồi, e rằng đã phơi thây bên ngoài. “Ái khanh, năm ư...” Nam Cung Lân mới nói một chữ, lập tức liền bị thiếu niên cắt đứt: ‘Tạ Hoàng thượng, Hoàng thượng đối với vi thần khoan nhượng nhất.’ Nam Cung Lân trở mắt ngoác mồm, sau đó nheo lại cặp mắt đào hoa, khóe mắt hơi nháy lên. Nghê Ngạo Lam dứt lời, vội vã mở miệng gọi người: “Tiểu Duệ Tử, mau dẫn Viễn Trình đi gặp ngự y băng bó.” “tạ Hoàng thượng ân điển.” Viễn Trình ngẩng đầu tạ ơn, nhưng ánh

mắt lại nhìn Nghê Ngạo Lam, hẳn là người thứ hai quan tâm săn sóc mình như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trong chốc lát, hai hạ nhân đã rời khỏi Vận Xương hiên, chỉ còn lại Kim Phúc, mắt thấy sắc mặt chủ nhân không tốt, hẳn cũng vội vã tìm lý do, nói là đi tìm ngự y lấy thuốc cao cho thừa tướng, sau khi được Nam Cung Lâm cho phép, hẳn thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh rời đi. Lần đầu tiên có người không nể mặt mũi hắn, lửa giận của Nam Cung Lâm cháy hừng hực, ở trong hoàng cung này, có ai dám nói chuyện với hắn như vậy, còn cò kè mặc cả, hắn nói một là một, hai là hai, không ai dám làm trái, nhưng Nghê Ngạo Lam lại cố tình khiến hắn bẽ mặt. Nếu đối phương không phải là người hắn thích, hắn sẽ không thèm cân nhắc mà ra lệnh trừng phạt kẻ đó. Thấy Hoàng thượng đành mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tựa hồ không có ý định nói chuyện với nàng, Nghê Ngạo Lam sờ sờ mũi, tự biết đuối lý, vẫn nên chủ động một chút thì hơn.

“Hoàng thượng tức giận à?”

“Trẫm nào dám, ái khanh còn có uy hơn trẫm, hừ!”

Câu nói này nghe sao trào phúng đến cực điểm. Nam Cung Lâm lạnh nhạt đứng lên, đi đến bên cửa sổ ngồi xuống, một chút cũng không thèm nhìn thiếu niên thanh tú. Gió mùa hạ lướt qua song cửa sổ, thổi vài sợi tóc đen tung bay, lông mày tỏa ra khí thế cao quý.

Nghê Ngạo Lam không nhận được si mê nhìn. Đế vương nổi giận, mà nàng lại có tâm tình thưởng thức cái đẹp.

Thoáng nhìn gói điểm tâm trên bàn vẫn chưa được động đến, ngón tay nhỏ bé tiện tay lấy một khối, nàng đi đến ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Lâm, lấy lòng cười nói: “Hoàng thượng, là vi thần không đúng, hôm nay xuất môn, mang về chút bánh ngọt, tuy nói không được tinh xảo bằng ngự trù trong cung làm, nhưng mùi vị giản dị, Hoàng thượng ăn thử một chút đi?”

“Hừ. Đừng tưởng rằng như vậy có thể mua chuộc được trẫm, không ăn.” Đôi mắt hẹp dài của Nam Cung Lâm trừng thiếu niên, ngực tức giận phình to, trông thấy trên má nàng lưu lại vết máu, thì đau lòng không thôi, vừa yêu vừa hận, không thể trút giận với nàng, hắn chỉ có thể nghiêng răng oán hận.

Ách... Xem ra lần này tức giận không nhẹ, vậy nàng phải không ngừng cố gắng vỗ về Hoàng thượng rồi.

Mở miệng cắn một miếng bánh nhỏ, Nghê Ngạo Lam quơ quơ khối bánh ở trước mặt đế vương, “Hoàng thượng thử xem, ăn ngon lắm nha.” Nam Cung Lâm nhìn chỗ bị Nghê Ngạo Lam cắn qua, phía trên còn lưu lại nước bọt, bỗng chỗ khối bánh này trở nên đặc biệt mê người.

“Trẫm tạm thời thử một miếng, không có nghĩa là đã tha thứ cho ngươi.” Nói xong, miệng hắn đặt lên vị trí thiếu niên vừa cắn qua, lửa giận lắng xuống một chút.

Kỳ thực, đồ ngọt trong cung Nam Cung Lâm đã ăn đến chán, bởi vậy đối với khối bánh đơn giản lại ngọt thanh này cảm thấy rất vừa miệng. Nuốt xuống đồ ăn trong miệng, hắn liếm liếm bờ môi, quét mắt nhìn khối bánh còn lại trong tay Nghê Ngạo Lam.

Ánh mắt mờ ám kia, Nghê Ngạo Lam đều nhìn thấy. Đi theo bên cạnh Hoàng thượng cũng được một quãng thời gian, nàng biết hắn thích ăn cái gì, về mặt khi dùng bữa nàng đều nhìn tới quen thuộc, bởi vậy nàng biết lúc này hắn đã yêu thích khối bánh ngọt trong tay mình.

“A, hóa ra vi thần dứt Hoàng thượng ăn khối bánh này cũng không thể khiến lòng quân vương vui thích, vậy vi thần tự mình ăn thôi.” Nghê Ngạo Lam cười híp mắt, làm động tác giả muốn đưa khối bánh vào trong miệng, lập tức hấp dẫn lực chú ý của Hoàng thượng.

Duỗi tay, hắn muốn nắm lấy mi thực trong tay thiếu niên, “Trẫm lại muốn ăn.” Nam Cung Lâm vươn tay, lại không nghĩ rằng không bắt được cái gì.

Nghê Ngạo Lam né qua, nhất thời nổi lên ý định trêu trọc, cười hì hì từ chối hắn, “Không cho người ăn, đây là của vi thần.”

Tốt!!

Nam Cung Lân tàn bạo mà nhìn thiếu niên, mím môi, hắn không tin không lấy được khối bánh này, thế là, hắn bất thành linh vươn tay ra, nhưng vẫn không bắt được.

Hai người một công một thủ, lại nói Nghê Ngạo Lam thật nhanh nhẹn, đều không để cho Nam Cung Lân bắt được.

Cuối cùng tuyệt sắc thiên tử tức giận, xoay người áp đảo hữu thừa tướng gầy gò, trực tiếp đè lại tay hắn, cắn khối bánh, còn làm cho khoe môi đều dính đầy đường.

Nghê Ngạo Lam thấy đế vương luôn tao nhã, không ngờ cũng có lúc như đứa nhỏ tinh nghịch, bộ dáng ngây thơ kia, thực sự đáng yêu, thực sự chói mắt, lôi kéo người ta phạm tội, nhất thời nhìn không được, nằng nịu người, vươn đầu lưỡi đi liếm đường dính trên miệng hắn, chiếc lưỡi ẩm ướt tiếp xúc với da thịt hắn.

21. Chương 21: Dụ Dỗ

Dung mạo diễm sắc vì chiếm được khối bánh mà gương lên nụ cười đắc ý, lúc thiếu niên thanh tú trước mặt đột nhiên hướng về hắn, trong chớp mắt hắn cảm nhận được đầu lưỡi ẩm ướt tinh tế liếm láp trên môi mình, biểu tình trở mất say mê, càng lộ rõ vẻ kiêu mị.

“Hoàng thượng... như vậy thật khiến cho người ta yêu thích nha...” Nghê Ngạo Lam khoe môi gương lên, trong mắt mang theo ý tinh nghịch trêu đùa.

Trước đó đều là Nam Cung Lân chủ động nhào tới đè lên thiếu niên, hiện tại thì chủ khách đã đổi vai rồi.

“Ái khanh... Người đây là đang trêu chọc trẫm?” Hắn nhìn khuôn mặt gần mình trong gang tấc kia, hai mắt trong suốt lóe lên tia giảo hoạt hắn chưa từng thấy, làm cho hắn hơi hồ nghi, không xác định được tình cảm mơ hồ lúc này trong lòng mình.

Chớp mũi hấu như gần đụng vào thiếu niên, không khí hít vào đều là mùi hương đặc biệt của hắn, khiến cho thân thể cường tráng khỏe mạnh dần dần khô nóng.

Nghê Ngạo Lam đơn thuần vẫn còn không biết bản thân đang trêu chọc chính là một con sư tử ngủ say, cười hắc hắc hỏi: “Hoàng thượng, ngài nói sao? Hoàng thượng xinh đẹp thế kia, hiện tại là một tiểu mỹ nhân, qua chừng vài năm nữa thôi sẽ trở thành đại mỹ nhân, không biết sẽ càng thêm nghiêng nước nghiêng thành đến nhường nào đâu.”

Nam Cung Lân vô cùng xác định mình đang bị đùa giỡn!

Từ nhỏ đến lớn, hắn cảm hận nhất là người khác coi hắn là nữ nhân, dung mạo của hắn hoàn toàn kế thừa mẫu phi, ưu điểm của đệ nhất mỹ nhân Đại Cảnh quốc toàn bộ đều di truyền trên người hắn, thanh xuất vu lam, thanh quá vu lam*.

Thanh xuất vu lam canh thắng vu lam/ Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng đặng: Trò giỏi hơn thầy, con đẹp hơn mẹ.

Túi da này quá tốt thậm chí khiến hắn từng bị đám hoàng thất quý tộc ao ước, khiến hắn càng thêm căm ghét việc bị xem là nữ tử, bỏ vậy hắn dốc sức rèn luyện thể chất, tăng cường nội lực, bẻ tay nắn xương dạy dỗ những kẻ muốn động tay động chân với hắn.

“Ái khanh, người thực sự càng lúc càng to gan, hôm nay trẫm không giáo huấn người, trẫm sẽ không rời đi Vận Xương hiên.” Nam Cung Lân mất hạnh trong suốt sáng bóng, mang theo hai đốm lửa nhỏ.

Hắn cũ chưa xong lại thêm thù mới, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha Nghê Ngạo Lam.

Kim Phúc đã mang tử vân cao về, mới bước vào Vận Xương hiên, đầu đưa vào trong tìm tòi nghe ngóng, liền thấy chủ nhân ác khí hùng hực, hai người đang trong trạng thái ám muội không rõ, hắn tức thời lui ra khỏi phòng, đóng cửa lớn lại.

A... Chủ nhân lần này nên... Tận hứng nhĩ?!

Nhớ tới lần trước ở Liên Hương hiên không thành công sủng hạnh NThừa tướng, đêm đó trở lại chủ nhân sắc mặt âm trầm, hại hấn cả đèn run sợ, chỉ sợ bản thân không cẩn thận bị đem ra trút giận.

Hi vọng hôm nay nThừa tướng đừng phản kháng, làm bé ngoan đi theo Hoàng thượng thôi.

Nghê Ngạo Lam còn chưa phản ứng, miệng nhỏ đã bị hôn một cách tàn nhẫn, hàm răng Đế Vương cắn vào phỉn môi hồng nộn, có chút đau, nàng há mồm muốn kêu to, đầu lưỡi của hấn nhân cơ hội đó liền len vào trong miệng nàng, quần quít lấy đầu lưỡi phẩn hồng của nàng, dùng sức mút hôn, mút tới lưỡi nàng tê rần.

Hơi thở nóng rực của thiên tử phun trên mặt mình, mùi long tiên hương nhàn nhạt hòa lẫn với men say, càng khiến nàng thêm mê đắm, tùy ý hấn hôn mình.

Tiếp đó, Nam Cung Luân thả chậm tốc độ, đẩy mắt lướt qua một tia khôn khéo.

Cứng rắn áp đảo ép buộc thiếu niên cũng không phải là lựa chọn sáng suốt nhất, tốt nhất chính là dụ dỗ hấn cắn câu, để hấn học được cách đáp lại mình, lâu dần, hấn muốn ngừng cũng không được.

Đầu lưỡi hơi tách ra, khe hất lưỡi Nghê Ngạo Lam, như có như không cọ sát, rồi lại cuốn lấy đầu lưỡi non mềm.

Bỗng vật xâm lược trong miệng biến mất, làm Nghê Ngạo Lam không kịp thích ứng, giống như từ thiên đường rơi xuống đáy vực, một loại cảm giác trống rỗng không tên dâng lên, giục nàng đi tóm lấy đối phương.

Thế là nàng chủ động thân thiết, học theo cách thức đế vương hôn môi nàng, cuống lấy lưỡi hấn, ở trong miệng hấn hưởng thụ hương vị thơm ngon, ngọt lịm.

Nam Cung Luân bị thiếu niên quần lấy trúc trắc hôn là cho mê hoặc, long căn lập tức thức tỉnh ngẩng cao đầu, lửa nóng chạy tán loạn nơi bụng dưới.

Hấn thuận thế thiếu niên nghiêng qua một bên hôn mình mà liếm vành tai nàng, tiếng nói bao hàm tình dục nồng đậm, “Ái khanh, trẫm muốn người.”

Mỗi đêm đều thức giấc sau giấc mộng, hấn đều mơ thấy cảm xúc mãnh liệt cùng với hình ảnh nóng bỏng, Nghê Ngạo Lam làm sao biết được mỗi lần hấn tỉnh lại đều phải đi ngân nước lạnh, hiện tại, nói thế nào hấn cũng không muốn khắc chế nữa.

Muốn, muốn có được, muốn đến điên cuồng.

Thiên tử nói ra yêu cầu, làm cho Nghê Ngạo Lam nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Lần này tuy không chạm vào thân thể của hấn, nhưng nàng vẫn cảm nhận được rõ ràng khát vọng của hấn, chỉ là nàng vẫn không thể nói ra sự thật với hấn được.

Cẩn cẩn môi, nàng khàn khàn giọng nói: “Hoàng thượng... Vi thần vẫn chưa... Chuẩn bị kỹ càng...”

“Ái khanh, trẫm biết, nhưng trẫm rất khó chịu.”

“Cái kia... Cái kia... Hoàng thượng nói cho vi thần làm sao mới không còn khó chịu... Vi thần giúp ngài...”

Ngoại trừ việc cỡi y phục, những cái khác Nghê Ngạo Lam đều có thể chấp nhận. Nhìn mi tâm của hấn đã nhấn lại thật chặt, đáy lòng nàng có chút không đành lòng.

Nghe thấy thiếu niên nhượng bộ đồng ý giúp mình Nam Cung Luân hơi lùi thân thể ra sau, kéo tay nàng qua, trực tiếp đặt lên long căn tư mật của mình, nói: “Ái khanh giúp trẫm tuốt.”

Lần đầu chạm vào nam căn của nam tử, Nghê Ngạo Lam trừng lớn hai mắt, lại thêm hoàng đế ra lệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ hồng, nói lắp bắp hỏi ngược lại, “Tuốt... Tuốt... Tuốt cái gì...?”

“Giúp trẫm tuốt long căn.”

“vi...Vi thần... Không biết...”

“Ái khanh cùng trăm đều là thân nam nhi, sao không biết làm sao tuốt nó chứ?” Nam Cung Lân không hiểu nhìn hai gò má và hai bên tai đều nhuộm đỏ của thiếu niên, ngẫm nghĩ, cho dù phát triển muộn, mười sáu tuổi cũng có thể tự giải quyết rồi chứ nhỉ.

Nghê Ngạo Lam dở khóc dở cười, chuyện này... có được xem là nàng sơ sót không? Nàng giả trang nam tử, nhưng đx quên bổ sung tri thức về cấu tạo sinh lý của nam tử, hiện tại hay rồi.

Trong tay nắm là long căn của hoàng đế, dù không kinh nghiệm nàng cũng không thể ‘ngạnh thượng cung’, đến lúc đó long thể hoàng thượng sinh bệnh, nàng không thể gánh vác nổi, liền lúng túng cười đáp: “Vi thần... cho tới nay đều vui đầu đọc sách... Chưa từng làm qua việc này...”

Nam Cung Lân bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nghê Ngạo Lam tuổi còn trẻ đã đọc đủ thứ thi thư, còn có nhiều hiểu biết như thế, bởi vậy chưa từng giải quyết cũng là chuyện bình thường, như vậy, nàng thật đúng là ngây thơ đến mức tận cùng, cảm giác yêu thích đối với nàng cũng nhiều hơn chút.

“A, trăm dạy ái khanh.” Hắn cười khê, khóe mắt lộ ra một luồng xuân sắc động lòng người, mị hoặc yêu diễm.

Nắm lấy bàn tay so với tay của mình còn nhỏ hơn một đoạn, hắn không khỏi có chút kinh ngạc, trước đây không cẩn thận nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện bàn tay thiếu niên thật vô cùng bé nhỏ, có điều nàng mới mười sáu tuổi, còn có thể phát triển.

Cách tiết khổ mỏng manh, Nam Cung Lân cầm tay thiếu niên nắm chặt lấy dục vọng của mình, hướng dẫn: “Nắm như vậy, sau đó di chuyển lên xuống.” Sở dĩ không cởi quần, là vì suy tính đến việc thiếu niên không có kinh nghiệm, lần đầu tiên vẫn nên từ tốn một chút thì tốt hơn.

“A... Hoàng thượng... Nó...thật lớn...” Nghê Ngạo Lam ngượng ngùng không biết nhìn chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là liếc nhìn chằm chằm tay mình, có thể đoán được hình dạng của long căn, năm ngón tay nàng đều không nắm hết, qua đó thấy được Hoàng thượng là ‘thiên phú dị bẩm’.

Ái khanh yêu thích nó ư? Hửm...” Nam Cung Lân hưng phấn hỏi, nhìn chằm chằm thiếu niên đang cúi gằm mặt, lòng bàn tay phẫn nộ mềm mại xuyên qua tiết khổ mỏng manh nắm lấy nam căn của mình, khiến hắn không nhịn được bật ra một tiếng rên khê.

Vấn đề này đối với Nghê Ngạo Lam rất khó trả lời, nàng không biết long căn có lớn hay không cùng với việc nàng có thích hay không có gì quan hệ, có điều... Cảm giác Hoàng thượng hẳn là muốn nghe được đáp án khẳng định, liền trả lời “yêu thích...”

Giọng nam trầm khàn như tiếng ngâm khe khẽ nghe mới thật mê hoặc làm sao, truyền vào trong tai, như độc dược phát tác, khiến nàng cảm thấy thân thể tỏa nhiệt, một cảm giác ngứa ngáy rất nhỏ nhốn nháo ở bụng dưới, tim đập nhanh hơn.

22. Chương 22: Mặc Cầu

Ngày mùa hè khí nóng theo gió thổi đến, một vệt chớp xuyên qua song cửa sổ, rải những tia sáng xám trắng trên ghế dài bên cửa sổ.

Ánh nắng hắt vào không mặt như ngọc của Đế vương, một bên má lộ ra màu phấn đào ửng đỏ, huyễn hoặc tựa sương mù, bờ môi mỏng đỏ hồng, đôi tròng mắt long lánh như ánh snags ngả trên mặt nước, quyến rũ mị hoặc khiến người si mê.

Cúi đầu, Nam Cung Lân nhìn chằm chằm thiếu niên sắc mặt đỏ bừng, miệng nhỏ hé mở, đầu lưỡi liếm qua bờ môi, hắn mềm giọng hướng dẫn: “Ái khanh, hôn trăm.”

Nàng mắt, đối mặt với dung nhan khuynh sắc kia, Nghê Ngạo Lam vươn người, phẫn môi in trên môi hắn, cẩn thận từng li từng tý hôn, động tác vụng về ngây ngô, nàng ngây ngô vươn đầu lưỡi ra liếm.

Nàng cố gắng nhớ lại cách thức mỗi lần Hoàng thượng hôn mình, nhưng làm sao cũng chỉ nhớ được vài đoạn ngắn ngắt quãng, phần lớn thời gian nàng đều là đầu vầng mắt hoa mơ mơ màng màng để mặc cho hân hôn.

Thiếu niên hôn thật ngây ngô đáng yêu làm Nam Cung Lâm cảm thấy sung sướng muốn cười, nàng như một con cho nhỏ, không ngừng mà liếm hân, nhưng hân vẫn cố nhẫn nại, để mặc nàng tùy ý hôn loạn mình.

“Hoàng thượng... Vì thần làm như vậy có đúng không? “Nghê Ngạo Lam không nhin được mở miệng hỏi, nàng luôn cảm giác mình hôn có chút quái quái, nhưng lại không biết kì quái ở chỗ nào.

“Ái khanh... Trẫm cho khanh hôn, cho dù cắn đau trẫm, trẫm cũng sẽ không tức giận với khanh.” Nam Cung Lâm ngậm môi dưới của nương nương, bàn tay to lớn tăng thêm chút sức mạnh, để Nghê Ngạo Lam cảm chặt long căn của mình.

Quả nhiên cảm giác là một trời một vực.

Đôi lúc hân phải chịu đựng hỏa đốt người, nhưng hân tuyệt đối sẽ không đi tìm phi tần hậu cung tới làm ấm giường, mà lựa chọn tự giải quyết. Hân biết nếu như Nghê Ngạo Lam nắm cửa hân, cảm giác kia còn sướng hơn gấp mấy lần so với tự giải quyết, nhưng khi thật sự xảy ra, hân mới biết rằng không phải sướng gấp mấy lần, mà là đến mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần.

Trong bàn tay là nam căn kiêu ngạo, nàng chỉ mới nắm nhẹ thôi, nó đã dựng thẳng cứng rắn thêm mấy phần, còn mang theo một cảm giác thật sinh động, khiến Nghê Ngạo Lam cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Đặt miệng nhỏ lên hai phiến môi mỏng như hoa đào, nàng vươn đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng hân, quần lấy lưỡi hân, cùng lưỡi hân truy đuổi nô đùa, thỉnh thoảng hân hôn ngược lại nàng, mang theo khí thể cuồng bạo mãnh liệt, làm cho nàng không kịp nuốt xuống nước bọt, liền theo khoe miệng chảy xuống.

“A...”

“Ừm...”

Hai người cùng bật ra tiếng rên rỉ ám muội.

Nam Cung Lâm thả tay thiếu niên ra, một tay ôm eo nàng, tay khác đặt lên hông của nàng, nhớ lại màn âu yếu ở lhh. Từ lần trước sờ qua, hân liền khó có thể quên cảm giác kia.

Tay nhỏ tuy không được Hoàng thượng tiếp tục dẫn dắt, nhưng Nghê Ngạo Lam vẫn không buông tay, trên dưới lên xuống, năm ngón tay cố hết sức xò ra nắm lấy, nhưng vẫn nắm không hết được long căn.

Thật là to quá mà.

Cảm thấy không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, nếu còn tiếp tục nữa thì nàng sẽ ngạt thở mất, thế là nàng nghiêng mặt sang một bên, tựa trán lên lồng ngực tinh trắng của thiên tử mà thở dốc.

Hơi thở nóng bỏng của nàng xuyên thấu qua nội y mỏng manh, quét qua da thịt của Nam Cung Lâm, trong nháy mắt đốt lửa trong người hân như tăng thêm nhiệt độ, ngón tay ngắt lấy hông thịt cũng ngày càng dùng sức, lại không làm đau Nghê Ngạo Lam.

Mông thịt phần nộn bị vô vuốt, truyền đến cảm giác vừa đau đau lại vừa thoải mái kích thích xuân tâm đang nhộn nhạo của nàng, nàng hít con người, cảm nhận được một dòng nước nóng đag từ từ chảy ra.

“Ái khanh...có thích trẫm sờ khanh như vậy không?” Tay của thiên tử càng thêm khiêu khích, thậm chí thoáng dò vào bên trong khe mông.

“Ừm...Rất... thích...”

“Ái khanh là của trẫm... Về sau cũng chỉ có trẫm có thể chạm vào ái khanh... Ai cũng không cho chạm vào... Khanh cũng không được chạm vào bất cứ ai... Biết không?” Nam Cung Lâm hôn lên đỉnh đầu thiếu niên.

Nghê Ngạo Lam, khanh đời này chỗ nào cũng đừng hòng được đi, thân thể là của trẫm, tâm cũng là của trẫm. Trẫm tuyệt đối không để Úc phi chạm vào khanh, ngược lại, cũng không cho khanh chạm vào Úc phi, khanh muốn sờ cũng chỉ có thể sờ một mình trẫm.

“Vâng... Ừm... Hoàng thượng...” Nghe Ngạo Lam ý loạn tình mê đáp lại, phía trong bắp đùi bị ngón tay dài của hắn vuốt ve, khiêu khích những đốm lửa nhỏ trong nàng càng cháy mạnh.

Màng tai bị tiếng kêu gọi tình của thiếu niên kích thích, Nam Cung Lân đột nhiên giữ chặt bàn tay đang tuốt nam căn, dùng sức mà nắm chặt, tăng nhanh tốc độ vuốt ve, tuy tiết khổ là loại tơ lụa tốt nhất, nhưng quy đầu mềm mại bị vải vóc ma sát vẫn mang đến cho hắn cảm giác hoàn toàn mới lạ.

Long căn được bàn tay nhỏ bé bao lấy không ngừng lên xuống vuốt ve, Đế vương thở gấp gằm lên, “Ái khanh... Ừm... Thật thoải mái...”, một dòng chất lỏng phun ra tiết khổ, thấm ướt cả vải vóc.

Kinh ngạc ngẩng nhìn tuấn dung của Hoàng đế vừa thoải mái lại nhuốm đầy xuân sắc khi vừa trải qua cơn cao trào, Nghe Ngạo Lam lúc này tim đập thật nhanh.

Nam Cung Lân sau khi bình ổn lại hơi thở, nhìn khuôn mặt vừa mê man vừa thẹn thùng của thiếu niên, cười khê kéo nàng vào trong lòng, đôi môi cọ sát bên tai nàng, giọng nói lười biếng vang lên, “Ái khanh, lần sau để trẫm giúp khanh tuốt, được không?”

Cái gì?

Mắt to hơi mở, mang theo chút hoảng sợ, nhưng thật mai là đế vương không chú ý đến, Nghe Ngạo Lam cau mày trả lời: “Hoàng thượng... Vi thần vẫn không thể quen được... Nếu là...Nếu là trước tiên giúp Hoàng thượng... sau đó từ từ quen thuộc dần, có được hay không?”

Nàng không có vật kia có thể cho hắn tuốt, cho dù có nàng cũng không dám làm phiền Đế vương hầu hạ, nhưng nếu như có thể giúp hắn giải tỏa khó chịu, vậy nàng tình nguyện cũng nguyện ý làm.

Khê cắn vành tai hồng nhạt, Nam Cung Lân không muốn bức nàng, dù sao thì bước đầu tiên cũng đã thành công khiến nàng tiếp nhận hắn, vậy kế tiếp chỉ cần tiến lên dần dần, sẽ có một Thừa tướng ngày hắn có thể có được nàng.

“Lời ái khanh nói, trẫm đồng ý với khanh.” Hắn vui vẻ đáp ứng.

Sau khi yên lặng một lúc, Nghe Ngạo Lam mở miệng hỏi: “Hoàng thượng, ngài đã hả giận chưa? Vi thần biết cùng gài cò kè mặc cả là vi thần không phải, nhưng... Vi thần hi vọng có thể giúp Hoàng thượng bồi dưỡng nhân tài trung thành tuyệt đối với ngài, thất trách tất nhiên là phải bị trách phạt, nhưng nếu quá nặng, thì sẽ đánh mất nhân tâm, quá mức cứng rắn cũng khoogn được, mà cần phải ‘trung dung chi đạo’, mới có thể lưu lại nhân tài.”

Nam Cung Lân suy nghĩ lời thiếu niên vừa nói, hắn thừa nhận khi nhìn thấy vết thương kia, sợ hãi cùng phần nộ nhất thời nhấn chìm lý trí của hắn, lúc đó hắn khoogn cân nhắc toàn bộ tình huống, “Trẫm đã hả giận, ái khanh vì trẫm suy nghĩ, trẫm đều biết.”

Vuốt ve mái tóc tài của Nghe Ngạo Lam, hắn tiếp tục nói: “Lần tới xuất cung, trẫm muốn đi cùng ái khanh, miễn cho ái khanh chịu tội.”

Không cách nào rời khỏi nàng được, sợ nàng bị thương, sợ nàng biến mất không còn tung tích, bởi vậy, hắn càng thêm che chở nàng.

Nghiêng mặt sang một bên, gối lên bờ vai của thiếu niên, con người đen thuận thể ngẩng nhìn đóa phù dung bên ngoài bờ hồ, Nam Cung Lân trong lòng nổi lên mấy phần tâm tình xoắn xuýt.

Thiếu nữ hồn nhiên thanh lệ ngày đó bây giờ ở phương nào? Có phải đã trưởng thành xinh đẹp như ngọc, dung mạo còn khuynh thành hay không? Nàng có còn nhớ đến Lân ca ca hay không? Hay là đã gả cho người, được một năm từ khác yêu thương chiều chuộng nàng?

Nghĩ đến việc có một nam tử khác có thể thay thế hắn, ngực hắn lại dâng lên một trận buồn bực khó hiểu.

Hắn yêu thích Hiểu Lam, rồi lại yêu thích Nghe Ngạo Lam... Tại sao lại như vậy? Lẽ nào hắn cũng giống phụ hoàng, phong lưu thành tính, không chịu nổi cô đơn?

23. Chương 23: Ngạo Kiều*

ngạo kiều: ý nói người ngoài lạnh trong nóng, nói một đằng nghĩ một nẻo. Thường dùng để nói về tính cách của phụ nữ.

Vận Xương hiên.

Nghê Ngạo Lam ngồi ở trước vắn án, nhìn ra bên ngoài hiên, hạt mưa nối tiếp nhau dọc theo mái hiên rơi xuống, lạnh lạnh đánh lên mặt đất, từng dòng từng dòng suối nhỏ chảy qua nền gạch phủ rêu xanh.

Từ sau khi nàng giúp Hoàng thượng tuốt cái kia, Hoàng thượng tựa như bị nghiện, mỗi ngày đều muốn mượn tay nàng, làm cho nàng càng thêm xác định hẳn là thiên phú dị bẩm, không chỉ vật kia thô to, mà nhu cầu cũng thật lớn.

Những lúc như vậy đều làm cho nàng xuân tâm nhộn nhạo, tiết khổ ứ đọng cả một mảnh, nàng không biết tại sao lại như vậy, muốn tìm nghĩa mẫu hỏi, nhưng lại cảm thấy xấu hổ, lúng túng đến cực điểm.

Aiz... Đến cùng được để vương sủng ái là chuyện tốt hay xấu đây?

“Thưa tướng, xin hãy nghỉ một lát, hôm nay nô tài đã ra ngoài cung mua về bánh quế hoa mà người vẫn thích ăn đây ạ.” Tiểu Duệ Tử đứng bên ngoài nghiêng đầu vào trong bẩm báo, giơ tay lau mặt một cái, từ lồng ngực lấy ra một túi giấy dầu.

Đứng lên bước tới ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, Nghê Ngạo Lam bỏ một khối bánh vào miệng cắn, mùi hoa tươi mát lan ra khắp khoang miệng, làm cho nàng tạm thời quên mất vấn đề vẫn quần quýt trong lòng mấy ngày nay, sung sướng thưởng thức món ngon, “Tiểu Duệ Tử, ngồi xuống, cùng ăn đi.”

“Dạ, theo thưa tướng lúc nào cũng có lộc ăn.” Tiểu Duệ Tử lập tức đặt mông ngồi xuống ghế gỗ, tự nhiên cầm lên một khối bánh. Theo vị chủ nhân này thực sự tốt vô cùng, không kiêu ngạo, lại biết săn sóc người khác, chắc chắn kiếp trước hẳn làm rất nhiều chuyện tốt nên kiếp này mới được đi theo Nghê thừa tướng.

“Viễn Trình.” Nghê Ngạo Lam khẽ gọi.

Từ sau lần Viễn Trình liều mạng cứu nàng, nàng liền đặc biệt quan tâm tới hắn, bình thường hẳn đều ăn thân ở chỗ tối, nhưng chỉ cần có đồ ăn ngon, nàng nhất định sẽ gọi hắn đi ra, có phúc cùng hưởng.

Viễn Trình vội đến bên cạnh bàn, mím môi ngại ngần cười nhạt, “Thưa tướng.”

“Ngồi xuống cùng ăn với ta nào, đây là Tiểu Duệ Tử ra ngoài cung mua về đây, biết ngươi không thích ăn quá ngọt, mùi vị này cũng không tệ, ăn rất ngon.” Nghê Ngạo Lam vỗ vỗ mặt ghế, mỉm cười nhìn hắn. Đối lập với Tiểu Duệ Tử, Viễn Trình so ra có chút câu nệ.

“Tạ thưa tướng.” Viễn Trình lần này cũng không chối từ liền ngồi xuống, bởi vì hắn biết rõ cho dù từ chối, Nghê Ngạo Lam vẫn sẽ không buông tha tới khi hắn đáp lại mới thôi.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Con người nhìn thấy bên mép Viễn Trình có dính ít vụn bánh, Nghê Ngạo Lam lấy khăn mặt ra, rất tự nhiên giúp hắn lau sạch, khẩu khí ôn nhu nói: “Viễn Trình tướng ăn so với Tiểu Duệ Tử đẹp hơn nhiều, nhưng bên môi vẫn dính chút vụn bánh đây này.”

Nhìn động tác của Nghê Ngạo Lam, Viễn Trình không nhịn được hơi đỏ mặt, sau khi “Ừm” một tiếng, từ trong ống tay áo móc ra một chiếc khăn, phía trên góc còn in lại một vết máu đã nhạt màu, hắn đã giặt qua mấy lần, nhưng vẫn tẩy không sạch.

Hắn mở miệng hỏi, “Thưa tướng... Đây là chiếc khăn lần đó ngài giúp thuộc hạ băng bó, ách... Thuộc hạ đã giặt sạch rất nhiều lần, nhưng vẫn không tẩy sạch vết máu trên đó được, muốn hỏi ngài có ngại không nếu như thuộc hạ giữ nó lại dùng?”

Nghê Ngạo Lam cười khê, đưa cho hắn một khối bánh, lúc nói câu kia, tim hắn đập nhanh một nhịp, từ sau lần đó không biết bao nhiêu lần, nàng đều đặc biệt quan tâm hắn, lúc có đồ ngon đều không quên chừa lại cho hắn, hắn dần dần đã động lòng.

Đối với Hữu thừa tướng, hắn có chút yêu thích lại e ngại, hắn chỉ dám yên lặng ái mộ người.

“A...Người còn giữ nó? Ta cho rằng đã làm mất rồi chứ, nếu người cần khăn mặt, vậy thì cứ giữ lấy mà dùng, cái này cũng cho người nè.” Nghê Ngạo Lam cho rằng trên người Viễn Trình không có khăn tay, nếu hắn cần thì cho hắn, nằng về Nghê phủ lấy thêm vài cái là được.

Viễn Trình nghe vậy, đáy lòng vui sướng tràn đầy, vui vẻ trả lời: “Thật sư? Vậy cảm ơn thừa tướng.”

“Nếu như trẫm không cho thì sao?” Bỗng nhiên, một câu nói tản ra hàn băng truyền tới.

Viễn Trình vốn đã duỗi cánh tay định đón lấy lập tức khựng lại, không dám động dậy nửa phần, sau đó nhanh chóng thu tay lại, quỳ một gối xuống thỉnh an Thiên tử.

Tiểu Duệ Tử cũng giật bắn người từ trên ghế đứng lên, quỳ xuống đất thỉnh an.

Nam Cung Lân khẽ tựa người trên cột điện, tựa hồ đã đứng ở đó một lúc lâu, hồng y như tô điểm cho dung nhan như ngọc, đôi mắt ngạo mạn quét qua hai nô tài đang quỳ trên đất, môi mỏng nhếch lên.

Nhìn biểu hiện trên mặt Hoàng thượng, Nghê Ngạo Lam không rõ, dường như người đang mất hứng.

“Hoàng thượng... Sao vậy...”

“Lui ra.”

Mệnh lệnh hạ xuống, trong nháy mắt bên trong hiên chỉ còn lại Nam Cung Lân cùng Nghê Ngạo Lam, hai người nhìn nhau.

Lúc Nam Cung Lân bước vào Vận Xương hiên, liền trông thấy ba người bọn họ vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện, hắn chỉ muốn nghe một chút xem bọn họ đang tán gẫu chuyện gì, lại không nghĩ rằng sẽ nghe thấy Viễn Trình muốn xin khăn tay của Nghê Ngạo Lam, chuyện này cũng thôi đi, chiếc khăn đã bẩn, có giữ lại cũng không dùng được.

Nhưng, tiếp đó lại nghe thấy Nghê Ngạo Lam nói muốn đưa luôn chiếc khăn trong tay cho Viễn Trình, hắn không nhịn được nổi giận, lên tiếng ngăn lại.

Lẽ nào hắn nhìn không ra biểu hiện của Viễn Trình, không đọc được tia vui mừng cùng lưu luyến trong con người của Viễn Trình hay sao?

Tâm tình của hắn Nam Cung Lân quá rõ ràng, kia rõ ràng là yêu thích, rõ ràng như vậy, không hề che lấp.

Nhưng Nghê Ngạo Lam cứ thế mà cho hắn ta!

Dựa vào cái gì lại cho Viễn Trình? Muốn cho cũng phải cho hắn mới đúng!

“Ái khanh, sao khanh có thể cho Viễn Trình khăn mặt của mình? Nam Cung Lân cắn răng, không vui nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt.

“Hoàng thượng, Viễn Trình nếu cần thì cho hắn dùng, vi thần cũng không thiếu khăn tay mà.” Nghê Ngạo Lam ngây thơ không hiểu hắn rốt cuộc đang bắt măn cái gì, lẽ nào bởi vì đối tượng là Viễn Trình? Là bởi lần trước không phạt được mười đại bản, cho nên hắn còn canh cánh trong lòng?

Nam Cung Lân khóe môi hiện lên ý cười, tựa như hoa hồng kiều diễm tuyệt sắc, tuy nhiên lại mang đầy gai nhọn, “Vật đó có phải là ai muốn khanh liền cho người đó? Khanh xem trẫm là cái gì?”

Nghê Ngạo Lam có chút đau đầu, nghe sao cũng không hiểu ý của Hoàng thượng muốn nói, nằng cho một chiếc khăn mặt, hắn có cần phải nổi giận như vậy không a?

Ngạo kiều! Thật đủ ngạo kiều!

“Vi thần xem Hoàng thượng là chủ nhân của mình.” Nàng rút cổ banh quai hàm trả lời, ngữ điệu mang theo chút oán giận.

“Rất tốt, tốt vô cùng.” Nam Cung Lâm nghiêm chặt hai hàm răng, quả thực muốn cắn nát răng mình, hai tay nắm thật chặt thành nắm đấm. Hắn cần phải tỉnh táo mới không mất khống chế mà siết chặt cổ của thiếu niên.

Thế là, hắn xoay người, sải bước đi ra Vận Xương hiên. Canh giữ ở cửa, Kim Phúc cả kinh, phản ứng chậm mấy nhịp, cuống quýt bung dù đuổi theo, nói: “Hoàng thượng, cẩn thận nước mưa.”

“Cút! Lăn ra xa cho trẫm!” Nam Cung Lâm gầm gừ mở miệng, để mặc nước mưa rơi xuống trên mặt, hắn cũng không thèm để ý. Hắn chỉ cảm giận nghĩ, người kia không thèm để ý hắn, không thèm để ý hắn.

Ngay lúc hắn sắp rời khỏi Vận Xương hiên, bàn tay to lớn đột nhiên bị kéo lại, đang lửa giận hừng hực hắn gạt phắt tay đối phương ra, cẳng bước nhanh về phía trước, tức thì bên hông bị ôm lấy.

Phía sau truyền đến một giọng nói khàn khàn lại mang theo hoang mang kêu to, “Hoàng thượng...”

24. Chương 24: Khó Hiểu

Nhìn Hoàng đến phát tay áo rời đi, Nghê Ngạo Lam nhất thời á khẩu, cắn cắn môi, sau đó mới chạy ra cửa lớn. Vốn tưởng rằng Kim Phúc công công sẽ mở dù che cho hắn, nhưng không ngờ công công lại phản ứng chậm, còn bị hắn rống vào mặt.

Thế là, không chút suy nghĩ, nàng chạy ra đuổi theo, vội vàng giữ hắn lại.

“Buông tay.” Nam Cung Lâm toàn thân căng cứng, giọng nói cũng mang theo hàn ý, lạnh đến nổi nước mưa cũng như hạ xuống vài độ, làm cho Nghê Ngạo Lam thoáng run rẩy, nhưng vẫn cố chấp không buông tay.

Nàng biết, nếu như thả ra, hắn nhất định sẽ càng tức giận nàng.

“Hoàng thượng, vi thần không thể.” Giọt mưa không ngừng rơi xuống, treo trên mi mắt, khiến cho nàng muốn nâng mắt lên nhìn hắn cũng có chút khó khăn, tầm mắt hơi mơ hồ.

“...” Nam Cung Lâm khoogn nói gì, cúi mắt nhìn hai cánh tay trắng nõn đang vòng ôm eo hắn.

Kỳ thực hắn có thể dễ dàng đẩy thiếu niên ra, nhưng hắn giống như bị đóng đinh, hắn không nên nhường nhịn nàng, mà để cho bản thân bị khinh thường.

Nhưng, hắn lại không nỡ, chết tiệt, hắn không nỡ.

Phía sau, Tiểu Duệ Tử, Kim Phúc và Viễn Trình đồng loạt lau mồ hôi lạnh, Thiên tử nổi giận, khí thế ép người không ai dám ngăn chặn, chỉ có Thừa tướng mới dám đối đầu với ngài như vậy, nhìn thẳng long uy.

Nghê Ngạo Lam thấy đế vương trầm mặc không nói, liền vòng tới trước mặt hắn, cùng đối mặt với hắn: “Hoàng thượng... Vi thần không hiểu ngài vì sao nổi giận? Nếu như chỉ vì một chiếc khăn, thì có cần thiết như vậy không? Ngài muốn, vi thần cho ngài một cái là được mà.”

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng lớn mật suy đoán có lẽ hắn cũng muốn có khăn tay của nàng, nếu nàng cho Viễn Trình một cái, quả thật có chút không đúng, đối xử phải bình đẳng, chỉ có điều, hắn cần khăn mặt, nói với phủ Nội vụ một tiếng là được rồi, chất liệu thượng hạng tuyệt phẩm, đâu thiếu cái nào.

“Khăn mặt là cái quái gì, khanh cho rằng trẫm thiếu khăn mặt hay sao?” Nam Cung Lâm nâng tay bóp cằm thiếu niên, con người đen mang theo tàn nhẫn.

“Ách... không phải ư?” Nghê Ngạo Lam nghi hoặc hỏi lại, luôn cảm thấy đế vương tuần mi trước mắt tâm tư thật khó mà hiểu thấu đáo được.

Nam Cung Lâm thật muốn mạnh mẽ cắn nàng một cái thật đau, để nàng tỉnh táo một chút, mà hắn cũng thực sự cúi đầu dùng sức hôn hai cánh môi mỏng mềm mại kia.

Bờ môi phần nộn không chịu được đối xử thô bạo như thế, Nghê Ngạo Lam bị cắn đau kêu ra tiếng, đầu lưỡi của hắn liền nhún cơ hội đó mà thô bạo chen vào, cuốn lấy lưỡi nàng, làm cho nàng vừa đau vừa ngứa.

Lúc con người bị sức mạnh to lớn xâm nhập, thân thể sẽ theo bản năng mà sẽ sinh ra phản kháng. Nàng lập tức dùng hai tay đẩy lồng ngực hắn, nhưng bàn tay yếu ớt của nữ tử sao có thể ngăn nổi thân thể tinh tráng của nam nhân cơ chứ, không đẩy được, đã vậy hắn còn bắt lấy hai tay nàng vòng ra sau lưng ôm lấy eo nàng, làm cho cả người nàng kề sát trên thân thể hắn.

“Ừm... A...” Nàng chỉ có thể bất lực rên rỉ, trong khoang miệng nếm được mùi vị tanh ngọt, không biết là của nàng hay của hắn.

Môi lưỡi dùng sức làm càn trong cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của thiếu niên, Nam Cung Lâm cuốn lấy lưỡi nàng, đẩy ra ngoài hút, phát ra tiếng mút chặc chặc, nước bọt theo khóe môi chảy xuống, cùng nước mưa trộn lẫn vào nhau.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, giọt nước rơi xuống tí tách trên nền đất, nhưng Nghê Ngạo Lam lại chỉ nghe được tiếng môi lưỡi quần quýt đầy ám muội ở bên tai, tiếng mưa rơi trở nên thật nhỏ bé, tim nàng đập thình thịch như sấm.

Tựa hồ đã phát tiết đủ, Nam Cung Lâm tạm thời buông tha cho cái miệng bị hắn hôn đến sưng đỏ, ở bên tai thiếu niên ác nghiệt nói: “khanh đừng tưởng như vậy đã đủ!”

ở trong lòng Nghê Ngạo Lam, hắn được xem là cái gì? Một Hoàng đế không thể không quỳ gối phục tùng? Ngoài ra thì sao? Hắn biết rằng không thể quá nôn nóng, đáng ghét là ngày càng có nhiều người yêu thích nàng, khiến hắn không khỏi hoảng hốt.

Nắm trong tay quyền thế vô hạn, giang sơn to lớn, bề ngễ chúng sinh, nhưng vẫn không được thiếu niên đặt mình vào trong lòng, ở trong mắt người khác Nam Cung Lâm hắn vĩnh viễn là tiêu điểm bị truy đuổi bị ái mộ, nhưng ở trong mắt Nghê Ngạo Lam, hắn tựa hồ không khác biệt gì so với những người khác.

Nam Cung Lâm nắm lấy cổ tay Nghê Ngạo Lam lôi kéo nàng ra khỏi Vận Xương hiên, đi qua hành lang uốn khúc quanh co, vẻ mặt tối tăm của hắn khiến nhóm cung nữ công công sợ hãi dồn dập tránh né, cuối cùng hai người tiến vào Dưỡng Tâm điện.

Rầm!

Cửa lớn điều khác hai đóa hoa tinh tế bị mạnh mẽ đóng lại, phát ra một tiếng vang thật lớn, ngay cả Kim Phúc đuổi theo ở phía sau cũng không dám tới gần điện phòng, đứng ở ngoài trăm thước, đôi mắt sắc bén đảo qua đám nô tài đang đứng bên ngoài xem trò vui, lập tức cất cao giọng quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, không có việc gì để làm hay sao? Không có việc gì thì cứ nói ta sẽ phân phó công việc nhiều gấp đôi cho các người.”

Uy hiếp cảnh cáo như vậy, đoàn người thoáng một cái đã giải tán sạch, ai cũng không muốn tự dưng rước việc vào người, mặc dù trong lòng vô cùng hiếu kỳ, Thiên tử lạnh lùng lần đầu tiên tức giận lớn như vậy, bọn họ đều yên lặng thăm cầu phúc cho vị thừa tướng hiền lành đáng kính kia.

Lần đầu tiến vào Dưỡng Tâm điện, to lớn rộng rãi, trang hoàng bình hoa sứ bằng vàng ngọc lưu ly, nhưng Nghê Ngạo Lam không còn tâm trạng để thưởng thức, ngay cả cơ hội nhìn kỹ nàng cũng không có, bởi vì nàng ngay lập tức bị áp lên cửa, phía sau là một thân thể cường tráng ép sát.

“Ừm... Ừm...Hoàng thượng...?” Nàng mở to miệng thở hổn hển, quãng đường vừa rồi không tính là quá dài. Đối với nam tử mà nói thì không tốn bao nhiêu sức lực, nhưng đối với nữ tử thì lại khiến nàng mệt thở không ra hơi.

Không hiểu tại sao hắn đột nhiên mang nàng đến Dưỡng Tâm điện, lúc này trên người của hai người đều ướt đầm, đang giữ mùa hạ, nhiệt độ ẩm áp, loại cảm giác dính dấp này khiến nàng cảm thấy không được thoải mái cho lắm, nàng mở miệng cầu xin: “Hoàng thượng, người thả vi thần ra có được hay không?”

Mi tâm Nam Cung Lâm càng nhú chặt hơn, hai tay chặn lại không cho thiếu niên thoát ra, khuôn mặt vui vào hóm vai nàng, ‘Không thả!’, mùi thơm nhàn nhạt thoang thoảng như xen lẫn hương phù dung đầu đây,

câu dẫn ra dực vọng đã đè nén từ lâu trong cơ thể hắn, hắn há miệng khê cắn lên gáy của nàng, “Trẫm tuyệt đối không thả!”

Nếu thả tay xuống, hắn chỉ có thể cách nàng ngày càng xa hơn, bất luận là cùng Tiêu Nhu Úc cộng phở, hay là sóng vai cùng Viễn Trình, hắn đều không muốn nhìn thấy lần nữa, cho nên hắn sẽ không buông tay.

25. Chương 25: Cho Trẫm

Gáy truyền đến một trận đau đớn, khiến Nghê Ngạo Lam nhin không được rút vai lại, lú lú kêu lên: “Hoàng thượng... Đừng như vậy...”, hai tay không tự chủ vùng lên, muốn tránh thoát khỏi kiềm chế của hắn.

Nàng cợ nguyê thân thể, lại không nghĩ rằng như vậy sẽ càng kích thích dực vọng của hắn, động tác trốn tránh của nàng đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ chính là chất xúc tác trực tiếp khiến ngọn lửa tình trong hắn càng cháy mạnh mẽ hơn.

“Ừm...” Nam Cung Lân bật thốt lên tiếng rên rỉ, cự vật đã thức tỉnh ngẩng cao đầu.

Không tới vài giây, tay nàng đã không còn tự do.

Tay phải của Nam Cung Lân vòng qua trời chạt cánh tay phải của thiếu niên, năm ngón tay thon dài đẹp đẽ khít khao đan chặt tay nàng, tay trái cố định vòng eo không chịu yên phận của nàng, “Trẫm chính là muốn như vậy.

Hạ thân chen vào giữa hai chân của Nghê Ngạo Lam, cự long cứng rắn trực tiếp chống lên thành một túp lều nhòm phồng chừng nếu không có vài vóc bao bọc, hắn sẽ không chút do dự mà đâm vào lỗ nhỏ bí mật trên cặp mông béo mập của nàng.

Đế vương dùng long căn đâm vào mông nàng, làm cho mặt nàng thoáng chỗ phiếm hồng, ngay cả hai bên tai cũng ửng đỏ mê người, tất cả mạch máu đều như đang đổ dồn về lồng ngực nàng.

“Hoàng... Thượng... Hoàng... Hoàng... Thượng...” Cuồng hống khàn khàn phát ra những âm tiết run run đến kỳ hoặc, Nam Cung Lân càng ngày càng tăng thêm sức mạnh cợ sát qua lại giữa hai chân nàng, nàng không cách nào mở miệng, trong đầu trống rỗng miên man, chỉ có thể luống cuống gọi hắn.

Đầu lưỡi qua lại kiếm cái gáy tiêm gầy trắng nõn, thỉnh thoảng mút hôn, dsau đó lại tấn công vành tai ửng hồng như hoa đào, Nam Cung Lân đẩy đầu lưỡi chui vào trong tai nàng liếm láp.

“Ừm...Hoàng... A...” Nghê Ngạo Lam chỉ cảm giác một luồng tê dại đang lan ra khắp toàn thân nàng, năm ngón tay nhỏ bé vô thức siết chặt trường bào của hắn.

Nam Cung Lân nghe được giọng nói của thiếu niên rõ ràng đã động tình, liền mở miệng yêu cầu: “Ái khanh, Ngạo Lam, đem bản thân khanh cho trẫm, trẫm sẽ yêu thương khanh thật tốt, trẫm muốn khanh, muốn khanh ngay lúc này.”

Thân thể Nghê Ngạo Lam cứng đờ, vị Hoàng đế phía sau đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi, nếu như nàng còn không hiểu, vậy thì nàng chính là một kẻ ngu.

Hắn muốn sướng hạnh nàng.

Nếu như, ngày hôm nay tư cách của nàng không phải là một mệnh quan triều đình, không phải giấu diếm lừa dối việc phần nam trang, không có nghĩa phụ nghĩa mẫu làm gởn xiềng nàng phải gánh vác, nàng sẽ vui mừng đáp lại hắn, đem sự trong sạch của mình dâng lên cho hắn.

Nhưng, nhân sinh đều không hẳn lúc nào cũng như con người mong muốn.

“Hoàng thượng... Vì thần thật... Vẫn không thể tiếp nhận...” Nghê Ngạo Lam cắn môi bienj bạch.

Nghe thấy thiếu niên khéo léo từ chối, Đế vương ngạo diễm vẫn không dừng lại động tác, thả lỏng bàn tay đang quần quýt lấy ngón tay nàng, bắt đầu dùng sức lôi kéo áo bào của nàng.

“Ái khanh, trẫm đã cho khanh quá nhiều không gian, quá nhiều khoan nhượng nhưng ngày hôm nay trẫm tuyệt đối sẽ không ngừng tay.”

“Không muốn...Hoàng thượng... Cầu ngài... Vi thần cầu ngài...” Nghe Ngạo Lam liều mạng túm chặt lấy vạt áo, bởi vì xiêm y sau khi dính nước trở nên thật nặng, nên không dễ dàng cởi ra, cổ áo chỉ mới bị kéo xuống, hơi lộ ra hõm vai, nàng nhất thời sợ đến hoang mang lo sợ khóc rống lên.

Trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, làn da thịt trên vai nàng có phải bị nhìn thấy rồi hay không?

Thanh âm nghẹn ngào làm động tác kéo quần áo của Nam Cung Lân đình chỉ lại, tay chân hơi hốt hoảng chỉnh lại y phục cho thiếu niên, hai tay khẩn cấp vòng qua ôm lấy nàng, thấp giọng nói: “Ái khanh đừng khóc, là trẫm không đúng... Là trẫm quá nôn nóng...”

Cuối cùng, hắn vẫn không đành lòng, không nỡ để nàng khổ sở, không nỡ để nàng chịu oan ức.

Nghe Ngạo Lam cố gắng bình ổn lại tâm tình đang kích động, hỏi: “Hoàng thượng... Nói cho vi thần... là cái gì chọc ngài tức giận?” Nàng bị hắn không đầu không đuôi dọa sợ một trận, thế nào cũng phải biết rõ nguyên do.

“...” Đầu óc dần ngưng trệ đột nhiên bị gõ tỉnh, Nam Cung Lân mới chợt cảm giác hành động của mình chẳng khác nào đứa nhỏ không được cho kẹo, hơn nữa còn chua ngoa lớn đến mức đáng sợ.

Không nghe thấy hắn đáp lời, Nghe Ngạo Lam không chịu buông tha, giọng nói mềm mại mang theo uy hiếp hỏi lại lần nữa: “Hoàng thượng, ngài không nói cho vi thần, vi thần sau này sẽ không giúp ngài tuốt.”

“Trẫm nói... Trẫm...”

“Sao...?”

“Trẫm thấy Viên Trinh yêu thích ái khanh... Ái khanh còn cho hắn khăn mặt... Hoàn toàn không nhận thấy tâm ý của Viên Trinh... Khanh còn nói những lời vô tâm vô phẩy như vậy, trẫm mới tức giận.” Nam Cung Lân buồn bực nói, khuôn mặt tựa vào một bên vai của thiếu niên, vẻ mặt kiêu ngạo tự tin ngày thường, lúc này tựa như ghen khuất trông thật đáng yêu làm sao.

Giờ thì Nghe Ngạo Lam đã rõ rồi, hóa ra, đường đường là thiên tử diễm sắc của Đại Cảnh quốc lại đi ghen tỵ với một ám vệ nho nhỏ, sau đó còn giận cá chém thớt một người vô tội như nàng nữa chứ.

Nên nói hắn thông minh cả đời, nhưng hồ đồ nhất thời ư? Nếu nàng đối với hắn không có cảm giác, sao lại đồng ý cùng hắn phát sinh những chuyện khiến người ta xấu hổ thẹn thùng phía sau cánh cửa cung đóng kín kia chứ.

Chuyện này, muốn nàng như thế nào biểu lộ với hắn, nàng cũng để ý hắn, trong mộng cũng luôn nhớ đến nụ hôn của hắn, từng đụng chạm vuốt ve khắp người nàng của hắn cơ chứ? Hừ, nương nươngagf mới sẽ không nói, coi như muốn nói thì lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để nói.

Nàng cười khê chế nhạo: “A... Xem ra bữa tối phải nói ngự trừ chuẩn bị sườn xào chua ngọt, cá chẻm chua ngọt, mực xào chua ngọt, Hoàng thượng thấy thế nào?”

“Được lắm, ái khanh dám cười nhạo trẫm, xem ra thật không sợ trẫm nữa rồi.”

“Vi thần không cười nhạo người, chỉ là muốn nói giấm chua ngâm một thùng to như thế, vừa hay đưa cho ngự trừ dùng.

• Page: Eb00kngontinhmiennphi

“Khanh!”

Nam Cung Lân tức giận nghiêng răng cốt kệt, vươn tay tấn công những vị trí mẫn cảm trên người của thiếu niên, khiến nàng ở trên người hắn cọ qua cọ lại trốn tránh, cự long vừa mềm nhũn lại ngẩng cao đầu lần nữa.

“Hoàng thượng... Ha ha... Tha cho vi thần... Ha ha... Đừng.. Ngựa quá...”

“Tha cho khanh, có thể, giúp trẫm giải quyết.”

Kỳ thực nàng có thể cảm nhận được biến hóa của long căn, nương nươnggaf cũng muốn sờ hân, cho hân cảm giác thoải mái đến cực điểm. Thế là nàng đáp ứng, xoay người quỳ xuống, tay nhỏ mò xuống tiết khó của hân.

Vốn tưởng rằng vẫn cách tiết khó tốt như cũ, nhưng ở giây tiếp theo Nam Cung Lân bị nàng làm cho kinh ngạc không thôi.

Thiếu niên vươn tay rút đi nút buộc tiết khó trên hông hân, sắc mặt hồng hào trơn bóng, hàng mi buông xuống không dám cùng hân nhìn nhau, tiết khó mỏng manh tụt xuống bên chân, bàn tay nhỏ nhỏ man mát khẽ run rẩy nắm lấy côn thịt của hân.

Trái tim của Nghê Ngạo Lam quả thực sắp nhảy ra khỏi miệng, hỏi nàng sao lại lớn mật thế, nguyên nhân là nương nươnggaf đã lên lút xem trộm đông cung đồ, biết được không chỉ có thể dùng tay thân thiết, còn có thể dùng miệng ngậm vào, thậm chí lúc chân chính động phòng nàng cũng đã xem qua nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu mấu chốt trong đó.

Ngượng ngùng nhìn long căn trước mặt, so với cách tiết khó chạm vào thì còn nóng bỏng hơn, màu sắc nó ửng hồng, trên thân còn có gân xanh vờn quanh, lỗ nhỏ trên đỉnh đầu lúc này đang chảy ra chất lỏng trong suốt, nàng chậm rãi ve vuốt, “Hoàng thượng... Thích không?”

“Ừm... yêu thích...”

“Vây... Như vậy thì sao?”

Nói xong, Nghê Ngạo Lam đem phần môi để sát vào viên đầu, hôn lên nó, tràn ngập khoang mũi đều là mùi Long Tiên Hương dễ ngủ, đầu lưỡi vươn ra khẽ liếm giọt chất lỏng lỏng trrrn đó, mang theo chút vị mặn.

“Ừm... Ái khanh...Tiếp tục liếm...” Nam Cung Lân một tay chống lên ván cửa, một tay nâng ót thiếu niên, vuốt ve phần tóc đen nhánh phía sau của nàng.

Con người đen nhìn chằm chằm đoạn lưỡi phần hồng của Nghê Ngạo Lam quét qua côn thịt của mình, làm cho hân phần khởi không thôi, lại nở lớn thêm mấy phần, nam căn bị nàng mút hôn phủ lên một lớp nước bọt óng ánh.

“Hoàng thượng... Ngài... Dường như lại to hơn trước đó...” Nghê Ngạo Lam không xác định nói.

Đế vương sắc mặt nhuận đầy xuân ý, mê hoặc cuốn hút tựa maauc đơn, khoe môi nhếch lên tạo ra một nụ cười quyến rũ, “Đó là bởi vì ái khanh khiêu khích nên nó mới như vậy.” Giọng nói mang theo tia lưỡi biếng, gợi cảm trên chọc trái tim thiếu niên.

Sau khi đầu lưỡi mềm mại liếm hôn một lần qua lại trên côn thịt, Nghê Ngạo Lam mới làm xong chuẩn bị tâm lý, há miệng ngậm vào quy đầu, nhưng sau khi ngậm vào thì làm sao nữa, bước kế tiếp nàng không biết a...

Thế là nàng lại phun ra côn thịt phía trước, rồi mới rụt rụt rè rè nâng mắt, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng... Vì thân... không biết ngậm như thế nào...”

“Ái khanh, khanh đã từng ăn kẹo hồ lô chưa?”

“Dạ rồi.”

“Xem long căn của trẫm như kẹo hồ lô mà ngậm nó liếm nó, ngoại trừ dùng cắn nó ra, ái khanh có thể hút nó, mút hôn nó.” Con người đen của Nam Cung Lân nhuốm đầy dục hỏa, trên thực tế hân rất muốn vọt vào trong miệng nàng, dùng sức xô xuyên qua, nhưng hân vẫn nhịn xuống, không muốn làm bị thương miệng nàng.

26. Chương 26: Mùi Vị

Lần thứ hai mở miệng, Nghê Ngạo Lam nắm côn thịt phía trước mặt cho vào trong miệng mình, rồi lại phun ra, tiếp đó dùng phần lưỡi đảo qua đỉnh quy đầu, lúc này mới phát hiện nó đã bóng loáng bắt mắt.

“Ừm... Ái khanh...” Nam Cung Lâm hưởng thụ khoái cảm khi nam căn bị miệng của thiếu niên bao phủ, phát ra tiếng rên thỏa mãn, hẳn chờ đợi ngày này đã thật lâu, tuy nói chỉ mới hơn một tháng, nhưng hẳn cảm thấy phẳng phất như đã đợi đến mấy năm.

Tiếng rên thỏa mãn của Đế vương đối với Nghê Ngạo Lam chính là cổ vũ tốt nhất, tiếp thêm cho nàng mấy phần sức mạnh, miệng lại ngậm vào long căn, vị mặn lấp đầy khoang miệng.

“Ái khanh...Ừm... Ngậm sâu thêm một chút nữa...” Nam Cung Lâm không nhịn được thúc giục, lúc thiếu niên dùng sức mút đỉnh quy đầu, hẳn có cổ kích động muốn xông vào sâu hơn nữa, nhưng hẳn phải không ngừng mà khắc chế bản thân.

Nhất định phải kiên trì dạy dỗ, mới có thể để thiếu niên học được cách làm sao để lấy lòng bản thân mình.

Nghe lời mà ngậm côn thịt vào trong miệng, Nghê Ngạo Lam cho là mình đã ngậm đủ sâu, nhưng liếc nhìn phần thân của nhục bồng vẫn còn lộ ra bên ngoài, ước chừng dài tới ba tấc.

A... Hóa ra Hoàng thượng thiên phú dị bẩm ngoại trừ thô to ra, còn rất dài.

Tiếp đó nàng thật sự xem côn thịt như kẹo hồ lô mà liếm mút.

Lưỡi vẽ vòng tròn xung quanh trên thân nhục bồng. Khi thì lại trên dưới ma sát, có lúc nỗ lực ngậm đến sâu nhất, miệng nhỏ mút vào, lại rút ra rồi khỏi miệng nhỏ, có điều phần lớn thời gian, nàng chỉ là ngậm lấy rồi chậm rãi trượt lên trượt xuống.

“ừm, hừ... ái khanh... vẫn còn có thể ăn...” Nam Cung Lâm nhìn chằm chằm thiếu niên đang quỳ trước mặt mình, gương mặt hồn nhiên kia đã phủ lên một màu hồng nhạt, miệng nhỏ bị hắn hôn đến sưng đỏ đang cố gắng phun ra nuốt vào côn thịt của hắn, mái tóc ướt át ngổ ngang rồi bởi, bộ dáng như vừa bị chà đạp vậy, khiến cho hắn bấp thịt toàn thân hắn càng thêm phấn khởi, tay luồn qua sau gáy nàng hỗ trợ thêm chút lực, đẩy miệng nhỏ càng gần về phía mình.

Đột nhiên bị gây thịt đẩy sâu vào yết hầu, khiến Nghê Ngạo Lam không nhịn được bài xích, â kêu lên phản kháng.

“Ái khanh... Hừ... Ăn được đấy... Miệng khanh làm cho trẫm thật thoải mái...” Nam Cung Lâm nhìn thấy con người của thiếu niên nổi lên hơi nước, rõ ràng hẳn muốn buông tay, nhưng bộ dáng yếu đuối kia lại dẫn dụ ra ý nghĩ tà ác trong hắn.

Chơi đùa nàng, để cho mùi vị của hắn lấp đầy khoang miệng nàng.

Một người nông cuồng khí thịnh như hắn, có nhu cầu sinh lý là chuyện bình thường, có điều hắn luôn tự khắc chế, bởi vì so với nhục dục, giang sơn quyền uy càng quan trọng hơn tất cả, nhưng thiếu niên ở trước mắt khiến cho hắn không thể khống chế được dục vọng, tất cả giác quan đều đang gào thét điên cuồng trong người hắn.

Thế là, bàn tay bá đạo của Hoàng đế không ngừng đẩy mặt Nghê Ngạo Lam áp sát vào hạ thân của mình, lúc chạm tới cổ họng của nàng thì lập tức lui ra, rồi lại xông vào, không dám đẩy sâu thêm nữa, tuy rằng mùi vị đó tuyệt diệu cực kỳ, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nỡ làm nàng bị thương.

Vừa mới bắt đầu nàng phải cố gắng chịu đựng long căn xâm nhập sâu vào trong miệng nhỏ, một trận buồn nôn sắp dâng lên tới cổ họng, cũng may là hắn lập tức lui ra, Nghê Ngạo Lam mới không phải mất mặt vì làm ra hành vi vô lễ.

Nàng nỗ lực thả lỏng thần kinh đang căng thẳng, thử mở to miệng mình, nhưng côn thịt lại thô to kinh người, mỗi lần đâm vào đều khiến viên mắt nàng ngân ngấn ánh nước.

Rất muốn chạy trốn, nhưng tay của đề vương lại vững vàng cố định đầu nàng, hồi lâu sau dưới sự dẫn dắt của hắc nàng ngậm lấy long căn, bên tai vang vọng đều là tiếng rên rỉ tràn ngập xuân tình của hắc, còn có tiếng nuốt nước bọt khi nàng cố gắng phun ra nuốt vào, bởi vậy nàng đã quang đi ý nghĩ chạy trốn.

Miệng nhỏ bị nhồi đầy khoogn cách nào đóng mở, quá nhiều nước bọt khoogn kịp nuốt vào, từ khoe môi chảy xuống bên dưới.

Bụng dưới xuất hiện cảm giác khô nóng càng mãnh liệt hơn trước kia, dòng nhiệt không ngừng chạy về giữa hai chân, thủy dịch tựa hồ đã thấm ướt tiết khô, khiến nàng ngượng ngùng mà kẹp chặt bắp đùi.

“A... Ái khanh... Trầm khác chế không được...” Nam Cung Lân dứt lời, liền đóng đã eo hẹp, còn thịt càng tăng nhanh tốc độ, đâm thẳng vào miệng thiếu niên.

Không tới mấy lần, phần eo run rẩy, hắc rút ra nam căn, bàn tay to lớn cầm lấy nó tuốt, bạch ồ ạt bắn ra, phần lớn đều lưu lại trên lòng bàn tay hắc, nhưng trong nháy mắt rút ra vẫn không cẩn thận phun ra một ít ở trên mặt Nghe Ngạo Lam.

Giây phút đó, Nghe Ngạo Lam thất thần trong chốc lát.

Cho rằng sẽ bị long căn chặn đến không thể thở nổi mà nghẹt thở, sau đó đột nhiên trọc dịch nóng bỏng phun ra trên mặt, chuyện này... Những tình huống này trong Đông cung đồ đều không có vẽ ra, cũng không viết tỉ mỉ đến thế, không nghĩ tới chân thực trải nghiệm thì cảm xúc càng thêm dâm mỹ mãnh liệt.

Trên môi vẫn còn cảm xúc sền sệt, nàng theo bản năng vươn đầu lưỡi ra liếm, mùi vị tanh nồng lan ra trong miệng, đối với nàng mà nói cũng không khó ăn, bởi vì nàng đã từng ăn qua những đồ ăn còn khó ăn hơn.

“Ái khanh... Cực khổ rồi...” Nam Cung Lân ngồi xổm người xuống, nhìn sắc mặt thiếu niên mông lung, giơ tay dùng tay áo giúp nàng lau đi tinh dịch còn sót lại.

Nghe Ngạo Lam hoàn hồn, đối mặt với cặp mắt hoa đào đẹp đẽ ẩn tình của Hoàng đế, gò má càng thêm ửng đỏ, không được tự nhiên dời tầm mắt hỏi: “Không biết... Hoàng thượng...có yêu thích vi thần... ừm... Làm như vậy hay không?”

Chỉ cần hắc yêu thích, nàng sẽ đồng ý làm vì hắc, đồng ý thần phục dưới chân hắc.

“Đâu chỉ yêu thích, trầm là cực kì yêu thích.”

“Hoàng thượng...”

“Hả?”

“Hoàng thượng... Lúc động tình rất đẹp...” Nghe Ngạo Lam si mê mình cửu ngũ chí tôn của Đại Cảnh quốc, quỷ thần xui khiến mà nâng tay lên, mơn trớn da mặt của hắc.

Nam Cung Lân không biết nên tức giận hay là nên cao hứng.

Đẹp, là dùng để hình dung nữ tử, hắc không phải nữ nhi, nhưng có thể thấy được bộ dáng thiếu niên si mê như vậy, hắc đành cam chịu không biết làm sao.

Có điều, nàng chủ động vuốt mặt hắc, điều này đại biểu nàng đã tiến thêm một bước tiếp nhận bản thân mình, khiến lòng hắc vui vẻ nhảy nhót.

Bên ngoài mưa vẫn lác đác rơi, đứng cách cửa lớn của Dưỡng Tâm điện, Kim Phúc đang cố gắng banh tai nghe ngóng. Bên trong điện không truyền đến va chạm nảy lửa, trong không gian yên tĩnh còn xen lẫn tiếng thở dốc, xem ra, Nghe thừa tướng đã dập tắt được lửa giận của chủ nhân rồi.

A di đà phật!

Hậu cung. Tịch Hoàn các.

Trên chiếc ghế quý phi bên song cửa sổ có một mỹ nhân đang nghiêng người dựa vào, con người trầm tĩnh nhìn sắc trời âm u, mưa phùn rải rác rơi xuống, không biết lưu lạc phương trời nào, giống như tình ý của nàng, không thanh không ảnh.

“Nương nương, tuy hiện tại đang là mùa hè, nhưng gió thổi lớn, vạn nhất nhiễm bệnh thì sẽ không tốt cho cơ thể.” Xuân Loan cầm một chiếc áo khoác phủ lên bà vai chủ nhân.

“Xuân Loan, người nói thừa tướng đồng ý đưa hầu bao cho Hoàng thượng thật sao?” Tiêu Nhu Úc vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau ngày nàng giao hầu bao cho Nghê thừa tướng, nàng vẫn không bước vào Vận Xương hiên nửa bước, bởi vì lần nào cũng bị Kim Phúc công công ngăn cản, nói là thừa tướng sự vụ bận rộn, có chuyện gì thì để hầu chuyển cáo cho thừa tướng.

Nàng đương nhiên không nhắc tới chuyện hầu bao, thuận miệng ứng phó vài câu rồi rời đi, sau đó cũng không có đi qua Vận Xương hiên lần nào nữa, nàng không muốn khiến Hoàng thượng cảm thấy phiền chán với những chuyện nữ nhi tình trường, nên lúc đầu mới tìm trọng thần trong triều ngày ngày được lui tới hoàng cung hỗ trợ.

Nghiêng mắt, Xuân Loan không biết nên đáp lại ra sao, không thể làm gì khác hơn là nói: “Nương nương, mấy ngày nữa chính là Hạ yến, kho đó gặp được thừa tướng là có thể hỏi dò rồi.”

Tiêu Nhu Úc chuyển khuôn mặt qua, bất đắc dĩ gật gù, “Xuân Loan, bổn cung thực sự yêu thích Hoàng thượng, nhưng ngài một chút cũng không để ý đến ta... Nếu ta có thể được sủng hạnh một lần, vậy thì ta cũng không oán không hối.”

Xuân Loan làm sao không biết, chủ nhân tâm tâm niệm niệm chính là việc Hoàng thượng lâm hạnh người, sớm chiều đều nghĩ đến phải làm sao để hoàn thành tâm nguyện này, nhưng nếu có thể tranh thủ một đêm, thì hiện tại cơ hội đã tới rồi.

“Nương nương, nô tỳ có chủ ý này, không biết có thể giúp người hay không.” Nàng cúi đầu, kề sát vào tai chủ nhân, to nhỏ thì thầm.

27. Chương 27: Hạ Yến

Ngày hè trời tối muộn, trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng soi sáng khắp không trung, bầu trời thoáng đãng không mây, những vì tinh tú như một tấm lưới ánh sáng phủ kín cả bầu trời, lấp lánh đẹp mắt.

Cung điện sơn son thiếp vàng lộng lẫy trùng điệp nối tiếp nhau, khắp nơi treo đầy những chiếc đèn lồng tinh xảo, đuôi đèn làm bằng vải lụa sang quý tung bay trong gió, món ăn tinh xảo tràn ngập các mặt bàn, những vũ cơ đang cong vòng eo nhỏ gầy nhảy múa trên đài.

Hạ Yến, từ khi khai quốc tới nay, hàng năm đều được cử hành, đã trở thành một truyền thống. Trước đây, tổ chức yến hội chỉ nhằm để bá quan văn võ trong triều và hậu cung được cùng nhau thưởng thức những tiết mục đặc sắc.

Nhưng nay, là lần đầu tiên sau khi tân hoàng đăng cơ tổ chức Hạ yến, nhiều người vốn cho rằng yến hội sẽ giống mọi năm, cùng nhau uống rượu, ôm mỹ nhân, thỏa thích ca hát, nhưng không ngờ tới Hoàng thượng lại có thêm sáng kiến mới.

Thiên tử ngồi trên long y cao quý, đôi mắt lạnh lùng nhìn chúng thần ngồi bên dưới, tư lụa đỏ rực tôn lên da thịt tuyết trắng của hắn, đầu tóc đen được búi gọn gàng bằng cây trâm kim long ngậm ngọc, tuyệt sắc yêu diễm chết người.

Lúc này Kim Phúc đang đứng bên cạnh cầm thánh chỉ, cẩn thận tuyên đọc: các phủ, các châu huyện trong vòng nửa năm nay, làm tốt nhiệm vụ, tăng thưởng bổng lộc, ban thưởng giai nhân, còn nếu lười biếng làm không tốt, khấu trừ bổng lộc, giáng cấp.

Hiện tại quan viên trong triều chia thành hai phái, phái ủng hộ Thừa tướng, và phái đối nghịch với thừa tướng. Ai cũng nhận ra được Hoàng thượng trọng dụng và tin sủng Nghê Ngạo Lam, những người được trọng thưởng rõ ràng là vì là ủng hộ và thực thi chính sách của thừa tướng, còn đám người bị phạt, thuộc phái chống đối kia.

Nghê Ngạo Lam ngồi vị trí đầu tiên trong hàng ngũ quan viên, ngay phía trên là vị trí của phi tần hậu cung, phía sau nàng là vị trí của các quan, cấp bậc càng nhỏ, chỗ ngồi cũng càng gần phía cửa.

Chính sách mới nàng đúng là do nàng tâu lên với Hoàng thượng, mục đích là vì để cho bách quan trong triều biết được, quốc gia sẽ không chứa chấp những kẻ bất tài không có năng lực, lần này chỉ là cảnh cáo, cũng là một bài sát hạch, đợi đến cuối năm sẽ biết được ai ra sức phục vụ dân chúng quốc gia, như thế, những kẻ vì lợi riêng mà bị xếp cuối danh sách, sẽ cố gắng làm việc để vượt lên. Lẳng lẳng thưởng thức trà ngon, nàng không thèm nhìn đám quần thần đang dồn dập bắn ánh mắt về phía mình, ước ao có, đổ kị có, sùng bái có, tia ác độc cũng có, tất cả nàng đều không thèm để ý.

Mặt khác, nàng có thể diệt trừ những kẻ muốn âm thầm hãm hại nghĩa phụ, đem đầu mâu chia về phía mình, khi đó muốn tìm ra nguyên nhân sẽ dễ hơn rất nhiều.

nâng mắt lên lút đảo qua Đế vương, Nghê Ngạo Lam yên lặng thở dài, bình thường là một thiếu niên trẻ tuổi trầm ổn lạnh lùng, khi nhiệt tình thì lại khiến người ta thật đau đầu.

Ngày ấy dùng miệng giúp hắn giải quyết, hắn liền thỉnh thoảng phát tác thú tính, luôn muốn nàng hỗ trợ, hơn nữa thời gian tựa hồ ngày càng dài, làm cho miệng nhĩ của nàng tê dại không thôi.

Sau đó, nàng lại kinh ngạc rút ra kết luận, Hoàng thượng không chỉ có thiên phú dị bẩm, thô to bẩm sinh mà còn rất lâu, tinh lực kéo dài càng đáng sợ, còn có xu hướng ngày càng tăng.

Ách... Tiếp tục như vậy, có phải sẽ có một ngày cảm nàng nứt toạc, không khép được miệng nữa hay không?

“Ngạo Lam, sao lại thất thần rồi?” Ngồi bên cạnh Nghê Chính Quân thấp giọng hỏi, ông tinh mắt nhận ra sự khác thường của nghĩa nữ. Hiện tại đang trên yến hội, không thể làm ra hành vi thất lễ được.

Vội vàng đuổi đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, Nghê Ngạo Lam cúi mắt, gò má khẽ ửng hồng nhưng đã bị lớp bột vàng nghệ bên ngoài che phủ nên không ai nhận ra, nàng đáp: “Nhi tử vừa rồi nghĩ đến một ít công vụ, liền... Nghĩ đến nhập thần.”

Nghê Chính Quân thấu hiểu vô vô vai nghĩa nữ, nói nhỏ: “Cha biết con hoàn toàn đặt hết tâm tư vào việc triều chính, nhưng hôm nay là hạ yến, con cũng nên thả lỏng một chút, cha không muốn nhìn thấy con ngày càng căng thẳng bận bịu đến sứt đầu mẻ trán.”

Ách... Hoàn toàn sao? Lúc vừa nhậm chức thực sự số lượng công việc nhiều gấp ba, tất cả thời gian nàng đều dồn vào xử lý sự vụ, hiên tại hầu hết thời gian của nàng đều dành cho dự vọng vô cùng cường thịnh của Hoàng thượng... cho nên cũng không hẳn như điều nghĩa phụ nói, chỉ là nàng không thể nào giải thích rõ với ông.

Bên môi khẽ mỉm cười, Nghê Ngạo Lam đáp nhẹ một tiếng.

Bất quá, đúng là nàng nên thư giãn đầu óc, chỉ ít đêm nay, hãy cùng mọi người ở đây phóng túng một chút đi.

Tuyên xong chiếu thư, Nam Cung Lân không ngăn cản việc chúng quan muốn giải phóng tâm tình, tuy rằng hắn cho rằng bữa tiệc này có chút không cần thiết, lại còn bị những ánh mắt thèm thuồng của đám phi tần kia nhìn chăm chăm, hắn liền cảm thấy phiền muộn, nhưng đột nhiên cảnh cáo họ cũng không tốt.

Con giun xéo lăm cũng quẩn. Huống hồ Nghê Ngạo Lam cũng thường nói với hắn, trung dung chi đạo, bởi vậy hắn liền phát tay một cái ra hiệu cho bách quan thoải mái ăn uống tận hưởng yến hội.

Trong bữa tiệc, không ít quan viên tới chúc rượu Nghê Ngạo Lam, nàng chưa bao giờ uống rượu, thứ nhất là rượu hại thân, thứ hai là rượu làm yết hầu khô nóng, cho nên nghĩa phụ xưa nay chưa từng cho nàng uống rượu.

Chỉ là, người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Luôn chối từ, cũng sẽ chọc không ít người không vui.

Nghê Chính Quân giúp nàng đỡ không biết bao nhiêu chén rượu, nhưng vẫn không thể tránh được hết, Nghê Ngạo Lam đành phải uống, nhưng gộp lại cũng chỉ được một chén nhỏ thôi.

Ngồi ở vị trí chính giữa Tiêu Nhu Úc thấy thời cơ đã đến, liền để Xuân Loan đỡ mình đi đến chúc rượu Nghê Ngạo Lam.

“Úc phi nương nương, ngài... Hình như hơi gầy đi?” Nghe Ngạo Lam kinh ngạc nhìn mỹ nhân trước mắt, bên trong giọng nói đều là quan tâm.

Gần đây bốn cung biết được Nghe Thừa tướng bận rộn, nên không đi tới quấy rầy, chỉ có điều trong lòng có tâm sự, nên khẩu vị giảm sút.” Tiêu Nhu Úc thanh nhã mỉm cười, biểu hiện muốn nói lại thôi.

Điều này làm cho Nghe Chính Quân ngồi bên cạnh khẽ cau mày, nếu không là biết Nghe Ngạo Lam là thân nữ nhi, ông sẽ tưởng nhầm rằng giữa hai người bọn họ có gian tình.

“Tâm sự của Úc phi nương nương, vi thần vô phương giải bày.” Nghe Ngạo Lam đọc hiểu vẻ mặt của Tiêu Nhu Úc, đại khái cũng đoán được nàng ta muốn hỏi cái gì, chỉ có điều nàng ta không nhắc tới nên nàng cũng không tiện trực tiếp nói ra.

Tiêu Nhu Úc nhìn chung quanh, mọi người đều chìm đắm trong cảnh ca vũ rượu ngon, không ai để ý tới hai người bọn họ, thế là nàng ta tới gần Nghe Ngạo Lam thêm chút nữa, khẽ hỏi nhỏ: “Thừa tướng, lần trước nhờ ngài đưa giúp hầu bao...”

Lời chưa hỏi xong, Tiêu Nhu Úc cảm giác thân thể ngã nghiêng, trực tiếp va vào vòng ôm tỏa ra mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt, làm cho nàng ta kinh ngạc ngẩn đầu.

“Úc phi, có chuyện gì mà lại to nhỏ thỉg thềm với ái khanh của trẫm như vậy?” Khóe mắt Nam Cung Lân xuất hiện hai đốm lửa nhỏ, nhưng bên môi lại hiện ra nụ cười mỉm như hoa mạn đà la, tuyệt diệu thơm ngát, mê đảo chúng sinh.

Từ lúc Tiêu Nhu Úc đi xuống bậc thang, cùng trò chuyện với Nghe Ngạo Lam thì hẳn đã chú ý tới hai người, kĩ xảo âm thầm quan sát, khiến mọi người nghĩ rằng hẳn đang lừa dối biếng nhác mất đường thần, nhưng lại dùng ánh mắt vô cùng sắc bén phóng về phía Tiêu Nhu Úc.

Khi hẳn thấy nữ nhân kia ôn nhu nhìn Nghe Ngạo Lam, mà ánh mắt Nghe Ngạo Lam nhìn lại cũng vô cùng nhu hòa, hẳn liền cảm thấy nổi nóng.

Nụ cười này tuyệt đối không có thiện ý, Nghe Ngạo Lam hiểu rõ mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của hẳn, qua đó nàng đều có thể đại khái đoán được tâm tình của vị Đế vương nàng, bởi vậy nàng khẽ mím môi, nương nươnggaf muốn thay Tiêu Nhu Úc nói chuyện, nhưng người hoàng đế hỏi lại là Tiêu Nhu Úc, không phải nàng.

Bị nụ cười của Thiên tử chí cao hút mất hồn phách, thêm vào việc đây là lần đầu tiên nàng ta tiếp xúc gần với cơ thể của Nam Cung Lân như vậy, Tiêu Nhu Úc nũng nịu lấp bắp trả lời, “Hoàng thượng... Nô tỳ... Muốn hỏi... Ngài có nhận được... Của nô tỳ hay không...”, Nàng ta nói năng không hoàn chỉnh lắm, cuối cùng vừa thẹn thùng lại vừa mê đắm giờ lên bàn tay nhỏ muốn chạm vào dung nhan mà nàng ta sớm chiều mong nhớ.

Xuân Loan nói, chỉ cần đêm nay có cơ duyên chạm đến khuôn mặt của Hoàng thượng, thì có khả năng sẽ được lâm hạnh, vì thế nàng ta vui vẻ cười.

Nam Cung Lân híp lại đôi tròng mắt đen nhánh, tầm mắt rơi vào trên mặt Nghe Ngạo Lam, sau đó lập tức cúi mắt, cho rằng ngày đó ở Liên Hương hiên cử chỉ của nàng không giống ngày thường, thêm vào đó là hầu bao mất tích, cho rằng tâm tư bị đoán đúng.

“A, Úc phi, người ăn trong miệng, lại nhìn thịt tổng nời như vậy, không sợ chọc giận trẫm?” Nam Cung Lân nói nhẹ như mây gió, bắt lấy bàn tay đang tác quái của nữ nhân đưa ra trước mặt, hé miệng, hàm răng dùng sức cắn xuống, không có một chút thương hương tiếc ngọc nào, đó là đau thấu xương xót ruột, nhưng hẳn không tính cần nàng ta đến đổ máu.

Không để lại ngoại thương, chỉ chứa nội thương. Phóng chừng cái tay kia mấy ngày tới sẽ không thể sử dụng, bầm xanh một mảng.

Nhìn động tác như ve vãn, kì thực ẩn chứa trong đó bao nhiêu sức lực, e rằng ngay cả Tiêu Nhu Úc cũng không rõ, sắc mặt tái nhợt oan ức ngán lẹ.

“Úc phi mệt mỏi rồi, dìu nàng hồi cung nghỉ ngơi đi. Nam Cung Lân quay đầu ra lệnh cho Xuân Loan xong, bỏ thả Tiêu Nhu Úc ra, đứng trước mặt Nghe Ngạo Lam, sau khi yên lặng nhìn nàng giây lát hẳn mới cất

lời, “Ái khanh, trăm đột nhiên nhớ ra có vài chuyện quan trọng cần sắp xếp, cùng trăm tới ngự thư phòng đi.”

Sau khi cho nghĩa phụ một ánh mắt an tâm, Nghê Ngạo Lam vâng lệnh, theo Nam Cung Lân rời đi trước.

Nghê Chính Quân lo lắng trong lòng nhìn theo bóng lưng nghĩa nữ, ông không hiểu Hoàng thượng đối với nàng có tâm tư gì, nhưng rõ ràng là, trong đôi mắt hoa đào mị hoặc kia là dự vọng chiếm hữu mãnh liệt, không cho phép bất luận người nào tới gần nàng.

28. Chương 28: Lớn Lên

Sau khi hai người ra khỏi cung điện một đoạn ngắn, Nam Cung Lân liền nghiêng người, bàn tay to khoác lấy vai Nghê Ngạo Lam.

“Hoàng thượng, ngài không phải nói muốn đến ngự thư phòng sao?” Nghê Ngạo Lam bước lùi một bước tránh thoát, cả một đoạn đường đều yên lặng đi theo phía sau hắn, không biết hắn lại không vui chuyện gì, hơi thở của hắn mơ hồ lộ ra một tia u ám, hắn không mở miệng, nàng cũng không muốn trêu chọc đến hắn.

Thế nhưng, hình như đi sai đường rồi thì phải, rõ ràng đây không phải là đường đến ngự thư phòng mà là Dưỡng Tâm điện.

“Ái khanh, trăm hơi mệt, dìu trăm trở về dtd nghỉ ngơi đi.” Nam Cung Lân cảm thấy đầu óc có chút trường đau, đường nét khuôn mặt thiếu niên trước mắt dần mơ hồ, trọng tâm cơ thể càng chỉ xuống, suýt chút nữa làm Nghê Ngạo Lam đứng không vững, lắc đảo một bước.

“Kim Phúc công công!” Nghê Ngạo Lam cố gắng chống đỡ cơ thể hắn, nhưng nàng khung xương nhỏ gầy, không thể chịu nổi thân hình thon dài rắn chắc của đế vương dựa vào, hốt hoảng cầu cứu.

Vốn vẫn đi phía sau mấy bước Kim Phúc công công lập tức chạy vội tới trước mặt, đỡ lấy chủ nhân đang nghiêng ngã, hỏi: “Nghê thừa tướng, Hoàng thượng làm sao vậy?” Trong lòng lo lắng, sợ chủ nhân có bệnh, hắn là người đầu tiên khó giữ được tính mạng.

“Hoàng thượng nói long thể không khỏe, muốn trở về dtd nghỉ ngơi, vi thần đoán có lẽ ngài đã uống hơi nhiều rượu rồi.” Nghê Ngạo Lam và Kim Phúc cùng nhau dìu Hoàng đế, chậm chạp kéo Nam Cung Lân đang nhú chặt mi tâm không nói lời nào đi về phía trước.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của nll, Kim Phúc vốn định đá lại tửu lượng của chủ nhân kỳ thực rất tốt, tuy không tới ngàn chén không say, nhưng cũng không kém đến nỗi một chén đã ngã, nhưng mà ngoại trừ nguyên nhân này ra thì hiện tại hắn không nghĩ ra được lý do nào khác.

Cuối cùng cũng về đến dtd, đặt Đế vương nằm an ổn trên long sàng.

“Kim Phúc công công, có cần dặn dò cung nữ đến hầu hạ Hoàng thượng thay y phục?” Nghê Ngạo Lam giờ tay lau mồ hôi trên trán, may mà có Kim Phúc, bằng không chỉ một mình nàng sao có thể đỡ nổi Hoàng thượng.

“Ừm... Xem ra là cần.” Kim Phúc do dự một hồi, mới trả lời.

Có cần cung nữ vào phục vụ chủ nhân hay không, đều do chủ nhân quyết định, nhưng với tình huống hiện tại, chủ nhân dường như không còn tỉnh táo để tự mình giải quyết.

Ngồi dậy, đôi mắt của Nam Cung Lân hơi híp lại phân phó: “Không cần, tất cả lui xuống hết cho trăm.”

“Hoàng thượng, vi thần thấy vẫn nên căn dặn...”

“Trăm nói không cần, trăm muốn nghỉ ngơi, đi ra ngoài, toàn bộ lui xuống.”

Dứt lời, Kim Phúc và Nghê Ngạo Lam lập tức cúi người xin cáo lui.

Nam Cung Lân mở mắt, con người tản ra sát ý lạnh lẽo, nhưng hai gò má thì lại đỏ ửng dị thường, toàn thân nóng lên, đầu càng ngày càng mơ hồ.

Là Tiêu Nhu Úc ra tay!

Lòng bàn tay và mu bàn tay của nàng ta đều bôi được, chắc hẳn có ý đồ dụ dỗ Nghê Ngạo Lam. Lại không nghĩ rằng bị hấn giữa đường nhảy ra ngăn cản.

Hiện tại dự vọng nơi bụng dưới dâng lên mãnh liệt, rất cần phát tiết, hấn muốn thiếu niên kia muốn đến sắp nhập ma, nhưng Nghê Ngạo Lam vẫn chưa chuẩn bị để hoàn toàn tiếp nhận hấn, hấn không thể ép buộc cưỡng ngạnh được.

Cho nên hấn mới bảo tất cả mọi người lui ra ngoài, để sự thất thố của bản thân không bị nhìn thấy.

Vừa rồi hấn dùng nội lực tạm thời áp chế được liệu, nhưng thời gian trôi qua được kiệu sẽ lại phát tác, trong nháy mắt nhìn Nghê Ngạo Lam rời đi, hấn thật muốn kéo nàng trở về, đặt nàng ở dưới thân, lập tức xuyên qua nàng, không thể được! Bất luận thế nào cũng không thể làm thế được!

Hấn cần phát tiết, để mê được theo mồ hôi chảy ra, cho dù quá trình chậm mà thống khổ, nhưng so với bá vương ngạnh thượng cung thì đây đã là biện pháp tốt nhất rồi.

Thế là, Nam Cung Lân cắn môi, nhẫn nhịn từng trận lửa nóng kéo tới càng lúc càng mạnh mẽ, bước xuống khỏi long sàng, cơ thể loạn chà loạn choạng đỡ lấy đồ vật trên đường đi, chậm chậm đi về phía bể tắm.

Trở về Vận Xương hiên, Nghê Ngạo Lam cảm thấy trong cơ thể như có ngọn lửa đang thiêu đốt, chén rượu ủ lâu năm kia có tác dụng chậm, làm cho nàng nóng đến đỏ đầy mồ hôi, không nhịn được mà mở vạt áo ra, tháo miếng vải quấn quanh ngực xuống, nếu tiếp tục mang nữa nàng sẽ khó thở mà chết mất.

Cởi xong miếng vải thật dày, lúc nàng mặc y phục lại lần nữa thì phát hiện ngọc bội hữu thừa tướng không thấy đâu, nàng nhất thời căng thẳng.

Ngọc bội hữu thừa tướng là hoàng đế ban cho, tượng trưng cho quyền lực chí cao vô thượng, trong tình huống nguy cấp, nó tương đương với sự có mặt của Đế vương. Bảo vật quan trọng bất li thân bị rơi mất, nếu để cho người có ý xấu nhặt được thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nghê Ngạo Lam lo lắng chạy ra khỏi Vận Xương hiên, dọc theo đường đi vừa chạy vừa tìm kiếm trên mặt đất, cũng may bây giờ là đêm khuya, thêm vào đó tất cả mọi người đều đang ở cung điện tổ chức yến hội bên kia, dọc theo đường đi nàng không gặp ai cả.

Không có! Đều không có!

Đột nhiên nàng sức nhớ ra, có lẽ lúc dìu Hoàng thượng trở về đã đánh rơi ở dtd. Lúc tiến vào dtd nàng không nhìn thấy Kim Phúc công công gác cổng như mọi khi, nhưng hiện tại nàng không có tâm tư để ý chuyện đó, trực tiếp gõ lên cửa lớn dtd, Hoàng thượng bên trong không đáp lại, nàng không thể làm khác hơn là khẽ cắn răng, tự ý mở cửa đi vào.

Đến gần, bên giường mơ hồ phản xạ lại ánh ngọc lấp lánh, Nghê Ngạo Lam vội vàng chạy tới nhặt lên, lúc này mới hoàn toàn yên tâm. Sau đó nàng nâng mắt nhìn, vốn phải nằm nghỉ trên long sàng thì nay Thiên tử tuyệt sắc đã mất tích, trên giường trống rỗng.

Lúc này, cách đó không xa mơ hồ bay tới tiếng rên rỉ thống khổ, nàng tiện tay đặt ngọc bội lên bàn, đi về phía phát ra tiếng động kì, bước vào bể tắm to lớn, sương trắng dày đặc tràn ngập, tầm nhìn rất mơ hồ.

“Hoàng thượng...?” Nghê Ngạo Lam nhỏ giọng gọi, đáp lại nàng là âm thanh vang vọng của bản thân, tiếng nước, và tiếng rên rỉ trầm thấp kia.

Nàng lần mò đi đến, bởi vì chỉ lo nhìn về phía trước nên nàng đã không để ý dưới thân, vì thế bất thành linh vấp phải vật gì đó, trực tiếp ngã nhào vào trong bể tắm.

“A...” Nghê Ngạo Lam không kịp la lên, dòng nước ấm áp đã nhấn chìm nàng, khiến nàng uống mấy ngụm nước, nàng giãy giụa đứng vững, dùng tay áo không ngừng lau đi vệt nước trên mặt, “Khụ khụ... khụ...”

Ngước mắt, đối mặt với đôi mắt đỏ ngầu kinh diễm, nàng cả kinh, vội vàng lui về phía sau, nhưng eo nhỏ lại đụng phải bàn tay của hắn, nàng cúi xuống nhìn thì thấy đường cong cơ thể mình đã lộ ra, thân phận thật sự sắp bị người phát hiện!

Tiêu Nhu Úc hạ mê được vượt quá sự tính toán của Nam Cung Lâm, dưới tác dụng mạnh của thuốc khiến hắn hoàn toàn bị mê được khống chế, giờ khắc này hắn nhìn chằm chằm ngũ quan tinh xảo trước mắt, đôi mắt to trong suốt linh động, làn da tuyết trắng mịn màng như ngọc, làm người khác muốn yêu thương.

Dáng dấp này rất giống với người luôn tồn tại trong lòng hắn, khiến hắn cho rằng bản thân đang rơi vào trong mộng cảnh.

Hiếu Lam.

Đột nhiên cánh tay bị nắm chặt, ôm chặt người trong nước vào lòng, “bảo bối...” Hắn cúi đầu bắt lấy hai cánh môi hơi vênh lên của nàng, đầu lưỡi trực tiếp xông vào trong miệng nàng, dùng sức mà hút lấy nước bọt ngọt ngào của nàng.

Đã lâu, hắn chờ thật lâu, như cuộc đời dài đằng đẳng không nhìn thấy điểm cuối.

Quần lấy phần lưỡi không có chỗ trốn của nàng, cọ xát khoang miệng mềm mại thơm tho của nàng, gặm cắn bờ môi đáng yêu, Nam Cung Lâm động thủ xé rách xiêm y trên người của tiểu mỹ nhân trong lòng.

Nghê Ngạo Lam bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng, chất cồn trong người tựa hồ cũng phát tác, khiến đầu óc nàng không thể suy nghĩ, thân thể mềm nhũn.

Khi hắn cởi sạch xiêm y của nàng, để nàng toàn thân trống không xuất hiện trước mặt hắn, nàng đã không thể bình tĩnh nổi, sức lực mạnh mẽ, khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nàng chưa từng trải qua tình huống như vậy trước đây.

“A...” Trước ngực truyền đến cảm giác tê dại, khiến nàng không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Nam Cung Lâm nhìn hai bầu ngực đầy đặn trắng nõn như bạch ngọc, phía trên là đỉnh nhọn phần đào kiều diễm, chúng khẽ lay động, mang theo vô hạn cảnh xuân mê người, hắn như đã nhìn đối lâu ngày mà ngậm lấy chúng, đầu lưỡi treu chọc đỉnh hồng phần rồi khẽ liếm mát, bàn tay còn lại thì nặng nề xoa nắn bầu vú còn lại chưa được âu yếm.

“Ừm... Bảo bối... Nàng lớn thật rồi... Thật mềm... Thật thơm...” tràn ngập khoang mũi đều là hương vị thơm tho đặc biệt trên người thiếu nữ, mang theo hương thơm thanh thuần và sự chưa trải đời của xử nữ, thú tính trong cơ thể Nam Cung Lâm hoàn toàn bộc phát.

Nghê Ngạo Lam loáng thoáng nghe thấy lời hắn nói, nàng không khỏi suy nghĩ, trong miệng hắn gọi là vị bạn thân kia sao? Nhưng người kia không phải nam nhân sai? Hoàng thượng không phải yêu thích nam sắc sao?

Nhưng nàng đã không cách nào suy nghĩ quá nhiều, nước ao ầm ập cộng thêm chất cồn phát tác, trước ngực là thiếu niên tinh trắng đang điên cuồng gặm nhấm nhũ hoa của mình, nàng chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, nàng sắp bị hòa tan mất rồi.

“Ừm... Hoàng thượng...” hai tay Nghê Ngạo Lam vòng qua ôm lấy cổ Nam Cung Lâm, gò má gần như hồng thắm, tựa hoa đào kiều diễm nở rộ trong ngày xuân.

“A... Sao nàng lại biết... Ta là Hoàng thượng...” Nàng đã quên gọi ta là gì rồi sao? Nàng gọi đi.” Nam Cung Lâm ngẩng đầu, dùng sức hôn phần cổ tinh tế mảnh khảnh của nàng, kế tiếp lưu lại những dấu hôn ái muội, long căn đã sớm thức tỉnh đang chống đỡ giữa hai chân nàng mà cọ sát qua lại.

Nghê Ngạo Lam há miệng, nhưng lại không biết nên đáp thế nào, cuối cùng chỉ có thể ngân nga nói: “A... Quên... Đã quên...”

Câu trả lời này đối với Nam Cung Lâm mà nói khiến hắn vô cùng bất mãn, hắn khẽ cắn vai nàng một cái, bàn tay to lớn bấm nhẹ hai cặp mông căng tròn, hung ác mang theo cương chiêu nói: “Đã quên? Ha ha... Bảo bối thật đáng đánh đòn... Hay là để ta dùng nam căn mạnh mẽ mà trừng phạt tiểu huyết của nàng, hừm...”

29. Chương 29: Giao Hòa

“Ừm...Hoàng thượng...” Gò má Nghê Ngạo Lam ửng hồng, lời nói của Đế vương tuần mỹ khiến cơ thể nàng dâng lên một trận run rẩy, không thể coi thường cơn thịnh đang thức tỉnh dán vào khe nhỏ, cọ sát qua lại giữa hai chân nàng, trong tích tắc một luồng nhiệt dồn xuống bụng dưới như trào tuôn ra.

“Bảo bối... Gọi ta Lân ca ca...” Bàn tay to lớn của Nam Cung Lân ngao du khắp da thịt trắng mịn ẩn hiện trong làn nước của nàng, yếu điệu nho nhỏ, mỗi nơi đều là sự ưu ái mà trời cao dành cho nàng khi điều khắc ra một tác phẩm tuyệt mỹ nhất thế gian.

So với trí tưởng tượng của hắc thì nàng càng xinh đẹp hơn, đẹp tới dụ hoặc lòng người.

Nàng sao có thể cả gan gọi Thiên tử một cách thân thiết như vậy, Lân ca ca... Lân ca ca...

Lân ca ca?!

Hồi ức năm mười tuổi lần đầu tiên tình cờ gặp được thiếu niên tuyệt diễm đã phủ một lớp bụi dày trong tiềm thức, người đó chính là Lân ca ca. Hàng năm vào lúc tuyết rơi, nàng đều sẽ ngồi bên cửa sổ, ngây ngốc nhìn từng bông hoa tuyết rơi lả tả bên ngoài mà ngây ngốc mà suy nghĩ.

Lân ca ca, huynh có khỏe không?

Lân ca ca có nhớ Hiểu Lam hay không?

Lân ca ca, có phải huynh vào những ngày mùa đông giá rét tuyết phủ khắp trời mà nhớ tới ta hay không?

Lân ca ca, ở dưới gầm trời này, ta còn có cơ hội gặp lại huynh chăng? Dù chỉ là một cái liếc mắt ta cũng vô cùng thỏa mãn.

Nghê Ngạo Lam kinh ngạc nhìn Đế vương trước mắt, tay nhỏ run run xoa lên ngũ quan tinh tế của hắc. Đôi mi thanh tú như vẽ, đôi mắt đen sáng ngời, đôi môi mỏng khê cong lên, gương mặt duy mỹ dụ hoặc lòng người.

Sáu năm trôi qua, mặt mũi của hắc càng thêm thuần thực hấp dẫn, thời gian cũng đã tôi luyện hắc thành một vị nam tử đỉnh thiên lập địa, quả thật là huynh ấy sao?

“Lân... ca ca... Huynh còn nhớ ta?”

“Ta luôn ghi nhớ tới bảo bối nàng.”

“Tại sao lại ghi nhớ... Hiểu Lam?”

“Bởi vì... Nàng thuần chất xinh đẹp biết bao, nàng tựa như một đóa phù dung vừa chớm nở, nàng nói muốn đem thứ quý giá nhất tặng cho ta, có điều, thứ ta muốn nhất chính là nàng.” Bàn tay to lớn của Nam Cung Lân nắm lấy hai bên ngực mềm mịn, không ngừng mà liếm mát da thịt của nàng.

Đúng là Lân ca ca rồi. Hóa ra thiên tử Đại Cảnh quốc hiện nay chính là Lân ca ca của nàng.

Con người nổi lên sự chua xót, vành mắt Nghê Ngạo Lam đỏ ửng, một giọt nước mắt không hề báo động trước rơi xuống, biến mất trên mặt nước.

Con người đen đảo qua gương mặt xinh đẹp của tiểu mỹ nhân, Nam Cung Lân câu môi nở nụ cười, “Bảo bối, chỉ mới như vậy mà nàng đã khóc rồi, đợi lát nữa không biết nàng sẽ khóc thành dạng gì đây, ha ha...”

Bàn tay to lớn thăm dò vào giữa hai chân Nghê Ngạo Lam, ngón tay thon dài tìm thấy miệng huyết liền đâm vào, may mà lỗ mòn chật hẹp đã được ngâm nước nóng thả lỏng không ít, thêm vào mật dịch do trước đó động tình chảy ra, càng giúp Nam Cung Lân dễ dàng xâm nhập vào nàng.

“A ừm... Lân ca ca...” Khuôn mặt của Nghê Ngạo Lam đỏ tươi, cảm giác được ngón tay hắc đang ma sát trong mật huyết của mình, nàng xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn hắc.

Nam Cung Lân vừa liếm ăn đôi nhũ hoa thơm tho vừa âu yếm tiểu huyết của nàng, dục vọng đã sớm lan khắp toàn thân, hắn không thể kiên trì từ tốn như lúc đầu nữa, thế là đứng lên thu tay lại, ôm nàng đặt nằm nhào bên cạnh ao, hai bầu vú mập mạp bị ép kề sát trên nền gạch lạnh lẽo, khiến nàng run rẩy mấy lần.

“Bảo bối, nếu đau thì hãy cắn tay ta.” Hắn đặt tay trái lên miệng nhỏ của nàng, tay phải nắm lấy long căn chống đỡ vào khe nhỏ, quy đầu hơi đi vào, huyết thịt non mềm lập tức cắn nuốt lấy hắn, kích thích hắn phần khởi mà mạnh mẽ thẳng lưng, phá tan trở ngại, xen vào tận gốc.

Còn chưa kịp nhận rõ tại sao bản thân đau xót, một giây sau lập tức cảm nhận được nửa người dưới như bị chia thành hai mảnh, khiến nàng theo bản năng há miệng cắn chặt tay hắn, “A! A...” Nàng đau đến nỗi nước mắt đổ rào rào rơi xuống, tiểu huyết cũng căng chặt đến mức muốn đẩy vật xâm nhập trái phép kia ra khỏi người nàng.

Một dòng máu sền sệt theo thân côn thịt chảy ra ngoài, hòa vào dòng nước ấm, dần phai nhạt đi.

“Bảo bối... Nàng quá chặt... Thả lỏng nào... Ừm...” Trúng mị được Nam Cung Lân không cách nào ngăn cản cảm giác mất hồn truyền đến từ bụng dưới, hắn muốn chờ nàng ổn định nhịp thở, nhưng tư vị nộn huyết quá mức tốt đẹp, kích thích tất cả cảm quan của hắn, khiến hắn triệt để tan vỡ, trở thành một con mãnh thú khát máu.

Bàn tay gắt gao kiềm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Nghê Ngạo Lam, hắn dùng đưa thắt lưng tinh trắng gây thối vừa lui ra đến miệng huyết lại nặng nề mà đâm vào, huyết thịt tinh tẻ khít khao mà bao nuốt lấy hắn.

“Hu hu... A... Lân ca...Ca...Hức...Đau...Đau quá...” Nghê Ngạo Lam khàn giọng gào khóc, tiểu huyết không ngừng bị mở ra, cảm giác xé rách mãnh liệt đau đớn như bị một cái bàn ủi thật nóng dán vào người.

Nàng chỉ muốn thoát khỏi sự xâm nhập cường hãn này, thế nhưng bản thân lại bị khóa chặt bên bờ ao, muốn chuyển động một chút cũng không được.

“Lân ca ca... Hu hu.. Không được! Ta đau quá.” Nàng ra sức giãy dụa, đôi chân nhỏ đá loạn lung tung, cảnh tượng trước mắt càng thêm mơ hồ.

Nam Cung Lân rút tay trái về, hai cánh tay mạnh mẽ cường tráng vững vàng cố định thân thể đang lộn xộn của nàng, để hắn càng thêm thuận lợi xâm nhập.

Hai mắt nóng rực buông xuống, nhìn một đầu tóc đen tán loạn bỗng nhiên ở trên mặt nước, khuôn mặt non mịn nõn nà nghiêng sang một bên, hàng mi như cánh bướm phủ đầy hơi nước, miệng nhỏ giương lên thở dốc.

“Ngoan... Chớ lộn xộn, nàng như vậy chỉ càng đau thêm mà thôi, hãy để ta làm nàng vui sướng.” Hắn cúi người, đầu lưỡi phác họa dọc theo sống lưng hoàn mỹ của nàng, gây thối đâm vào nơi sâu nhất, khiến toàn thân nàng run run.

Theo động tác mạnh mẽ xô xuyên của thiếu niên phía sau, hai bầu vú ma sát với nền gạch, Nghê Ngạo Lam càng cảm nhận rõ ràng bằng lửa đang giao hòa, rõ ràng trốn không thoát, không thể làm gì khác hơn là cố gắng thích ứng gây thối thô to của hắn.

Sau một trận đau đớn như xé ruột xé gan, tiểu huyết từ từ bị một trận ngứa ngáy thay thế, nàng không tự chủ nâng lên cánh móng, nghênh tiếp đón long căn cứng rắn tiến vào.

“A... Lân ca ca...” Thiếu nữ nũng nịu hô.

Cảm giác được tiểu huyết dâng nộn của tiểu mỹ nhân càng ngày càng mềm mại, thân thể chậm rãi thả lỏng, phần móng vênh cao, Nam Cung Lân biết nàng đã dần thích ứng và hưởng thụ...

Thế là, hai tay nắm chặt, long căn càng thêm tàn nhẫn mà đâm vào, “Ừm... Bảo bối cảm giác được rồi phải không? Yêu thích ta đâm nàng như vậy không, hả?” hắn khẽ cười thành tiếng, giống như từng đóa từng đóa linh lan nở rộ trong ngày xuân.

“A... Quá sâu... Đừng... Ừm...” Nghê Ngạo Lam bị hắn xâm nhập sâu như vậy, da đầu đều tê dại, sau đó côn thịt dễ dàng tiến vào nơi sâu nhất, đối với nữ nhân đã từng có kinh nghiệm mà nói còn có chút không chịu

nổi, huống hồ là thiếu nữ mới phá thân như nàng.

Nàng không cách nào tiếp nhận, thân thể đã ép sát vào cạnh ao, nộn huyết chỉ có thể bị hắt không chút lưu tình mà xuyên qua xuyên lại.

‘Ừm... Bảo bối, xem nàng cần ta chặt chưa này... Hừ... Nàng không biết nàng bao lấy có thoải mái như thế nào đâu. ừm... Lại ăn nhiều một chút nào...’ Nam Cung Lâm đem hai ngón tay để vào trong cái miệng nhỏ của nàng, trêu chọc phần lưỡi mềm mại, cái miệng không ngừng mà đụng vào miệng nàng, tạo nên từng trận bọt nước.

Có kinh nghiệm mấy lần giúp Nam Cung Lâm khẩu giao, Nghê Ngạo Lam theo bản năng xem ngón tay là côn thịt mà liếm mát, linh hoạt cuốn lấy hai ngón tay của hắn, liếm đầu ngón tay, lòng bàn tay, khoang miệng tràn ngập mùi long tiên hương.

Bên trong tiểu huyết đã tràn đầy âm dịch trắng mịn, theo động tác xâm nhập của gậy thịt mà có không tí nước ảm tràn vào, làm cho bụng dưới của nàng hơi phồng lên, áp lực không ngừng tăng lên, chua trướng đồng thời xuất hiện, lại mang theo thoải mái lạ kì, “Ừ...”

Không nhận được nhục dục tà ác mê hoặc, thiếu nữ đag cố gắng vênh cao cặp môi, để hắn có thể hoàn toàn xen vào âm huyết, có một loại khát vọng vô hình đang bao phủ lấy nàng.

“A... Lâm ca ca... Ta muốn... Ừm a... Ta muốn...” Nàng không rõ mình rốt cuộc muốn cái gì, nhưng tựa hồ hắn càng mạnh mẽ muốn nàng, thì cảnh giới kia càng ngày càng gần.

“A, bảo bối, ta đương nhiên sẽ cho nàng.’ Nam Cung Lâm khoe môi dâng lên ý cười thật lớn, thất lưng dong đưa ngày càng nhanh mà hung mãnh, côn thịt nhiều lần chôn sâu vào bên trong nhuyễn thịt căng mịn.

Chưa tới mấy lần, Nghê Ngạo Lam đã không chịu nổi, âm huyết cần nuốt côn thịt co rút lại, rít gào lên: “n a a a...” mật thủy tiết ra, huyết thịt vẫn hút lấy nam căn không tha.

Nam Cung Lâm cúi người, ha to miệng ngậm lấy vành tai đã đỏ bừng của thiếu nữ, mềm nhẹ nỉ non, “Hiểu Lam, mới như vậy đã không chịu nổi? Đợi lát nữa nàng làm sao chịu được đây, ha ha~”

30. Chương 30: Đùa Bỡn

Sa mạn tơ lụa vàng nhạt tầng tầng buông xuống, cuộn cuộn nối tiếp, viên Đông Hải minh châu lộ ra ánh sáng nhu hòa, chiếu lên căn phòng hoàng gia dát vàng rực rỡ.

Trên long sàng rộng lớn, chăn mỏng màu vàng rơi tung một nửa bị đạp xuống cuối giường, một nửa rơi trên mặt đất, lúc này thiếu niên đang quỳ trước một thân hình kiều diễm, tay thon dài đẹp đẽ đang nắm lấy đôi chân trắng nõn, gập chúng lại, sát sao áp lên thân hình mềm mại bên dưới, nam căn thì đang ra sức đâm vào nộn huyết.

Thiếu nữ bấu chặt mười ngón tay vào tấm nệm giường mềm mại bên dưới khiến chúng nhăn nhúm, thân thể vô lực tùy ý mặc hắn bài bố, nộn huyết ồ ồ chảy ra dòng chất lỏng trắng đục, là âm thủy của nàng xen lẫn long dịch của hắn.

Trước đó vài giờ, sau khi Nghê Ngạo Lam ở bên bể tắm nước nóng đạt đến cao trào, Nam Cung Lâm cũng lần lượt tiết ra ở trong cơ thể nàng, một dòng chất lỏng ồ ạt rót đầy bụng dưới, làm cho nàng vừa trướng vừa chua xót.

Tiếp đó, hắn rút ra gậy thịt chỉ mới mềm đi một nửa, không ít âm dịch theo đó ủa ra hòa vào trong nước ảm, bàn tay to lớn dò vào tiểu huyết, giúp nàng rửa sạch dòng chất lỏng hoan ái còn sót lại, hành động này khiến nàng thoải mái mà lưỡi biếng than nhẹ.

Một thiếu niên trẻ tuổi lại trúng phải mị dược mạnh nhất, nào chống lại sự khiêu khích kiều mị này của nàng được kia chứ.

Côn thịt lập tức xung huyết thức tỉnh một lần nữa, Nam Cung Lân xoay bảo bối lại đối diện với mình, dễ dàng ôm lấy nàng, làm cho Nghê Ngạo Lam thoáng hoảng hốt mà ôm lấy hắn thật chặt, rất sợ bản thân không cẩn thận sẽ bị rơi vào trong ao nước.

“Bảo bối, hãy ôm chặt lấy ta.” Hắn nói, một tay đỡ lấy long căn nhét vào trong tiểu huyết của nàng.

“Ừm, Lân ca ca, sao huynh còn... Lại...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng nhuận, chôn trong hõm vai hắn, tiểu huyết trong chớp mắt bị nam căn lấp đầy khiến nàng không tự chủ được cong lại sống lưng, mặt đỏ ửng co rút mút lấy cự vật.

Nam Cung Lân nâng cặp mông tròn trịa của nàng cười nhẹ, “Sao vậy? Không tin lời ta ư, ta còn chưa cho nàng ăn no, sao có thể xong được? Vừa thấy tiểu yêu tinh nàng câu dẫn ta, ta liền muốn từng trận từng trận xâm nhập vào nàng thật sâu.”

“Người ta không câu dẫn mà... Ừm...”

Côn thịt đột nhiên đâm mạnh, quy đầu cọ sát nơi sâu nhất trong huyết thịt, chống đỡ ngay tại miệng tử cung.

“Không câu dẫn? Vậy tiểu huyết hư hỏng này đã ăn ta mấy lần rồi? Hả?” Thiếu niên liếm vành tai nàng, không chờ nàng trả lời đã trực tiếp bước ra khỏi hồ tắm, đi về phía long sàng.

Nghê Ngạo Lam hoảng hốt hai tay hai chân ôm chặt lấy cơ thể cứng rắn khỏe mạnh của hắn, “Lân ca...Ca...Ừm... Để ta xuống... Ta có thể tự đi...Được...”

“Không được, ta thích vừa đi vừa cắm vào nàng như vậy.”

“Lân ca ca... Huynh xấu... A...”

Theo bước chân của hắn, nam căn thô to từng đợt từng đợt cắm thẳng vào tiểu huyết, lại bởi vì nàng căng thẳng mà tiểu huyết càng thêm co rút, từng cái miệng nhỏ bên trong hút chặt lấy cự vật làm hắn thật thoải mái.

“Bảo bối, ta xác thực rất xấu, bởi vì rất nhiều đêm ta ảo tưởng được yêu nương nươnggaf như thế.” Nam Cung Lân vững vàng ngắt lấy phần mông của nàng, mỗi khi đi về phía trước một bước, vòng eo mạnh mẽ lại dùng lực uốn một cái, đẩy gậy thịt hoàn toàn lút cán vào bên trong mật huyết.

A... Lời Lân ca ca của nàng nói thật đậm đắng, thật tà ác, nhưng mà... Nàng lại vô cùng yêu thích, nàng lúc nào cũng bị hắn trêu chọc tới mức vừa phấn khích vừa xấu hổ.

Hai bên ngực trắng nõn dán lên lồng ngực tinh trắng của hắn cọ sát qua lại, nhũ tiêm bị trêu chọc đã dựng đứng đỏ ửng, tiểu huyết ngấm lấy côn thịt thô to của hắn, khiêu khích cọ sát khiến bụng dưới của nàng dâng lên từng trận ngứa ngáy tê dại.

“A... Thật sâu...” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, yêu kiều hô.

Nam Cung Lân ôm lấy nàng, lẽ ra phải trực tiếp đi tới long sàng, nhưng hắn sức nảy sinh ý xấu, ôm nàng đến trước vị trí đặt ba mặt kính lớn.

Ba tấm kính này được xếp theo hình tam giác, vốn được hắn dùng để kiểm tra tình hình luyện tập gân cốt của mình, mỗi một bắp thịt xương cốt có đúng vị trí hay không, có nảy nở hay không, tất cả nhất định phải được chú ý, bằng không tâm sức hắn bỏ ra rèn luyện sẽ thành công cốc.

Hắn nghĩ, ba tấm kính này hiện tại thật hữu dụng.

“Bảo bối nhìn xem tư thái của nàng có bao nhiêu dụ hoặc mê người nào?” Hắn cắn môi dưới căng mọng của nàng, đôi mắt đen chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt phần hồng động tình của nàng, hàng mày bướm run rẩy, đôi mắt to trong suốt hơi hé mở mang theo xuân ý kiều mị, má phấn như phù dung nở rộ tươi mát lại làm người thương yêu. Nghe thấy lời Nam Cung Lân nói, con ngươi liếc nhìn chung quanh, liền trông thấy thân hình nhỏ xinh kiều nộn của mình đang gắt gao bám vào cơ thể cứng trắng của hắn, đôi chân dài trắng như tuyết đang vòng chặt lấy eo hắn, một côn thịt khổng lồ tím hồng đang nông sâu cắm vào nàng, hai cánh hoa ma sát thân gầy thịt, theo động tác tiến vào của gậy thịt cũng bị cuốn vào, lúc rút ra liền bị lôi kéo ra, hình ảnh kia dâm loạn không thể tả.

“A... Ta...Ta không nên nhìn...” Nghê Ngạo Lam xấu hổ chôn mặt vào trong lòng hân, thật cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nữa rồi, hân sao có thể bắt nạt nàng như vậy, nghĩ nghĩ, nàng há miệng tàn nhẫn cắn xuống cơ ngực rắn chắc của hân.

Hành động này đối với Nam Cung Lâm mà nói căn bản không tính là cái gì, thậm chí còn có phần kích thích hân, thật lực càng tăng nhanh tần suất dao động, xỏ xuyên qua khiến nàng hừ hừ nỉ non.

“Nha... nàng không xem, ta xem, xem xem tiểu huyết của bảo bối ăn nam căn của ta như thế nào, a... Thật dâm dăng.” Hân ôm thiếu nữ, đi đến gần một chiếc gương, bày ra tư thế giao hợp giữa hai người càng thêm rõ ràng.

Nghê Ngạo Lam đương nhiên cũng thu được cảnh tượng dâm mỹ này vào đáy mắt, nàng mắc cỡ khê gọi, “Không được! Không được! Lâm ca ca... Ta muốn tới trên giường.”

Khóe môi khê nhếch, đáy mắt Nam Cung Lâm tất cả đều là xấu ý.

Bảo bối của hân thật đơn thuần, lên giường, nàng nhất định ứng phó không nổi với tinh lực của hân, hiện tại như vậy, chít ít còn tiêu hao một phần thể lực của hân, trên giường nhất định hân sẽ làm nàng tới không khép hai chân lại được.

“Được.” Giọng nam nhọt nhọt vang lên.

Không nghĩ tới hân lại sẵn khoái đáp ứng như vậy, Nghê Ngạo Lam đang muốn mở miệng, lại nghe thấy hân nói: “Lên giường rồi, bảo bối không thể lại nói không muốn đó.”

“Ừm...” Nàng nhắm mắt trả lời, như vậy còn tốt hơn ở chỗ này nhìn thấy bộ dáng phóng dăng động tình của bản thân.

Vừa lên long sáng, Nam Cung Lâm lập tức áp lên nàng, bàn tay to lớn nắm lấy mắt cá chân tinh tế, đem đôi chân ngọc mở rộng thật lớn, còn thịt tàn nhẫn đâm vào, mạnh mẽ đến mức Nghê Ngạo Lam không thể nổi bắt đầu khóc thút thít: “A a... Lâm... Ca... Ca... A không... Không...”

“Hửm... Bảo bối, nàng đã đồng ý sẽ không nói không muốn nha.” Hân không để ý đến cơ thể mảnh mai của nàng, lúc này, thiếu nữ gào khóc, càng kích thích thú tính của nam nhân bộc phát.

Cự vật đâm vào rút ra, hưởng thụ nhuộm huyết chặt khít, con người đen buông xuống, hân nhìn nam vật đang liên tục đi vào trong cơ thể nàng, cảm thụ khoái cảm bao trùm, hân nghiêng mặt sang một bên, há miệng ngậm lấy ngón chân nhỏ nhỏ xinh xắn mềm mại của nàng.

“A a... Lâm...” Thiếu nữ muốn gọi hân chậm một chút, nhưng thốt ra miệng đều là những tiếng rên rỉ động tình, nàng chỉ có thể bắt lực gọi tên hân.

Tiểu huyết cảm thụ khoái cảm mãnh liệt, dòng nhiệt nóng rực không ngớt, nường nường cũng không biết nên làm sao để đón nhận luồng khoái cảm to lớn này, thân thể không ngừng run rẩy.

“Gọi thật là dễ nghe, bảo bối.” Nam Cung Lâm cong môi vui vẻ cười, một đôi mắt đen lấp lánh như ánh sao động lại mà câu hồn người, mái tóc dài ẩm ướt kề sát da thịt trắng nõn như bạch ngọc, càng tăng thêm vẻ động tình đầy dục mỹ.

Nàng híp đôi mắt ngấn nước, nhìn thiếu niên quốc sắc thiên hương trước mắt, tâm, không tự chủ được mê muội chìm đắm trong bể tình.

Con người đảo quanh, nhìn ẩn ký màu hồng trên lưng bàn chân phải của nàng, nó tựa như một đóa hoa mai, ông trời ban cho nường nườngg ẩn ký cũng xinh đẹp đáng yêu như nàng, đầu lưỡi vươn ra liếm chỗ đó, thân thể mềm mại từ trên xuống dưới hân đều hôn qua một lần.

“A... Thật to... A...” Nghê Ngạo Lam không chịu được rên rỉ, thất lực cong lên, để còn thịt thô to của hân càng bị dâm huyết hút sâu vào.

Thất lực càng động càng nhanh, Nam Cung Lâm thở gấp nói “Không to...Sao làm khiến tiểu bảo bối thoải mái được, hửm...” Túi ngọc đánh vào hai bên mông phần của nàng, phát ra tiếng vang ‘bành bành bành bành’, “A... Xoắn chặt như vậy, Lâm ca ca xuyên qua nàng thoải mái không?”

“Thoải mái..A a... Ô... Chậm a...”

“Ha ha... Chắc chắn chứ?”

“Ừ... Chậm...”

Đáy mắt Nam Cung Lân đầy ác ý, vòng chân của nàng quần quanh hông mình, đột nhiên dùng tốc độ cực kì chậm mà ra vào, côn thịt mềm nhẹ cọ sát tiểu huyết.

Không còn những đợt xông tới tàn nhẫn. Loại động tác chậm rãi từ tốn này khiến tiểu huyết lập tức dâng lên khát cầu, mong muốn thân thể nhanh được hấn chơi đùa, thiếu nữ khát vọng mà yêu cầu: “Lân ca ca... Đừng đùa ta... Nhanh lên một chút nhanh lên một chút...”

“Không phải nói muốn chậm sao? Ta sợ tiểu bảo bối không chịu nổi.” Hấn tiếp tục chậm rãi từ tốn rút ra đâm vào, tà tứ cười nhạt.

“Không biết... Cầu huynh... Lân ca ca... Cầu huynh chơi ta...” Nàng không nhận được nữa, những lời mắt mắt đều nói thẳng ra, nàng chỉ muốn hấn mạnh mẽ tiến vào nàng.

Sau một khắc, Nam Cung Lân điên cuồng đâm vào nàng, bàn tay chia ra xoa nắn hai bên vú, dùng sức nhào nặn, bên bầu ngực trắng nõn xuất hiện từng vết cào nhẹ, côn thịt xem vào chống đỡ miệng tử cung mãi đâm không tha.

Điên cuồng cướp đoạt, hấn đẩy nàng ép sát vào tấm nệm phía dưới, trước sau cuồng mãnh động thất lưng, đánh xuyên âm huyết, khiến long sàng kiên cố phát ra tiếng vang cọt kẹt.

Không bao lâu sau hai chân Nghê Ngạo Lam gắt gao kẹp chặt eo hấn, âm huyết phun ra âm mật, “A a... Không được rồi... Ừm a... Lân ca ca...” Tay nhỏ đã vò nát nệm giường.

Trong giây phút nàng đạt tới cao trào, Nam Cung Lân cũng bị tiểu huyết mút chặt thật sướng khoái,, “Ừm... Thật chặt...” Cơ thể buông lỏng, cuối cùng đâm sâu vào trong nàng, bạch dịch toàn bộ phun rót vào tử cung của nàng.

Hấn ngã nằm sấp xuống thân thể nàng, khuôn mặt chôn vào tóc nàng, thô ráp thở gấp, mà nàng cũng thở hổn hển, tiết tấu hô hấp của hai người tựa hồ hòa vào nhau, hít khí, thở ra, thật phù hợp đến thần kì.

Ngay lúc Nghê Ngạo Lam bỏ vì mệt mỏi mà sấp ngủ thiếp đi, nàng liền cảm giác được côn thịt vẫn còn chôn trong mật huyết bỗng nhiên lại thức tỉnh, nàng giật mình muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn vững vàng ngăn chặn.

Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đen ẩn chứa hai đốm lửa nhỏ của hấn, nàng suy yếu mà nũng nịu hô, “Không... Lân ca ca... Ta mệt...”

Không chờ nàng nói xong, hấn đã trực tiếp động thủ ép sát cơ thể nàng vào tấm nệm phía dưới, gậy thịt lần thứ hai đâm vào mật huyết vẫn còn lưu lại âm dịch, hấn còn thoáng khiêu licks bên ngoài tiểu huyết, cắn bờ vai của nàng nói, “tiểu bảo bối, nàng chỉ cần nằm để ta làm là được rồi, ha ha~”

“A... Lân ca ca... Ô... Đừng a ân... Ô...”

Tiếng cười khê của thiếu niên cùng tiếng thiếu nữ yêu kiều nũng nịu vang khắp dtd, thật lâu không ngừng.

31. Chương 31: Rời Đi Trong Đêm

Sau khi hoan ái mây mưa kết thúc, trong không khí vẫn còn vương lại hương vị tình dục nồng đậm.

Đế vương thiếu niên cuối cùng cũng thỏa mãn mà buông tha cho thiếu nữ, cơ thể ướt đẫm mồ hôi nghiêng qua một bên, kéo nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, lỗ mũi hít lấy mùi hương thanh nhã trên mái tóc đen nhánh của nàng, nhắm mắt ngủ say.

Đợi đến khi nghe được phía sau truyền đến tiếng hít thở vững vàng, Nghê Ngạo Lam mới gắng gượng mở hai mắt ra, tuy rằng mí mắt giống như bị quặng sắt đè nặng xuống, thể lực tựa hồ cũng bị hút cạn, nhưng nàng tuyệt đối không thể ngủ cùng với hắn trên long sàng này được.

Hồi tưởng lại tình huống đêm nay, hoàng thượng có khả năng vẫn chưa phát hiện ra Nghê Ngạo Lam chính là Hiểu Lam, bằng không hắn sẽ hỏi nàng tại sao lại nữ giả nam trang, sẽ gọi nàng là Ngạo Lam, cho nên xem như nàng đã may mắn tránh được kiếp nạn lần này.

Rón rén thoát khỏi vòng ôm của hắn, sau đó lấy gối đầu nhét vào trong lòng hắn, làm như vậy, chỉ ít trong thời gian ngắn sẽ không đánh thức hắn, nàng muốn tranh thủ chút thời gian để mình nhanh chóng rời khỏi đây.

Nghê Ngạo Lam mở tủ quần áo ra, không chút nghĩ ngợi trực tiếp lấy ra áo choàng mùa đông màu đen, nếu nàng chọn y phục mùa hè, nhất định sẽ bị hoàng thượng nhìn ra sơ hở, vả lại, những bộ khác không thể mặc được, chỉ có chiếc áo choàng này mới giúp nàng hoàn toàn che giấu được thân hình và dung mạo của mình.

Tiếp đó, nàng nghiêng người dán sát lỗ tai vào tường, ngón tay vừa gõ vừa tìm kiếm chỗ không thích hợp.

Bình thường, trong long tẩm đều sẽ thiết kế lối đi bí mật, để phòng trường hợp khẩn cấp xảy ra, thiên tử có thể bình yên vô sự mà chạy trốn. Hiện tại nàng không thể quang minh chính đại đi ra từ cửa lớn, chỉ có thể tìm cửa sau mà thoát thân.

Ông trời cũng giúp nàng, không mất bao nhiêu thời gian nàng đã tìm được lối thoát, tiếp đó nàng thu dọn sạch sẽ đấm vải vụn bên cạnh hồ tắm, mang theo ngọc bội Hữu tướng trên bàn, sửa sang lại long sàng cho ngay ngắn, chỉ ít có thể che lấp một chút dấu vết, xong xuôi hết thấy nàng mới tiến vào thông đạo

Khẩu khẩu khẩu...

Một loạt tiếng gõ cửa kéo dài đánh thức Nghê Chính Quân và Mạnh Như Diên đang ngủ say, ông bước xuống kéo rèm cửa ra nhìn trước, ông thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy nữ xuất hiện vào lúc này.

“Cha...” Nghê Ngạo Lam biết lúc này quấy rầy giấc ngủ của người khác là không tốt, nhưng nàng không nghĩ ra còn có ai có thể giúp mình.

“Ngạo Lam, con không phải ngủ lại trong hoàng cung sao?”

Nghê Chính Quân nhìn chằm chằm nữ nhi khoác một tấm áo choàng dày cộm trên người, dưới ánh trăng ẩn hiện hoa văn kim long cửu trảo, ông theo bản năng muốn kéo tấm áo choàng này xuống, lại bị nàng nhanh chân lùi ra sau chậm lại động tác.

“Cha... Con... Con bên trong không mặc gì cả...”

“Cái gì?!” Dù là người trưởng thành kiến thức rộng rãi trong nhất thời cũng khó có thể tiêu hóa câu nói của nàng.

“Cha, có thể để cho nương... Đến phòng con hay không... Ừm... Toàn thân con đều mệt mỏi đến không nhấc tay lên được rồi...”

Mạnh Như Diên nghe vậy, lập tức mặc áo khoác vào, đi ra giúp đỡ Nghê Ngạo Lam, sau khi đưa mắt ra hiệu cho trưởng phụ, bà liền đỡ nữ nhi đi vào phòng.

Lúc này Nghê Chính Quân mới khôi phục lại suy nghĩ, lập tức dặn dò a hoàn chuẩn bị nước nóng đưa đến trong phòng nữ nhi.

Sau khi cho hạ nhân lui xuống, Nghê Ngạo Lam mới dỡ xuống áo choàng, để Mạnh Như Diên đỡ mình bước vào bồn tắm.

Xem qua khắp toàn thân từ trên xuống dưới của nữ nhi, khắp nơi đều là dấu vết xanh tím làm người mặt đỏ tai hồng, không cần nhiều lời, Mạnh Như Diên cũng biết đã xảy ra chuyện gì, bà nhúng ướt khăn lông mềm mại, giúp nữ nhi lau chùi thân mình.

“Lam Nhi... Là ai?”

“Dạ... Là thánh thượng...”

Hai chữ “thánh thượng” đập vào màng nhĩ khiến Mạnh Như Diên choáng váng, phải mất một lúc lâu mới tìm về được giọng nói của mình, bà hỏi: “VẬY... Hoàng thượng...”

“Nương, hoàng thượng dường như không phát hiện ra thân phận thật sự của con, nương còn nhớ khoảng thời gian con mất tích vào sáu năm trước không? Ngày ấy...”

Nghe Ngạo Lam lần đầu tiên đem bí mật đã phủ một lớp bụi dày tận đáy lòng nói cho người thứ ba nghe, nàng kể lại đầu đuôi câu chuyện, lại thuật lại tình huống tối nay với mẫu thân.

“Thực sự là trời định nhân duyên.” Mạnh Như Diên nhợt nhạt cười, “VẬY Lam Nhi thì sao? Lam Nhi yêu thích hoàng thượng ư?”

Gò má ửng đỏ, Nghe Ngạo Lam nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại chua chát nói “Nhưng nữ nhi cùng hoàng thượng là không thể, nữ giả nam trang là tội khi quân, con không thể liên lụy nương và cha cùng những người vô tội khác được.”

Mạnh Như Diên khẽ vuốt tóc của nữ nhi, từ ái đáp lại “Lam Nhi, ta và cha con vốn dưới gối không con, là con cho ta nếm được niềm hạnh phúc của gia đình, nếu vì để con hạnh phúc, nước có thể hi sinh không tiếc thứ gì.”

“Nương!”

“Nha đầu ngọc, mặc kệ con làm gì, nương mãi mãi cũng ủng hộ con. Còn hai canh giờ nữa là lâm triều, có cần cha con giúp con xin nghỉ hay không?” Bà nhìn ra được nghĩa nữ luôn bận tâm chuyện này, nên Mạnh Như Diên cũng không nói tiếp.

Tính tình của nữ nhi bà hiểu rất rõ, nếu đã quyết định thì sẽ làm đến cùng, trừ phi tự bản thân nàng lĩnh ngộ ra, nhìn thấu triệt mọi vấn đề, bằng không có cố ép buộc nàng cũng không có tác dụng.

“Không... Nương, người giúp con nói với cha, con vẫn phải lâm triều, nếu không sẽ khiến Hoàng thượng nghi ngờ, nhưng hôm nay, có thể phải phiền cha âm thầm chống đỡ cho nữ nhi rồi.” Nghe Ngạo Lam nói, gương mặt nhợt nhạt càng ngày càng ửng đỏ.

Toàn thân đau nhức, đặc biệt là chỗ giữa hai chân, chỉ cần động tác hơi lớn một chút thì bắp thịt sẽ đau đến đòi mạng, mà tiểu huyết thì càng nóng rát như thiêu đốt, Lân ca ca quả thực là... Ăn người ra đến xương cốt cũng không còn... Sắc quỷ...

“Được, để nương đi nói với cha con, nương nghĩ này giờ ông ấy chờ ở bên ngoài đã sốt ruột lắm rồi.” Mạnh Như Diên vỗ vỗ gò má của nữ nhi, rồi đứng dậy rời đi.

Lẳng lặng ngồi chờ trong thùng gỗ, Nghe Ngạo Lam khép hờ hai mắt, dưới mặt nước từng đóa từng đóa xuân ngân hoan ái dập dờn, trong đầu từng trận từng trận cảm xúc mãnh liệt lướt qua.

Lân ca ca, nếu như huynh biết Nghe Ngạo Lam chính là Hiểu Lam, huynh sẽ làm gì?

32. Chương 32: Đến Nhà

Tuyên Chính điện.

Lâm triều.

Đêm qua vẫn vô bá quan vui vẻ một đêm, hiện nay trên mặt mỗi người đều khó giấu được vẻ mệt mỏi, chỉ có thiên tử Đại Cảnh quốc dân mặt vẫn không biến sắc, lạnh lùng và xinh đẹp diễm lệ.

Nghê Ngạo Lam lặng lẽ ngược mắt, thực sự rất muốn kéo người đã hành hạ mình cả đêm đến xương cốt mềm nhũn cả người bủn rủn xuống đánh cho một trận. Vì sao tinh thần hần vẫn có thể sáng láng như cũ, còn nàng thì tinh thần uể oải chân không nhấc nổi kia chứ!

May mà hôm nay không có nhiều người dâng tấu, tất cả đều muốn nhanh chóng kết thúc buổi thượng triều, nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi con hơn phải đứng đây đau đầu ứng phó với Hoàng thượng.

Khi nàng đang vui mừng có thể cùng mọi người cùng lui ra thì Nam Cung Lâm lại mở miệng gọi nàng lại, “Nghê ái khanh.”

Trời ơi, Nghê Ngạo Lam thầm kêu rên một tiếng trong bụng, lúc này nàng không muốn đối diện với Hoàng đế chút nào. Cẩn cẩn môi, nàng xoay người, cung kính đáp lời: “Hoàng thượng, vi thần có mặt.”

“Ái khanh hôm nay dường như sắc mặt không được tốt lắm?” Nam Cung Lâm nhắc long bào thần nhiên bước xuống, đi tới trước mặt thiếu niên, cặp mắt hoa đào không ngừng nhìn chăm chăm sắc mặt vàng như nghệ của nàng, hàng lông mày nhíu lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Hừ, bị huynh từ đầu tới cuối, trước sau trên dưới, tỉ mỉ gặm một lần lại một lần, sắc mặt sao có thể thoải mái như huynh được. Nàng đang muốn mở miệng, Nghê Chính Quân đi phía sau đã dừng lại, bàn tay đỡ lấy vai nàng, cười nói “Bẩm Hoàng thượng, đêm qua Ngạo Lam tửu lượng không tốt, say rồi lại nôn, cả một đêm ngủ không yên ổn.”

“Như vậy à, vậy ái khanh mau trở lại Vân Xương hiên nghỉ ngơi đi.” Nam Cung Lâm dăm chiêu mà nhìn thiếu niên.

Nghê Ngạo Lam vừa nghe thấy, biểu tình tự nhiên sắp không nhận được nữa rồi.

Trở về Vân Xương hiên?! Vậy nàng nhất định cả ngày đều không được ngủ bù, sau khi trải qua việc tối hôm qua, nàng không dám coi thường tinh lực cực thịnh của đế vương đầu, tay chân nàng đều đã mềm nhũn, đừng nói lát nữa còn phải giúp hần giải quyết dục hỏa chứ.

Nghê Chính Quân đương nhiên biết suy nghĩ của nữ nhi, lập tức nói tiếp “Hoàng thượng, vi thần cả gan thỉnh cầu người, chuyết kinh1 nhớ thương nhi tử, khoảng thời gian này Lam Nhi vẫn luôn bận rộn công vụ, hơn nữa còn ngủ lại hoàng cung, đã lâu rồi cả nhà không sum họp, thê tử nhớ thương con trai, khẩn cầu Hoàng thượng có thể để Ngạo Lam hồi Nghê phủ nghỉ ngơi một ngày hay không?”

[1] Chuyết kinh: cách xưng hô khi nhắc tới thê tử của mình.

Nam Cung Lâm ngẫm lại thấy cũng đúng, từ ngày Nghê Ngạo Lam vào triều tới nay, ngày nào cũng vì triều đình tận tâm tận lực, nay cho hần nghỉ ngơi một ngày cũng không có chuyện gì, nên đã gật đầu đồng ý.

Nhìn theo phụ tử Nghê gia rời khỏi Tuyên Chính điện, hần vẫn còn rơi vào trầm tư.

Khuôn mặt của thiếu niên và Hiểu Lam trong mộng rất giống nhau...

“Hoàng thượng, có muốn hỏi Dương Tâm điện thay y phục rồi mới tới Ngự Thư phòng hay không?” Kim Phúc bước vào hỏi.

“Ừ.” Nam Cung Lâm bước ra ngoài, mở miệng hỏi “Kim Phúc, đêm qua có ai vào Dương Tâm điện không?”

Sáng sớm tỉnh lại, hần nằm trên long sàng sững sờ nửa khắc, trên long sàng vẫn còn lưu lại nhàn nhạt vị ngọt đậm mỹ, hần cho rằng Hiểu Lam đang ở trong điện, nên vội vàng ngồi dậy đi tìm khắp Dương Tâm điện một vòng, nhưng cái gì cũng đều không nhìn thấy, phảng phất như đêm qua chỉ là một hồi mộng cảnh.

Trước khi mê được phát tác, hần vẫn còn ký ức, nhưng sau khi bị mê được không chế thì sao?

“Bẩm Hoàng thượng, đêm qua sau khi nô tài và Nghê đại nhân đỡ ngài tiến vào Dương Tâm điện nghỉ ngơi liền cùng nhau lui ra, trong lúc đó không có ai đi vào.” Kim Phúc suy nghĩ một chút, xác định trả lời. Nếu có người xông vào, lúc đi ra ắt hẳn hần phải trông thấy chứ.

Nam Cung Lâm cau mày suy nghĩ, lẽ nào là vì bản thân quá khát vọng và mong nhớ Hiểu Lam, nên mới xuất hiện ảo giác nghiêm trọng như vậy, cào trầy lồng ngực mình mà cũng không hay biết?

Có điều Tiêu Nhu Úc hạ thuốc không phải là loại bình thường, thật là đáng chết.

Ngày ấy sau khi trở lại Nghê phủ, Nghê Ngạo Lam liền sốt cao, nhiễm phải gió độc, nằm trên giường hơn ba ngày mà vẫn chưa khỏi.

Hoàng đế trẻ tuổi không có hữu thừa tướng bên cạnh, lúc lâm triều vẫn có thể xử lý sự vụ ngay ngắn có trật tự, nhưng trên phương diện tình dục, quả thực đã làm hấn phát điên.

Không thấy được Nghê Ngạo Lam, Nam Cung Lân liền cảm thấy cuộc sống như thiếu mất một gam màu.

Thế là, hấn rốt cuộc chịu không nổi nữa, ngày thứ tư liền vi phục xuất tuần, chỉ mang theo Kim Phúc đi vào Nghê phủ, cho dù chỉ nhìn thiếu niên, không làm gì hấn cũng hài lòng.

Đúng lúc Nam Cung Lân đến nhà chơi thì Nghê Chính Quân lại ra ngoài giải quyết công vụ, Mạnh Như Diên đến chùa bái Phật dâng hương, chỉ còn một gã sai vặt trông cửa.

Gã sai vặt này vừa nghe là bằng hữu của thiếu gia, liền vui vẻ đón hai người vào cửa.

“Ngạo Lam ở đâu?” Nam Cung Lân cười yếu ớt hỏi, nụ cười này phong tình vạn chủng, đã trực tiếp hấp hồn gã sai vặt, hấn lắp bắp trả lời “A a... Người ở trong phòng... Tiểu nhân... dẫn ngài... đi qua.”

“Không cần, tự ta đi được rồi, người chỉ cần chỉ đường cho ta là được.” Đế vương từ lúc sinh ra đã mang theo khí thế vương giả làm cho gã sai vặt đầu óc choáng váng, trực tiếp chỉ rõ vị trí phòng ngủ của chủ nhân.

Nam Cung Lân lưu lại Kim Phúc và gã sai vặt, còn hấn thì đợi không kịp tăng nhanh cước bộ chạy về phía phòng ngủ của Nghê Ngạo Lam. Hấn gõ cửa phòng hai tiếng, không ai trả lời, suy nghĩ có lẽ là nàng đang ngủ, thế là hấn đẩy cửa tiến vào.

Nhấc chân khẽ bước tới cạnh giường, nhưng trên giường trống rỗng không thấy thiếu niên đâu cả, mà cách đó không xa phía sau bình phong dường như truyền đến tiếng nước, Nam Cung Lân nhếch miệng cười đi về phía tấm bình phong.

Hấn nghĩ, đều là thân nam nhi, có chỗ nào phát triển không giống nhau đâu chứ? Tấm mà còn che giấu như vậy, thực sự là một thiếu niên hay thẹn thùng.

“Ái khanh, trầm...” Hấn lướt qua bình phong, sung sướng hô lên, nhưng lại kinh ngạc khi nhìn thấy tiểu mỹ nhân bước ra từ trong bồn tắm.

Nghê Ngạo Lam cực kỳ kinh ngạc mở to mắt nhìn hấn, hai tay che lại miệng nhỏ đang sắp sửa hét lên, nàng chỉ lo hốt hoảng mà lùi thân thể về phía sau, nhưng đã quên rằng đằng sau mình còn có một thùng nước.

“Nàng!” Nam Cung Lân mắt sắc phát hiện, nhanh chóng vươn tay kéo nàng vào trong lòng, lúc này hấn mới thoáng yên tâm, hấn sẽ vô cùng đau lòng khi thấy nàng bị thương mất.

Tim, đập thành thịch liên hồi, mạch máu chạy tán loạn, đầu ầm ầm nổ tung.

Hiện tại làm sao bây giờ?

Chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Cúi đầu, Nghê Ngạo Lam không dám nhìn vào khuôn mặt của Nam Cung Lân, nàng lẳng lặng chờ hấn mở miệng hỏi mình.

Hình ảnh hoan ái đêm đó lại lần nữa hiện lên trong đầu Nam Cung Lân, hấn vẫn luôn nhớ mãi không quên khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỹ nhuốm đầu xuân ý của nàng, đôi mi thanh tú, mắt hạnh long lanh, miệng nhỏ chúm chím, hấn nhắm hai mắt đều có thể vẽ ra dung nhan của nàng.

Nhận ra chính mình đã làm thiếu nữ hoảng sợ, lại thêm nàng có lẽ là thẹn thùng nên không dám ngẩng đầu nhìn hấn, Nam Cung Lân liền chậm rãi nói “Là Hiếu Lam sao? Ta là Lân ca ca, muội còn nhớ ta không?”

33. Chương 33: Muội Muội Song Sinh

Chuyện này...

Nghê Ngạo Lam nhìn chăm chú vào hoa văn đồ tươi thêu trên áo bào của hắn, căn cứ môi, không biết nên thừa nhận hay là nên phủ nhận.

Đội nhiên nhớ đến bảo bối của hắn không thể nói chuyện, Nam Cung Lâm mở miệng nói: “Làm muội sợ rồi ư? Ta suýt nữa thì quên mất muội không thể mở miệng nói chuyện được.”

Ách... Xem ra Hoàng thượng vẫn chưa nhận ra nàng chính là Hữu thừa tướng mỗi ngày giúp hắn giải quyết công vụ kiêm giải tỏa dục vọng.

Thoáng thở dài một hơi, Nghê Ngạo Lam dè dặt ngẩng đầu, nháy cặp mắt to vô tội nhìn khuôn mặt của Nam Cung Lâm, khe cong môi.

“Hiếu Lam, từ biệt sáu năm, ta đi tìm muội đã rất lâu, lại không nghĩ rằng muội vẫn ở đây.” Nam Cung Lâm kích động ôm chặt nàng, không nhận được nghĩ, đêm đó đúng là mộng tưởng của hắn.

Hiếu Lam chân chính không thể nói chuyện, nhưng Hiếu Lam trong giấc mộng lại biết nói, giọng nói kia hắn vô cùng quen thuộc, chính là Nghê Ngạo Lam, trầm thấp khàn khàn, mang theo một vẻ lười biếng quyến rũ.

Ai, xem ra hắn thật sự đã bị mê được làm cho đầu óc lú lẫn rồi.

Lẽ nào trong tiềm thức của hắn vẫn luôn hi vọng Nghê Ngạo Lam là nữ nhi, nhưng y lại là một thân nam nhi, cho nên mới nhìn thấy bóng dáng của Hiếu Lam trên người y?

Từ giây phút tách ra đó, Nam Cung Lâm vẫn luôn không ngừng phái người tìm kiếm nàng, nhưng từ đầu đến cuối đều không có tin tức, manh mối duy nhất chính là bộ xiêm y thủy lam thêu hoa phù dung bị trộm tuyệt lớn ngày đó vùi lấp.

Hắn không tin Hiếu Lam đã tán thân trong tuyết, nhưng không tìm được người sống khiến cho hắn cảm thấy thất vọng cực độ, mà ngày hôm nay lại có thể ở Nghê phủ ngoài ý muốn gặp lại nàng.

Nghê Ngạo Lam lúng túng nở nụ cười, đang suy nghĩ làm sao giải thích với Nam Cung Lâm việc mình đang ở Nghê phủ, dù sao Nghê Chính Quân từ đầu tới cuối đều không nhắc qua với người ngoài mình có nữ nhi, mà chỉ có một nữ tử.

“Đúng rồi, sao muội lại ở Nghê phủ? Ta chưa từng nghe nói Nghê Thượng thư có nữ nhi.” Nam Cung Lâm nhắc tay xoa xoa gò má phấn nộn của nàng, cử chỉ nhẹ nhàng ôn nhu như đang nâng niu món bảo vật vô giá.

Giờ thì hay rồi, ông trời không cho nàng thời gian chuẩn bị liền đã đẩy vấn đề hóc búa tới trước mặt nàng rồi.

Thoáng giây giụa, Nghê Ngạo Lam hạ thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, hai tay che chắn bộ ngực của mình, hai bên má ửng hồng. Nam Cung Lâm theo ánh mắt của nàng nhìn xuống, mới sực nhớ ra lúc này nàng đang không một mảnh vải che thân, tuy rằng trong đầu không ngừng xuất hiện tư thế kiều mị của nàng trong giấc mộng xuân kia, trong lòng cũng đang rục rịch xúc động, nhưng vừa mới gặp lại nàng, hắn không muốn hành vi phóng túng của mình sẽ dọa nàng sợ mà chạy mất.

Hắn liền vô cùng tri kỷ mà với lấy một chiếc khăn lông to mềm mại, giúp nàng che lại thân thể mê người kia, rồi nói: “Muội hãy mặc y phục vào trước đi, huynh ra ngoài phòng đợi muội.”

Vườn hoa bên ngoài đang rực rỡ khoe sắc, bên trong phòng tuần nam nữ đang sóng vai nhau ngồi trước một chiếc bàn dài, tay nàng cầm bút lông, ở trên tờ giấy trắng tinh viết xuống từng câu từng chữ.

“Cho nên... muội là song sinh muội muội của Ngạo Lam?!” Giọng nói mát lạnh của Nam Cung Lâm vang lên bên tai mang theo sự kinh ngạc và sáng tỏ, chẳng trách mỗi lần hắn nhìn Nghê Ngạo Lam thì đều cảm thấy ngũ quan của y và Hiếu Lam rất giống nhau.

“Nhưng ta chưa từng nghe Ngạo Lam nhắc tới muội, hơn nữa cũng chưa từng nghe nói Nghê Thượng thư còn có một nữ nhi.” Hắc sắc mặc hỏi, nhìn thiếu nữ da thịt vô cùng mịn màng, liền nhớ tới Nghê Ngạo Lam da vàng như nghệ kia, hắc không nhận được nghĩ, nếu như y cũng có làn da trắng mịn như vậy, khẳng định sẽ là một mỹ thiếu niên như hoa như ngọc.

–Thiếp thân thân thể không tốt, năm ấy liền bị cha đưa đi phương xa tĩnh dưỡng, gần đây sức khỏe tốt hơn một chút liền trở về, cha vốn không thích nhắc tới chuyện trong nhà với người ngoài, Hoàng thượng chắc hẳn cũng biết.

Nam Cung Lâm vừa thấy thiếu nữ tự xưng thiếp thân, lại gọi hắn là Hoàng thượng, lập tức không vui sửa lại “Không cho phép gọi ta là Hoàng thượng, gọi ta Lâm ca ca, cũng không cho phép muội tự xưng thiếp thân.”

Nghê Ngạo Lam le lưỡi, viết xuống.

–Nhưng Lâm ca ca hiện tại chính là Thánh thượng nha.

“Ta thích nghe muội gọi ra Lâm ca ca, chỉ duy nhất muội mới có thể gọi ta như vậy.” Nam Cung Lâm bá đạo yêu cầu, bày tỏ thái độ không cho phép nài nỉ cự tuyệt.

Đối với lời giải thích của Hiểu Lan, hắc nghĩ, Nghê Chính Quân xưa nay làm việc ngăn gọn nghiêm túc, không thích nhắc tới chuyện riêng trước mặt người ngoài, trong nhà có một nữ nhi song sinh sợ rằng nói ra cũng không phải là chuyện tốt.

Lại nhìn vào con người trong suốt của nàng, Nam Cung Lâm nâng tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, rồi lại vỗ về một hồi, cuối cùng quần vào trong tay, đưa đến chóp mũi khẽ ngửi.

Kỳ quái, mùi thơm này hắn nhớ cũng ngửi thấy được trên người Nghê Ngạo Lam, cả hai giống nhau như đúc.

Nghĩ đến mỹ thiếu niên kia, Nam Cung Lâm quan tâm hỏi “Đúng rồi, Ngạo Lam đâu? Ta vốn muốn tới thăm y xem bệnh tình đã tốt hơn chưa, không có y, tựa như thiếu đi một cánh tay đắc lực.”

Nghê Ngạo Lam đáy lòng nói thầm, là thiếu đi một cánh tay giúp long căn huynh sáng khoái mới đúng! Hắn không nhẫn nại được mới chạy tới Nghê phủ, hại nàng suýt nữa thì bại lộ thân phận, còn thối phồng bịa đặt như vậy, lần này thật là hồng bút rồi.

Nếu như... nếu như bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng đề phòng, luôn cảm thấy việc này giấu không được bao lâu.

–Ca ca đi hiệu thuốc bốc thuốc, muộn một chút mới trở về.

“Ồ? Nhưng gã sai vặt sao lại nói y đang ở trong phủ?”

–Có lẽ hắn không nhìn thấy ca ca đi ra ngoài.

Lúc này, Nghê Ngạo Lam thật hy vọng Hoàng thượng sẽ nói câu tiếp theo là, thời gian không còn sớm, cần hồi cung xử lý công vụ.

Giữa lúc hai người còn đang nói chuyện, một loạt tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng thuận thế bị đẩy ra.

“Tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, Hoàng thượng tới chơi, vi thần không thể lập tức nghênh tiếp, thỉnh Hoàng thượng thứ tội.” Nghê Chính Quân mặt ngoài bình tĩnh nói, nhưng nội tâm đang không ngừng vang lên hồi chuông báo động.

Sao có thể trùng hợp như vậy chứ, cuối cùng vẫn để cho Hoàng thượng bắt gặp được khuôn mặt thật của Nghê Ngạo Lam.

Nam Cung Lâm nhếch môi mỉm cười, “Không sao, trầm chỉ là muốn đến thăm Nghê ái khanh, nhưng không ngờ lại gặp được muội muội song sinh của y, khiến trẫm vô cùng kinh hỷ.” Con người đen mang theo nhu tình nhìn về phía Nghê Ngạo Lam.

Bên tai nhuộm đỏ, Nghê Ngạo Lam làm bộ nhìn không hiểu ánh mắt của Nam Cung Lâm, coi như nghĩa phụ mẫu đã biết được quan hệ giữa nàng cùng Hoàng thượng, nhưng hấn trực tiếp biểu lộ như thế, vẫn khiến mặt nàng đỏ bừng.

Nàng quay sang nháy mắt ra hiệu cho nghĩa phụ.

“Vi thần không biết Hoàng thượng quen biết nữ nhi, khiến vi thần... vạn phần bất ngờ.” Ngụ ý trong lời nói của Nghê Chính Quân chỉ có một mình Nghê Ngạo Lam có thể nghe hiểu.

Thật là một bất ngờ vô cùng to lớn...

Nam Cung Lâm và Nghê Chính Quân chậm rãi nói chuyện, Nghê Ngạo Lam thì lại mừng rỡ nhàn rỗi, có thể để cho tay nhỏ nghỉ ngơi rồi, bình thường nàng phê duyệt công văn đã nhiều lắm rồi, hiện tại lại mọc thêm một “nghịch vụ” mới này, nàng có chút khóc không ra nước mắt.

Sau đó Mạnh Như Diên bưng bánh ngọt tới, bốn người cùng nhau ngồi trò chuyện, cuối cùng Nam Cung Lâm không chờ được Nghê Ngạo Lam hồi phủ, liền hồi cung trước.

Phòng khách Nghê phủ.

“Ngạo Lam, sau này con dự tính thế nào?” Nghê Chính Quân trầm tĩnh nhìn nghĩa nữ, “Mặc kệ con dự định làm gì, cha đều ủng hộ con.”

Nàng ảo não nói “Đều là con sai, liên lụy cha mẹ.”

“Hài tử ngọc, có thể... sự tình cũng không như con nghĩ nghiêm trọng như vậy đâu.” Mạnh Như Diên từ ái ôm nữ nhi, bà có thể thấu được Hoàng thượng là thật sự động tâm với nữ nhi của mình.

“Con cũng hi vọng như vậy.” Nghê Ngạo Lam khẽ gật đầu, một lát sau mới mở miệng nói “Trước mặt chỉ có thể cố gắng che giấu Hoàng thượng.”

Hi vọng... Hi vọng, ngày mà chân tướng được công bố, Lâm ca ca sẽ tha thứ cho nàng...

34. Chương 34: Kỳ Lạ

Ngày mùa hè hoa nở rộ rực rỡ, từng đàn bướm nô đùa vờn quanh những khóm hoa, cảnh sắc nhộn nhịp tươi vui, thỉnh thoảng có một ngọn gió nhẹ thổi lướt qua song cửa sổ cuốn bay cũng sợi tóc đen nhánh mượt mà của mỹ nhân.

Thiên tử trẻ tuổi đang ở khuê phòng tại Nghê phủ quần quýt tiểu mỹ nhân không tha.

Một tuần lễ trôi qua, Nam Cung Lâm mỗi ngày đều tới Nghê phủ chơi, hai ngày đầu, bởi vì thời gian hấn tới chơi không cố định, khiến Nghê Ngạo Lam đang ở Vận Xương hiên phê công văn khi nhận được tin tức từ nhà thì vất chân lên cổ mà chạy, còn chưa kịp bước vào cửa chính đã bị Mạnh Như Diên chặn lại dẫn tới cửa sau, sau đó thay đổi quần áo rửa mặt rồi đi gặp Hoàng thượng.

Ngày hôm sau, Nghê Ngạo Lam làm nũng cầu xin Nam Cung Lâm, mới làm cho hấn đồng ý gởi Thân mỗi chiều mới đến thăm nàng, bằng không hấn cứ tới bất thành linh như thế vài lần nữa thì tóc của nàng sẽ bạc trắng mất.

“Tú sắc yểm kim cổ, hà hoa tu ngọc nhan¹.” Nam Cung Lâm ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng trước mặt, không nhịn được nhu tình lắm lắm.

[1] Trích từ bài thơ Vịnh trử la sơn của Lý Bạch

Tây Thi càng khê nữ, xuất từ trử la sơn.

Tú sắc yểm nay cổ, hoa sen tu ngọc nhan.

Hoán sa làm Bích Thủy, tự cùng thanh ba nhân.

Hạo xỉ tín khó mở, trầm ngâm bích vân.

Câu Tiễn chinh tuyệt diễm, dương nga vào ngô quan.

Dẫn quán oa cung, xa xăm cự khả phần.

Vừa vỡ phu kém quốc, thiên thu càng không trả.

Nghê Ngạo Lam cúi mắt, nét chữ thanh lệ liền xuất hiện trên mặt giấy.

–Lân ca ca, huynh đều nói như vậy với bất kỳ cô nương nào sao?

Hừ, ở trước mặt Nghê Ngạo Lam thì quán quýt muốn y giúp giải quyết dục vọng, ở trước mặt Hiểu Lam thì đóng giả làm công tử phong độ hiểu lễ nghĩa, huynh a huynh a huynh a, có cơ hội ta sẽ chơi chết huynh.

“Không phải, ta chỉ nói với một mình muội mà thôi.” Nam Cung Lâm nâng khuôn mặt đang cúi xuống của nàng lên, hoa đào trong mắt chứa chan sự yêu thích cưng chiều, khóe mắt khê nhếch, long lanh tuyệt thế.

–Tại sao chỉ nói với ta? Trăm nghìn mỹ nhân trên đời này được tính là cái gì chứ.

“Bởi vì ta yêu thích Hiểu Lam, còn muội thì sao? Muội có yêu thích ta không?” Nam Cung Lâm cong môi nở nụ cười, phong tình vạn chủng dụ hoặc biết bao nhiêu, chính là vì hắn muốn mê đảo giai nhân trước mặt.

Nghê Ngạo Lam suýt chút nữa đã bị hắn hút mất hồn phách, may mà nàng bầu bạn với đế vương khá lâu, đối với khuôn mặt yêu nghiệt của hắn cũng có chút đề kháng.

–Yêu thích.

Nam Cung Lâm nhìn lên, con người đen cao hừng hực ra hào quang, nhưng sau một khắc lại không được vui cho lắm mà híp mắt. Bởi vì nàng còn chưa viết xong, từng nét chữ vẫn tiếp tục xuất hiện trên mặt giấy.

–Yêu thích ca ca cũng giống như yêu thích cha mẹ muội vậy.

Như thế ư?!

Hắn đường đường là Thiên tử Đại Cảnh quốc tuần mỹ vô song, người người ngưỡng mộ, lại bị đặt cùng vị trí với người khác, cảm giác thật không thoải mái tí nào.

Hiểu Lam sao lại giống y như Nghê Ngạo Lam thế chứ, đều không để ý hắn như vậy, quả nhiên, ý nghĩ của song bào thai thật là giống nhau, điều này làm cho hắn... thật xoắn xuyết mà!

Đúng, xoắn xuyết... Không chỉ xoắn xuyết với ý nghĩ của hai người họ, mà tính cách của cả hai cũng tương tự, khiến hắn đối với bọn họ không biết nên lựa chọn thế nào.

Lúc trước hắn thật vất vả mới tiếp thu bản thân có đoạn tay áo chi phích, cũng quyết định muốn giữ lấy Nghê Ngạo Lam, nhưng không ngờ rằng một ngày nào đó hắn lại tìm được Hiểu Lam, nàng là bảo bối mà hắn nhớ thương, hắn tất nhiên sẽ không buông tay.

Chết khát ba nghìn con sông cũng chỉ nguyện giữ lấy một gàu nước.

Hắn chỉ muốn yêu một người, hắn không muốn như phụ hoàng, tam cung lục viện, sủng ái hết phi tần này tới phi tần khác, tạo nên tình cảnh tranh giành tình nhân, hại mẫu phi mất đi, hắn tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó.

Một người là Nghê Ngạo Lam, một người là Nghê Hiểu Lam, hắn không cho là mình có thể ôm ấp đề huề, nhưng bắt hắn phải lựa chọn bản thân yêu thích ai nhất, hắn thật sự không cách nào đưa ra quyết định được!

Nghê Ngạo Lam, tài hoa tràn trề, mỗi một tư tưởng của y đều cùng hắn không mưu mà hợp, tại mọi thời khắc y đều vì hắn, vì triều đình mà suy nghĩ, hắn đối với y là yêu thích đồng thời cũng luyến tiếc.

Nghê Hiểu Lam, hồn nhiên trong trắng, là đoá hoa phù dung tinh khiết không nhiễm một hạt bụi, là bảo bối trong lòng hắn, là mối tình chớm nở lần đầu tiên của hắn, hắn muốn cưng chiều nàng, bảo hộ nàng cả đời.

Đôi mắt long lanh ánh nước như chú cún con đang mở thật to tròn xoe cười nhìn Nam Cung Lâm, chỉ thấy khóe môi hần khê nhếch lên, tiếp theo yên lặng như rơi vào trầm tư, Nghê Ngạo Lam không nhận được đầu quả tim mềm nhũn.

–Lừa huynh đó. Ta yêu thích Lâm ca ca nhiều hơn một chút.

Thấy tiểu mỹ nhân trêu đùa bản thân, Nam Cung Lâm giận dữ đứng dậy ôm nàng đặt năm sấp trên đùi mình, trầm giọng nói “Thật không ngoan, muội nói ta nên trừng phạt muội thế nào đây? Đánh đòn ư?”

Một cô nương bị đặt nằm sấp trên đùi nam tử đánh mông, tình cảnh này sao có thể chịu được chứ!

Lập tức, nàng nhanh nhẹn phóng từ trên chân của Nam Cung Lâm xuống, chạy thẳng ra cửa, nhưng không ngờ tới bởi vì động tác quá lớn khiến những tờ giấy trắng tinh trên bàn rơi xuống đất, chỉ còn sót lại một tờ dưới cùng trên bàn.

Trên mặt giấy là nét chữ cứng cáp với dòng tiêu đề to và bắt mắt “Phân phối quân lực ở Đế đô”, tờ giấy này hẳn không thể quen thuộc hơn được nữa, bởi vì nó do chính hắn viết ra, mấy ngày trước mới vừa giao cho Nghê Ngạo Lam.

Theo lý mà nói những món đồ của nam nhân thì sẽ không thể xuất hiện ở trong khuê phòng của nữ nhi được, huống hồ chỉ đây lại là văn kiện cơ mật, Nghê Ngạo Lam sao lại cho Nghê Hiểu Lam xem?

Coi như là trong lúc vô tình đánh rơi, cũng không thể đặc biệt đặt ở cuối chồng giấy được, mà trang giấy hầu như bằng phẳng không một nếp gấp, có thể thấy được không phải ngày đầu nó được đặt ở đây.

Vô cùng kỳ lạ!

Nam Cung Lâm không dấu vết nhặt tờ giấy kia lên, đặt trở lại trên bàn, rồi ưu nhã đi đến cửa phòng, về mặt lưỡi biếng, nửa dựa vào cạnh cửa, cười khê nhìn về phía người đang trốn vào trong vườn, “Hiểu Lam, chạy trốn hữu dụng ư? Muốn trở về phòng muội phải đi qua ta đó nha.”

Lắc đầu một cái, Nghê Ngạo Lam vẫn đứng yên tại chỗ.

“Lại đây, cho ta ôm một cái nào.” Ẩn sâu trong con người đen mang theo một tia tình dục, hắn nhìn về phía tiểu mỹ nhân ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Những ngày qua, Nam Cung Lâm vẫn làm một người chính nhân quân tử, chưa từng làm ra hành vi vượt quá quy cũ với Nghê Hiểu Lam, mà vừa nãy ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực khiến khát vọng từ đáy lòng thoát ra, hắn rất muốn cùng nàng thân thiết.

Không muốn nhẫn nại thêm nữa, hắn rõ ràng trực tiếp nói ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghê Ngạo Lam hồng rực, nàng mở to đôi mắt hoảng sợ lại vô tội, trong lòng thầm nghĩ, Hoàng thượng huynh có thể không biết xấu hổ hơn nữa à, nào có ai nói với khuê nữ chưa gả những lời như vậy kia chứ!

Thấy bộ dáng của tiểu bảo bối không biết làm sao, Nam Cung Lâm cũng không cưỡng bách, cũng không xuất kích, chỉ thản nhiên nói “Bảo bối, muội không phải yêu thích ta sao? Yêu thích, liền đến đây đi.”

A... Nam nhân này còn biết giảng sẵn bẫy, chờ nàng tự mình sập bẫy đây mà! Tiểu nhân! Hừ!

Thầm nói xấu hắn trong lòng, Nghê Ngạo Lam kì kèo chậm chạp bước lại, khi nàng còn cách hắn chừng năm bước chân đã bị hắn vươn tay kéo vào lòng, cánh tay cường tráng mạnh mẽ vòng ôm chặt lấy nàng, tiếp theo khí tức nam nhân mãnh liệt kéo tới, miệng nhỏ liền bị hắn phủ lên.

Môi lưỡi gặm mút bờ môi mê người của nàng, thâm nhập vào trong miệng nàng, quần lấy phần lưỡi thơm tho của nàng, mỹ vị tuyệt vời này giống như đúc giắc mộng xuân kia, khiến Nam Cung Lâm không nhận được kéo dài nụ hôn.

Thân thể một khi đã quen thuộc với một thân thể khác thì sẽ tự nhiên nảy sinh ra phản ứng.

Nghê Ngạo Lam theo bản năng vòng tay ôm cổ hắn, phần lưỡi cuốn lấy lưỡi hắn, khiêu khích các dây thần kinh của hắn, khê cắn lên hai bờ môi hắn, nàng yêu thích vô cùng việc thân thiết với hắn như vậy.

Đối với phản ứng nhiệt tình của tiểu mỹ nhân, Nam Cung Lâm cảm giác thật kinh ngạc, theo lý mà nói Nghệ Hiểu Lam đơn thuần như tờ giấy, sao có thể có kỹ thuật hôn thuần thực như vậy, hơn nữa cách nàng hôn hắn so với Nghệ Ngạo Lam hôn hắn hoàn toàn giống nhau.

Huynh muội song sinh sao có thể ngay cả cử chỉ thân mật cũng đều giống nhau như đúc như vậy chứ?

Nam Cung Lâm trực giác được không thể nào. Huynh muội song sinh tuy rằng có rất nhiều điểm giống nhau, ví như bề ngoài, thói quen, phương thức sống, nhưng không thể hoàn toàn giống y đúc trăm phần trăm như thế!

Hôm nay là lần thứ hai hắn cảm thấy hai huynh muội bọn họ có điểm kỳ lạ, hắn cho rằng có một bí mật nào đó mà hắn không biết.

35. Chương 35: Manh Mối

Hôm sau.

Nam Cung Lâm vẫn như thường lệ giờ Thân xuất hiện ở Nghệ phủ, Mạnh Như Diên dẫn hắn tiến vào khuê phòng nữ nhi.

“Hiểu Lam không có ở nhà sao?” Hắn ngồi xuống ghế, tay bưng chén sứ, thưởng thức trà hoa quế thơm mát.

“Hôm nay nàng đi chùa miếu dâng hương, có thể do khách hành hương nhiều, nên trở về hơi muộn, xin Hoàng thượng đợi một lát.” Mạnh Như Diên mỉm cười trả lời, nhưng trong lòng thì lại lo lắng không yên, theo lý mà nói, nữ nhi lúc này đáng lý đã hồi phủ tiếp đón đế vương rồi, sao tới giờ vẫn không thấy con bé đâu?

Hắn ôn nhã khoát tay, nói “Như vậy à, ở đây có Kim Phúc rồi, không cần Nghệ phu nhân ở đây tiếp đãi ta đâu.” Nam Cung Lâm lấy một miếng bánh phù dung, mùi vị thanh nhã thơm ngát, cùng với hương vị trên người đôi huynh muội song sinh Nghệ gia giống y hệt nhau.

Chờ Mạnh Như Diên lui ra, hắn mới đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn sách, ngón tay thon dài trắng nõn lật len từng tờ giấy, quả nhiên tờ “Phân phối quân lực ở Đê đỏ” được đặt ở vị trí cuối cùng.

Hắn buông tay, chậm rãi bước vào bên trong phòng ngủ, cẩn thận tỉ mỉ quan sát một vòng các vật phẩm bài trí trong phòng. Mấy ngày qua tuy cùng bảo bối ở chung một chỗ, nhưng hắn vẫn chưa có cơ hội quan sát phòng nàng.

Đi đến trước bàn trang điểm, Nam Cung Lâm cho rằng sẽ nhìn thấy rất nhiều hộp son trang điểm và đồ trang sức, nhưng không có, trên bàn chỉ đặt một chiếc bình nhỏ màu đen, mà chiếc bình này kiểu dáng đặc biệt, không phải đồ sứ, cũng không phải đồ sắt, nhưng cũng do một loại khoáng vật tạo thành.

Hắn duỗi tay cầm chiếc bình, mở ra, con người đen củi xuống, nhìn thấy bên trong là một loại cao vàng như nghệ, màu sắc này... thật giống như đã thấy qua ở đâu đó, dường như... dường như... màu da của Nghệ Ngạo Lam...

“Kim Phúc.”

“Có nô tài.”

“Người hãy ghi nhớ kiểu dáng, màu sắc, chất liệu, và loại thuốc cao bên trong cho trẫm, sau đó điều tra xem vật này từ đâu mà có.”

Nam Cung Lâm nghi ngờ, thiếu nữ ngay cả một hộp son cũng không có, chỉ có một bình cao màu vàng này, vật này xem ra không giống như thứ có thể làm người ta trở nên đẹp hơn, mà ngược lại giúp che giấu diện mạo, biến người trở nên xấu đi.

Tỉ mỉ quan sát chiếc bình đen, sau khi ngửi qua mùi vị bên trong, Kim Phúc để chiếc bình lại như vị trí ban đầu.

Làm thái giám bên cạnh Thiên tử không phải là việc dễ, ngoại trừ đầu óc khôn khéo ra, ánh mắt còn phải sắc bén hơn người, khứu giác cũng nhạy cảm đến cực điểm, như vậy mới có thể chăm nom sinh hoạt hàng ngày của Thiên tử.

“Nô tài sẽ lập tức đi điều tra và nhanh chóng báo lại kết quả cho Hoàng thượng.” Kim Phúc suy nghĩ, ước chừng xem sẽ bắt đầu điều tra từ đâu, đoán rằng chắc sẽ không mất bao nhiêu thời gian.

Nửa khắc sau, Nghê Ngạo Lam mới cuống quýt chạy từ bên ngoài vào Hương các, nếu không phải thượng thư Thái Phủ Tự quần quýt lấy nàng hỏi vài vấn đề, nàng sẽ không về trễ như vậy.

Nàng lập lại lý do Mạnh Như Diên đã nói một lần, lại làm nũng với Nam Cung Lâm, vốn sợ hắn chờ lâu mà tức giận, lại không nghĩ rằng hắn không hỏi cũng không nói cái gì, còn nói đi chùa miếu dâng hương cầu phúc là việc nên làm.

Nàng cảm giác có chút gì đó kỳ quái, nhưng sau khi nói chuyện với hắn, ý nghĩ đó đã bị nàng ném ra sau đầu mất rồi.

Ánh mặt trời hơi nghiêng chiếu vào Ngự thư phòng, một tay hắn đang chống lên má ngọc điểm lệ, sóng mắt đen như mực long lanh khẽ lay chuyển, bên môi dâng lên ý cười nhạt, một nửa mái tóc được buộc bởi một sợi dây lụa màu vàng, phần còn lại tản trên y phục màu men sứ trắng như tuyết, nhưng biến mây sóng gợn huyền ảo mà xinh đẹp.

Kim Phúc tiếng vào trong phòng, cung kính dâng lên trà sâm thượng hạng, quét mắt nhìn cuốn Sơn Hải Kinh trong tay chủ nhân, dường như hắn có chuyện cần bẩm báo, nhưng vừa định mở miệng nói ra thì đã khép lại.

“Nói đi.”

Không cần nhìn Kim Phúc Nam Cung Lâm cũng biết hắn có chuyện cần bẩm báo.

“Hoàng thượng, chuyện hôm qua người phân phó, nô tài đã điều tra xong, vật kia gọi là cao vàng nghệ, tục xưng Yểm Sắc cao, ở Đế đô chỉ có một tiệm bán vật này, tiệm này chuyên bán đặc biệt đồ hóa trang cho đoàn kịch, những đào kép thường cần những vật phẩm đặc biệt, loại cao vàng nghệ này là dành cho người diễn vai xấu dùng.” Kim Phúc nói xong, liền đặt một chiếc bình đen lên mặt bàn.

Vươn tay cầm lấy, Nam Cung Lâm trầm mặc quan sát. Cho đào kép dùng? Hắn chưa từng nghe nói Nghê Hiểu Lam thích hí khúc, hay xem diễn tuồng, vậy vật phẩm chuyên dùng trong đoàn kịch sao lại xuất hiện trong khuê phòng của nàng?

“Có hỏi chủ tiệm người nào trong Nghê phủ mua không?”

“Có, chủ tiệm nói cao vàng nghệ này bôi lên da sẽ có màu vàng như nghệ, làn da khô đi và sần màu lại, mỗi đầu tháng gã sai vặt ở Nghê phủ sẽ cố định đến mua một bình, nhưng tháng này mua những hai bình, hắn còn bối rối mà cố ý hỏi gã sai vặt sao lại mua nhiều hơn mọi lần, gã sai vặt chỉ nói, Nghê thiếu gia giao phó mua dùng.”

“Kim Phúc, tìm một cung nữ không son phấn tới đây.” Con người đen của Nam Cung Lâm híp lại, một ý nghĩ điên cuồng đang hình thành trong đầu hắn.

Chốc lát sau, Kim Phúc dẫn một cung nữ đến.

Thả quyển Sơn Hải Kinh trong tay xuống, Nam Cung Lâm nhìn chằm chằm hai người, phân phó “Kim Phúc, bôi cao vàng nghệ này lên nửa bên mặt của nàng cho trầm nhìn một cái.”

Kim Phúc lập tức tay chân lạnh lẽo bôi thuốc cao lên nửa bên mặt phần nộn trong trẻo của cung nữ kia, chỉ thấy màu da vốn trắng nõn ban đầu nay liền trở nên lờ mờ vàng như nghệ, màu da khô lại tối sạm đi, so với nửa bên mặt kia khác biệt một trời một vực. Sau khi bôi xong, hắn vô cùng kinh ngạc nhìn chủ nhân “Chuyện này... chuyện này... không phải là...”, nửa câu sau của hắn đã bị chủ nhân dùng ánh mắt ngăn lại.

“Được rồi, người lui xuống đi.” Nam Cung Lâm phất tay một cái, dường như đã chắc chắn Nghe Ngạo Lam chính là Nghe Hiểu Lam.

Nghe Ngạo Lam chưa bao giờ để hần cởi xiêm y của nàng, chỉ cần hần cứng rắn ép buộc, nàng liền hoảng loạn khóc lóc, sau đó hần không thể tàn nhẫn tiếp tục ra tay nữa, nên mọi chuyện vẫn dừng lại ở bước đó.

Sau khi khép lại cửa Ngự thư phòng, Kim Phúc nhanh chóng trở lại bên cạnh chủ nhân mở miệng nói tiếp: “Hoàng thượng, đây không phải là bộ dáng của Nghê thừa tướng hay sao?”

“Ừ.” Đầu ngón tay hồng nhạt của Nam Cung Lâm gõ nhẹ trên mặt bàn, “Thứ này làm sao để tan mất?”

“Chủ tiệm nói chỉ cần tiếp xúc với nước ấm thì thuốc cao sẽ bị trôi mất, trả lại màu da vốn có ban đầu.” Kim Phúc không ngừng liếc nhìn chiếc bình đen kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đế vương xinh đẹp hơi giương lên khóe môi, khẽ mỉm cười hai chữ “Rất tốt!”

Ách... Sống lưng Kim Phúc chạy qua một cảm giác ớn lạnh, cảm giác như đã rất lâu rồi hần không bị cái lạnh bao phủ, gần đây tâm tình của chủ nhân như xuân về hoa nở, nào biết... chắc chắn... xem ra mỡ thừa tướng phải tự cầu phúc rồi.

Vận Xương hiên

Ách chu! (Át xì)

Nghe Ngạo Lam vội vã che miệng nhỏ, một cảm giác ngứa ngứa nhột nhột dâng lên trong bụng, dường như... có người đang đánh chủ ý gì đó?!

Gần đây nàng bận bịu đến không kịp thở, công vụ trong triều cộng thêm việc phục vụ Hoàng thượng đã khiến nàng vô cùng bận rộn, hiện tại còn sắm vai một người diễn hai vai, chạy qua chạy lại, quả là sắp một chết nàng rồi.

Lúc này, Tiểu Duệ Tử đến vào bẩm báo, “Thừa tướng, Kim Phúc công công vừa tới truyền lời, nói là Hoàng thượng hôm nay không đi Nghê phủ, nửa canh giờ sau muốn dẫn ngài tới hồ nước nóng thả lỏng người.”

Hồ nước nóng?!

Đó là hồ nóng lạnh ở bên trái Dưỡng Tâm điện, một bên là dòng nước ấm áp, một bên là dòng nước lạnh lẽo.

Tại sao lại muốn dẫn nàng đến hồ nước nóng?

36. Chương 36: Kê Hở

Hồ nước nóng đối với nàng mà nói là một nơi cực kỳ nguy hiểm, thứ nhất, nàng không thể cởi quần áo, thứ hai, nếu như nàng xuống nước thì cao vàng nghệ sẽ bị nước nóng hòa tan, không che giấu được hình dạng thực sự của nàng nữa.

Nhưng ý chỉ của Thánh thượng, Nghe Ngạo Lam không thể nào từ chối, chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó.

Lẽ nào... Hoàng thượng đã hoài nghi thân phận của nàng rồi sao? Nhưng mấy ngày nay ở chung, hần đều nghe theo lời nàng nói, cũng không đề cập tới việc muốn đồng thời gặp mặt Nghe Ngạo Lam và Nghe Hiểu Lam, xác suất bị phát hiện không lớn lắm.

Mang theo dấu chấm hỏi to đùng trong đầu, nàng đi tới hồ nước nóng, Kim Phúc và Tiểu Duệ Tử đứng lại bên ngoài canh cửa, chỉ một mình nàng tiến vào trong.

Khói trắng lượn lờ như tơ lụa mỏng mờ ảo, xanh tươi che lấp màn trời, từng tia sáng xuyên qua khe hở lọt vào bên trong tấm tơ lụa ấy, nhưng không có vẻ oi bức, trái lại còn cảm giác mát mẻ thoải mái.

Hồ nước nóng này vốn là một hồ tắm lộ thiên, nhưng tân hoàng không thích phong cách đơn giản như vậy, một chút điểm tâm nhấn cũng không có, liền cho trồng thêm những cây tán rộng, xung quanh cành lá xum xuê san sát, so với trước kia đã bớt trống trải hơn rất nhiều.

Nghê Ngạo Lam bước đến bên cạnh ao, liền trông thấy tuyệt sắc Thiên tử đang ngồi dựa vào cạnh ao, nửa người dưới ngâm dưới hồ nước nóng, một cung nữ đang kính cẩn quỳ một chân, xoa nắn bờ vai của hắn.

Đầu quả tim run lên, nàng đột nhiên rất muốn hất bay hai bàn tay đang ở trên vai thiếu niên, sau khi vỗ vỗ hai gò má, nàng đến gần, thỉnh an Hoàng thượng.

Nhưng mà, hắn cái gì cũng không nói, chỉ khẽ đáp một tiếng, miệng phát ra vài tiếng rên rỉ lười biếng, trêu chọc cung nữ đỡ ửng cả mặt, cảnh tượng này nàng đều trông thấy rõ ràng.

“Hoàng thượng, để vi thần giúp người xoa bóp.” Nghê Ngạo Lam không chịu đựng được vị chua bốc lên trong ngực. Kỳ thực, trên lý trí nàng rất rõ ràng mình không nên để tâm tình buồn bực này chi phối, nhưng về tình cảm thì vẫn luôn nhắc nhở nàng, nam nhân này là của nàng.

Nam Cung Lân nghe vậy, liền vẫy lui cung nữ để Nghê Ngạo Lam bắt tay tiếp tục xoa bóp bắp thịt của hắn.

“Ái khanh, trăm muốn tìm khanh và Hiểu Lam cùng dùng bữa, muốn xem huynh muội song sinh hai người lớn lên giống nhau thế nào.” Hắn nhắm mắt, cảm thụ bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đang xoa nắn trên da thịt của hắn.

Trước đây hắn đã cảm thấy vóc người và bàn tay của Nghê Ngạo Lam đều đặc biệt nhỏ, còn nghĩ đó là do thiếu niên vẫn chưa phát dục xong, nhưng không ngờ nàng lại là thân nữ nhi.

“Không được... A a... Ý của vi thần là, Hoàng thượng đều gặp hai huynh muội chúng thần, sao còn muốn cùng nhau gặp mặt nữa chứ?” Nghê Ngạo Lam có chút cứng nhắc trả lời.

Đế vương nói như vậy với nàng đơn giản chỉ là một thử thách, trong thời gian ngắn nàng đi nơi nào tìm một người giống y hệt nàng, hoặc là tìm một người dịch dung thành Hiểu Lam chứ, nguy hiểm quá lớn, chỉ sợ ý một chút, sẽ bị hoạn nghi ngay lập tức.

“Nói cũng đúng.” Nam Cung Lân cười khẽ, “Ái khanh, lần trước trăm đưa khanh ‘bản đồ phân bố quân lực Đế đô’, trăm muốn sửa lại vài chỗ, lát nữa khanh hãy đưa lại cho trăm xem.”

Nghe thấy Hoàng thượng không tiếp tục đề cập tới chuyện hai huynh muội bọn họ nữa, Nghê Ngạo Lam mới buông xuống căng thẳng trong lòng, khàn giọng mở miệng: “Bẩm Hoàng thượng, bản đồ kia vi thần đã đem về để trong phòng ngủ tại Nghê phủ rồi.”

“Sao lại cất ở Nghê phủ? Trăm cho rằng khanh phải để ở Văn Xương hiên chứ.”

“Vi thần muốn trước khi ngủ sẽ nghiên cứu một số vấn đề, nên đem về phủ, nhưng đã quên mang trả lại.”

Nghê Ngạo Lam cắn cắn môi, nàng bận bịu nên đã quên mất chuyện này, cũng đã khá lâu rồi, chẳng trách Hoàng thượng truy hỏi, xem ra ngày mai phải đưa lại cho hắn thôi.

Nàng hoàn toàn không phát giác kẻ hở trong lời nói của mình đã bị Thiên tử Đại Cảnh quốc nghe được rõ ràng ràng.

Lời nói này tương đương với thừa nhận phòng của Nghê Ngạo Lam và Nghê Hiểu Lam là cùng một phòng. Dù có là huynh muội thân thiết đến thế nào, cũng không có khả năng lớn như vậy rồi mà hai người vẫn ngủ chung một phòng, mà ở Nghê phủ thì càng không thể, lấy tư tưởng của Nghê Chính Quân, nam nữ là có khác biệt.

“Không sao.” Nam Cung Lân xoay người, cười nhìn Nghê Ngạo Lam, nói tiếp: “Ái khanh cũng xuống đây nào, cùng trăm hưởng thụ hồ nước nóng này.”

Nhìn gò má trắng nõn của đế vương vì ngâm nước nóng mà trở nên ửng hồng, mái tóc đen dài xoa tung tắn ra trong làn nước trong suốt, giọt nước đọng lại trên từng cơ bắp mạnh mẽ rồi lăn dài xuống dưới, hấp dẫn khiến người xem không kìm được muốn chạm vào.

Nàng sững sốt một chút, không được tự nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác, con người khề cúi xuống, đáp lại “Hoàng thượng, giữa hè khô nóng, vì thần sợ ngâm nước nóng sẽ bị ngất mất.”

“Vậy ngâm hồ nước bên kia thì sao? Sẽ giải nhiệt thư giãn rất tốt.”

“Không... không cần, vì thần vẫn nên chờ ở bên cạnh hồ thì hơn.”

“Lê nào ái khanh thẹn thùng? Cũng là thân nam tử, có gì mà ngượng ngùng chứ, khanh yên tâm là cõi y phục xuống nước, trẫm cũng sẽ không ăn khanh đâu.” Nam Cung Luân gổi hai má lên cánh tay, nằm nhôai người trên nền gạch bên bờ hồ, ngược mắt nhìn về phía nàng.

Hừ, sẽ không ăn nàng, nhưng sẽ gặm nàng đó. Nghê Ngạo Lam nói thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói “Tạ Hoàng thượng lo lắng, vì thần chẳng qua là cảm thấy phiền phức thôi.”

Nam Cung Luân trầm mặc giây lát, hai cánh môi đã ứng hồng lại mở ra “Ái khanh, khanh không có chuyện gì muốn nói với trẫm hay sao?”

Lần này thật sự đã dọa Nghê Ngạo Lam hoảng hốt.

Con người đen sắc bén như dao nhìn chăm chăm vào nàng, hầu như muốn xé toạt nàng ra, lột đi vỏ ngoài, nàng cố gắng cưỡng chế nhịp tim đang đập thình thịch của mình, “Hoàng thượng sao lại hỏi như vậy? Vì thần không có bất kỳ chuyện gì giấu giếm người.”

Tốt lắm! Hắn vốn định cho nàng cơ hội thú nhận, nhưng nàng vẫn cứ mạnh miệng không chịu thừa nhận.

Tại sao lại muốn gạt hắn? Hắn không hiểu, nghĩ tới đau cả đầu cũng không hiểu.

Rõ ràng nàng yêu thích hắn, giữa bọn họ đã làm qua vô số cử chỉ thân mật, nhưng nàng lại có thể tiêu sái xoay người, không thèm để ý hắn, trong lòng nàng rốt cuộc có hắn hay không?

Đáy mắt mang theo tia tức giận, Nam Cung Luân khề nhếch môi, yêu cầu “Trẫm muốn đứng lên, ái khanh hãy tới đây đỡ trẫm.”

Bị nhìn đến sống lưng lạnh toát Nghê Ngạo Lam thầm vui mừng vì có thể tránh được một kiếp, không chút suy nghĩ liền đưa tay nắm lấy bàn tay của Đế vương, trên tay truyền đến một lực kéo, không tới một giây nàng đã rơi vào trong dòng nước ấm áp.

“A... khụ khụ...” Nàng nổi lên mặt nước, đối diện với Thiên tử mỹ lệ, vẻ mặt hắn vẫn rất thản nhiên, một chút hoang mang đều không có, hắn chậm rãi nói “Ái khanh, vừa rồi trẫm dùng sức hơi quá, khanh té có sao hay không?”

Hắn là cố ý?!

Một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân vọt lên, Nghê Ngạo Lam hết mở lại khép miệng, không biết nên nói cái gì, bởi vì nàng rất xác định bản thân mình lúc này đã không còn chỗ trốn rồi.

“Sao không nói lời nào? Khanh không phải Hiểu Lam, không phải người cầm đũa chứ? Có điều nếu khanh muốn làm Hiểu Lam, trẫm cũng không ngại chơi với khanh đâu.”

“Hoàng thượng... Ngài nói gì vì thần không hiểu, vì thần che giấu dung mạo cũng vì sợ trêu hoa ghẹo nguyệt, ngài nghĩ xem nếu vì thần giống y đúc Hiểu Lam lại không che giấu gì, vậy chẳng phải sẽ trêu chọc mấy kẻ phong lưu tới quấy rối hay sao?” Nghê Ngạo Lam quyết định giả ngu đến cùng, những lời này nàng đã sớm nghĩ ra, lúc này vừa vắn có thể dùng nó làm cái cớ.

“Không hiểu? Trẫm muốn khanh cởi giày cho trẫm xem chân phải của khanh thế nào?” Nam Cung Luân nheo lại đôi mắt đen, tức giận vì nàng vẫn cứng đầu không chịu thừa nhận, lúc này vẫn còn muốn phủi sạch tất cả, cho nên phải hạ một liều thuốc mạnh hơn mới được.

Nghê Ngạo Lam lắc đầu, khuôn hoảng lùi về phía sau.

Hồng ắn...

Như vậy chính là thừa nhận bản thân là Nghê Hiểu Lam, nàng từng nói với hắn ấn ký này chỉ có muội muội mới có, ca ca không có, thực sự là ngu ngốc mà, lúc trước đáng lẽ không nên nói như thế.

“Ái khanh, trầm nên gọi khanh là Nghê Ngạo Lam hay là Nghê Hiểu Lam đây?” Nam Cung Lâm cười hỏi, lại như con sư tử tao nhã kiêu ngạo từng bước áp sát thỏ trắng nhỏ kinh hãi nhu nhược.

37. Chương 37: Không Bỏ Qua

Cái miệng nhỏ của Nghê Ngạo Lam khép mở, đầu óc hỗn loạn từng bừng, chẳng biết nên ứng phó với đề vương hết sức khí phách trước mắt thế nào.

Giấy không thể gói được lửa.

Nhưng buổi tối gần đây, nàng đều nghĩ, nếu có một ngày Thiên tử trẻ tuổi vạch trần bộ mặt thật của nàng, nữ giả nam trang, một người đóng hai vai, thì phải làm sao? Phải làm sao đây?

Nghĩ không ra kết quả, ngay cả tình huống có thể có nàng cũng đoán không ra.

Nhưng mà, nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt cho lúc đối mặt đã nghênh đón chuyện hôm nay, hiện thực luôn luôn tàn nhẫn khiến người ta trở tay không kịp.

“Hoàng... Hoàng... thượng...” Giọng nàng run đến mức như lá rụng trong gió.

Hiện giờ cách duy nhất nàng nghĩ tới chính là trốn, ngay sau đó bàn tay nàng dùng sức vét nước hắt một cái, rồi xoay người gắng sức di chuyển đến thành hồ.

Bất ngờ bị vẩy nước lên mặt, nhất thời tầm mắt mờ hồ, khiến tốc độ của Nam Cung Lâm chậm lại, nhưng, hẳn là người thế nào?

Đường đường là Hoàng thượng Đại Cảnh quốc, văn võ song toàn, đại nội cao thủ không ai có thể địch nổi, ngay cả võ lâm minh chủ hiện nay đã rút khỏi giang hồ, cũng là sự phụ của hắn, đều than thở không bằng thiếu niên anh hùng.

Đối với chút tài mọn của Nghê Ngạo Lam, hắn căn bản không để vào mắt.

Khê động nội lực, trong nháy mắt hắn nhảy ra khỏi mặt nước, leo lên thành hồ, vung một chưởng về phía người đang nhắm cánh cửa chạy trốn, kích động đến mức gỗ cũi xung quanh phát ra tiếng lộp cộp vang dội, kèm theo tiếng hét chói tai.

Tập âm lớn thế, tùy tùng đứng bên ngoài cũng nghe được.

Tiểu Duệ Tử khiếp sợ kéo ống tay áo của Kim Phúc, “Công công, bên trong xảy ra chuyện gì vậy? Chúng ta có nên vào đó xem không?”

“Xem cái gì mà xem! Hoàng thượng đã thông báo nếu không được ngài cho phép, không ai có thể tự tiện xông vào, người ngại cái đầu không đủ kiên cố hả?” Kim Phúc trừng Tiểu Duệ Tử, ngón tay gõ lên đầu tiểu thái giám này một cái, làm đối phương co rụt, vội vàng lắc đầu.

“Tiểu Duệ Tử, phải học mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, đừng động tí liên hoảng hốt vậy, bằng không có mười cái đầu cũng không đủ cho ngươi dùng.” Kim Phúc lại bổ sung một câu, làm như không có chuyện gì tiếp tục canh giữ.

Tuy hắn không rõ bên trong xảy ra chuyện gì lắm, nhưng có biết một ít.

Xem ra Nghê thừa tướng thật sự chọc Hoàng thượng nổi giận rồi, làm Hoàng thượng nổi giận, chắc sẽ không thấy máu đầu, dù sao đây là người Hoàng thượng nhớ nhưng khắc khoải mà.

Nghê Ngạo Lam hoàn toàn sững sốt tại chỗ, hai chân nhũn ra, ngã ngồi trên nền gạch gốm lạnh lẽo.

Áo bào trên người quần ngực trong nháy mắt bị xé tan tành từng miếng vải vụn, lúc này thân thể mềm mại của nàng hoàn toàn trần trụi, làm gì cũng không che đậy được.

Thế này sao nàng có thể rời khỏi cam lộ trì đây?

Mặc kệ ra sao, nàng nhất định chạy không thoát, tựa như một con dê con bị vây trong chuồng, trốn không khỏi sự săn bắn của thú vương.

“Sao không chạy? Hừm? Lúc này ái khanh làm người nào? Nghe Ngạo Lam? Hay Hiểu Lam?” Nam Cung Lâm đứng trước mặt cách nàng một thước, nhìn nàng từ cao.

Hai tay bao bọc bộ ngực sữa, cũng không che giấu nỗi sợ đầy dả và nở nang, rãnh giữa hai bầu ngực rất sâu, hai chân khép lại mơ hồ lộ ra nơi riêng tư bóng loáng, từng sợi tóc đen của nàng rơi xuống, làm tôn thêm vẻ dịu dàng động lòng người cho khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nghe Ngạo Lam cuống quýt lắc đầu, đôi mắt to ngập nước, “Hoàng... thượng... Hoàng thượng bỏ qua cho... vì thần được không?”

“Bỏ qua cho khanh? Lần này tất nhiên trẫm sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Nam Cung Lâm khẽ nhếch môi cười, giống như một đóa mạn đà la trắng hồng giữa gió xuân, dịu dàng, tà mị.

Nghe thế, Nghe Ngạo Lam sợ đến mức xoay người lại muốn trốn ra sau, bây giờ nàng chưa có dũng khí đối mặt với con sư tử nổi giận đùng đùng, Thiên tử kiêu ngạo không dễ chọc đấy!

Nam Cung Lâm nhanh chóng cất bước về phía trước, phủ phục người lên thân thể nhỏ nhắn của nàng, lồng ngực rắn chắc dán vào sống lưng như ngọc, nhất thời khiến nàng cứng đờ, chẳng dám nhúc nhích.

“Hóa ra ái khanh muốn như vậy, trẫm theo ý khanh.” Hơi thở như hoa lan của hắn ghé sát gò má nàng, tiếp đó mở miệng mút gáy nàng, bàn tay to thì lần mò vào giữa hai chân, vè tiểu hạch nhạy cảm, véo một cái.

“Á ưm... Hoàng thượng...” Nơi riêng tư chợt vọt tới một trận tê dại, nàng yếu kiêu rên rỉ, toàn thân mềm nhũn vô lực.

“Sao thế? Ái khanh kêu dâm đẳng vậy, là muốn hừm?” Lúc này lửa giận và dục hỏa của Nam Cung Lâm hòa vào nhau, lòng bàn tay càng ra sức thêm mấy phần xoa mằm thịt cao vút, làm nàng run rẩy liên tục, ngay cả từ ngữ cũng không nói nên lời.

Chơi đùa không bao lâu, miệng huyết của tiểu mỹ nhân tuôn ra một ít mật dịch, nhuộm lòng bàn tay hắn, khiến côn thịt to lớn giữa hai chân càng vênh cao thêm mấy lần, đôi mi thanh tú của hắn nhướng lên, tiếp đó ngón tay dài luồn vào tiểu huyết.

Không có trở ngại?!

Thân thể nhỏ nhắn yếu kiêu này đã từng mây mưa vu sơn, vui vẻ một phen rồi!

Cơn ghen tuông giống như thêm dầu vào lửa, lập tức xuất hiện biển lửa hừng hực, cháy sạch toàn bộ lý trí của Nam Cung Lâm, động thủ tách hai phiến thịt hồng ra, côn thịt to lớn không chút lưu tình chen lách, đâm vào giữa tiểu huyết.

“Ưm... á...” Nghe Ngạo Lam cao giọng thét một tiếng, nơi riêng tư không đủ ướt át, chỉ cảm thấy nam căn tựa như chày sắt xé mại thịt non, nóng bỏng lấp đầy tiểu huyết.

Sự xâm lược mang theo chút ý lạnh khiến nàng nghĩ tới cơn đau ác liệt lúc phá thân, liền hốt hoảng bò tới trước, muốn trì hoãn cảm giác ấy.

Nam Cung Lâm khẽ cười, “Ôi chào, ái khanh mê người thật.” Hắn cho nàng bò đi, đợi côn thịt to lớn tách khỏi lỗ nhỏ căng mọng kia, lại một bước đuổi theo, mạnh mẽ cắm vào, rốt cuộc làm thân thể nàng run rẩy liên tục.

Chỉ bò như thế không bao xa, nhưng Nghe Ngạo Lam lại mệt đến thở hổn hển.

“Sao không trốn nữa? Trốn nữa đi, trẫm chưa chơi tận hứng mà.” Nam Cung Lâm cần bờ vai trắng như tuyết của nàng, bàn tay to nắm lấy cổ hông của nàng, gậy thịt rút khỏi miệng huyết lại mạnh mẽ cắm vào, động tác không nhanh nhưng gọn gàng sạch sẽ, hưởng thụ khoái cảm thịt mềm trong nhát mắt bao bọc lấy côn thịt.

“Hoàng thượng... á... Hoàng thượng... a ưm... nhẹ chút...” Nghe Ngạo Lam nghiêng khuôn mặt đầm đìa đáng yêu nhìn Thiên tử đang lửa giận ngập trời, giữa chân mày toát ra vẻ quý khí và hung ác, con ngươi đen như

mực lóe lên sự lạnh lùng và u quang, phối với dung nhan tuyệt trần, tựa như hoa mẫu đơn lộng lẫy đỏ thắm nhất sáng quắc nở rộ.

Tiểu mỹ nhân càng kêu nhẹ chút, càng kích thích thú tính của hắc, bèn thích nhìn nàng bị hắc đùa đến hồng mắt, lý trí hoàn toàn cháy sạch, bị hắc nắm mũi dắt đi.

Côn thịt to tướng thêm vài phần, cắn kín thịt huyết, giống như đóng từng chiếc cọc vào cơ thể nàng, chỉ mong làm nàng hồng, xem nàng còn dám đùa bỡn hắc không.

“Ái khanh, khanh là tiểu bịp bợm, đùa bỡn trăm xoay vòng vòng, chơi vui lắm nhỉ?” Nam Cung Lâm tìm chặt cái eo nhỏ nhắn của nàng, tăng nhanh tốc độ cắm vào dâm huyết mềm mại non nớt, toàn bộ nam căn vùi vào con đường chật hẹp, túi ngọc đánh vào cửa huyết nàng.

Pạch Pạch! Pạch Pạch! Pạch Pạch! Pạch Pạch!

Nghê Ngạo Lam bị hắc làm đến choán váng, “Ừm... Hoàng thượng... a... ừm a...” bàn tay nhỏ vô thức muốn tóm chặt lấy thứ gì đó, nhưng trên nền gạch sáng bóng sạch sẽ chẳng có gì cả, nàng chỉ có thể vỗ mặt đất.

38. Chương 38: Tồn Tại

Nụ cười tà tứ xuất hiện trên khuôn mặt nhuốm đầy xuân sắc, Nam Cung Lâm cúi người nắm hai cánh tay nhỏ bé của nàng kéo về phía sau, nằm đè lên lưng nàng, khiến cho đôi mắt phần nhũ của nàng ma sát với mặt đất, còn mông thì nhếch lên cao hơn, để hắc dễ dàng chen vào đến tận cùng.

“A... không... ừm hức...” Thiếu nữ bị đụng phải yêu kiều rên rỉ, đã quên đề thấp âm lượng, thê là, trong hồ nước nóng truyền ra từng trận tiếng kêu khàn khàn mềm mại dâm dăng.

Từng sợi tóc dài tản ra dán lên da thịt trắng nõn của nàng, trắng và đen kết hợp làm toát ra một cảm giác yếu đuối mỹ lệ, càng khiến người ta muốn hưng hăng bữa bãi mà tàn phá đóa hoa tuyệt diễm này.

“Ái khanh sao lại nói không, tiểu huyết rõ ràng xoắn lấy trâm chặt chẽ thế này, ước gì trâm càng hưng hăng muốn khanh không phải hay sao?” Hắc một tay áp chế cánh tay đang vung loạn của nàng, một tay kiểm lại eo nàng, côn thịt dùng sức đâm về phía trước hai cái, quy đầu cọ sát lấy cổ tử cung.

Nghê Ngạo Lam khóe mắt ảm ướt, cũng không phải là bởi vì cảm giác đau, mà là vì hắc mang đến cảm giác kích thích vượt quá sự chịu đựng của nàng.

Chờ sau khi thích ứng với long căn thô to của hắc, càng cảm thấy thấy hắc tiến vào như vậy càng khiến nàng ngứa ngáy khó nhịn, tiểu huyết không chịu được chảy ra một dòng mật ngọt, càng khiến hắc xâm nhập dễ dàng hơn.

“Ừm a... Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Nàng không biết nên làm thế nào để hòa hoãn dục vọng đang dần tăng lên trong cơ thể, chỉ có thể cất tiếng gọi hắc, gọi tên thiếu niên đang liên tục không ra vào cơ thể nàng từ phía sau.

“Sao vậy? Ái khanh gọi nghe ngọt ngào làm sao, muốn trâm yêu khanh như vậy ư?” Nam Cung Lâm sau cú đâm thật sâu vào thì bất động, lồng ngực tinh trắng dán lên tấm lưng trắng nõn như tuyết, đầu lưỡi liếm vành tai đã hồng rục của nàng.

Hắc bất động bên trong mật huyết ướt át của nàng, mật đạo mềm mại không ngừng co rút, hút chặt lấy hắc khiến hắc không nhịn được mà “Hừ...” một tiếng.

“Hoàng thượng... hức... Vi thần không biết... Hoàng thượng muốn như thế nào cũng đều được cả...” Nghê Ngạo Lam cho dù đã xem qua rất nhiều bản đông cung đồ, lần đầu tiên cũng đã dâng cho hắc, nhưng những lần đó đều là hắc chủ động, nàng trước giờ chưa từng trải qua.

Nam Cung Lâm vừa nghe thế, thân thể lùi lại, rút ra long căn, kéo theo một sợi chỉ bạc sền sệt trong suốt, trên thân long căn dính đầy dâm dịch sáng bóng của nàng.

“Hoàng thượng đừng đi...” Hấn rời đi khiến nàng hoảng hốt mà vội quay lại ôm lấy hấn.

Động tác này đã lấy được lòng Nam Cung Lân, lửa giận hơi vơi đi, nhưng không vì vậy mà hấn sẽ bỏ qua cho nàng, hiện tại vẫn còn sớm lắm đấy.

Chỉ bằng một động tác hấn đã ôm ngang tiểu mỹ nhân lên, đi tới nhuyễn tháp cách đó không xa. Khi nàng vừa được đặt lên nhuyễn tháp, hai chân liền bị mở ra thật lớn, hấn thì lại quỳ gối giữa hai chân nàng, long căn thẳng tắp chống đỡ ở bên ngoài tiểu huyết.

Nàng nhắm chặt đôi mắt to trong suốt, hòa hoãn hơi thở chờ hấn tiến vào, lại phát hiện quy đầu chỉ đặt bên ngoài miệng huyết, chậm chạp không chịu tiến vào, nàng liền mở mắt ra, nhìn thiếu niên cao lớn giống như một vị thần trước mặt.

“Ái khanh, nhìn trẫm, xem trẫm như thế nào cảm vào tiểu huyết của khanh.” Trên khuôn mặt của Nam Cung Lân mang theo nụ cười xinh đẹp tà tử, ánh mắt tràn ngập trêu tức.

Hấn muốn cho nàng ghi nhớ kỹ hấn làm thế nào giữ lấy nàng, làm thế nào kết hợp cùng nàng.

“Không... không muốn...” Nghe Ngạo Lam sắc mặt đỏ hồng, hình ảnh kích tình như vậy, sao nàng có thể nhìn kia chứ, không chút nghĩ ngợi nàng đã lập tức cự tuyệt.

Nam Cung Lân híp lại con ngươi đen, “Không muốn? Vậy thì đợi ái khanh suy nghĩ kỹ, trẫm sẽ trở lại thỏa mãn khanh.” Nói xong hấn liền nhắc người đứng lên giả vờ rời khỏi.

Lần này Nghe Ngạo Lam thật sự hoảng hốt, hai chân trực tiếp vòng ôm lấy hông hấn, nhỏ giọng nỉ non “Vi thần xem...”, hạ thể đều bị bao phủ bởi cảm giác ngứa ngáy, muốn có thứ gì đó nhét vào, nhồi vào trong đường mòn yếu ớt nhạy cảm của mình, ở trong tình huống như vậy, nàng không cách nào kiên trì lý trí, để tâm đến mặt mũi nữa.

Nàng hơi đẩy lên nửa người trên, mặt đỏ rực như lửa, đôi mắt hơi cúi xuống liếc thấy long căn quen thuộc, nhưng lúc này nó còn lớn hơn so với bình thường, cho nàng một nhận thức hoàn toàn mới.

Biết nàng nhìn, toàn thân Nam Cung Lân liền có một loại kích động không thể kiềm chế được, nam căn đặt ngay cửa huyết, thẳng thắt lưng, chậm rãi chen vào, cho đến khi hoàn toàn vùi lấp chính mình bên trong nàng.

Ánh mắt không cách nào rời khỏi long căn thô to kia, theo động tác tiến vào tiểu huyết, da thịt của nàng nổi lên từng đóa hoa hồng nhạt, dâm dịch dần tiết ra, tắm ướt toàn bộ huyết thịt mềm mại.

Dâm mỹ đến cực điểm, hình ảnh dâm sắc đậm sâu vào đáy mắt, đánh thức khát vọng dâm dăng trong lòng nàng.

“Thích sao? Ái khanh.” Nam Cung Lân tinh tế nhìn chăm chăm tiểu mỹ nhân, không buông tha một biểu hiện nhỏ nhất trên khuôn mặt nàng, cho dù biết nàng đã hoàn toàn rơi vào lưới tình, nhưng hấn vẫn muốn nghe nàng nói.

“Ưm... yêu thích... a... Hoàng thượng... Thật căng a...” Nghe Ngạo Lam cảm nhận được nam căn hùng vĩ của hấn đang lấp đầy mật huyết của nàng, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Thiên tử tuần mỹ cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, hai cánh tay mạnh mẽ hướng về phía trước nắm lấy đôi nhũ phong mê người, đột nhiên, hấn đóng đũa thắt lưng, cơn thịnh nộ mà nhanh chóng đánh thẳng vào.

“A a...” Thiếu nữ híp lại đôi mắt ngập nước, ý loạn tình mê mà nhìn hấn, hai tay vòng qua ôm vai hấn, đầu ngón tay đâm thật sâu vào cơ bắp rắn chắc trên lưng hấn, lưu lại từng vết cào thật dài.

Đáp lại cơn đau trên lưng, Nam Cung Lân càng dùng sức xô xuyên qua mật huyết ướt át thẹn thùng của nàng, đường mòn cơ rút càng ngày càng nhanh, xoắn chặt lấy long căn của hấn, thoải mái khiến hấn càng đâm càng say mê.

Chỉ có thô bạo, tựa hồ mới có thể xác nhận được sự tồn tại của nàng, hấn đã cô độc rất lâu, một mình lang thang trên cõi đời này rất lâu rồi.

Hãy để nàng lưu lại dấu vết trên người hấn, để hấn khắc lên dấu ấn trong cơ thể nằn, như vậy hấn mới có cảm giác cả hai đều đang tồn tại.

“A... Ái khanh, nàng thật chặt, hút lấy trẩm thật thoải mái.” Nam Cung Lâm thở gấp nói, hơi thở nóng rực phun ra trên mặt nàng, đôi mắt đen như mực vẫn luôn nhìn chăm chăm khuôn mặt nhuốm đầy xuân sắc của nàng, khắc ghi khoảnh khắc xinh đẹp nhất của nàng lúc này vào trong đầu.

“A... Hoàng thượng... Mạnh quá... Ừm a... Vì thần không chịu nổi a...” Nghe Ngạo Lam cảm thấy thân thể tựa hồ cũng bị hấn nghiền nát, nơi riêng tư ẩm ướt như nhũn ra, âm thủy nhỏ xuống trên nhuyển tháp, lưu lại từng vệt dấu vết ái muội.

Mồ hôi của hấn rơi trên da thịt nàng, từng giọt mồ hôi tỏa ra mùi Long Tiên Hương thanh mát, cùng hương vị tình ngọt đậm mỹ hòa trộn vào nhau, tạo ra một hương vị độc đáo không nói nên lời.

Bờ môi hôn lên trán của tiểu mỹ nhân, giọng nói của thiếu niên khàn khàn cất lên: “Ái khanh, bảo bối, nàng thật không thành thật chút nào, mút chặt long căn của trẩm như vậy, muốn trẩm nhanh hơn nữa ư?”

“Ừm a... Nhanh... quá...” Đôi chân ngọc của nàng càng quăn chặt lấy hông hấn, toàn bộ thân thể mềm mại dính sát vào trên người hấn, đầu vú không ngừng má sát cơ ngực rắn chắc của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào bên tai hấn mà nỉ non.

Tiếng rên rỉ mềm mại nhuốm đầy tình dục của thiếu nữ vang lên bên tai, kích thích từng mạch máu trong tế bào hấn, khiến thú tính nguyên thủy gần như bộc phát, hấn cuồng mãnh đâm mạnh vào nàng.

Ngay lúc Nam Cung Lâm vừa mạnh mẽ vừa dữ dội ra sức cắm vào tiểu huyết thì thân thể mềm mại của nàng cứng đờ, khoái cảm mãnh liệt đánh úp tới, âm mật phun ra giọt ướt toàn bộ long căn đang cất chứa bên trong.

“A ừm... Đến... Đến... Hic...” Nàng cao giọng hét lên, trước mắt hoàn toàn mơ hồ.

Thừa dịp huyết thịt mút chặt lấy long căn mình, thiếu niên sau khi tàn nhẫn xỏ xuyên qua lại thêm vài lần, tinh quan mở ra, “Hừ...”, đem toàn bộ nhiệt dịch rót vào bên trong huyết mật đậm mỹ.

Ôm tiểu mỹ nhân xinh đẹp, nhìn hai hàng lông mi như cánh bướm của nàng không ngừng run rẩy, miệng nhỏ vừa sưng vừa đỏ, Nam Cung Lâm cúi đầu, đầu lưỡi ẩm ướt liếm lên môi nàng, tai nàng, gáy của nàng, một mùi hương thanh nhã thoang thoảng mang theo hương vị giao hoan đậm đặc chảy vào trong lồng ngực, lần thứ hai kích thích dục vọng của hấn.

Đặt một chân nàng ở dưới, chân còn lại thì gác lên vai hấn, để thân thể nàng nằm nghiêng, bộ ngực mềm mại thẹn thùng rũ xuống, hấn đẩy eo thẳng tiến, nam căn hấn lại một lần nữa tiếng vào do xét trong đường mòn mê người.

“A... Hoàng... Hoàng thượng... Vì thần... n... Không thể nữa...” Nghe Ngạo Lam tay nhỏ vịn lấy cánh tay của hấn, hai dòng nước mắt trong suốt phản chiếu lại ánh sáng lấp lánh, hạ thể không tự chủ được mà mở ra tiếp nhận dị vật hùng vĩ tiến vào.

“Không sao, sau khi làm xong lần này, trẩm sẽ theo giúp ái khanh đi ngâm nước nóng để khôi phục lại khí lực, ha ha.” Nam Cung Lâm bỏ ngoài tai lời phản kháng của nàng, bàn tay to lớn nắm lấy đôi nhũ phong mềm mại, móng dùng sức, xỏ xuyên qua nàng.

Cho dù tiểu mỹ nhân toàn thân đã mềm mại vô lực, hấn cũng không thèm để ý, không cần nàng động, hấn động là được, tư thế và tốc độ hoan ái đều do hấn định đoạt.

Tốt nhất làm cho nàng một ngón tay cũng không nhấc lên nổi, chỗ nào cũng đi không được, chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh hấn.

“A... Hoàng... ừm...” Trong lòng Nghe Ngạo Lam biết đế vương sẽ không bỏ qua cho nàng, cũng chỉ có thể theo hấn chìm chìm nổi nổi trong bể dục tình.

Lại một màn hoan ái diễm sắc xảy ra, xuân ý tràn đầy.

39. Chương 39: Biểu Hiện

Hai canh giờ sau.

Tiểu Duệ Tử quả thực cảm thấy nhìn thời gian ngắn ngủi vậy, nhưng khiến người ta trải qua một cách gian nan, cũng chẳng phải tại ánh nắng gay gắt giữa mùa hè, mà do cam lộ trì trệ truyền đến dâm thanh làm người ta mất đồ tía tai, đứt quãng, nhưng chưa từng gián đoạn.

Liếc nhìn Kim Phúc công công bên cạnh, đúng là gừng càng già càng cay, vẻ mặt không chút gợn sóng, quả nhiên đẳng cấp không phải hần có thể với tới.

Bỗng dưng Kim Phúc dẫn bốn cung nữ tiến vào cam lộ trì, sau một khắc, Hoàng thượng lãnh diễm thần nhiên bước ra, đồng thời còn ôm Hữu thừa tướng vô cùng chặt vật.

Không nhìn còn may, vừa nhìn con người của Tiểu Duệ tử suýt rớt ra ngoài.

Dung mạo người trong lòng Hoàng thượng giống như bạch ngọc xinh đẹp động lòng người, hai gò má đỏ ửng, sau khi tâm mắt giao nhau với hần, lập tức dời đi, lúng túng rũ mắt xuống, vùi vào lòng Hoàng thượng.

Chuyện này... chuyện này... lẽ nào là ly miêu tráo thái tử? Hữu thừa tướng với thân nam nhi tiến vào cam lộ trì, đã đổi thành một tiểu mỹ nhân mềm mại?!

[1] Trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc, câu chuyện về Lý Thần phi được thuật lại bằng truyền thuyết Ly miêu tráo thái tử, theo truyền thuyết năm đó Lý Thần phi và Lưu hoàng hậu cùng lúc có thai. Khi cả hai hạ sinh, Lưu hoàng hậu sinh ra một công chúa mà chết yếu, còn Lý Thần phi thì sinh được một hoàng tử. Lưu hoàng hậu sợ hãi, bèn cùng hoạn quan tráo con của Lý Thần phi bằng một con Ly miêu, nói rằng Lý thị sinh hạ yêu nghiệt. Sau đó, Lý thị bị đuổi ra khỏi cung, lưu lạc dân gian, con trai bà trong cung đã được phong làm Thái tử kế vị, tức Tổng Nhân Tông. Lưu lạc nhiều năm, thân thể tàn úa, đến gần cuối đời Lý thị gặp được Bao Chứng, còn gọi là Bao Thanh Thiên. Bao Chứng minh oan cho Lý thị, được đón vào cung tôn làm Hoàng thái hậu.

Đuổi kịp Kim Phúc, Tiểu Duệ Tử vội vàng muốn mở miệng hỏi, lập tức bị ánh mắt sắc bén của đôi phương ngăn cản, hần giật mình hiểu ra lúc này không thích hợp nói nhiều, bèn ngậm kín miệng.

Ở góc tối, một đôi mắt đầy kinh ngạc lẫn vui mừng vững vàng nhớ kỹ nguyên trạng của Nghê Ngạo Lam.

Liên tục mấy ngày không thấy thừa tướng thiếu niên bước vào Tuyên Chính điện, không ít quan viên triều đình đều hỏi Nghê Chính Quân, ông đều trả lời giống nhau rằng nhiệm phong tà, đang tịnh dưỡng trong Nghê phủ. Thực ra, con người Nghê Ngạo Lam cũng không ở trong phủ nhà mình, mà đang ở Dưỡng Tâm điện.

Chạng vạng ngày ấy, đế vương xuất hiện tại Nghê phủ, song không thấy dưỡng nữ, khiến lòng Nghê Chính Quân trầm xuống. Câu đầu tiên Hoàng thượng mở miệng đã nói hiện Nghê Ngạo Lam đang nghỉ tạm ở Dưỡng Tâm điện, thân thể nhiễm bệnh nhẹ, mấy ngày nay sẽ không hồi phủ.

Chỉ ngắn gọn vài câu, ông liền biết Hoàng thượng đã vạch trần thân phận của dưỡng nữ, nhưng Hoàng thượng lại không giáng tội hoặc trách cứ ông, sau khi tâm sự mấy câu, ngay sau đó ông cung tiễn Thiên tử rời phủ.

Đáy lòng lặng lẽ thay dưỡng nữ thở dài, gần vua như gần hổ, tiếp theo tất cả tạo hóa chỉ có thể dựa vào ý trời.

Dưỡng Tâm điện.

Màn trường màu lam xám phủ xuống đất, nghênh đón đèn hoa đầu tiên, ánh sáng ảm áp của viên dạ minh châu soi rọi ánh vàng lên nền gạch gốm, tầng tầng sa màn nhỏ mềm mại nửa buông xuống, mờ hồ phác họa một thân ảnh yếu điệu vô song trên long sàng.

Trên cái tủ thấp cạnh long sàng có bát hương lưu ly nhỏ cắm một cây hương dây đỏ tươi, từng đốm lửa cháy rực, mùi hương ngào ngạt thoang thoảng bay theo gió, khẽ lượn lờ quanh người thiếu nữ.

“Ừm...” Hai cổ tay Nghê Ngạo Lam bị trói bởi mảnh lụa đỏ tươi, thân thể mềm mại, lỏng lẻo, làm nổi bật mảnh vải mỏng mịn màng trên da thịt.

Toàn thân như bị những con sâu nhỏ bò lúc nhúc, cảm giác ngứa ngáy càng không ngừng chui vào đầu, đặc biệt là bụng dưới ngứa gãi trăm lần, chỉ có thể dùng đôi chân dài còn có thể hoạt động như thường cố gãi với tới cái chân ngay cuối giường, kèm theo ma sát liên tục.

Không bao lâu sau, dâm thủy ồ ồ nhuộm ướt vải vóc, cả người hơi hòa hoãn, trống rỗng, nhưng vẫn chưa đủ, khát vọng cực lớn đang đấu đá lung tung trong cơ thể.

Cử điện mở ra, tiếng bước chân thông thả từ xa vọng lại, truyền vào tai Nghê Ngạo Lam biến thành người giải cứu lửa dục, tiểu huyết càng không thể tự kiềm chế trào một lượng lớn mật dịch.

“Ái khanh, sao mờ hôi đầm đìa vậy?” Nam Cung Lâm ngồi ngay mép long sàng, ngón tay sạch sẽ thon dài từ trong tay áo xanh tím lộ ra, vuốt đường cong ngay thắt lưng nàng, một đoạn cánh tay trắng như ngọc trơn tru, con người yêu mị cong cong mang theo ý cười.

Hương dây kia là một loại cực phẩm, hẳn đặc biệt lệnh cho Kim Phúc đi tìm, số lượng không nhiều, vì bản thân loại xuân dược phối chế này làm rất tốn kém, không hại thân, mà hiệu quả cao, vừa vận dùng cho tiểu mỹ nhân.

Lòng bàn tay mát rượi chạm vào da thịt nóng bừng, khiến Nghê Ngạo Lam thoải mái ưm một tiếng, vịn vịn thêm thể mềm mại dán lại gần hẳn, muốn giảm bớt nhiệt độ cao.

“Hoàng thượng... vi thần... ưm...” Vắt vả lẩm thiếu niên mới bỏ nhào vào lòng, cảm giác mát mẻ trên xiêm y hẳn làm nàng nhịn không được cọ xát, mở to đôi mắt mông lung, tràn ngập dục vọng nhìn hắn.

Ngắm gương mặt đỏ bừng của nàng, “Hửm? Ái khanh sao rồi?”, bàn tay để vương dạo chơi trên thân thể lả lướt, hai ngón tay kẹp đầu vú vểnh lên, vừa vê vừa kéo.

Đùa bỡn như vậy khiến hoa huyết mềm mại của nàng bắn ra một luồng dâm thủy, làm ướt đầm hai bên đùi.

“Ừm... Hoàng thượng... vi thần... vi thần... muốn...” Nghê Ngạo Lam há mồm nhẹ nhàng gặm cắn cổ đẹp đẽ của hắn, giống như chú cún con nịnh nọt chủ nhân, ngoan hiền làm nũng.

“Ha ha, nếu ái khanh biểu hiện tốt, trăm đương nhiên sẽ cho nàng.” Nam Cung Lâm động thủ cởi mảnh lụa đỏ trói cổ tay nhỏ, nở nụ cười ta ác nhìn nàng.

Vừa được tự do, Nghê Ngạo Lam gấp đến độ vươn cái tay nhỏ bé kéo áo bào xanh tím trên người Thiên tử, cổ áo lập tức bị kéo rộng ra, nàng lại dờ xuống sờ đai lưng của hắn, nhưng bị bàn tay hắn đè lại.

“Ái khanh, còn chưa tới lúc cởi xiêm y trăm mà.” Bàn tay to của Nam Cung Lâm với tới cái tủ thấp, bưng một đĩa đầy ắp bạch quả qua, nhìn kỹ một chút, là quả nho phủ sương trắng, còn nhẹ nhàng tản ra làn khói trắng nhàn nhạt.

Nghê Ngạo Lam không hiểu thiếu niên, đoán rằng có phải muốn nàng bóc vỏ dút cho hắn ăn không, hay hắn muốn dút cho nàng ăn?

Nhưng hiện tại nàng không muốn ăn, chỉ muốn ôm chặt hắn thôi, yêu cầu hắn dùng cơn thịnh to hung hăng xô xuyên nàng, để tiểu huyết khó nhịn nhục dục của nàng được thỏa mãn.

“Hoàng thượng... Vi thần không ăn... Ở đây rất ngứa... giúp vi thần được không... ưm...” Kéo một cánh tay khác rảnh rang của hắn đặt lên nơi riêng tư của mình, nàng điềm điềm đáng yêu nhìn hắn.

Đầu ngón tay Nam Cung Lâm hơi khảy miệng dâm huyết, khóe môi nhếch lên thêm vài phần, tươi đẹp như đóa hoa nở rộ, “Trăm đâu có nói cho khanh ăn, trăm muốn ái khanh dùng để an ủi, thấy khanh nóng tới

mức đầu toát đầy mồ hôi, trẫm muốn giúp khanh giải nhiệt, lấy quả nho đóng băng này xâm nhập vào tiểu huyết, tư vị chắc hẳn không tệ.”

Đáng lẽ Nghê Ngạo Lam còn khẽ vịn vẹo cái hông tròn, miệng huyết liếm ngón tay hẳn mà cảm thấy hưng phấn, sau khi nghe lời này, nàng trợn mắt, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, lắc đầu.

Nhìn phản ứng của tiểu mỹ nhân, đều nằm trong dự liệu của hắn, bởi vậy hắn không giận, chỉ không nhanh không chậm rút ngón tay ướt đầm mật dịch về, dịu dàng nói, “Nếu ái khanh không thích, trẫm cũng không miễn cưỡng, xem ra ái khanh khá thích tắm chăn mỏng.”

Nhét tấm chăn vào giữa hai chân Nghê Ngạo Lam, trong lúc nàng sửng sốt, Nam Cung Luân đã đứng dậy đi tới chiếc ghế quý phi bên cạnh nằm nghiêng, bàn tay to nâng ót, cười khanh khách cầm quyển sách lên.

“Hoàng thượng...” Thiếu nữ khẽ gọi một tiếng, cố hết sức di chuyển thân thể trống rỗng mềm nhũn xuống long sàng.

“Ái khanh tuyệt đối đừng xuống giường đấy, trẫm thích ngắm nàng nằm trên long sàng của trẫm, gối và chăn đều nhiễm mùi của nàng, sẽ khiến trẫm cực kỳ vui vẻ.”

Nghê Ngạo Lam nhìn chằm chằm đĩa nho ướp lạnh trước mắt, nàng rơi vào mâu thuẫn, cảm giác xấu hổ giao chiến với thân thể phóng đảng.

40. Chương 40: Hương Vị Ngọt Ngào

Làn khói trắng lượn lờ quanh bát hương, nhẹ nhàng hóa vô hình, duy trì liên tục kích thích dục vọng của thiếu nữ xinh đẹp.

Nóng, da thịt nóng bừng, rịn tầng mồ hôi mịn, giữa hai đùi thiếu nữ kẹp vải vóc mịn màng cọ xát, vẫn không có cách nào thỏa mãn.

Nhìn hoa quả phủ tầng sương mỏng kia, dụ dỗ nàng đưa ngón tay chạm vào, như độc dược bao bọc bên ngoài ngọt ngào, khiến người ta không thể cự tuyệt, một khi chạm vào, đó là sự khởi đầu của tội ác.

Cảm giác lạnh lẽo truyền đến đầu ngón tay, Nghê Ngạo Lam nhịn không được mở bàn tay dán vào quả nho đóng băng, cảm giác lạnh lẽo càng kéo tới, dụ dỗ nàng, giống như đang nói với nàng chỉ cần làm theo lời thiếu niên thì có thể xoa dịu cơn nóng rực.

“Hoàng... Hoàng thượng... dạy vi thần một chút... được không?” Cuối cùng nàng cời bỏ sự rụt rè, nhìn mỹ nhân mặc thường y xanh tím cầu cứu, đôi gò ả sắp rỉ ra máu.

“Ái khanh chắc chứ? Đừng miễn cưỡng.” Nam Cung Luân nhượng đôi mày thanh tú, lười biếng hỏi.

Thực ra, ngày đó sau khi sửng hạnh nàng ở cam lộ trì, hắn không chạm vào nàng nữa. Bởi khi đó hắn hơi thô bạo, lại làm nhiều lần, đến khi nàng run cả chân không thể đứng thẳng, thế là hắn nhịn cơn kích động ôm lấy nàng.

Tối hôm qua ngự y tới xem, nhận định thân thể Nghê Ngạo Lam đã khôi phục hoàn toàn, hôm nay hắn mới đốt hương đây, lại cần thân sủng ái nàng một phen...

Hỏi hắn, có phải đã bỏ qua cho Nghê Ngạo Lam không, gần như hắn chưa hoàn toàn hết giận.

“Vi thần xác định... cầu Hoàng thượng...” Nàng mong chờ nhìn đế vương, đã không nhịn được ôm toàn bộ đĩa nhỏ trước ngực, đồ sứ lạnh buốt dán lên da, trong nháy mắt tiêu tan chút hơi nóng.

Nhìn tiểu mỹ nhân sắp chịu không nổi, Nam Cung Luân cười khẽ đứng dậy, lần nữa trở lại long sàng, lần này gọn gàng cời long hài, mặc mỗi áo lót.

“Ái khanh, mở chân ra nào.”

Mặc dù đã tìm hoan ái rất nhiều lần, nhưng quang minh chính đại để cả hạ thân bộ vệ hiện ra trước mặt hân thể này, vẫn khiến nàng không khỏi xấu hổ, nàng run rẩy chậm rãi hành động.

Hai chân ngọc mở ra, để lộ hoa huyết ngọc khiết nhiễm dâm thủy, có vẻ óng ánh ngon miệng, ánh mắt Nam Cung Luân trở nên sâu thẳm, “Huyết của ái khanh rất đẹp.”

Hắn vươn tay đặt lên bàn tay nhỏ bé của nàng, để nàng lấy quả nho, đặt lên nơi riêng tư của mình, đi tới miệng huyết. Khi hoa quả đóng băng chạm vào khe nhỏ, nàng không khỏi run rẩy.

Cảm giác hoa quả xâm nhập nơi riêng tư kiểu này cực kỳ quý dị, nhưng không thể không nói, quả thật mang tới hiệu quả giảm nhiệt cho huyết thịnh thiêu đốt của nàng, cân bằng với nhiệt độ cơ thể một chút.

Nhìn chằm chằm thiếu nữ nhíu mày vì mới bắt đầu, một lúc nữa nàng chậm rãi mở mi tâm, lát sau khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên tâm tình được an ủi, làm Nam Cung Luân tà tà nhếch môi cười, lại hỏi, “Ái khanh còn muốn hay không? Trẫm đã chuẩn bị giúp khanh rất nhiều thứ đấy.”

“Ừm... muốn...” Nghê Ngạo Lam có chút khó khăn phun ra câu trả lời, cảm thấy mình rất dâm dăng, vậy mà thích trò chơi kỳ quái kiểu này.

Thế là, thiếu niên nắm tay thiếu nữ dạy nàng đẩy từng quả nho căng tròn vào trong tiểu huyết, nhưng cũng không dùng quá nhiều quả, nàng đã cảm thấy nơi riêng tư bị nhét đến mức hơi trướng.

Quả nhỏ lạnh như băng dưới sự bao bọc của thịt huyết dần dần hòa tan, trở nên hơi mềm, khác với lúc đầu cứng rắn, khiến nàng muốn lấy ra ngoài, lại đổi quả nho đóng băng khác.

Chỉ cần liếc mắt, Nam Cung Luân liền biết nàng đang nghĩ gì, khẽ nói, “Ái khanh không thể lấy ra, trẫm còn chưa thưởng thức mà.”

Thiếu nữ sững sốt, vẫn chưa rõ ý của Hoàng thượng, đã thấy hắn cúi đầu vùi vào giữa hai đùi nàng, con người mang theo ý cười thần nhiên liếc nàng một cái, ngay sau đó nhìn chằm chằm nơi riêng tư.

Kế tiếp, một luồng hơi thở ấm áp tập kích, làm nàng không kiềm lòng nổi dang rộng hai chân, thân thể chủ động tiếp nhận sự âu yếm của thiếu niên, khẩn cầu hắn yêu thương.

Đầu lưỡi quét qua hoa hạch nhạy cảm, di chuyển xuống lướt qua khe nhỏ, liếm mút tới lui, thỉnh thoảng hân ngậm hai mảnh thịt khe gặm, kích thích nàng đến độ run rẩy cả móng.

Dâm dịch trào ra, mang theo vị ngọt của hoa quả xông vào mũi, có một loại chân thật đẹp để nói không nên lời, lại kèm theo mùi tanh, hòa trộn vào nhau.

Tựa như phù dung thanh nhã, như hoa hồng xinh đẹp.

“Á... Hoàng thượng...” Nghê Ngạo Lam nín thở nhắm mắt, cảm giác kích thích bức nàng khép hai chân kẹp lấy đầu hắn.

Nam Cung Luân ngẩng đầu, bàn tay to chộp lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dạy nàng đẩy hai mảnh thịt ướt át ra, “Nếu ái khanh thích thì tự đỡ lấy, đừng làm trẫm khó xử.” Bàn tay mạnh mẽ bóp lấy bắp đùi nàng, tránh quấy rầy hân thưởng thức tư vị thơm ngọt của tiểu huyết.

Vừa sờ nơi riêng tư của mình, còn dùng lòng bàn tay khẽ mở cánh hoa, thực sự khiến Nghê Ngạo Lam muốn tìm một cái hố chui vào, nhưng hiện tại thân thể khát vọng nhục dục mãnh liệt, tư thế dâm dăng lại làm nàng đặc biệt hưng phấn.

Huyết thịnh càng không ngừng co rút, nhiệt độ cao làm bốn quả nho căng đầy nhét bên trong hóa mềm, lại ép ra dịch quả kèm theo mật dịch tràn ra tiểu huyết, nhất thời mùi nho càng nồng đậm hơn.

“Haha, tiểu huyết của ái khanh chặt thật, ngay cả nho cũng bị kẹp nát.” Nam Cung Luân ngược mắt, đôi mắt cong cong như trăng khuyết, dịu dàng như ngọc. Hắn động đầu lưỡi cuốn chất lỏng vào miệng, lại nói, “Ngọt qua, bất kể là dâm thủy của ái khanh hay vị nho.”

Nghe đế vương nói những lời phóng dăng thế, Nghê Ngạo Lam thoáng chốc đỏ mặt, ngay cả ngực cũng ửng đỏ, “Ừm... Hoàng thượng... Hoàng thượng... ức hiếp vi thần... ưm...”, miệng huyết bị hắn hung hăng liếm, thịt mềm chọt co rút, lại phun dịch quả.

Chất lỏng trong suốt bắn tung tóe lên hai gò má, việc này không khiến Nam Cung Lâm hờn giận, ngược lại càng làm hắn cười xấu xa, ngón tay thon dài cắm vào âm huyết, dồn quả nhỏ lại, “Trẫm ước hiếp ái khanh đây, ai bảo khanh là một tiểu lửa đảo, ngoại trừ khanh, những người khác đều không lọt vào mắt trẫm.”

“Ừm... Hoàng thượng... đừng đùa mà...” Thiếu nữ yếu kiều kêu lên, ngón tay đè thứ trong huyết, mở rộng đường mòn hơn, cảm giác ê ẩm dâng trào.

“Haha, ái khanh, trẫm muốn đùa nàng đó.” Hắn vừa liếm hoa huyết, ngón tay vừa rút ra cắm vào tiểu huyết non nớt, từng chút từng chút làm hoa quả trong huyết nát vụn.

Hắn hé môi ngăn chặn miệng huyết, dùng sức mút một cái, đưa mật dịch và dịch quả vào miệng. Sau đó hắn đứng dậy hôn lên môi nàng, cạy hàm nàng ra, đưa dịch thể vào miệng nàng.

41. Chương 41: Đêm Đầu Tiên

Trong miệng tràn ra sự ngọt ngào mang theo mùi vị âm mị, Nghê Ngạo Lam ngoan ngoãn đáp, “Thích ạ.”, đáy lòng biết cơn tức giận của Hoàng thượng vẫn chưa tiêu tan, cũng thuận theo ý hắn, làm hắn vui lòng.

Nam Cung Lâm hôn lên đôi môi hồng của nàng, ngón tay dài đâm vào tiểu huyết ẩm ướt, đầu ngón tay nhẹ nhàng gầy thịt quả lưu lại trong con đường nhỏ hẹp, “Ái khanh, trẫm giúp khanh thanh lý, nhé?”

“Ừm... được ạ...”

“Ngaoan quá.”

Gầy từng quả nhỏ mềm nhũn nát vụn ra khỏi thịt huyết, đồng thời cũng mang theo số lượng lớn âm thủy, rơi trên giường, hương bị nồng nặc lay động trong không khí.

Há mồm mút đầu vú đỏ tươi, thiếu niên bỏ thêm một ngón tay đâm vào tiểu huyết, lại mở con đường mòn ra một chút. Cho dù đã từng làm, nhưng nơi riêng tư của nàng vẫn chặt như xử nữ, nghĩ đến xử nữ, khuôn mặt tuần tú của hắn nhìn không được thoáng đen kịt.

Hắn rời khỏi thân thể nàng, lười biếng lùi về sau nằm xuống, dựa vào gối mềm, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm ngọc thể ngang dọc, toàn bộ cơ thể nàng đang trôi nổi trong tình triêu.

“Hoàng thượng...?” Vừa rồi nàng cảm thấy hạ thân dễ chịu, được xoa dịu cơn ngứa, thiếu niên bất ngờ dừng tay, khiến Nghê Ngạo Lam không rõ tại sao, đôi mắt tràn ngập hoang mang.

“Ái khanh, lúc này trẫm đã hầu hạ khanh, giờ có phải khanh nên chủ động không, hửm?” Hắn thản nhiên hỏi.

Nghê Ngạo Lam khẽ cắn môi, chống người ngồi dậy, chậm rãi bò về phía đế vương, sau đó quỳ bên cạnh hắn, hai tay cởi đai lưng ra, theo đai buộc rơi xuống, từng lớp thường y xanh tím cũng buông xuống giường.

Mỗi tắc trên cơ thể đều tràn đầy mạnh mẽ và đẹp đẽ, thân hình hoàn mỹ vừa đúng, lại không gầy gò, mà giữa tiết khố đúng lúc bị côn thịt to cao thật cao chống đỡ.

Nam Cung Lâm thích ý một tay chống gò má, còn tay khác thì nắm một bên nhũ mềm mại của thiếu nữ, “Ái khanh, chỉ nhìn hình như không đủ đây.” Hắn khẽ cười, chỉ vì nàng liều mạng ngấm hạ thân hắn đến gần ra.

Tuy lúc này Nghê Ngạo Lam rất muốn để nam căn thô to trực tiếp xem vào thịt huyết, song nàng cũng biết, nếu trước đó không cho hắn thỏa mãn, thì hắn sẽ không dễ dàng cho nàng.

Đứa trẻ ngoan ngoãn sẽ có kẹo ăn. Biết lấy lòng, mới có thể càng khiến người ta yêu thích.

Ngay sau đó, nàng mở miệng, liếm chấm đỏ nhỏ trên ngực hắn, bàn tay nhỏ bé học theo hắn khôn ngoan vuốt ve bộ ngực sữa của mình. Da thịt man mát từ trong lòng bàn tay truyền đến, càng làm nàng chìm đắm trong sự vỗ về.

Lúc này nàng nghĩ, dù sao chuyện thân mật cũng đã làm rồi, mà khát vọng mãnh liệt trong cơ thể thúc giục nàng vứt bỏ sự rụt rè, cổ vũ nàng lớn mật theo đuổi sự sung sướng, do đó, làm nữ nhân phóng đảng một lần đi.

Dang hai chân ra, thiếu nữ nhảy qua ngòai trên hạ thể hần, côn thịt to cách lớp vải mỏng đâm vào khe nhỏ, kích thích đến mức thân thể nàng trống rỗng mềm nhũn một trận, dục vọng càng sôi trào mãnh liệt trong người.

Tuy Nam Cung Lâm vẫn chưa có ý định tiến vào nàng, nhưng không nói cách tiết khổ không thể ma sát một chút hồng giải thoát khát vọng.

Ghé vào thân thể cường tráng của hần, Nghê Ngạo Lam như một yêu cơ mềm mại không xương, liếm cắn lồng ngực hần, cọ tiếp thấm vào vải vóc, tạo nên một mảng ẩm ướt dinh dính.

“Ái khanh... ưm...” Nam Cung Lâm bị nàng cọ sát đến mức dục hỏa không ngừng từ bụng dưới vọt lên, trong giọng nói lạnh lạnh mang theo chút quẩn rữ.

Hai chấm đỏ nhỏ trên ngực hần đều bị nàng hôn qua, còn để lại từng vết tích. Lại di chuyển xuống, hôn cơ bụng của hần, theo nụ hôn của nàng đi xuống, hai tay cũng chậm rãi gạt mảnh vải duy nhất trên người hần đi.

Con người xinh đẹp nhuộm xuân dục mãnh liệt nhìn chằm chằm tiểu mỹ nhân trước mắt, nhìn nàng càng đi xuống, Nam Cung Lâm càng hưng phấn, côn thịt to cứng rắn bỗng nhiên uốn thẳng, thậm chí khát vọng tới độ hơi có cảm giác đau.

Ngước mắt nhìn Hoàng thượng kiêu ngạo cao quý, đầu lưỡi hồng nhạt khê đảo qua khe nhỏ trên đầu tròn, liếm tinh thủy rỉ ra, lại há mồm ngậm, đầu lưỡi thì ma sát.

“Ưm... ái khanh... tiểu yêu tinh giày vò người này...” Trong nháy mắt cơ bắp của Nam Cung Lâm căng chặt, con người đen híp lại, miệng khô lưỡi đắng liếm môi.

Kỹ xảo ngậm của thiếu nữ đều do hần dạy dỗ, bởi vậy nàng rất rõ làm sao có thể khiến hần kích động, khiến hần thoải mái.

Mở cái miệng nhỏ thêm một chút, chậm rãi nhét long căn vào cho đến khi chọc vào cổ họng, nản mới hơi rút ra, sau đó lại ngậm tiếp, đầu lưỡi liếm láp côn thịt. Đối với thiên phú dị bẩm của hần, thiếu nữ tương đối quen thuộc, không giống như ban đầu, luôn không thích ứng nổi muốn nôn, giờ có thể nuốt côn thịt to thật sâu, phun ra nuốt vào tới tới lui lui.

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy túi ngọc, vỗ về an ủi, Nghê Ngạo Lam len lén nhìn Nam Cung Lâm, chỉ thấy bàn tay to của hần nắm chặt thành nắm đấm, hai gò má trắng như ngọc đỏ ửng một mảng, mái tóc dài đen nhánh rũ xuống trước ngực, quả thật tuyệt sắc vô cùng.

Hưởng thụ tiểu mỹ nhân hầu hạ bằng miệng, thiếu niên không nhịn được mở miệng hỏi, “Ưm... Ái khanh... nói trầm nghe, đêm đầu tiên của nàng đã cho ai?” Hần luôn rối rắm vấn đề này, đồ kị gã nam nhân có thể lưu lại ấn ký đầu tiên trên người nàng.

Nghê Ngạo Lam vừa nghe xong, dứt khoát bùng nổ!

Đối với nàng, cái gì cũng có thể nhịn, cái gì cũng có thể bị hiểu lầm, nhưng sự trong sạch tuyệt đối không thể bị vũ nhục, đặc biệt là nam tử trước mắt.

Nàng ngòai thẳng người, giơ tay lên cho hần một bạt tai, nàng đã trúng xuân dược nên sức lực đương nhiên không lớn, yếu ớt in lên mặt hần, ngay cả sắc đỏ cũng không nổi lên. Song hành động này lại làm hần sững sốt, hần không vui muốn nổi đóa, nhưng lời còn chưa kịp nói đã bị nàng chế trụ trước.

“Hoàng thượng, ngài muốn đùa bốn vị thần, vị thần có thể phối hợp, nhưng, nghi ngờ sự trong sạch của vị thần, thì ngài thật đáng ghét!” Nghê Ngạo Lam nghiêng răng đáp, đôi mắt trở nên mờ lung, “Cho ai? Lẽ nào ngài không nhớ chút nào sao? Trúng mê dược có thể không nhớ rõ ai từng ân ái với ngài à?”

Nói xong, nàng cố hết sức di chuyển tới mép giường, muốn xuống long sàng rồi đi, song không ngờ nàng vô lực ngay cả chân dùng sức cũng có vấn đề, thẳng tắp ngã xuống giường.

May tay, đúng lúc Nam Cung Lâm hoàn hồn, nhanh nhẹn vớt nàng trở về lòng mình, không để nàng ngã bị thương.

Hắn suy xét phản ứng của nàng, lại liên tưởng đến lần trúng mê dược kia, đáp án quá rõ ràng rồi, từ đầu chí cuối người thân mật với nàng chỉ có mình Nam Cung Lâm hắn, không còn nam tử nào khác.

Nỗi phiền muộn trong lòng thoáng chốc bị quét sạch, hắn mềm giọng xin lỗi, “Ái khanh, là trẫm không đúng, là trẫm hồ đồ, là trẫm đáng chết, đừng khóc, đừng khóc.”

Lúc này hắn thực sự muốn hung hăng đánh mình một quyền.

Nam Cung Lâm cúi đầu, tỉ mỉ liên tục hôn mí mắt tiểu mỹ nhân, liếm đi ẩm ướt nơi khóe mắt nàng, động tác dịu dàng, hàm chứa sự sùng ái và yêu thương.

Thấy Nghê Ngạo Lam không nói lời nào, Nam Cung Lâm gấp đến độ lại nói, “Ái khanh, khanh đánh trẫm đi, trẫm mặc cho khanh phát tiết để khanh nguôi giận, nhưng khanh đừng im lặng với trẫm, có được không?”

Hai đầu ngón tay kẹp chấm đỏ trên ngực thiếu niên ra sức vặn một cái, may mà sức của thiếu nữ không lớn lắm, nhưng chỗ mẫn cảm vẫn truyền đến cảm giác đau đớn, khiến hắn không nhận được siz một tiếng, có điều hắn chẳng dám lên tiếng cầu xin tha thứ, bởi hắn sai trước mà.

42. Chương 42: Bị Đè

Tiếng hút không khí kia nghe vào tai Nghê Ngạo Lam lại rất êm tai, thế là vặn tiếp.

Tuy tâm trạng phập phồng lên xuống, nhưng thân thể đã trúng xuân dược cũng không phải vì vậy mà mất đi cảm giác trống rỗng, dục hỏa trong cơ thể vẫn hùng hực thiêu đốt như trước.

Hiện tại, nam căn thô to của hắn đang chống đỡ ngay bắp đùi, nàng có thể thấy nó vểnh lên.

Sau khi đầu lưỡi liếm bờ môi, Nghê Ngạo Lam nói, “Giờ chúng ta huê nhau.”, rồi ngẩng đầu hôn môi hắn, cảm thấy đã nhận đến cực hạn, không giải nhiệt nữa, nàng thực sự sẽ phát điên.

Nam Cung Lâm ôm lấy thiên hạ, mặc cho nàng cọ xát, trong nụ hôn, mút lấy nàng không còn mang theo tức giận nữa, mà là dịu dàng, triền miên và thương tiếc.

Trong đầu hồi tưởng lại đêm trúng mê dược đó, hắn cực kỳ thô lỗ, đêm đầu tiên đã thế này, không biết có để lại ấn tượng xấu cho nàng không? Nghĩ vậy, hắn lại dịu dàng thêm vài phần.

Bàn tay vuốt ve sống lưng như ngọc của nàng, môi lưỡi hắn chuyển qua hôn bộ ngực đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng chậm rãi quét từng tác thịt nhũ, xúc cảm mịn màng khiến hắn nhận không được một tay cầm một bên, há to mồm mút.

“Ừm... Hoàng thượng...” Mười ngón tay của Nghê Ngạo Lam luồn vào mái tóc đen tuyền của hắn, áp hắn lên bộ ngực sữa của mình.

“Bảo bối, gọi Lâm ca ca nào...” Nam Cung Lâm khẽ nói, tiếp tục đốt lửa trên người nàng.

Nghê Ngạo Lam run lên, thoáng ngượng ngùng mở miệng, “Lâm... Lâm... ca ca...”

Đối với nàng, đêm đầu tiên ấy, đầu óc Nam Cung Lâm mơ mơ màng màng, nàng có kêu cũng không cảm thấy xấu hổ, mà lúc làm Hiểu Lam, lần đầu tiên gặp mặt đã xưng hô như thế, cũng không cảm thấy có thích hợp hay không.

Nhưng giờ, thân phận hắn là đế vương, mà nàng chỉ là một thần tử, cách gọi thân mật vậy đúng là làm nàng không thích ứng lắm.

“Rất bùi tai, gọi lại lần nữa nào.” Nam Cung Lâm ngậm đầu vú hồng nhạt, ngược mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng. Từ sớm hắn đã rất muốn nghe nàng gọi hắn như thế trên giường, trong lúc có ý thức, chứ không phải lúc ý thức không rõ ràng.

Giọng nói của thiếu nữ mềm mại yêu kiều vậy, mặc dù không hoàng oanh xuất cốc như những nữ nhi khác, mà mang theo chút khàn khàn, nhưng nghe vào tai lại cực kỳ dễ nghe, đặc biệt là lúc hoan ái, có một loại phong tình lười biếng, nũng nịu rất riêng.

“Lâm ca ca... ưm...” Nghe Ngạo Lam hô, hai tay chống trên ngực hắn, dùng sức đẩy, thoáng chốc áp đảo hắn trên long sàng, tiện đà vắt qua hạ thể hắn.

Cũng bất chấp hai chữ rụt rè, toàn thân trên dưới nàng đều nóng bừng, nhuyễn huyết dán lên đầu tròn, mặt thủy dính trên ấy, “Lâm ca ca... muội... muội không chờ được nữa...”

Cái eo nhỏ hơi trầm xuống, côn thịt to bị tiểu huyết nuốt vào. Nam Cung Lâm nhìn chăm chăm cử động của tiểu mỹ nhân một cách mê mẩn, bụng dưới bị bó chặt.

Nam căn thô to mới nhập vào ba phần, thiên hạ đã nóng ruột chịu không nổi nhục dục thúc ép, chột ngồi xuống, để côn thịt trực tiếp húc vào chỗ thịt mềm, cảm giác kích thích khiến hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ.

“A...”

“Ồ...”

Nghe Ngạo Lam có kiến thức về đông cung đồ, hơn nữa từng mây mưa rất nhiều lần, tư chất thông minh như nàng liền hiểu tư thế nữ trên nam dưới phải làm thế nào.

Cái tay nhỏ bé chống trên cơ bụng rắn chắc của thiếu niên, cái mông tròn đong đưa lên xuống, dị vật khổng lồ thâm nhập sâu vào mật huyết hết lần này tới lần khác, đâm thủy theo côn thịt chảy xuống, làm ướt giữa hai chân hắn.

“Ưm... bảo bối cười ngựa giỏi thật... Lần sau dẫn muội đi cưỡi ngựa, thuận tiện thử xem trên ngựa thế nào?” Nam Cung Lâm cười xấu xa nói, hai tay vịn cái eo nhỏ của nàng, giúp nàng lên xuống với biên độ càng lớn càng nhanh.

“Ưm... Lâm ca ca bại hoại... á...” Thiếu nữ vừa nghĩ tới tư thế hai người dâm loạn trên ngựa, cảm thấy vừa thẹn vừa chờ mong, nộn huyết kệp một cái, thoải mái đến mức khuôn mặt tuần mỹ của hắn hơi vắn vẹo.

Trong nháy mắt nàng ngồi xuống, phần mông dùng sức húc lên, “Tiểu dâm oa, nghĩ tới trên ngựa bị ta làm, tiểu huyết lập tức kệp chặt hửm?”

Thiên hạ bị chọc run run một trận, trực tiếp kêu, “Á... kích thích quá... ưm ưm...”

“Bảo bối thích không? Không thích ta lại nhẹ tí.” Hắn dụ dằng hỏi, mặc dù đáy lòng rất muốn thô lỗ hung hăng điều khiển nàng, song lại sợ thân thể nàng chịu không nổi, sợ nàng bị dọa. hai người hoan ái là một chuyện tốt đẹp, hắn không muốn nàng có bất kỳ khó chịu nào, quá khứ không thể thay đổi, vậy hiện tại bắt đầu yêu thương nàng thôi.

Nghe Ngạo Lam bắt đầu, bị va chạm đến độ cái miệng nhỏ chỉ có thể phát ra tiếng kêu phóng dăng. Nàng không trả lời, nhưng động tác của nàng đã nói cho hắn biết, nàng thích kích thích thêm một chút.

Thân thể yêu kiều bị thiếu niên điều khiển, càng không ngừng hất lên đè xuống, côn thịt chọc sâu vào dâm huyết nhiều lần, ma sát bên trong huyết thịt non mịn mẫn cảm nhất.

Tốc độ nhanh khiến mật thủy còn chưa kịp tràn ra đã bị chặn trở về tiểu huyết, vừa căng chặt, ướt át vừa mềm mại, mịn màng, làm Nam Cung Lâm không kiềm nổi mãnh liệt đâm vào.

“Lâm... a... Lâm ca ca... ưm... tuyệt vời... Lam Nhi thích...” Nghe Ngạo Lam xuôi theo khát vọng nguyên thủy trong người, phối hợp với động tác rút ra đâm vào của hắn, nuốt trọn côn thịt to vào thịt huyết, hai mảnh thịt đáng thương bị chen tới áp lui.

“Dâm oa... bảo bối, thoải mái không? Có muốn ca ca làm muội liên tục không?” Giọng nói của thiếu niên mang theo sự gợi cảm nồng hậu, đôi mắt đen như mực nhìn tiểu mỹ nhân vui sướng ngồi trên người mình, mái tóc dài lay động, gương mặt tinh xảo thoáng hiện vẻ dâm đang xinh đẹp, bộ ngực sữa đầy đặn lắc lư không ngừng.

Dâm huyết kẹp chặt côn thịt to, khoái cảm tích góp trong người nhanh chóng bùng nổ, thiên hạ ra sức rong đuối, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cao trào gọi, “A a... rất thoải mái, muốn ca ca a...”

Sau khi cao trào, nàng nằm trên người hắn, thở hổn hển, hơi thở còn chưa thuận, bụng dưới lại tuôn ra dục vọng.

“Bảo bối còn muốn không?” Ngón tay thon dài của Nam Cung Lâm vuốt sớ tóc trơn trượt của nàng, nam căn giữa hai chân vẫn còn dựng thẳng, nhưng nếu nàng không muốn, hắn có thể đi tắm nước lạnh, chẳng qua không ăn được quả thật đau khổ.

Đầu ngón tay Nghê Ngạo Lam điểm chóp mũi hắn, lại trượt xuống vẽ lên hai làn môi, thăm dò trong miệng hắn trêu đùa đầu lưỡi, nàng xinh đẹp chống người dậy, “Muốn... có điều Lâm ca ca vẫn bị muội đè.”

Nghe câu trả lời của tiểu mỹ nhân, khoe miệng Nam Cung Lâm hơi co quắp, làm gì mà bị nàng đè, hắn là hắn đè nàng mới đúng. Khi trong lòng đang bất bình suy nghĩ, Nghê Ngạo Lam đã xoay người, đưa lưng về phía hắn, vênh mông lên, đem côn thịt thô to lần nữa xâm nhập nhuyễn huyết.

Tuy rằng tư thế giống nhau, nhưng thay đổi hướng nhìn, cảm giác cũng hoàn toàn khác biệt.

Mông mẩy trắng như tuyết trước mắt liên tục đong đưa, có thể nhìn thấy côn thịt to đỏ tía rút ra biến mất giữa hai đùi một cách rõ rệt, hắn hơi híp mắt lại, bị tư thế dâm đang của nàng trêu chọc đến hoa mắt.

Nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, khoe mắt quầng rừ phóng điện, Nghê Ngạo Lam khẽ cười, “Ưm a... Lâm ca ca... thích không?... Thích muội... ưm... cười huynh như vậy không?”

“Ồ... chết tiệt... thích nàng phóng túng thế... tiểu dâm oa ưm...” Nam Cung Lâm nhịn không được chen vào thịt huyết, thở hổn hển ngồi dậy, nhìn chằm chằm nàng đong đưa cái mông tròn, trong lúc rút ra cắm vào phát ra âm thanh xị nước rất nhỏ.

Có thể nắm vai trò chủ đạo, đối với nữ tử mà nói, là một chuyện rất có cảm giác thành công.

Nhưng, trời sinh thể năng khác biệt, Nghê Ngạo Lam có sức khỏe đi nữa, dù sao cũng mảnh mai, huống chi nàng đã cao trào một lần, không bao lâu sau bèn không còn sức.

Nàng dứt khoát rút côn thịt ra, nằm nhoài về phía trước, vênh cái mông trắng hồng lên thật cao, sau đó ngoái đầu nhìn lại, dụ dỗ hắn, “Lâm ca ca... chỗ này của Lam Nhi nóng quá... rất ngứa... tới đây nào”

Nam Cung Lâm gầm gừ, “Tiểu dâm đang, là nàng tự tìm đấy, lập tức khiến nàng kêu liên tục.”, kế đó nhanh chóng quỳ dậy, bàn tay to nắm mông thịt tách ra, tàn nhẫn vọt vào.

Thịt huyết ướt át vô cùng, dễ dàng tiếp nhận côn thịt to chen vào, khi nó xâm nhập, thịt mềm liền dói khát kẹp chặt.

“A... to quá... ưm ưm...”

“Bảo bối, chặt quá... hận không thể làm chết nàng.”

“Ồ ưm... Lâm ca ca ưm... làm chết Lam Nhi đi... thật thoải mái...” Nghê Ngạo Lam liều mạng nâng mông lên, để côn thịt to hoàn toàn cắm đến tận cùng, ma sát tới độ gãi ngứa thịt huyết, thoải mái cực kỳ.

Mỗi lần chỉ cần ở tư thế phía sau, thiếu niên sẽ phát cuồng rút ra cắm vào dâm huyết, bởi vì có thể xâm nhập chỗ sâu, chọc tới miệng tử cung, nên Nam Cung Lâm cảm thấy đặc biệt mất hồn.

Giờ lại có thêm lời nói dâm đang của tiểu mỹ nhân, càng kích thích thú tính của hắn, sức lực vừa điên cuồng vừa nặng nề đâm vào nàng, nhất thời trong tấm cung quanh quần âm thanh thân thể giao hợp rõ rệt.

Bịch bịch bịch bịch —

Nghê Ngạo Lam túm cái gối, hai gò má dán lên trên, “A a... Lân... ưm... ca ca...”, nàng hoàn toàn không kiềm nén tiếng kêu dâm dăng chút nào, từng tiếng truyền thẳng vào tai Kim Phúc, thị vệ và cung nữ bên ngoài, làm ai cũng đỏ mặt.

“Ưm... bảo bối... thể này sẽ ăn long căn của ta... ơ... sắp rồi...” Nam Cung Lân nhìn mông thịt trắng như tuyết bị hấn bầm đến mức vết hồng tím xen kẽ, trông cực kỳ ướt át, hấn càng hăng say hơn, sắp bẻ gãy cái eo nhỏ nhắn của nàng.

“Lại dùng sức nào... Lân ca ca... ưm...”

Dưới tiếng thét mềm mại của thiếu nữ, hai người đồng thời đạt cao trào.

Côn thịt chọc tới tận miệng tử cung, Nam Cung Lân phun dịch trắng, mấy ngày không giải tỏa dục vọng khiến bụng dưới nàng bị bắn tới hơi gồ lên, mà Nghê Ngạo Lam thì sung sướng bật khóc.

Hắn không rút nam căn đã mềm xuống ra, cừ vùi vào dâm huyết của nàng, ôm nàng mệt mỏi nghỉ ngơi.

Bên trong tầm điện nhộn nhạo, nhu tình như nước, một đôi giai nhân thân mật gối lên nhau ngủ.

43. Chương 43: Phục Vụ

Lần nữa mở mắt đã là ngày hôm sau, mặt trời lên cao.

Nghê Ngạo Lam chậm rãi ngồi dậy, da thịt sạch sẽ khoan khoái, không còn cảm giác ngầy ngậy dính dính của hoan ái hôm qua, xem ra khi nàng ngủ đến bất tỉnh nhân sự, Nam Cung Lân đã giúp nàng lau người.

Rũ mắt xuống nhìn từng vết hôn trên bộ ngực sữa, ngay cả giữa hai đùi cũng xanh tím lẫn lộn, đúng là vô cùng chói mắt, trong ấn tượng hình như... nàng yên giấc tới nửa đêm, hấn lại cao hứng, nam vật cọ cọ khiến cảm giác trống rỗng lại dâng trào trong người nàng, theo bản năng nàng uốn éo thất lưng, lắc lư mông phối hợp với sự điều khiển của hấn, hoan ái trong trạng thái mơ hồ.

Lúc này, nơi riêng tư chảy dịch thể trắng còn sót lại ra, làm long sàng lại ướt một mảng.

Nàng đỏ mặt, chuyển mắt liền thấy thiếu niên ngay chiếc bàn đàn hương ở cách đó không xa, đang cúi đầu chấp bút viết, sức tay trầm ổn, mạnh mẽ.

Mái tóc đen nhánh chưa buộc lại, gộp sang một bên, rơi lả tả, tạo cảm giác tùy tiện và tao nhã, thường y trắng càng tăng thêm phần nhã nhặn, tương ứng với vẻ dịu dàng ôn hòa, nhưng khóe môi hấn nhếch lên, hình như đang suy nghĩ vấn đề nan giải.

Nhận thấy một ánh mắt thẳng tắp rơi trên người mình, Nam Cung Lân ngẩng mặt lên, khi đối mặt với ánh mắt của thiên hạ, vẻ mặt nghiêm túc mới trở nên ôn hòa.

Hắn đặt bút xuống, sải bước đi tới long sàng, “Bảo bối, ngủ đã rồi? Có đói không?”, cánh tay dài với tới cái tủ thấp, lấy xiêm y mềm mại.

“Vâng... đói ạ.” Nghê Ngạo Lam với đôi mắt to ướt át nhìn hấn, sau đó thấy động tác tiếp theo của hấn bèn nhin không được mang tai đỏ bừng, nói “Á, Hoàng thượng, vì thần tự mình làm được.”

“Gọi Lân ca ca, lúc ở riêng ta thích muội như thế.” Thiếu niên khẽ cau mày, xưng hô quân thần là ở trước mặt người ngoài, hoặc có hứng thú tà ác mới dùng.

Động thủ giúp tiểu mỹ nhân mặc cái yếm vàng nhạt, dây buộc mềm mại vững vàng kéo ra sau, hấn mới nói, “Muội tự mặc đi, ta sợ chốc nữa lại thêm một trận.”

Nghê Ngạo Lam vừa nghe, xấu hổ phồng má.

Quả thực khi làm Hiếu Lam, nữ trang đều do nghĩa mẫu giúp nàng mặc, quanh năm suốt tháng nàng quen bó ngực rồi, đương nhiên không quen mặc yếm, lúc tự mình mặc, tay giống như phế vậy, buộc không được, thắt không chặt.

Lúc này chỉ đành nhờ hắc hầu hạ nàng.

Nam Cung Lân tiện tay cầm lấy tiết khổ, lồng vào hai chân nhỏ của nàng, mới phát hiện nơi riêng tư của nàng ướt, bèn cười xấu xa hỏi, “Tối qua không cho bảo bối ăn no hửm? Giờ huyết lại muốn ta nữa rồi? Phải không?”, nơi ấy tươi đẹp vô cùng, nhưng hiện tại không phải lúc dung túng thú tính, thế là gọn gàng mặc vào thỏa đáng.

Thiếu nữ then quá hóa giận, không biết nên làm sao phản bác lại, đành vung đôi tay trắng như phấn, đánh lồng ngực hắc hầu hai cái.

“Ừm... đau quá, bảo bối muốn mưu sát phu quân.” Đường đường là Hoàng thượng Đại Cảnh quốc, lại không biết xấu hổ làm bộ làm tịch, che chỗ bị đánh ra vẻ.

“Ai nói huynh là phu quân của muội?”

“Hả? Bảo bối đã kéo ta lên giường lăn lộn mấy lần, vậy mà không chịu trách nhiệm sao?” Hắc hầu kéo thiên hạ qua, ôm vào lòng, cúi đầu khê mở cái miệng nhỏ của nàng.

Hai tay ôm gáy hắc hầu, Nghe Ngạo Lam yên tĩnh tỉ mỉ nhìn hắc hầu trong chốc lát, nói, “Lân ca ca, huynh là đế vương một nước đấy.”

“Do đó, muội phải làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.” Nam Cung Lân hơi nhướng đôi mày thanh tú, cũng không cảm thấy thân phận hắc hầu sẽ gây trở ngại cho việc hai người ở bên nhau.

Bất kể thế nào, Hoàng hậu của hắc hầu chính là Nghe Ngạo Lam, cũng chỉ có thể là Nghe Ngạo Lam.

Thiếu nữ này khiến hắc hầu khắc khoải sáu năm, năm đó không thể tìm được nàng, hắc hầu rất tiếc hận, hôm nay lần nữa gặp nhau, đây chẳng phải là trời ban nhân duyên thì đó là gì?

Về ngoài lộng lẫy, đẹp đẽ không phải là dạng người Nam Cung Lân muốn.

Một quốc mẫu phải giống Nghe Ngạo Lam vậy, mặc kệ là suy nghĩ hợp lý, quản lý cân nhắc, hay xử lý không câu nệ, cũng đều hợp ý hắc hầu, cực kỳ thống nhất với hắc hầu, có thể từng giây từng phút vì hắc hầu lo nghĩ, nhắc nhở hắc hầu.

“Lân ca ca, nữ nhân can thiệp triều chính là một tội danh rất lớn, huống hồ huynh cũng mới đăng cơ thôi, còn chưa đứng vững, lập muội làm hậu, chỉ sợ lòng dân không phục.” Nghe Ngạo Lam nói ra nỗi lo lắng thâm kín to lớn nhất trong lòng.

Nàng cũng muốn danh chính ngôn thuận trở thành thê tử của ca ca, hôm nay hai người họ là gia đình bình thường, thì không cần suy tính gì nhiều, song, hắc hầu lại là đế vương, nàng là thừa tướng nữ giả nam trang, việc này cũng không phải vấn đề đơn giản có thể thành hôn hay không, mà còn phải suy xét toàn bộ nhân tố bên ngoài.

“Hừ, những lời trầm nói ai dám có ý kiến, trầm liên cách chức hắc hầu.” Nam Cung Lân thể hiện sự ngông cuồng, từ trước đến nay hắc hầu nói gió chính là gió, nói mưa chính là mưa.

Nghe Ngạo Lam lắc đầu, khê cười, “Nếu huynh thực sự làm thế, thì người khác chỉ biết đồn đãi, Nghe Ngạo Lam me hoặc Hoàng thượng, Hoàng thượng lỡ tai mềm, chìm đắm trong mỹ sắc.”, giơ tay lên véo véo chóp mũi trắng của hắc hầu, lại nói, “Muội không làm Bao Tự đâu, việc này tạm gác lại, về sau hãy nói, được không?”

[1] Bao Tự còn gọi là Tự Tự, là một mỹ nhân quyền rũ, Vương hậu của Chu U vương. Truyền thuyết kể rằng, Chu vương say mê nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên ra lệnh cho ai làm nàng cười sẽ thưởng nghìn lạng vàng. Vì để nàng cười, Chu vương đã đùa giỡn với chư hầu, rồi gây họa làm mất Cảo Kinh. Việc nhà Chu suy yếu bắt đầu từ đây. Điển sự nổi tiếng này được gọi là “Phóng hỏa hí chư hầu”. Mỹ danh của Bao Tự về sau thường được lưu truyền như một Hồng nhan họa thủy.

Đôi môi hôn lên trán thiên hạ, Nam Cung Lân nhin không được thở dài, “Muội nói gì chính là cái đó, chẳng qua làm thế thì không thể quang minh chính đại tuyên cái muội là nữ nhân của ta.”

Thực ra hắn không muốn Nghê Ngạo Lam chịu uất ức, nhưng lời nàng nói cũng là sự thật, nếu hắn kích động chiêu cáo thân phận nàng với người đời, chỉ e đưa tới tai tiếng đầy người, vậy nàng càng oan ức hơn.

“A, người ta sớm là người của huynh rồi, danh phận chỉ là chuyện sớm muộn, muội càng hy vọng Lân ca ca là một minh quân tốt, dùng tinh lực trị quốc, phát triển nhân tài, thế lực của mình hơn, vậy hậu thế có thể ít chịu ngày tháng lâm than.” Thiếu nữ nghiêm túc nhìn hắn, đầu ngón tay vuốt lông mày hắn.

Đây cũng là lý do năm đó nàng chọn khoa thi tiến vào triều đình, bởi Đại Cảnh quốc có thể hưng bang cường thịnh. Tuy năng lực của nàng có hạn, nhưng cũng may hắn cho nàng quyền vị tối cao, để nàng có cơ hội thực hiện suy nghĩ.

Nam Cung Lân kinh ngạc nhìn thiên hạ trong sạch không tì vết trước mắt, nàng như dóa phù dung xinh đẹp vô song, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tao nhã thanh cao thế, tốt đẹp đến mức làm hắn run sợ.

“Hứa với muội, bất kể ra sao, hãy để bá tánh, giang sơn Đại Cảnh quốc lên vị trí đầu tiên.” Nghê Ngạo Lam không muốn hắn vì mình mà hồ đồ, nếu không toàn bộ những khổ cực từ trước đến nay của nàng đều hóa thành bọt biển, công dã tràng.

“Ta hứa với muội.” Thiếu niên nắm lấy tay nàng, in lên mu bàn tay một nụ hôn.

Nhận được lời hứa của hắn, nàng yên tâm, tùy ý hắn mặc y phục cho nàng. Sau đó hắn chải tóc cho nàng, giúp nàng vén một nửa phần tóc đen, buộc một chiếc kết2 vàng chói.

[2] Chiếc kết: là vật trang trí bằng lông chim hoặc sợi tơ bên vạt áo, thường dùng trong trang phục sân khấu. Ở thời Đường là trang sức rất thịnh hành.

Khóe môi nở nụ cười ngọt ngào, từ hình bóng phản chiếu trong gương, Nghê Ngạo Lam nhìn thấy động tác của nam nhân nhà nàng cực kỳ yêu thương, “Lân ca ca thường bới tóc cho phi tần hậu cung à?”

“Không, muội là người thứ hai, người thứ nhất là mẫu phi, cuộc đời này ta chỉ bới tóc cho hai nữ nhân thôi.”

“Có thể làm thê tử của Lân ca ca thật tốt.”

Nàng cười càng rạng rỡ, thân là nữ nhi không biết trang điểm, nhưng có một trượng phu biết trang điểm một chút cho mình, là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Đương nhiên Nam Cung Lân biết suy nghĩ của mỹ nhân, khẽ véo gò má hồng của nàng, vươn tay ôm lấy nàng, sau đó ngồi xuống bàn lớn. Lúc này, Kim Phúc sai người bưng thức ăn nóng hổi lên liền lui xuống.

Để thiên hạ ngồi trên đùi mình, một bàn tay vòng qua cái eo nhỏ nhắn của nàng, một cánh tay khác múc cháo, hắn nói, “Nếm chút cháo cá muối loãng cho ấm bụng trước.”

Ngoan ngoãn cho hắn dứt, Nghê Ngọc Lam hỏi, “Lân ca ca, ngày mai cho muội về Văn Xương hiền được không? Hữu thừa tướng mất tích rất nhiều ngày rồi, nếu không vào triều, các quan lại sẽ nói muội chểnh mảng cương vị.”

“Chuẩn, trăm nói không chuẩn, thừa tướng sẽ nghe hừm?”

“Haha, không nghe.”

Nàng in một nụ hôn lên má hắn, nước cháo ấm ướt dính lên mặt hắn, khiến nàng vui vẻ vươn đầu lưỡi liếm.

“Ngoan, ăn cơm đừng khiêu khích lung tung, bằng không chốc nữa ta sẽ đè muội lên bàn làm đấy.” Nam Cung Lân hơi dùng sức véo eo nàng, phải biết rằng, người tập võ huyết khí tràn đầy, không thể chịu nổi sự mê hoặc của người yếu.

Quả nhiên, thiếu nữ lập tức ngoan ngoãn không dám lơ đãng, chỉ sợ mãnh hổ thực sự gặm nàng ngay tại chỗ một hơi ăn sạch.

Thiếu niên gấp thức ăn đưa tới miệng nàng, trái lại hắn không ăn gì, dường như thấy nàng ăn nhiều, hắn liền no rồi, “Bảo bối, nói ta nghe, chuyện cổ họng nàng là sao?”

44. Chương 44: Yêu Muội

Đối với giọng nói của thiếu nữ, Nam Cung Lâm cảm thấy đặc biệt, nhưng cũng nghe ra đó không phải bẩm sinh mà có.

“Lân ca ca không thích sao?” Nghê Ngạo Lam hỏi ngược lại, lúc làm Nghê Hiểu Lam khởi cần nói, tất nhiên hắn sẽ không để ý, sau đó thân phận bị vạch trần, hắn cũng không hỏi tới, còn tưởng rằng hắn chẳng thêm để ý chứ, có lẽ tức giận đến độ không có tâm tư hỏi rồi.

“Làm gì có, chẳng qua... cảm thấy không phải do bẩm sinh, đúng không?!”

“Vâng... có lời đồn thai song sinh mang tới đại hung, huynh biết không?”

Nam Cung Lâm gật đầu, việc này là điều tối kỵ trong hoàng cung, quý tộc, dẫn đến thủ túc tương tàn, nhưng hắn không cảm thấy có gì phải kiêng kỵ cả, máu mủ không phải song sinh, vẫn tranh chấp đến mức người sống ta chết mà.

Nghê Ngạo Lam tự thuật sơ lược cảnh ngộ lúc năm tuổi năm đó, nhưng vẫn giữ lại một chút, không nói hắn biết, nàng vốn là con gái ruột của Tiêu Sùng Việt, cùng với việc Đỗ thị bày mưu cướp đoạt mạng người. Nàng tin chỉ cần nói ra chân tướng, hắn nhất định có thể nghĩ ra biện pháp lật đổ Tiêu gia, nhưng cách này hơi thâm độc, nàng muốn quang minh chính đại lật đổ Tiêu Sùng Việt trên triều đình.

Mấy ngày nay, nàng điều tra được bao nhiêu chứng cứ tham ô, trục lợi trong đám văn võ bá quan, với chức quan của Tiêu Sùng Việt đương nhiên cũng vợ vét béo bở phong phú, nhưng thủ đoạn của ông ra cao minh, vẫn chưa nắm được đầy đủ chứng cứ vạch trần ông ta, nên người gánh tội chắc chắn là thủ hạ của ông ta.

Cánh tay ngay thất lưng càng siết chặt, đáy mắt Nam Cung Lâm lộ vẻ u ám, từ đầu chí cuối thiên hạ đều chưa đề cập đến danh tính của người nọ, có lẽ hắn cũng hiểu nàng không muốn hắn ra tau.

Nếu không thể ngoài sáng ở trước mặt ép hỏi nàng, vậy thì âm thầm điều tra là được.

“Do đó muội nữ giả nam trang là để tránh né sự truy xét của kẻ mẫu?” Nam Cung Lâm cân nhắc, “Xem ra kẻ mẫu của muội là một nữ nhân không đơn giản.”

“Vâng... Lâm ca ca rất thông minh.” Nghê Ngạo Lam cười khê, in lên môi hắn một nụ hôn, lại cắn miệng hắn chuyển món sườn xào cam

Đột nhiên, Nam Cung Lâm cảm thấy cảnh ngộ của bọn họ rất tương tự, mẹ ruột đều bị nữ nhân khác bức chết, bản thân thì bởi vì thế mà rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Hắn là nam tử, đột phá vòng vây, đứng trên vùng đất của mình là việc phải làm.

Nàng là nữ tử, phải tự mình đối mặt với hết thảy, vậy cần bao nhiêu sự kiên cường, dẻo dai và bất khuất, mới có thể đi tới hôm nay?

Đau lòng ôm chặt nàng, hắn nghiêm túc nói, “Bảo bối, nhìn ta.”

Thiếu nữ chuyển mắt nhìn hắn, chớp chớp mắt, tràn ngập hoang mang, không hiểu sao đột nhiên hắn trở nên nghiêm túc, nàng có nói gì sai ư?

“Bảo bối, từ nay về sau, ta sẽ dùng hết sức lực yêu muội, che chở muội, đến chết không ngừng, chỉ nhìn mỗi mình muội, chỉ nhớ mỗi mình muội.” Thiếu niên chân thành hứa hẹn, “Có trời đất làm chứng, nếu Nam Cung Lâm ta làm trái bất kỳ điều gì, thì sẽ không được...”

Lời còn chưa dứt, Nghê Ngạo Lam vội vang giơ tay lên che miệng hắn, “Không cho phép nói chữ đó.”

Trong lòng chấn động, ánh mắt Nam Cung Lâm đọng đầy yêu thương, im lặng thở dài. Bảo bối của hắn ngây thơ vậy, nếu là nữ nhân bình thường, chắc hắn ước gì hắn lập lời thề, hồng chứng minh lòng chung thủy quyết không hai lòng của hắn, song, nàng lại khác biệt, nên mới khiến hắn yêu sâu đậm thế.

“Muội tin tưởng từng câu từng chữ huynh nói, vậy đã đủ rồi.” Nghê Ngạo Lam cảm nhận được sự yêu thương và nhu tình mãnh liệt bao quanh mình, đôi mắt hơi chua xót.

Khi thân phận chưa vạch trần, nàng vẫn là một người đóng hai vai, lúc dùng bữa tối với đế vương, vô tình hỏi.

“Hoàng thượng, tại sao đặt tên là Liên Hương hiên? Vì ngài yêu mỗi phù dung sao?”

“Ái khanh không cảm thấy Hiếu Lam như đoá phù dung à? Lúc gặp nhau, nàng mặc thường y phù dung xanh lam, khí chất toát ra trong lúc nàng giơ tay nhắc chân, đây cũng là lý do trầm trồ nhiều phù dung tại hoàng cung, đi tới đâu chỉ cần nhìn thấy, trầm liên cảm thấy ly biệt chỉ là chuyện đêm qua, hôm nay có thể nàng sẽ nhập mộng tìm trầm.”

Một buổi bông liễu lượn vòng, lần đầu gặp gỡ phù dung. Một đêm yếu đuối mở đầu, trêu Lân khó quên.

Liên Hương hiên, bức tranh chữ kia do hấn đề lên vẽ lại cuộc gặp gỡ năm đó, rờn rã sáu năm, từng giờ từng khắc đều nhớ nàng, sao nàng có thể nghi ngờ tình yêu của hấn chứ.

Người ta nói, đế vương vô tình nhất, hôm nay có lẽ bản thân được thánh sủng, ngày mai hấn có thể xoay người ôm người mới, tình ý trong chớp mắt hóa thành bụi trần, bay xuống đất.

Mà nàng lại may mắn gặp được hấn, trong ba ngàn dòng sông, chỉ cần một gáo nước¹, còn muốn thăm dò thể nào đây.

[1] Hàm ý trong 3000 phi tần, chỉ sủng một người.

Dịu dàng kéo bàn tay nàng xuống, bờ môi tinh tế hôn ngón tay nàng, trong mắt Nam Cung Lân toàn là tình yêu say đắm không thể xóa nhòa, không thể thay đổi.

Biết rõ nàng sẽ sợ hãi, sợ hấn như mẹ ruột và muội muội nàng mất sớm, vứt bỏ nàng mà đi, để nàng một mình chịu đựng nỗi đau xé tim, do đó, hấn tuyệt đối không để nàng đối mặt với việc mất đi lần nữa.

“Đồ ngốc, ta có muội rồi, chắc chắn sẽ bảo vệ muội, không dễ dàng chết được.” Giọng nói của Nam Cung Lân lộ vẻ kiên định vô cùng.

Hấn thà chịu đựng nỗi đau nàng rời khỏi thế giới này trước hấn một bước, cho dù cuộc sống không có nàng gian nan ra sao, nhưng cũng không muốn một mình nàng gánh lấy bi thương.

Nghê Ngạo Lam ngọt ngào nhìn hấn, kiếp trước bọn họ là hai đường thẳng song song, ông trời để nàng sống lại, bọn họ mới có cơ hội gặp nhau, vậy không gặp nhau, hấn sẽ yêu người khác ư?

“Vâng, Lân ca ca, nếu... nếu huynh không gặp muội, huynh...”

“Ta nhất định sẽ suốt đời vô Hậu.”

“Tại sao huynh chắc chắn thế?”

“Vì ta là Thiên tử, ta định đoạt, ta biết ông trời sẽ sắp xếp muội đến bên cạnh ta.”

Ồ... Khẩu khí ngông cuồng bá đạo thật, Nghê Ngạo Lam nhin không được bật cười, ai dám trả lời như vậy chứ, có lẽ cũng chỉ có mỗi mình hấn dám nói.

Nam Cung Lân híp mắt, không hài lòng thấy nàng chẳng cho hấn mặt mũi thế, phá hỏng ngay tại chỗ, bèn giả vờ cá giận, “Tốt! Bảo bồi cười nhạo ta, nên phạt!”

Nói xong, bàn tay to gãi chỗ mẫn cảm của nàng, tấn công đến mức nàng thét chói tai cười yêu kiều, cuối cùng vô lực xụi lơ trong lòng hấn.

“Ngạo Lam, ta yêu muội.” Hấn bày tỏ tình cảm, đưa trán mình chạm trán nàng.

“Muội cũng vậy, muội cũng yêu huynh.” Đôi mắt nàng cong thành vầng trăng khuyết xinh đẹp, tràn đầy vui vẻ.

Tiêu phủ, thư phòng.

Tiêu Sùng Việt đang cùng Hộ bộ lang trung bàn chuyện bí mật, tính toán xem làm sao thu lợi từ việc xây dựng chùa ở tỉnh Hà Sơn.

“Tiêu đại nhân, mấy quan viên hộ bộ, ta đã chuẩn bị xong, cộng thêm hai ngày nay gặp mưa xuống, lại trình tâu tăng khoản tiền, nhất định không thành vấn đề.” Đinh Hải Văn nở nụ cười tính toán.

Trầm tư trong phút chốc, Tiêu Sùng Việt không yên tâm hỏi lại, “Người nắm chắc không đấy? Giờ thừa tướng đang nhìn chăm chăm.”

“Vô cùng nắm chắc, tuy bên trên nhìn chăm chăm, nhưng chỉ cần ra tay từ chỗ Nghệ Chính Quân, nhận được cam đoan của hắn, nếu về sau bị tra ra, hắn cũng bị liên đới chạy không thoát.”

“Ừ... Chi tiết đều rõ ràng, không có khe hở chứ?”

Đinh Hải Văn vỗ vỗ ngực mình, đảm bảo không để lại bất kỳ nhược điểm gì.

Trên có chính sách, dưới có đối sách, xem ai có công lực tốt, mạnh mẽ lật đổ đối phương, mới có thể để bản thân nắm giữ lợi ích hậu hĩnh.

45. Chương 45: Phương Cúc

Mấy ngày nay, Nam Cung Lân và Nghệ Ngạo Lam gần bó như keo sơn.

Ban ngày, Nghệ Ngạo Lam vẫn làm tốt phận sự Hữu thừa tướng, buổi tối, nàng lại vào Dưỡng Tâm điện, tháo dỡ miếng vải quần ngực và lớp cao vàng như nền, khôi phục thân phận nữ nhi bồi hấn.

Tuy nàng từng kháng nghị mỗi ngày ngủ lại tẩm cung của hấn, thực sự không thích hợp, trong cung lén đồn đãi Hoàng thượng long dương chi tích, sung hạnh thừa tướng, lời đồn xôn xao, nhưng hấn không sợ làm tổn hại hình tượng của mình, còn cố tình hàng đêm cùng nàng triền miên.

Không lay chuyển được sự kiên quyết của hấn, ngay cả nghĩa phụ nghĩa mẫu hấn cũng tự mình thu xếp xong, nàng chỉ có thể theo hấn mà đi.

Trước đó Hoàng thượng phát người truyền lời cho Nghệ Ngạo Lam, nói rằng triều vụ chưa giải quyết xong, muốn nàng tự mình đến Liên Hương hiên dùng bữa tối.

Mới mấy ngày dính vào nhau, nàng đã quen với sự hiện hữu của hấn, một mình ăn sao cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt chậm, ngay cả món ăn nàng thích dường như cũng ít ngon miệng hơn, thoáng không có khẩu vị. Nàng qua loa vội vàng dùng cho hết, rồi trở lại Dưỡng Tâm điện đối y phục xong xuôi, đợi hấn trở lại.

Hiếm khi tối nay nhàn rồi, Nghệ Ngạo Lam lượn Dưỡng Tâm điện một vòng, để nàng ngạc nhiên phát hiện rằng mâm vàng, bình hoa gốm sứ vốn bày trong Dưỡng Tâm điện, đều bị lấy xuống.

Nàng nhớ có một ngày nàng từng nói, vật phẩm này quá lộ liễu, làm mất nàng nỗ lực đơm đóm, yêu cầu hấn, thà rằng đặt nhiều bộ sách ở các lĩnh vực một chút, lại đặt một bàn cờ, một cây đàn tranh, lúc rảnh rỗi có thể chơi cờ, gảy đàn một phen.

Không ngờ hấn hoàn toàn lấy xuống hết, đưa những thứ nàng nói lên, khiến nàng rất bất ngờ.

Đôi mắt to cẩn thận ngắm tựa từng quyển sách, lại phát hiện một quyển sách có bìa đỏ tươi, đặt giữa dàn sách màu tối, có vẻ không hợp lắm, giống như giữa vạt xanh biếc có một chấm đỏ vậy, thế là, nàng tò mò rút ra, tập trung nhìn vào, sách có tên là “Phương Cúc.”

Ồ... nàng không ngờ Lân ca ca lại có hứng thú với hoa cỏ đấy, còn đặc biệt nghiên cứu giống hoa cúc.

Đầu ngón tay lật trang bìa cứng ra, lại lật tiếp ba bốn trang, lập tức khuôn mặt nàng đỏ như gan ngỗng.

Bên trên là bức vẽ với màu sắc rực rỡ, hai nam tử lỏa thể quần quýt nhau, người cường tráng từ sau lưng áp lên người xinh đẹp tuyệt trần, người phía sau lấy hung khí sắc bén cắm vào đỉnh cùc người phía trước, nam vật của người xinh đẹp tuyệt trần còn hưng phấn cứng rắn.

Cái này... cái này... là bản Đông Cung đồ phiên bản nam nam mà!

Đông Cung đồ không phải Nghê Ngạo Lam chưa từng xem, nhưng nàng bảo Tiểu Duệ Tử tìm đều là loại nam nữ hợp hoan, thật không ngờ lại có loại nam nam khác, quả thực khiến nàng ngạc nhiên không thôi.

Về mặt lý trí, nàng hẳn phải bỏ quyển sách trở về kệ ngay lập tức, nhưng tay nhỏ bé lại nhịn không được lật thêm một trang, lại lật trang kế tiếp...

“Bảo bối, muội ở đây xem gì vậy?”

Nam Cung Lân bước vào tắm điện, bên thấy tiểu mỹ nhân đứng ở cách đó không xa trước tượng điêu khắc gỗ, xoay lưng về phía mình, chẳng biết đang xem gì chăm chú tới vậy, ngay cả âm thanh hắt vào phòng cũng không phát hiện ra.

“Á!” Nghê Ngạo Lam giật mình, vội vàng khép Đông Cung đồ nam nam lại, xoay người giấu quyển sách sau lưng, “Lân ca ca... Sao huynh im hơi lặng tiếng xuất hiện thế?”

Đôi mày đẹp khẽ nhướn lên, Nam Cung Lân khoanh tay trước ngực khẽ cười, nói, “Ta đâu có thả nhẹ cước bộ, tại bảo bối say mê quá mới không nghe thấy ấy chứ, xem sách gì vậy? Cho ta xem nữa.”

Bàn tay to đưa ra sau lưng Nghê Ngạo Lam, nàng cả kinh lui về sau một bước.

“Không có gì, chỉ là sách thông thường thôi.” Thiếu nữ lúng túng trả lời. Nếu hẳn biết nàng vui đầu vào đọc Đông Cung đồ nam nam, thì mặt mũi nàng để ở đâu?

Đáp án của tiểu mỹ nhân khiến Nam Cung Lân cực kỳ không vừa lòng, sách thông thường sao khiến nàng phải che che giấu giấu thế, càng kiên định muốn biết quyển sách trên tay nàng là sách gì.

Ngay sau đó, hắn lấy tĩnh chế động, cười dịu dàng vô hại, yêu cầu, “Bảo bối, từ lúc ta vào cửa đến bây giờ muội vẫn chưa hôn ta đó, nào, hôn một cái.”

Nhìn thiếu niên lặng lẽ đứng trước mặt, không tiến thêm một bước cũng không có ý định lùi lại, sau khi Nghê Ngạo Lam đấu tranh, thoáng tiến lên phía trước, đuổi gần cổ trắng nõn khẽ mỗ lên bờ môi hắn. Đang định rời khỏi, độ dày cộm trong tay chợt nhẹ hẫng, sách đồ đã rơi vào tay hắn.

“Phương Cúc... Phương Cúc?” Vốn dĩ Nam Cung Lân đang dương dương đắc ý vui cười, trong nháy mắt hắn hoang mang hẳn, có chút ấn tượng với quyển sách này.

“Lân ca ca, huynh nói xem, tại sao huynh có quyển sách này?” Nghê Ngạo Lam quyết định đánh đòn phủ đầu, hồng che giấu sự lúng túng khi bản thân không biết xấu hổ, nghiền ngẫm đọc loại sách này.

Để vương xinh đẹp lật một trang ra xem, ngay lập tức đóng Đông Cung đồ lại ngay, “Khụ khụ... ta cũng không biết sao lại có quyển sách này...”

Kim Phúc chết tiệt!

Hắn từng giao phó phải dọn hơn phân nửa sách trong Ngự thư phòng vào Dưỡng Tâm điện, nhưng không cần bỏ quyển Đông Cung đồ nam nam này vào, huống chi hiện tại hắn không cần nữa, đúng không?

Nghê Ngạo Lam nhìn chằm chằm thiếu niên đang giả ngu không muốn giải thích, bèn bĩu môi suy đoán, “Ồ, đây là sách của Lân ca ca, có nghĩa là huynh đã từng đọc, rõ ràng huynh đối với nam tử hẳn có khuynh hướng... Lân ca ca nói nữ tử huynh yêu chỉ có mỗi mình muội, nhưng chưa từng nói không thích nam tử nha.”

“Bảo bối, tiểu lừa đảo, việc này còn không phải tai muội à!” Nam Cung Lân buồn bực xấu hổ, lòng buồn bực đến mức hận không thể phun một ngụm máu lớn, trước đó hắn thực sự suốt thích nam sắc, cũng do bị “ép buộc”, không phải trời sinh có sở thích này.

Tại nàng?

Trong phút chốc thiếu nữ mới phản ứng, cười híp cả mắt, “À... Haha, Lân ca ca còn đặc biệt tìm bản Đông Cung đồ nam nam, chẳng lẽ có ham muốn mây mưa trên long sàng ư?”

“Hừ, nàng có biết ta rồi rắm cỡ nào không.” Nam Cung Lân nói xong xoay đầu đi đến cửa điện, kéo cửa lớn ra, nghiêng răng hô, “Kim Phúc.”

“Nô...”

“Đốt quyển sách này cho trẫm!”

Kim Phúc còn chưa nói xong, liền luống cuống tay chân tiếp được quyển sách chủ tử ném tới, lại giương mắt nhìn, cửa lớn đã khép chặt.

Hắn rũ mắt xem, mồ hôi lạnh lập tức hàm chứa giận dữ, hẳn sai người dọn sách, lại quên kiểm tra sách trước, may mà có Nghê Mỹ Nhân ở đây, nếu không hẳn có thể bị mắng té tát.

Nghê Ngạo Lam mở to đôi mắt tròn xoe, nói, “Ôi... thiêu hủy rất đáng tiếc, muội còn chưa xem hết mà.”

“Không cho phép xem, nếu cần xem thì chỉ có thể xem trẫm!” Nam Cung Lân nghĩ tới quyển sách kia vẽ bao nhiêu mỹ nam lỏa thể, bèn cảm thấy khó chịu, nhin không được ngang ngược hẳn.

Thiên hạ vui vẻ như mèo con ăn vụn thành công, nàng biết làm thế trêu hắn rất có hiệu quả mà, nàng giang hai tay vòng qua eo hắn, nhón chân, miệng nhỏ hôn bờ môi đỏ thắm của hắn, một luồng Long Tiên Hương đánh úp vào mũi, làm nàng mê muội.

Hai lưỡi triền miên ma sát nhau, bốn làn môi kề sát trần trọc mút, khi thì tình cảm mãnh liệt, khi thì dịu dàng. Bọn họ hôn nhau, xoay người bước đi, cuối cùng cùng ngã xuống ghế quý phi cạnh cửa sổ.

Thiếu nữ nằm trên người thiếu niên ngược mắt nhìn hắn, mặt ngọc trắng trẻo xinh đẹp, vài sợi tóc dài đen óng rũ xuống gò má, đôi mắt sáng ngời khiến bầu trời đêm đầy sao sau lưng hắn cũng mất đi ánh sáng.

Đây là phu quân cả đời của nàng đây.

Giơ cái tay trắng nõn lên giúp hắn vén vài sợi tóc ra sau tai, nàng khẽ nói, “Ngạo Thanh, muội nhìn thấy không? Đây là phu quân của tỷ tỷ.”

Lần đầu tiên nghe được cái tên này, Nam Cung Lân thoáng sững sốt lập tức phản ứng kịp, dịu dàng nói, “Ngạo Lam, Ngạo Thanh, tên cha muội đặt cho các muội rất hay.”

“Không phải, là nương đặt, nương nói tỷ muội muội là niềm kiêu ngạo của bà, xanh lam bà cho rằng là màu đẹp nhất của bầu trời, hi vọng bọn muội có thể sống tự tại, bất kể nơi đâu, vĩnh viễn ở trong lòng bà, nên gọi là Ngạo Lam, Ngạo Thanh.” Nghê Ngạo Lam nhớ tới mẫu thân, đôi mắt hơi chua xót.

Nàng biết nương nhất định sẽ vui vẻ và an ủi mình vì đã tìm được một trượng phu đáng dựa vào cả đời.

“Nương muội rất đặc biệt, nên ngay cả muội cũng đặc biệt thế, muội cũng là nương tử đầy kiêu ngạo của ta, là một mỹ nhân tuyệt sắc cả bên trong lẫn bên ngoài.” Thiếu niên cười rạng rỡ, phát hiện mỗi ngày mình càng yêu nàng thêm một chút.

Yêu nàng, không có giới hạn, mãi mãi không kết thúc.

46. Chương 46: Bầm Tấu

Liên tiếp mấy ngày Nghê Ngạo Lam không trở về Nghê phủ qua đêm, làm con gái, dù sao vẫn hy vọng có thể thường xuyên để trưởng bối gặp mặt và vui vẻ, bởi vậy, nàng dựa vào việc nghĩa phụ xử lý công vụ tại nội các hoàng cung, đi một chuyến, vừa tiết kiệm thời gian lẫn tình lực.

Nàng bước vào hộ bộ, hỏi chỗ Nghê Chính Quân, lại yêu cầu bộ trà, pha trà ngon xong, bèn vào trong.

Nghê Chính Quân ngược mắt liền thấy nghĩa nữ tới chơi, nét mặt đầu tiên là thoáng kinh ngạc, sau đó là mừng rỡ, vội vàng đứng lên nói, “Thưa tướng...”

Lời còn chưa dứt, đã bị cái miệng nhỏ của Nghê Ngạo Lam ngắt lời, “Cha, chỗ này chỉ có mỗi con với cha, còn xưng thừa tướng nữa, con không chịu nổi đâu.”

Đi đến cạnh án, nhìn vẻ mặt hòa ái vui vẻ của nghĩa phụ, nàng đưa chén sứ đến trước mặt ông, “Cha, lâu rồi không uống trà con pha, có nhớ không nè?”

Trà này là trà Bạch hào ô long^[1] thượng hạng, là loại trà Nghê Chính Quân thích, mà ông lại cảm thấy trà Nghê Ngạo Lam pha hội đủ sắc hương vị nhất, ở Nghê phủ luôn yêu cầu nàng pha.

[1] Trà Ô Long là đại diện của trà Trung Quốc, là một loại trà bán lên men, nước trà trong suốt màu hổ phách rất đặc sắc. Bạch hào ô long: còn gọi là “Bành Phong trà”, “Hương tân ô Long”, “Đông Phương mỹ nhân”, là một loại trà Ô Long Đài Loan lên men độ nặng nhất.

Gần đây, con gái luôn ở hoàng cung, ông chỉ có thể nhờ thê tử pha trà, nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung trà ngon của con gái pha. Lúc này lại có thể uống được, khiến lòng ông ấm áp, quả nhiên con gái là áo bông tri kỷ nhất.

“Hôm nay sao tới đây? Hoàng thượng không quán quýt con hả?” Nghê Chính Quân chế nhạo hỏi.

“Cha!” Nghê Ngạo Lam đỏ mặt, khẽ giẫm chân, “...Buổi tối đã quán đến phát ngáy rồi, ban ngày ban mặt không thể được.”

Chẳng ngờ nghĩa phụ lại chê cười nàng, thực sự làm nàng quẫn bách.

Nghê Chính Quân cười to vài tiếng, tình ý để vương dành cho con gái, tình cảm của hai người ông đều để vào mắt, đúng là ngọt như mật, đáng lẽ ông còn lo lắng để vương sẽ giáng tội chém đầu, làm ông lo lắng một trận.

Tuy nói phi tần hậu cung của hoàng thượng không ít, song chưa từng được sủng hạnh qua, khiến Nghê Chính Quân vốn sợ con gái chỉ được sủng ái nhất thời an lòng vài phần, dù sao làm cha, ông luôn hi vọng con gái gả cho nam nhân chỉ yêu mỗi một người, giống như ông.

Ngồi bên cạnh Nghê Chính Quân, đôi mắt Nghê Ngạo Lam khẽ liếc nhìn công văn trên án, nhẹ nhàng ồ một tiếng.

“Sao thế?” Nghê Chính Quân không hiểu nhìn nghĩa nữ, ông cảm thấy hồ sơ đang phê duyệt không có chỗ nào không ổn cả.

“Cha, đây là... văn kiện xây dựng chùa Quảng Nguyên ở tỉnh Hà Sơn ư?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng, con nhớ văn kiện này đã thông qua từ sớm rồi, kinh phí dồi dào, sao lại lấy ra xem xét nữa? Kinh phí có vấn đề à?”

“Kinh phí có vấn đề, hiện cần tăng thêm chi phí, vì gần đây mỗi khi đến mùa hạ, thời tiết ở tỉnh Hà Sơn đều không tốt, mưa to liên tục, thợ xây lo lắng vật liệu sẽ chịu không nổi mưa, nên xin đổi sang dùng đá hoa cương, nhưng loại đá này cần tỉnh Đông Ngọc chuyển tới, tốn thời gian, tốn công, nên cần tăng thêm một ngàn vạn lượng hoàng kim.”

Nghê Ngạo Lam vừa nghe câu trả lời, chợt lú lú, trợn mắt.

Một ngàn vạn lượng hoàng kim?! Đây chẳng phải là con số nhỏ đâu!

Trầm tư một lúc, nàng bèn yêu cầu Nghê Chính Quân đọc kỹ tài liệu, tuy nàng đối với tài vật không hiểu lắm, song cũng hiểu sơ sơ.

Sau khi lướt từng mục, nàng lập tức chú ý một điểm.

Việc này do quan văn dưới trướng Tiêu Sùng Việt đề nghị, tấu lên hoàng thượng, lại do hộ bộ chi, trông giống như không có chút quan hệ nào với Tiêu Sùng Việt, nhưng trên thực tế chắc chắn ông ta có những tay trực lợi.

Hừ, quả thực không nén nổi cơn giận mà.

“Cha, tài liệu này ngày mai lâm triều cha tấu lên cho hoàng thượng biết nhé.”

Nghê Ngạo Lam buông tập giấy xuống bình tĩnh yêu cầu nghĩa phụ làm việc này.

Xem ra, trước đây Tiêu Sùng Việt cũng dùng thủ đoạn này trực lợi, mà nghĩa phụ tuân thủ nghiêm ngặt chức vụ của mình, phê từng mục, nhưng nếu sự việc bị bại lộ, điều tra xuống, người đứng mũi chịu sào tuyệt đối là Nghê Chính Quân.

Fan – page – eb00k – ngôn – tình – miễn – phí

Nghê Chính Quân không hiểu nhìn con gái, theo lý mà nói, chuyện như thế không nên đặc biệt chuẩn tấu, vì đế vương đã đồng ý, cũng vì từng xét duyệt qua, nên yêu cầu tăng phí chỉ cần Hộ bộ Thượng tư đồng ý thôi, “Tại sao?”

“Mai cha sẽ biết đáp án, nhưng cha phải hứa với con ngày mai lâm triều bẩm tấu đấy.”

Khẩu khí của Nghê Ngạo Lam nghiêm túc không gì sánh bằng, khiến Nghê Chính Quân đáp ứng.

Không biết dụng ý của nghĩa nữ, nhưng ông tin tưởng nàng tuyệt đối không hại ông, lại còn nghiêm túc thế, xem ra sự việc không phải chuyện đùa.

Tuyên Chính điện.

Hoàng thượng Đại Cảnh quốc đang nghe văn võ bá quan báo cáo, con người đen lạnh nhạt nhìn quan viên bên dưới đại điện, uy nghiêm không ngớt làm người ta run sợ.

Cho đến cuối cùng Nghê Chính Quân bước ra, trầm ổn tấu lên, “Khởi bẩm hoàng thượng, đối với việc xây dựng chùa Quảng Nguyên ở tỉnh Hà Sơn, Đình lang trung đệ trình xin thêm kinh phí một ngàn vạn lượng hoàng kim. Khẩn cầu hoàng thượng định đoạt,”

Trong lòng Tiêu Sùng Việt và Đình Hải Văn chấn động, tràn ngập kinh ngạc, song nét mặt lại bình tĩnh không chút gợn sóng, len lén đưa mắt ra hiệu.

Về mặt không chút kiên nhẫn, con người Nam Cung Lân híp lại, nói, “Nghê thượng thư, việc này cũng cần tấu với trẫm à?” Trình tự thế nào người rõ ràng nhất mà.”

Giọng điệu của đế vương không vui vẻ lắm, khiến Tiêu Sùng Việt và Đình Hải Văn thoáng yên lòng, tưởng rằng hoàng thượng không tính những tay vào việc này, lại không ngờ lúc này Nghê Ngạo Lam lên tiếng.

“Hoàng thượng, vi thần cho rằng chuyện này nên do hoàng thượng định đoạt.”

Lời vừa nói ra, Tiêu Sùng Việt và Đình Hải Văn lập tức cảm hận nhìn Nghê Ngạo Lam, ước gì dùng ánh mắt như dao chém chết y. Phải biết rằng Hữu thừa tướng được sủng ái, y vừa xuất khẩu, hoàng thượng sẽ không từ chối.

“Ý khanh là sao?” Nam Cung Lân cực kỳ hăng hái nhìn tiểu mỹ nhân, cho dù hiện nay màu da nàng vàng vọt, nhưng không che giấu nổi ánh hào quang và sự tự tin kia.

Nghê Ngạo Lam cầm tài liệu từ tay Nghê Chính Quân, vừa mở ra xem, vừa nói, “Đình lang trung đề nghị dùng đá hoa cương, loại đá này mặc dù tỉnh Đông Ngọc sản xuất, nhưng vùng núi phía tây tỉnh Hà Sơn cũng có, không cần vận chuyển từ tỉnh Đông Ngọc tới. Lê nào trực lợi từ trong ấy ư?”

Tỉnh Đông Ngọc sản xuất đá hoa cương nổi tiếng Đại Cảnh quốc, mà tỉnh Hà Sơn cũng có, song chỉ có dân bản xứ biết, suy cho cùng quặng mở ít ỏi, sản lượng không phong phú bằng tỉnh Đông Ngọc, điểm ấy khiến Tiêu Sùng Việt và Đình Hải Văn cùng các quan lại khác kinh ngạc đến rớt cằm.

47. Chương 47: Đấu Trí

Tiêu Sùng Việt nhìn thiên tử trẻ tuổi trên long y, đôi mắt đào hoa xinh đẹp trở nên nghiêm nghị, thoát ra khí độc tựa như ánh ban mai đầu tiên rơi xuống hoa trúc đào, tuyệt đẹp, đưa người ta đến chỗ chết.

“Hoàng thượng, thừa tướng không biết thực hư, chỉ e thừa tướng bất mãn với những công lao của thần mà bỏ đá xuống giếng.” Đinh Hải Văn bày vẻ mặt chân thành mang theo sự sợ hãi, hai đầu gối quỳ xuống đất, đầu khớp xương đập lên nền gạch vàng chói, phát ra âm vang dội.

Lời vừa nói ra, văn võ bá quan đều xôn xao, Hữu thừa tướng nghiêm chỉnh trong triều đình, mấy quan viên đã mất đi chức quan, hơn nữa nhiều người không rõ tình huống quảng mỗ ở tỉnh Hà Sơn nên nhất thời đều nghi ngờ Nghe Ngạo Lam.

“Thái bộc tử Trương chủ bộ.” Nghe Ngạo Lam lạnh lạnh lên tiếng, lập tức làm các quan lại im miệng, đồng loạt nhìn vị quan viên nhỏ thối phẩm, ít ra phân nửa người chưa từng cũng không ấn tượng với người này, nhin không được cảm thấy hiếu kỳ, tại sao thánh thượng lại tuyên hấn vào lúc này.

Trương Thiệu vội vàng từ phía dưới cùng xuyên qua đám người, dừng ngay chính giữa thảm đỏ, khẩn trương hành lễ đáp, “Có vi thần.”

“Người sinh ở tỉnh Hà Sơn, lời Hữu thừa tướng nói có thật không?” Nam Cung Lân hỏi.

Bá quan kinh ngạc nhìn hoàng thượng Đại Cảnh quốc, thật không ngờ triều đình trên dưới hơn trăm người lại có thể nhớ rõ bối cảnh của một quan viên nhỏ thế, tất cả đều toát mồ hôi lạnh, thái độ coi thường hoàng thượng thiếu niên lập tức thu liễm, không dám lơ là.

“Lời Hữu thừa tướng nói đều là thật, vùng núi phía Tây tỉnh Hà Sơn có Quặng đá hoa cương đen, sản xuất đều bán trong tỉnh.” Sau khi Trương Thiệu cung kính nói xong, bèn lui về hàng ngũ.

Trong lòng Đinh Hải Văn khựng hoảng không ngớt không nhin được nói, “Hoàng thượng, chuyện nhỏ này vi thần không biết, xin hoàng thượng thứ tội.”

“Đinh lang trung, dựa theo cách nói của người, tất cả mọi chuyện đều có thể lấy lý do không biết mà qua loa tấu lên sao? Đại Cảnh Quốc lớn thế còn có thể thịnh vượng phồn vinh hay không? Rõ ràng mỗi người đều mơ mơ màng màng như người say rượu.” Nghe Ngạo Lam lạnh lùng nhìn nam tử quỳ trên mặt đất bằng nửa con mắt.

Loại người chỉ cần lợi ích tối thượng mà giết người cướp của thì không nên đồng tình.

“Thừa tướng, tiểu nhân biết sai rồi, xin thừa tướng bỏ qua cho.”

“Nếu người khai ra đồng lõa, có thể suy xét hoãn thi hành hình phạt.”

Hoãn thi hành hình phạt?! Đinh Hải Văn kinh ngạc ngược mắt, chỉ là hoãn thi hành hình phạt, cũng không phải bãi miễn tội trạng, nhưng có thể hoãn là được, dù sao cũng tốt hơn người rơi đầu xuống đất.

Đáng tiếc ý nghĩ của Đinh Hải Văn quá ngây thơ, Nghe Ngạo Lam chỉ nói hoãn thi hành hình phạt, chứ không nói không xử tội chết.

“Là Tiêu đại nhân, hần liên hợp với vi thần bày mưu.” Đinh Hải Văn cố gắng tự bảo vệ mình, mặc kệ Tiêu Sùng Việt âm thầm ra ám hiệu, không được khai ông ta ra.

Bị điểm danh, Tiêu Sùng Việt trấn định đáp, “Hoàng thượng, việc này không liên quan tới vi thần, vi thần thân là Vệ úy tự, quản lý khí cụ và nghi lễ quân dụng, sao nhúng tay vào việc của Thái Thượng tự[1] chứ?”

[1]Thái Thường tự thuộc một trong năm tự gồm: Đạo Lý tự, Thái Thường tự, Quang Lộc tự, Thái Bộc tự. Là cơ quan hành chính cao nhất chuỗi quản lễ nhạc thời phong kiến.

Nam Cung Lân im lặng không lên tiếng, chỉ trầm tĩnh nhìn Nghe Ngạo Lam và Tiêu Sùng Việt bên dưới.

Bảo bối của hần quả thật có dáng dấp không giống cha, tất cả ưu điểm được di truyền từ mẹ ruột, tuy hần chưa từng gặp Nghe Hoàn Nhi, song nghe nàng tự thuật, có thể mừng tượng ra được tám chín phần.

Chắc chắn, con gái sẽ đối phó với cha ruột thế nào?

“Tiêu đại nhân, bề ngoài mặc dù nhìn công trình chùa Quảng Nguyên không liên quan đến người, nhưng sau khi hoàn thành, lễ cúng bái do người tiếp nhận quản lý, nhắc tới chùa Quảng Nguyên cũng chỉ là một mảnh đất, vật phẩm cúng tế lại cần đến bảy trăm lượng hoàng kim, xin hỏi toàn bộ chỉ dùng cho việc cúng tế thôi sao? Quả thực phô trương lãng phí rồi!” Nghê Ngạo Lan nói đến đây lại nghiêng rằng nghiêng lợi.

Mặc dù nàng có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ vậy, ngoại trừ số liệu trên hồ sơ ra, còn có kiếp trước nàng từng lưu lạc tới đỉnh Hà Sơn. Cũng không tốt đẹp như được nói tới trên giấy, nhưng nghĩ cũng biết, quan viên từ đó kiếm lời, về phần quặng mỏ, vì trên người không có đồng nào, nên nàng tạm thời làm việc ở mỏ đá, vất vả mấy ngày.

Đã từng có kinh nghiệm, hôm nay có thể phát huy tác dụng, khiến nàng xác thực việc tham ô hối lộ của Tiêu Sùng Việt.

Tiêu Sùng Việt kinh hãi, không ngờ Nghê Ngạo Lan lại biết rõ đến từng chi tiết lớn nhỏ, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy ròng ròng xuống, nhưng vẫn muốn làm cá chết giữa giã, nói, “Lần này vi thần đánh giá sai lầm.”

“Hừ, đánh giá sai lầm? Sao tiêu đại nhân không nói ra chiến trường điều binh sai lầm, bởi vậy mới thua trận? Tiêu đại nhân, ta nói này, người làm Binh bộ tam phẩm, bổng lộc thế nào người có thể xây ba tòa dinh thự nguy nga lộng lẫy, còn có thể nuôi đàn tôi tớ, người không phải thương nhân, lại có tài phú cuộn cuộn không dứt chảy vào túi người.” Nghê Ngạo Lan cười trào phúng, ánh mắt lạnh lùng nhìn cha ruột xấu xa từ tận đáy lòng.

“Đó là tổ truyền của Tiêu gia.”

“Hả? Người còn muốn bao biện, không bằng tự đi điều tra một chút những hồ sơ này, giúp người nhớ ra đã vơ vét một khoản tiền tài lớn vậy.”

Dứt lời, Nghê Ngạo Lan đập xấp tài liệu dày cộm trong tay Tiểu Duệ Tử vào mũi chân ông ta một cái, nhất thời làm Tiêu Sùng Việt run chân, quỳ thẳng xuống đất, dập đầu thỉnh cầu hoàng thượng khai ân.

Nam Cung Lâm xem cuộc vui đến phát ngiên, mãi tới lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Đại Lý tự Lâm khanh nghe lệnh, tức khắc tra rõ của cải, công quỹ đã giấu đi của Tiêu Sùng Việt, cùng với những quan viên đồng lõa dơ sự xử lý cặn kẽ, cách chức Tiêu Sùng Việt, chờ nhận tội.”

Hai thị vệ tiến lên áp giải Tiêu Sùng Việt, sau đó trong lúc mọi người vẫn còn kinh ngạc, hoàng đế bãi triều.

Trải qua vụ việc chùa Quảng Nguyên, văn võ bá quan đều tự hạn chế, an thủ bản thân, không giám động chút tâm tư dơ bẩn nào, cố hết sức cống hiến cho triều đình. Trong khoảng thời gian ngắn, làm danh tiếng Đại Cảnh Quốc tốt đẹp hơn, hưng nước an bang, mà đây là chuyện sau này.

Nghê Chính Quân cảm thán vỗ vỗ vai nghia nữ, “Ngạo Lan, thật không ngờ vi phu lại được con cứu một mạng.”

“Cha, từ lúc năm tuổi, cha đã che gió che mưa cho con, cha đối nhân xử thế thế nào, con đều nhìn thấu, giờ con có năng lực, tất nhiên phải bảo vệ cha, huống chi thái độ làm người của Tiêu Sùng Việt quá giả dối, nếu không xem kỹ mỗi vụ án, thì khó có thể khiến ông ta nhận tội.” Nghê Ngạo Lan hơi nhếch môi, khẽ tựa vào lòng để vương ở phía sau.

“Đúng vậy, cha, Ngạo Lan có thể ra tay, không chỉ là phúc của ngài mà còn phúc của trăm.” Nam Cung Lâm học theo tiểu mỹ nhân gọi, trong mắt lộ vẻ tán thưởng.

Nghê Ngạo Lan chớp chớp đôi mắt to, “Sao hoàng thượng gọi cha chứ? Nghe kỳ quá.” Trong lòng Nghê Ngạo Lan nổi lên một cảm giác quái dị.

“Sớm muộn gì nàng cũng phải gả cho trăm, đương nhiên trăm phải gọi Nghê thượng thư là cha rồi.” Hoàng thượng trẻ tuổi tuyệt không biết khiêm tốn, bày bộ dáng như lễ đương nhiên, khiến thiên hạ vừa quần bách vừa xấu hổ.

Nghê lão nhân gia ở bên cạnh thấy hai người trẻ tuổi đấu võ mồm vù vù với nhau, bèn cười ha ha đánh tiếng rời đi trước, để lại thiếu nam thiếu nữ ngọt ngào trên đại điện không người.

Sau cơn mưa, tầng tầng mây xám giăng đầy, bầu trời rơi xuống hạt mưa li ti.

Vì quên mang ô, nên Nghê Ngạo Lam từ Liên Hương liền bước nhanh trở về. Sau khi đến Vận Xương hiên, nàng phân phó Tiểu Duệ Tử đi pha trà, còn mình thì vào trong hiên.

Nàng khẽ khép cửa chính lại, xoay đầu, chợt một bóng người thon dài hơi cao che trước người nàng, làm nàng giật mình, sau khi thấy rõ là Viễn Trinh, nàng mỉm cười hỏi, “Viễn Trinh à? Sao đột nhiên xuất hiện thế?”

Trong ấn tượng của nàng, chỉ có lúc nàng gọi Viễn Trinh, thiếu niên này mới xuất hiện, song, hôm nay khác biệt.

48. Chương 48: Ấm Áp

Chính nguyên năm ba mươi mốt, đầu hạ.

Một bé trai ba tuổi nghiêm túc đứng tấn dưới ánh mặt trời, chưa tới hai khắc, đầu óc đã choáng váng ngã ngồi trên nền đất ẩm ướt, đang muốn đứng dậy tiếp tục, một bóng râm chợt phủ xuống.

“Tiêu Viễn Trinh! Con dám lười biếng!” Một nữ tử có dáng dấp xinh đẹp đang cực kỳ tức giận, tay cầm roi mây, giơ tay lên quát xuống thân thể nhỏ nhỏ một roi.

“Nương! con không có!” Tiêu Viễn Trinh đau đến chực trào nước mắt, nhưng quyết không dám rơi giọt lệ nào. Cha từng nói, nam nhi không dễ rơi lệ. Sao có thể khóc sướt mướt như nữ nhân chứ.

Nữ tử này chính là Đỗ thị - nhị phòng của Tiêu Sùng Việt, ả nhìn con trai, lửa giận càng bốc lớn, “Không có! Nói dối lớn thật! Rõ ràng đã bị ta nhìn thấy, nên đánh.”

Vừa nói vừa dùng roi mây quát người bé trai, hấn đau tới nỗi xoa mạnh chỗ đau.

Một đứa trẻ ba tuổi thực ra có thể không sợ phơi nắng, đứng tấn dưới thời tiết nóng bức hơn một khắc là chuyện không đơn giản rồi, nhưng Đỗ thị không nghĩ thế, ả chỉ nghĩ con trai Lâm gia cách vách cũng ba tuổi đã có thể đứng hơn nửa canh giờ, còn được sư phụ khen có tố chất cực tốt, ả nghĩ tới liền tức.

Đỗ thị giơ tay muốn đánh nữa, Tiêu Viễn Trinh nghĩ thầm roi thứ ba rơi xuống người, nhất định ngày mai không thể xuống giường, bèn cắn răng một cái, cước bộ nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, chỉ để lại tiếng mắng chửi của Đỗ thị.

Tiêu Viễn Trinh dồn sức chạy tới nơi vắng vẻ của tiêu phủ, hấn sợ chạy về phòng ngủ hoặc tới tiền sảnh sẽ bị mẫu thân tìm được, vậy là hấn bước vào hậu viện Tiêu phủ - nơi Đỗ thị cấm hấn tới.

Cho dù là hậu viện, diện tích cũng rộng lớn, hướng chỉ đối với một đứa trẻ như Tiêu Viễn Trinh, sự vật sẽ bị phóng đại gấp đôi, gấp ba lần.

Hấn đi tung tung, cơn đau trên cánh tay co rút từng trận, hấn xoa xoa lại không để ý cái hố lõm dưới chân, thế là trượt chân ngã xuống bùn đất, khuôn mặt nhỏ nhắn dính bụi đất.

“Tiểu đệ đệ, đệ không sao chứ?”

Giọng nói non nớt mềm mại vang lên, hấn ngược mắt nhìn, là một bé gái có dung mạo xinh đẹp như búp bê sứ, còn khiến người ta yêu thích hơn muội muội hấn – Tiêu Như Úc. Khi hấn đang sững sờ, đối phương đã chìa tay kéo hấn lên, còn rút khăn tay lau vết bẩn trên má hấn, nhưng nàng vô tình đè trúng chỗ đau, làm Tiêu Viễn Trinh hít một tiếng.

Tưởng bé trai bị té gãy tay, nàng luống cuống vén ống tay áo hấn lên, kinh hoàng phát hiện hai vết đỏ tía dài, “Á...Sao lại thế này?”

“Tỷ là... tỷ tỷ Song sinh?” Tiêu Viễn Trinh không trả lời câu hỏi của nàng, mà cảm thấy ảm áp trước sự quan tâm của nàng.

Tuy nương luôn ân cần dạy bảo, yêu cầu hắn không được bén mảng vào hậu viện, nói gì mà hai tỷ muội kia sẽ mang đến vận rủi, trong khi hắn chưa từng gặp các nàng, hôm nay lại có cơ hội chạm mặt.

“Ta là tỷ tỷ.” Nghê Ngạo Lam suy nghĩ một chút, lại nói, “Đệ là Tiêu Viễn Trinh? Con trai nhị di nương?”

“Vâng ạ...”

“Cái này là... bị nhị di nương đánh?”

Tiêu Viễn Trinh chậm rãi gạt đầu, sau đó cúi đầu, nghĩ tới nương rất ít khi cho hắn sắc mặt tốt, lại nhin không được u ám hẳn.

“Bỗng dưng, trước mắt xuất hiện một khối điểm tâm nhân nhật có mùi hương bột mì, hắn hoang mang ngẩng mặt lên, đập vào mắt là nụ cười ngọt ngào rạng rỡ đầy ảm áp của nàng.

“Này, cho đệ, ăn ngọt một chút, mày sẽ không nhăn nữa,” Nghê Ngạo Lam nhét điểm tâm ngọt vào miệng hắn, còn vỗ vỗ đầu hắn, “Sau này nếu bị nhị di nương đánh đau quá, thì tới tìm ta, sẽ cho đệ ăn đồ ngọt.”

Từ đó về sau, hắn luôn len lén chạy tới hậu viện tìm tỷ tỷ Song Sinh, thu lại nụ cười xinh đẹp của nàng vào lòng. Cho đến đêm đó trong lúc vô tình nghe được kế hoạch mưu hại của nương, hắn sợ bên trong không phá được cửa, bèn mở cửa phòng để tiểu tỷ muội xinh đẹp chạy trốn.

Chẳng qua vừa đi, từ đó sống chết cách xa nhau, hắn không biết nàng còn sống hay không.

Ngày tháng về sau, mỗi khi luyện võ cực khổ, đọc sách mệt mỏi, hắn đều một mình đến hậu viện, nhìn mảnh đất khô cằn trống rỗng tưởng niệm.

Hôm nay trên Tuyên chính điện, Viễn Trinh trốn trong bóng tối, nghe đoạn đối thoại của đế vương và Nghê Ngạo Lam, càng xác định nàng chính là tiểu tỷ tỷ xinh đẹp ngọt ngào kia.

Thực ra ở Cam lộ trì lần đầu trông thấy nguyên trạng của nàng, hắn đã cho rằng đó là nàng, nhưng đau khổ không tìm ra chứng cứ. Chẳng ngờ xa cách mười một năm, hắn còn có thể gặp lại nàng lần nữa.

Viễn Trinh tiến lên một bước, trực tiếp cầm bàn tay nhỏ bé của Nghê Ngạo Lam, khó kiềm được hưng phấn nói, “Ngạo Lam, ta rất nhớ tỷ.” Trước đây hắn đều gọi nàng là Lam tỷ tỷ, nhưng hắn rất thích nàng, nên thân mật gọi thẳng tên nàng.

Động tác bất thành linh của thiếu niên quả thực làm Nghê Ngạo Lam sửng sốt, cực kỳ hoang mang nhìn khuôn mặt tuấn tú ngượng ngùng của hắn, “Viễn Trinh... Có phải người nhận lầm người không?”

Nàng thực sự nhớ không ra từng gặp Viễn Trinh ở đâu.

Nghê Ngạo Lam trước khi sống lại và sau khi sống lại tổng cộng đã hai mươi hai năm không gặp Viễn Trinh, huống chi nàng không hề biết họ của Viễn Trinh đương nhiên càng không nghĩ tới có thể là con trai Đỗ thị.

“Không có, ta biết tỷ có thể không nhớ rõ ta, ta là tiểu Viễn Trinh thường len vào hậu viện Tiêu phủ tìm tỷ chơi đấy.”

Lời này dọa Nghê Ngạo Lam trợn to hai mắt, thực sự chẳng thể tin nổi đứa bé trai luôn luôn bị Đỗ thị uốn nắn kia chính là cao thủ đại nội trước mặt.

“Trời ơi...” Chốc lát sau nàng mới tìm được giọng nói của mình, “Đệ vậy mà cũng vào hoàng cung, đệ không đề cập họ, nên ta chưa từng suy đoán là đệ.”

“Vâng... ta không muốn người khác biết ta họ Tiêu.”

“Tại sao?” Nghê Ngạo Lam nghĩ không ra hắn có lý do gì chối bỏ họ cha giống mình.

“Năm tám tuổi ta mới biết ta chẳng phải con ruột của Tiêu Sùng Việt, vì để ngôi vững vị trí chính thê, bà ta len lén đem ta về từ một nhà nông nào đó, con trai thực sự của bà ta đã tắt thở.” Viễn Trinh bình tĩnh nói, “Cũng vì vậy, chín tuổi ta rời khỏi nhà rồi, không về nữa.”

Nghê Ngạo Lam than nhẹ một tiếng, đúng là không ngờ thủ đoạn Đỗ thị đủ nham hiểm, vì thanh danh, địa vị, chuyện gì cũng làm được.

Khẽ nở nụ cười, Viễn Trinh lại nói, “Cũng may đêm đó ngàn cân treo sợi tóc ta giúp các tỷ mở cửa, mới có cơ hội gặp lại tỷ.”

Hóa ra cửa phòng là do hần mở, Nghê Ngạo Lam vẫn cho rằng mình phá hỏng chốt cửa bên ngoài.

“Viễn Trinh, cảm ơn đệ.” Nghê Ngạo Lam chân thành nhìn thiếu niên, nghĩ đến mình từng tốt với hần, cũng mang lại cho mình phúc báo, để hần âm thầm tương trợ.

Viễn Trinh lợi dụng thừa cơ chuyển từ nắm tay thiên hạ sang ôm nàng vào lòng, cảm ơn gì chứ, khi còn bé tỷ cũng thường hỗ trợ ta mà.”

Đối với cái ôm của Viễn Trinh, Nghê Ngạo Lam không để ý lắm, trong tiềm thức của nàng vẫn xem sự yêu thích của Viễn Trinh dành cho nàng thành tình cảm tỷ đệ, lúc còn bé nàng cũng thường ôm hần như vậy.

Mùi truyền đến mùi hương tao nhã nhàn nhạt trên người thiếu nữ, có thể có cơ hội gần hương thể này, khiến Viễn Trinh không nhịn được hít sâu mấy hơi.

Hần biết giữa Nghê Ngạo Lam và đế vương là tình cảm gì, rất rõ ràng nữa kia, song vẫn không dè nén nổi cơn kích động muốn gần gũi nàng. Đã thích người này rất lâu, rất lâu rồi, nên hần không muốn dễ dàng buông tay.

Nghê Ngạo Lam chẳng biết suy nghĩ trong lòng hần, cho đến tương lai rất lâu sau, nàng mới phát hiện tình yêu của hần.

49. Chương 49: Công Đạo

Kể từ một tuần lễ trước, sau khi Tiêu Sùng Việt lâm triều tức khắc bị áp tải vào thiên lao. Đỗ thị cực kỳ lo lắng nghĩ cách bảo vệ phu quân mình ra khỏi thiên lao, nhưng nghĩ đến bề đầu cũng không có cách nào, dường như chỉ có thể ngồi chờ chết.

Thử nghĩ đi, trong triều lão gia làm quan nhị phẩm, người có thể bảo vệ ông ít lại càng ít, hơn nữa mọi người đều cảm thấy bất an, chỉ sợ dính líu đến lão gia, đến lúc đó lại càng không xong.

Lúc này cũng không thể cầu cứu con gái làm phi tử, nếu Hoàng thượng sủng ái, thì có thể nói ít nhiều lời hay để Hoàng thượng xử nhẹ tội, nhưng vấn đề là con gái thực sự giống như bị biếm vào lãnh cung vậy.

Trong lúc ả vô cùng phiền muộn, gã sai vặt chạy nhanh tới, thở gấp nói, Phu nhân, Hữu Thừa tướng tới.”

Nghe ba chữ Hữu Thừa tướng, đôi mắt Đỗ thị sáng ngời, nhanh chóng tính toán.

Tại sao thừa tướng đại nhân tới đây? Điều tra nội tình của lão gia ư? Đến đây vặn hỏi nguồn gốc tiền tài của lão gia à? Nhưng những điều này do Hình bộ làm và cũng đang làm, thế rồi cuộc vì cái gì?

Có phải muốn lấy chút lợi ích không? Mượn cơ hội vợ vét tài vật trong đó? Việc này cũng có thể chứ, quan làm càng lớn, càng có cơ hội tham nhiều, dù sao bất kể thế nào, lát nữa phải nịnh bợ thừa tướng đại nhân thật tốt.

Gã sai vặt nghênh đón đám người Nghê Ngạo Lam vào đại sảnh, Đỗ thị vừa nhìn thế trận lớn vậy, quả thật sợ đến toát mồ hôi lạnh.

“Ôi chào” Nô tỳ Đỗ thị bái kiến thừa tướng đại nhân, chẳng biết đại nhân mang nhiều người như thế tới là...” Đỗ thị cười nịnh nọt, hai tay xoắn chặt vậy.

“Xét nhà.” Nghê Ngạo Lam lạnh lùng phun ra hai chữ, tiếp đó chậm rãi nhếch môi hạ lệnh, “Mỗi chỗ đều phải khám xét kỹ cho bản quan, đại sảnh cuối cùng, ta muốn hàn huyên với Tiêu phu nhân một chút.”

Một đám người nhận lệnh, lập tức rời khỏi đại sảnh, phân công nhau mang từng vật phẩm đáng giá trong Tiêu phủ đi.

Ánh mắt Nghê Ngạo Lam đảo qua, Tiểu Duệ Tử lập tức bưng rượu tới, hai chén sứ nhỏ đã được rót đầy. Đỗ thị sợ đến hồn vía lên mây, vội vàng quỳ xuống, “Thừa tướng đại nhân tha mạng!”

“Tiêu phu nhân, bản quan không thể trực tiếp lấy mạng người, người cần gì phải kích động thế? Bản quan chỉ nghĩ chưa có cơ hội cùng uống rượu với Tiêu đại nhân, mời Tiêu phu nhân thay Tiêu đại nhân thưởng rượu.” Nghê Ngạo Lam khẽ cười, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt.

Đỗ thị an lòng một chút, tưởng rằng rượu kia dùng để ban chết tại chỗ, ngay sau đó cuống quýt bỏ dậy, Thừa tướng đại nhân, ngài hãy giơ cao đánh khẽ, tiện thiếp còn có phu quân và con gái, hi vọng không bị ép tới đường cùng.”, nói xong, ả một hơi uống cạn.

Tiếp đó, cổ họng truyền đến cơn đau đớn như lửa thiêu đốt, ả kêu thảm thiết, hai tay ôm cổ lẫn lộn trên mặt đất.

“Tiêu phu nhân, khi người đang nói giơ cao đánh khẽ, đừng ép tới đường cùng, người có nghĩ tới đây cũng là lời người khác muốn nói không? Khi người trút thuốc cam cho con gái song sinh của Nghê Hoàn Nhi, có nghĩ tới đứa trẻ năm tuổi vô tội biết bao? Còn muốn phóng hỏa thiêu chết!” Nghê Ngạo Lam ngồi trên ghế, bình tĩnh nhìn khuôn mặt vặn vẹo, nước mắt đầy mặt của Đỗ thị.

Đỗ thị trợn mắt, lắc lắc đầu mãnh liệt, tuyệt đối không ngờ chuyện này đã xảy ra mười một năm mà còn có người biết. Tỳ nữ ấy cũng bất ngờ bỏ mạng, sau đó ả tìm người tìm kiếm song sinh nữ kia, lại chẳng có kết quả, bèn nghĩ hẳn đã chết ở đâu đường xá chợ rồi. Lại không ngờ Thừa tướng thiếu nên trước mắt biết việc này.

“Nhị di nương, cho dù người ngồi ở vị trí chính thê vẫn còn là một nhị di nương, người cũng chỉ sinh được một người con gái, haha, đây coi như một trong số báo ứng của ông trời dành cho người nhĩ.” Nghê Ngạo Lam đứng dậy, khinh miệt nhìn bà ta, “Trong lòng độc ác, thiên địa bất dung, ác báo còn lại đang chờ người.”

Khoan thai bước ra khỏi đại sảnh, phân phó thị vệ áp tải Đỗ thị vào ngục, mà Tiểu Duệ Tử thì được nàng dặn dò chờ đợi ở phía trước, còn bản thân nàng thì đến hậu viện.

Tới sân viện đã từng cùng nương và muội muội ở, giờ đây cháy đen một mảng, đôi mắt nàng hơi ươn ướt, ít ra nàng thay hai người đòi lại một công đạo rồi.

Hắn phải bức chết Đỗ thị ngay tại chỗ, rót rượu độc chứ không phải thuốc cam, song nàng nghĩ, nương từng nói làm người phải chừa lại con đường sống cuối cùng cho người ta, trong lòng tồn tại thiện niệm, sẽ luôn tốt lành.

Một đôi cánh tay cường tráng từ phía sau ôm nàng, thiếu niên khẽ nói, “Ngạo Lam, đừng khóc, đại phu nhân không thích tỷ khóc, Ngạo Thanh cũng thế.”

“Ừ...” Nghê Ngạo Lam hít hít mũi, nói, Viễn Trình đệ có đau lòng cho Đỗ thị không? Người đó tốt xấu gì cũng là nương đệ.”

Viễn Trình tự giễu, “Cho dù lòng ta đau, bà vĩnh viễn không còn cảm nhận được, bà là một nữ nhân ích kỷ, chỉ nghĩ làm sao có được danh lợi phú quý, ta không cảm nhận được tình thương của bà dành cho ta, vì người như vậy đau lòng, không đáng!”

Giơ tay đặt lên mu bàn tay hắn, vỗ nhẹ, Nghê Ngạo Lam an ủi, Viễn Trình, đệ còn có ta.”

“Ta biết, ta biết mình còn có tỷ, Ngạo Lam.” Khuôn mặt tuần tú của Viễn Trình dán sát vào tóc nàng, sự dịu dàng của nàng cứ làm hắn thấy đau khổ trong lòng, trên đời này ai cũng có thể khiến hắn phớt lờ, nhưng có một mặt trời nhỏ ấm áp làm hắn không kim được bước chân đuổi theo.

Trở lại hoàng cung, bước vào Vạn Xương hiên, nàng đã thấy Kim Phúc đứng ngay cửa lớn trông chừng.

Nghê Thừa tướng, ngài về rồi, Hoàng thượng đã đợi ở bên trong hơn một canh giờ, ngài vào nhanh chút đi.”

Kim Phúc tiến lên nghênh đón, nghĩ thầm, nếu Nghê Ngạo Lam còn chưa về nữa, thì chủ từ sẽ phái người ra ngoài bắt mất.

Nghê Ngạo Lam gật đầu đẩy cửa bước vào, trở tay đóng cửa lại rồi tiến vào trong, bèn thấy đế vương nằm nghiêng trên chiếc ghế nằm bên cửa sổ, dường như đang thưởng thức phù dung đông đưa theo gió.

Tiếng bước chân nhẹ như lông chim, nàng di chuyển tới sau lưng hắn, vươn hai tay che mắt hắn lại, cố hết sức giả vờ nhỏ giọng hỏi, “Đoán xem, ta là ai?”

50. Chương 50: Mê Hoặc

Nam Cung Lâm cảm thấy buồn cười, từ lúc nàng vào cửa, nhĩ lực hắn cực tốt đã nghe được, huống chi người có thể lớn mật như vậy với hắn cũng chỉ có mình nàng, còn có thể đoán sai sao.

“Ái chà...để trẫm nghĩ xem.” Hoàng Thượng thiếu niên giả vờ phiền não, khê vuốt cằm.

“Đáng ghét!” Nghê Ngạo Lam chu cái miệng nhỏ, bất mãn hắn còn muốn suy đoán, đã chung chạ chung gối một thời gian rồi, lẽ nào hắn vẫn còn không nhận ra mình.

Nghe ra tâm trạng nàng không vui, nụ cười nơi khóe môi Nam Cung Lâm càng lớn hơn.

“Trẫm biết, là Nghê thừa tướng xinh đẹp đáng yêu khiến trẫm cả ngày nhớ mong nè.”

“Hừ! Cái này, còn tạm được.” Nghê Ngạo Lam buông hắn ra, đi vòng tới trước mặt hắn, trực tiếp làm ổ trong lòng hắn ôm hắn cọt cọt, như chú cú con làm nũng với chủ nhân vậy.

Ngón tay, thon dài véo chóp mũi thiên hạ, con người thiếu niên đen láy, cứng chiều nói, “Trẫm đã biết ái khanh trở về từ lâu, muốn trêu khanh tí thôi.”

Kéo ngón tay hắn xuống há mồm khê cắn một cái, Nghê Ngạo Lam bày tỏ chút kháng nghị, hắn thích trêu chọc mình thế, chẳng biết sợi gân nào bất thường đây.

Xuất cung làm việc thuận lợi không?”

“Dạ, thuận lợi ạ, còn lại phải chờ Hình bộ và Hoàng thượng xử lý và phán quyết...Hoàng thượng, Nhu Úc có thể dừng giáng quá mức được không? Dù sao muội ấy vô tội và bị hại, vi thần không muốn muội ấy thế thảm thế này, tốt xấu gì cũng là một khuê nữ danh giá, bị xử lý đưa đi quân hoặc thanh lâu gì đó, bao giờ cũng chẳng tốt.”

Ái khanh đã mở miệng, trẫm còn có thể nói gì? Bất quá... có chuyện nhờ trẫm vẫn phải bỏ ra chút gì đó dụ dỗ trẫm khuất phục chứ.” Nghê Ngạo Lam khê cười hư hổng, hàm ý cực kỳ rõ ràng.

Mấy ngày nay Nghê Ngạo Lam bận bịu trợ giúp Hình bộ xử lý vụ án Tiêu Sùng Việt, hơn nữa mệt đến mức ngã đầu xuống liền thiếp đi, hắn không nỡ ầm ĩ nàng, đành đi tắm nước lạnh.

Hôm nay cuối cùng vụ án đến hồi kết thúc, nàng cũng đã giải quyết nỗi lòng, nên hắn không nhìn được muốn đẩy ngã nàng.

Khuôn mặt thiếu nữ thoảng đỏ ửng, chẳng qua bị lớp cao vàng vọt che đi, nàng cắn môi, hai tay vòng ra sau gáy hắn kéo khuôn mặt yêu mị của hắn xuống, hôn lên bờ môi, đầu lưỡi mềm mại quét qua răng hắn chui vào khoang miệng tràn ngập hương vị nam tính.

Nụ hôn này làm thức tỉnh dục vọng trong cơ thể nàng, mấy ngày chưa triền miên, nàng cũng muốn hắn vô cùng, lúc này giống như củi khô gặp lửa, một phát không thể vãn hồi.

Mặc kệ nó là tuyên dâm giữa ban ngày, hay hai người có tư cách quân thần, long bào vàng chói và thừa bào màu tím đều không còn quan trọng nữa.

Thiếu niên vội vàng rút đai lưng nàng, tiếp đó kéo mảnh vải quần ngực, lập tức lộ ra một đôi ngọc nhũ, bầu ngực đầy đặn của nàng dưới sự chăm sóc ngày đêm của hắn càng ngày càng nở nang.

Vâng, tìm một thời gian đi nghiên cứu sách huyết vị, thỉnh thoảng giúp nàng ấn huyết, tin chắc sẽ càng lớn nhanh hơn trong đầu hắn yên lặng ghi nhớ.

Nghê Ngạo Lam ngược mắt nhìn một cái, thúc lồng ngực hắn, “Hoàng thượng đừng ở bên cửa sổ mà...” Nghĩ đến lúc hoàn toàn đắm chìm vào hoan ái, nàng không kìm được rên lên có thể bị bên ngoài nghe rõ, lại cảm thấy xấu hổ.

Con người đen chuyển động Nam Cung Lâm ôm lấy nàng, đi đến chiếc bàn trong phòng trong, lòng bàn tay quạt ra chút gió, nhất thời giấy Tuyên Thành nhộm màu mực tung bay tán loạn đầy đất, đặt người lên bàn, đôi chân đối diện hắn mở thật rộng.

Xoạt một tiếng tiết khổ đã bị hắn xé thành mảnh nhỏ ném trên nền nhà.

“Á...thế này tí nữa vì thần mặc cái gì?”

Nghê Ngạo Lam kinh ngạc, nhìn hắn gọn gàng nhanh chóng kéo hồng vải mỏng, căn bản không kịp ngăn cản.

“Cũng không cần mặc.” Nghê Ngạo Lam khẽ cười xấu xa, ngón tay dài véo hoa hạc non mịn, chọc thiên hạ yêu kiều rên lên, “Á...”

Tiểu mỹ nhân phồng má, giơ một chân dài chống trên lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Hoàng thượng đúng là xấu xa.” Hồng ngăn hắn lại gần, không cam lòng vô cớ cho hắn được lợi.

Đôi mi thanh tú hơi nhướng lên, nhìn ngón chân kia, nhuộm bào vàng nhạt lơ mơ in dấu giày xám tro, thiếu niên cũng không cảm thấy hờn giận gì, trở tay nắm cái chân nhỏ của nàng, giúp nàng cởi giày và vớ bông.

Hành động này Nghê Ngạo Lam ngưỡng ngừng, muốn rút chân lại bị hắn chế trụ vững vàng.

Ngón chân sạch sẽ mượt mà, như bạch ngọc, xinh đẹp đến mức khiến người ta không nịn được khen ngợi, Nghê Ngạo Lam cúi đầu, há miệng ngậm.

Hoàng thượng! thiếu nữ kinh hô, lắc lắc chân, nhưng sức tay mạnh mẽ của hắn làm nàng không thoát được.

Thiếu niên nỉ non đáp lại, “Sao nào? Ái khanh của trẫm ngày thơ thuần khiết nhất, có chỗ nào bẩn chứ?”, đầu lưỡi ẩm áp chậm rãi lướt qua đầu mỗi ngón tay của thiên hạ, có mùi hương nhàn nhạt.

Chiếc lưỡi mềm mót liếm ngón chân, hơi ngứa ngứa, lại mang theo sự mê hoặc khơi gợi dục vọng tận đáy lòng. Hai tay Nghê Ngạo Lam chống ra sau, khẽ híp mắt, bụng dưới chạm tràn một dòng nước nóng ra ngoài.

Sau khi tinh tế liếm năm ngón chân Nam Cung Lâm di chuyển lên lúc lướt qua mu bàn chân, hắn hôn cái bột hoa mai đỏ ấy tới mấy lần, sau đó đến đùi, rồi giữa hai chân, cuối cùng, đến nơi riêng tư.

Khi môi lưỡi của thiếu niên đặt lên hoa cốt, Nghê Ngạo Lam cảm thấy tiểu huyết mơ hồ co rút, khát vọng vật nào đó tiến vào cơ thể, hung hăng xuyên xỏ mình.

“Ừm...Hoàng thượng...nhanh một chút...”

“Ha ha, ái khanh, đã đợi không kịp rồi? Nhưng lúc này chỉ mới bắt đầu thôi.”

Bờ môi của Nam Cung Lâm nhẹ nhàng ngậm một mảng thịt, hơi kéo, đồng thời một ngón tay dài gầy tới lui khe nhỏ, dẫn ra cùng nhiều mật dịch hơn.

Vỗ về chơi đùa vài cái, đầu lưỡi đi tới miệng huyết, chậm rãi chen vào nộn huyết, hắn bắt chước nam vật ra vào, càng không ngừng liếm thịt mềm, dầm thủy dính vào chóp mũi hắn, cảm hắn.

Hai chân không khỏi vòng quanh cổ thiếu niên, càng vùi khuôn mặt hắn vào nơi riêng tư của mình, ngay cả hơi thở nóng rực của hắn đều trực tiếp phủ lên da thịt, thiếu nữ phát ra tiếng rên vừa sung sướng vừa khó chịu.

Thiên hạ chủ động khích lệ sự môn trốn của Nam Cung Lân, bàn tay to nắm cái móng tròn, đầu lưỡi càn chui vào bên trong thịt huyết, nước bọt và mật dịch hòa thành một khối, nhỏ giọt xuống mặt bàn.

Chắc chắc chắc chắc...

Trong Vận Xương hiên vang vọng tiếng nước mập mờ một cách rõ ràng, thiếu nam đối khác liếm ăn đậm huyết của thiếu nữ, trong lúc dục hỏa thiêu đốt hai người.

51. Chương 51: Dê Tuyết

Đế vương trẻ tuổi tự hạ mình hầu hạ nàng, để người khác biết được thực sự là chuyện lạ, huống chi lại là một thiên tử kiêu ngạo lạnh lùng, không coi ai ra gì.

Lúc này hắn đang thần phục bên dưới, điều này khiến Nghê Ngạo Lam cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc.

“A... hoàng thượng...” thiếu nữ rũ mắt xuống, dõi theo khuôn mặt tuần tú của hắn gần như dán lên da thịt nơi riêng tư, thỉnh thoảng một đoạn lưỡi xinh đẹp xuất hiện quét liếm khe nhỏ, quả thực đậm tà không chịu nổi.

Nuốt đậm dịch thiếu nữ sản xuất vào miệng, vị ngọt tanh làm Nghê Ngạo Lam muốn ngừng mà không được mút mạnh, dường như muốn hấp thụ hết hương vị ngọt ngào mới thôi.

Liếm đủ rồi, hắn mới ngẩng mặt lên, con ngươi đen cùng nàng nhìn nhau, hắn khẽ cười liếm liếm thủy dịch lưu lại nơi bờ môi, gờ tay tao nhã dùng ống tay áo lau mật thủy dính trên mặt.

“Haha, ái khanh, tối nay trẫm đi ngự thư phòng phê tấu chương, mà áo bào này đã nhuộm mùi vị chỗ đó của khanh, hắn có thể giải quyết cảm giác trống rỗng khi khanh không ở bên trẫm rồi.”

“Hoàng... hoàng thượng!”

Nghê Ngạo Lam quả thực không ngờ đường đường là một đế vương Đại Cảnh quốc lại có thể hư hỏng như thế, hắn không thèm để ý nhưng biết đầu Kim Phúc công công và những thị vệ cung nữ khác ngửi được, mặt nàng phải để ở đâu đây!

Phớt lờ giọng nói khàn khàn xen lẫn sự kinh ngạc của nàng, bàn tay to của thiếu niên với tới cái bàn, đầu ngón tay trắng loáng nhẹ nhàng chọn toàn bộ bút lông đặt trong nghiên mực.

“Ái khanh... những bút lông sói này dùng thuận tay chứ?” Ánh mắt lướt qua bút lông từ nhỏ tới lớn, bút lông nhỏ chu sa dùng để khoan tròn, bút lông lớn mực tàu dùng để ghi chép tấu sớ.

Không hiểu sao đột nhiên nhảy ra vấn đề này, Nghê Ngạo Lam thoáng sửng sốt, “Đều dùng thuận tay cả, có điều vẫn là bút lông dê tuyết hoàng thượng tự mình tặng kia dùng tốt nhất.”

Bút lông dê tuyết, do tỉnh Đông Ngọc tìm ra khối ngọc Dương Chi thượng hạng nhất, rồi tìm lão sư phó tạo hình chế tác thành, ống bút trắng ngần, sáng bóng trơn láng thông thấu nhu hòa, tròn trịa cầm đã tay, chất lượng lông dùng lông dê mềm mại nhằm viết cực kỳ lưu loát, số lượng ít ỏi.

Lão sư phó kia mặc dù làm bút lông dê tuyết, nhưng cây bút Nghê Ngạo Lam dùng do đích thân Nam Cung Lân lệnh cho Kim Phúc đi nhờ đối phương làm, bởi vậy, có thể coi là cực phẩm trong cực phẩm.

Thiếu niên sung sướng gật đầu, chọn cây bút lông dê tuyết ấy, ngòi bút vì hôm nay chưa chấm mực nước, nên vẫn còn cứng, hắn phản đối, “Trẫm cũng tưởng cây bút này dùng tốt, nhưng độ rộng chỉ mới tới nửa tắc thôi.”

“Nên...?” Thiếu nữ nghiêng đầu, dần không hiểu nổi mấu chốt của hắn, giống như đoán đồ vậy.

Phần đuôi của bút lông dê tuyết đâm chọc trên hai mảnh thịt của nàng, khiến nàng giật mình một cái, đậm tà tìm cách chui vào trong, nàng còn chưa kịp hỏi tiếp đã cảm giác được dị vật chen vào.

“A... hoàng thượng... chuyện này... chuyện này... “ Nàng khó mà tin nổi cúi đầu nhìn suy nghĩ vừa nhảy ra đã được thực hiện trên người mình, bút lông dê tuyết đang từ từ xâm nhập nơi riêng tư, mở con đường hẹp.

Nam Cung Lân nhìn nụ hoa vốn bị hấn liếm sạch sẽ, lúc này bởi vì ống bút xâm nhập mà tràn ra dâm thủy, lại làm ướt đầm hai mảnh thịt, làm nam căn của hắn vừa vênh đầu vừa cứng, thực sự muốn lập tức thay thế cây bút lông cắm vào.

Ông bút mát rượi đâm một cái chọc tiểu huyết ẩm áp co rút, ngón tay dài động bút lông, tốc độ cũng tăng nhanh cắm vào rút ra tiểu huyết, nhưng cảm giác kỳ dị ấy khiến Nghê Ngạo Lam xấu hổ đến mức tiết một lượng lớn dâm dịch.

“Ái khanh ướt quá, thứ này mặc dù không to bằng trâm, nhưng làm ái khanh thích, đúng không?” “Hoàng đế cười, nhìn ống bút dính đầy dâm mật, ánh lên mảng nước óng ánh, bảo bối của hắn đúng là nhiệt tình mà.

“Hoàng... hoàng thượng... đừng nói nữa... ưm...Nghê Ngạo Lam bởi vì lời lẽ hạ lưu của đế vương kích thích tới nổi da thịt nổi lên sắc hồng nhàn nhạt.

Bao giờ hắn cũng có khả năng đổi mới giới hạn của nàng, lặp đi lặp lại nhiều lần đánh vỡ sự rụt rè của nàng, khơi gợi mặt dâm loạn của nàng ra.

“Không phải sao? Có muốn trâm nhanh chút không?” Tay thiếu niên nhiều năm luyện võ, gân cốt linh hoạt, lúc này đang xoay toàn bộ ống bút, cọ xát thịt non, khiến nàng không nhịn được muốn kêu to.

Tần suất rút ra thịt huyết nhanh hơn, thoải mái đến mức thiên hạ không khỏi cong eo, đòi hỏi khoái cảm mãnh liệt, nàng lắc đầu, trâm cài rơi xuống đất, mái tóc dài xõa ra,

Quần áo xốc xếch, lỏng lẻo treo trên người tiểu mỹ nhân, phần eo còn quấn vải, chỉ có một bên chân mang vớ, đáng vẻ mặc cho người ta tùy tiện ức hiếp, trong mắt thiếu niên đúng là cảnh sắc sống động.

“Ha ha, ái khanh dâm đẳng thật, vậy mà ở trên chiếc bàn nghiêm chỉnh thế này rên rỉ có điều trâm rất thích.” Nam Cung Lân hừ hống nói, dạy dỗ như vậy, chỉ e về sau nàng nhìn thấy vật phẩm này, sẽ không nhịn được nghĩ đến cách hấn làm nàng.

Rút cây bút lông dê tuyết ra, để trước mặt nàng, nàng lập tức xoay mặt sang chỗ khác như hắn dự đoán, xấu hổ tới nỗi không dám nhìn, nàng khẽ nói, “Hoàng thượng... vi thần không muốn thế...”

Mỗi lần va chạm với hắn là mất hết lý trí, đầu óc choáng váng, bị hắn dắt mũi dẫn đi, cũng tại nàng yêu hắn, yêu đến mức không kìm nổi bản thân.

Thiếu niên dời bút lông tới gần mặt nàng, “Ái khanh, liếm nó đi, nghe lời trâm, trâm mới cho khanh, hửm?”

Nội tâm giãy giụa trong chốc lát, thiên hạ chung quy không thắng nổi cảm dỗ nhục dục, giờ thịt huyết tràn đầy cảm giác ngứa ngáy, muốn cón thịt hắn chen vào, thế là nàng vươn chiếc lưỡi béo ra, liếm mặt dịch trên ống bút vào miệng mình.

Sau khi cố gắng liếm một lượt ống bút ẩm ướt, Nghê Ngạo Lam thấy đế vương chậm rãi mạch lạc dùng ống tay áo lau ống bút, mà nàng đã quanh quẩn sát biên giới nhục dục sắp phát hồng mắt, bèn chủ động mở miệng, “Hoàng thượng, vi thần muốn người, cho thần đi.”

Ra tay cỡi dây thừng mềm trên tiết khô, Nam Cung Lân hỏi, “Muốn gì nào, ái khanh phải nói rõ ràng chứ.”

“Vi...vi thần muốn...long căn của hoàng thượng tiến vào huyết của vi thần...”

Lúc này, tiết khô rơi xuống, bị thiếu niên đá qua một bên, cón thịt thô to thẳng tắp vênh lên, phía trên còn tiết thủy dịch.

Hắn cười thỏa mãn, gần đây nàng thực sự bị hắn dạy dỗ thành công rồi, lúc đầu nàng lắp ba lắp bắp nói lời phóng túng, không mở miệng được, bây giờ mặc dù vẫn xấu hổ, song to gan hơn nhiều đấy.

Khi cón thịt chống đỡ trên miệng huyết, hai chân nàng lập tức cuốn lấy phần eo rắn chắc của hắn, đóng đưa mông dụ dỗ hắn mau chóng chen vào.

“Chắc chắc, ái khanh vội quá.”

“Hoàng thượng, mau một chút a...”

Khi nàng mở miệng, hân chợt thẳng lưng, côn thịt xâm nhập thẳng vào thịt huyết ẩm ướt căng chặt của nàng.

52. Chương 52: Thỏa Thích

Hai tay tiểu mỹ nhân chủ động vòng quanh cổ thiếu niên, để bản thân càng gần kề thân thể hân hơn, để hân có thể càng thâm nhập sâu vào thân thể mình hơn.

“Ái khanh đúng là cùng ngày càng khiến người ta yêu thích.” Nam Cung Lâm cúi đầu, hôn mi tâm nàng, rút hơn phân nửa nam căn ra lại đâm vào, từng chút từng chút chậm rãi vững vàng, giống như đóng cọc.

Cảm nhận mỗi lần dị vật cường tráng cắm vào, chọc thẳng chỗ sâu nhất nhuỷ huyết, khiến nàng không khỏi rung mình một cái, miệng cũng theo đó khẽ rên một tiếng.

“Ừm...hoàng thượng...cũng không...rảnh rồi để...” Nghê Ngạo Lam nũng nịu nhìn hân, một cái tay nhỏ sờ tới sờ lui lồng ngực trắng nõn lại không mất đi vẻ cường tráng, cố tình trêu chọc hân.

Nghe được hàm ý chê cười của thiên hạ, thiếu niên đẩy đến chỗ sâu nhất rồi vùi ở đấy bất động, khoe môi lại tà tà nhếch lên hỏi, “Yêu thích thể cơ à?”

“...” Nhìn ánh lửa tà tử trong con ngươi đen như mực của hân, nàng nghĩ sớm biết vậy sẽ không nói câu nói kia, giờ bèn giả chết không trả lời.

“Không nói? Thế trăm sẽ làm cho nàng nói mới thôi.” Nam Cung Lâm nắm cái eo nhỏ nhắn của nàng, chọc cắm vào rút ra, sức lực tăng thêm, tốc độ gia tăng.

Hai mảnh cánh hoa bị côn thịt to chui vào miệng huyết lại nhảy ra, huyết thịt bị dùng sức ma sát, trong nháy mắt từng trận khoái cảm ở bụng dưới nhộn nhạo hân, dưới sự tiến công của hân, dâm thủy phun ướt chỗ giao hợp của hai người, dọc theo khe rãnh của nàng chảy xuống mặt bàn.

Thiếu nữ vốn muốn bị hân tàn nhẫn điều khiển, nàng nghĩ, không nói còn có thể đạt được khoái cảm, lần này vừa vận hợp ý nàng.

Nàng tưởng sẽ bị hân làm đến đạt cao trào, đáng tiếc, bàn tính đánh rất hay song đế vương không theo ý nàng.

Thịt huyết gắt gao hút côn thịt to, âm thanh dâm dăng của thiên hạ, khàn khàn mang theo sự mềm mại, càng lúc càng gấp rút, khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù nhìn không ra diễm sắc, nhưng lồng ngực rịn từng mồ hôi mỏng, cảm giác nàng sắp nghênh cao trào.

Nam Cung Lâm không báo trước rút côn thịt ra, kéo theo một sợi tơ rơi xuống sàn nhà.

“Ừm...Hoàng thượng... Hoàng thượng?!” Thiếu nữ đang hưởng thụ nhục dục hoan ái bị cứng rần cắt đứt, khiến nàng khó nhịn được ôm hân, bộ ngực đầy đặn ma sát người hân, đôi chân nhỏ cũng cọ cọ móng hân, rõ ràng nói cho hân biết dục vọng của nàng.

Nhìn thiên hạ giống như con cún nhỏ sốt ruột, ngoắc cái đuôi đòi ngon ngọt, Nam Cung Lâm khẽ cười.

“Ái khanh vẫn chưa trả lời câu hỏi của trăm, nói hay không đây?” Hân hơi thẳng lưng, đâm đâm đỉnh đầu côn thịt vào khe nhỏ, như xa như gần dẫn dụ nàng.

Lúc này Nghê Ngạo Lam bị dục hỏa ép đang dở, dâm huyết trống rỗng co rút, lập tức vứt bỏ thẹn thùng, trả lời, “Vi thần thích long căn to của Hoàng thượng.”

Lúc này nàng không quên bổ thêm chữ “to”, lấy lòng cũng là sự thật, thiên phú dị bẩm của hân luôn luôn khiến nàng hưởng thụ đến mức vừa đau khổ vừa ngọt ngào.

“Haha, cho nên?” Hấn vươn tay nhào nặn một ngọc nhũ, ánh mắt yêu thương lại cứng chiều nhìn chăm chăm nàng.

Tật xấu của nam nhân chính là vậy, luôn luôn thích ép nữ nhân mình yêu miễn phóng túng dưới thân mình, nghe nàng nói lời dâm ô, nhìn nàng làm ra động tác phòng đăng.

Hai tay chậm rãi duỗi tới, sờ nụ hoa ướt nhẹp, tách hai mảnh thịt ra, ngón tay vì xấu hổ mà khẽ run, xúc cảm trơn nhẵn xuyên qua đầu ngón tay truyền đến, làm người ta càng hưng phấn.

“Mời hoàng thượng...tận tình đùa bỡn vi thần.”

Nghê Ngạo Lam rũ mắt xuống, căn bản không dám nhìn vào mắt hấn, sắc dục trắng trợn thế kia, khát vọng nóng bỏng thế kia, luôn luôn khiến nàng không biết phải làm sao.

Khi bàn tay nhỏ bé của nàng tách hai mảnh thịt đỏ bồng, lộ ra tiểu huyết phun dâm thủy trong suốt, chỉ cần liếc mắt đã kích thích dục vọng của Nam Cung Luân bùng phát, lập tức đỡ côn thịt to chọc vào.

“Ừm... ái khanh chặt quá.” Hấn thoải mái bật ra tiếng rên khêu gợi, bàn tay to vòng qua nàng, nâng cặp mông trắng nõn lên, chuyển động.

Tất nhiên, Nghê Ngạo Lam dùng hai tay hai chân cuốn chặt hấn, sợ nàng rơi xuống, thân thể cũng ra sức, ngay sau đó càng bao bọc chặt chẽ nam căn của hấn.

Bị thiên hạ kẹp một cái như thế, thoải mái đến độ côn thịt của thiếu niên lại to thêm một vòng, thở gấp nói, “Ái khanh...Nàng muốn kẹp đứt long căn của trẫm à?”

“Á...không có...Hoàng thượng...rất to a...”

“Ừm, tiểu dâm ô này, làm chết nàng.”

Nam Cung Luân đứng đưa thắt lưng trước sau, đi đi lại lại trong Vận Xương hiên, hơi nóng của nàng càng không ngừng phả bên tai, tiếng rên mềm mại dễ nghe. Hấn dùng sức chọc, nàng chẳng dám không chút kiêng kỵ nào rên rỉ, căn môi phát ra tiếng kêu phóng túng càng gãi nột tâm người ta.

Khi đi tới trước mặt bức tường, hấn dứt khoát dùng cánh tay mạnh mẽ cường tráng đỡ đôi chân ngọc của nàng, lồng ngực đè bộ ngực đầy đặn, đóng nàng trên tường, nhanh chóng cắm vào thịt huyết mềm mại nhiều nước, sức lực lớn tới nỗi dường như muốn đè ép nàng, tiến vào trong.

“Ừm ừm...Hoàng thượng...a...quá mạnh...a a...”

Trọng lượng toàn thân Nghê Ngạo Lam đều tập trung vào nơi riêng tư kia, phần lưng chống đỡ bức tường cứng rắn, bị làm đến độ vừa đau vừa tê dại, nàng nức nở.

Nhìn đôi mắt to của nàng giàn giụa giống như hai đầm nước, khóe mắt ửng đỏ mang theo nước mắt, khiến Nam Cung Luân yêu thương liếm đi, mùi vị mặn mặn tản ra trong miệng.

“Yêu nàng...mới có thể làm trẫm mất đi định lực, mới mạnh bạo vậy với nàng.”

“Hoàng thượng...” Thiếu nữ hôn môi hấn, cái lưỡi hồng hồng chui vô miệng hấn quẩn quýt.

Hóa ra, hấn yêu nàng sâu sắc thế, mới có thể không khống chế nổi chính mình, kìm lòng không đặt hoàn toàn khóa nàng trong lòng.

Hóa ra, bọn họ giống nhau.

Dâm thủy dọc theo côn thịt to chảy xuống, rơi từng giọt li ti trên sàn nhà trơn bóng, ra vào kịch liệt tiểu huyết, phát ra âm thanh phốc xít phốc xít.

Chịu không nổi sự mãnh liệt thế, không bao lâu Nghê Ngạo Lam đạt cao trào, há mồm cắn bờ vai hấn, rên vài tiếng, dâm mật phun lên đầu nam căn.

Nam Cung Luân không cho thiên hạ nghỉ ngơi hồi sức, trực tiếp đè người nàng, trở về bàn, đặt nàng quỳ gối trên ghế, sau đó lại xâm nhập dâm huyết lần nữa.

Thừa bào màu tím bị hấn đẩy lên hông Nghê Ngạo Lam lộ ra cái mông trắng nõn như tuyết, đối lập với sắc tím, càng có cảm giác xinh đẹp mẹ hoặc.

Con người đen nhuộm thú tính đỏ ngầu, hai tay nắm chặt mông nàng, côn thịt to hung hăng đâm toàn bộ vào trong, va đập miệng tử cung, cổ họng hấn phát ra tiếng hừ hừ, nhìn lưỡi dao sắc bén đi vào cơ thể mềm mại.

Quả thực làm chết Nghê Ngạo Lam, Nam Cung Lân điên cuồng dùng nam căn đâm thân thể dâm mỹ phát ra âm thanh vang dội.

Nàng bị vây ngay ghế, căn bản không thể nào thoát khỏi sự sung sướng to lớn vậy, chỉ có thể dâm dâng kêu, tiếp nhận sự sung ái của hấn, sự đòi hỏi của hấn.

“A a...hoàng thượng ưm...không được...rồi a...”

“Ái khanh...bảo bối...lại một hồi nữa, sắp rồi.”

Tiếng thở của thiếu niên trở nên ồ ồ, bắt đầu chạy nước rút, sức lực vừa hung hăng, sau một trăm lần, khoái cảm từ cột sống vọt lên, lần cuối hấn chọc vào, phun ra dịch trắng sền sệt nhiều ngày tại chỗ sâu trong thịt huyết, rót đầy tử cung nàng.

Mà thiên hạ cũng bị hấn chọc đến lên mây, cái tay nhỏ bé nắm chặt lưng ghế, vui sướng thét lên.

Ngoài hiên, chỉ nghe âm thanh phóng túng cuối cùng khiến người ta đỏ mặt kia của thừa tướng, nhưng đối với Viễn Trình khê tựa vào cây không cũng không phải như thế.

Tuy hấn không thấy rõ cảnh tượng trong hiên, nhưng nhĩ lực nhạy cảm ngay từ giây phút đầu tiên Nghê Ngạo Lam bắt đầu rên rỉ, hấn đã nghe được, đè nén, mềm mại, khiến hấn vừa khó chịu vừa khát cầu.

Hấn biết không nên nghe, không nên nghĩ, song luôn nhịn không được dục vọng trong nội tâm, sau đó ép đến mức bản thân vừa đau khổ vừa yêu thích, rốt cuộc trong giấc mộng nửa đêm xuất hiện hình ảnh hoan ái với nàng.

Lúc này hấn mê man không biết nên làm sao cho phải, sự đố kỵ ghen tuông hình thành trong lòng hấn, mai phục châm ngòi cho hành động điên cuồng sau này của hấn...

53. Chương 53: Thỉnh Cầu

Đại Thanh năm thứ nhất, mừng năm tháng tám.

Ngày hôm đó trong lịch sử Đại Cảnh quốc lưu lại một sắc thái nặng nề.

Tuyên chính điện.

Đại Lý tự Lâm khanh trình báo vụ án đầu Tiêu Sùng Việt đã giải quyết hoàn chỉnh, Tiêu Sùng Việt tiến vào triều hơn hai mươi năm, âm thầm nuốt lút giành công quỹ hơn 8200 lượng hoàng kim, còn sát hại ba mạng người, chỉ vì đối phương sau khi làm việc chung đòi tăng thêm phí ngậm miệng, ông ta không đồng ý nên sát hại.

Về việc này, đế vương hạ chỉ, đình thự Tiêu phủ và toàn bộ tài sản của Tiêu Sùng Việt đều sung công quỹ, chủ mưu Tiêu Sùng Việt và Đỗ thị bị xử tử, chém đầu thị chúng, kẻ đồng mưu đánh sáu mươi trượng, lưu đầy biên cương. Về phần Tiêu Như Úc, tước bỏ phi vị, nữ quyến thì vào phường dệt, hoán y cục lao động làm việc.

Nam Cung Lân bèn dựa vào việc, này, phế bỏ chế độ hậu cung, hoàng đế chỉ có một hậu, hành động ấy khiến các quan lại trong triều xôn xao. Mặc dù Không dám tán thành phương pháp của hoàng đế, song cũng không thể nào phản bác, trong lòng mọi người đều biết rõ một việc, hoàng đế trẻ tuổi quả thực đoạn

tự chi phích, vì Hữu thừa tướng phế bỏ hậu cung, thậm chí ngầm phóng đoán rằng, Nghê Ngạo Lam có thể làm nam hậu đầu tiên của Đại Cảnh quốc.

Vụ án Tiêu Sùng Việt xét xử xong xuôi, vài quan viên trên điện thay phiên nhau tấu trình việc nhỏ.

“Hoàng thượng, chùa Quảng Nguyên tỉnh Hà Sơn gần đây vì thời tiết ác liệt, cư dân muốn khai đàn cầu phúc, hi vọng trước cuối năm hoàn thành chùa, đáng lẽ phải do Tiêu Sùng Việt đích thân tới, hiện chẳng biết có thể ủy nhiệm ai, thỉnh Hoàng thượng bổ nhiệm.”

Trương khanh nói.

Chức vụ ủy hiện nay tạm do Lý thiếu khanh đảm nhiệm, nhưng Lý thiếu khanh chỉ mới tứ phẩm, vốn dĩ trên tam phẩm thay thế mới được, nhưng giờ không ai có thể làm.

Nam Cung Lâm trầm tư, dùng một trong cửu tự khanh[1] cũng không thỏa, các tự vẫn phải do quan tam phẩm chủ trì, chuyến đi tỉnh Hà Sơn này hành trình không ngắn, bận đi bận về phải mất ít nhất hai mươi ngày.

[1]Cửu tự bao gồm: Tông chính tự, Thái Thường tự, Quang Lộc tự, Hồng Tư tự, Ty Nông tự, Thái Phủ tự, Vệ úy tự, Thái Bộc tự, Đại Lý tự.

Khuyết một tự trong hai mươi ngày không lạc quan lắm, tuy có thiếu khanh có thể tạm thay mặt, song dù sao kinh nghiệm phán đoán vẫn có khác biệt.

Ngay khi hoàng thượng chưa biết chọn ai, Nghê Ngạo Lam bước ra nói, “Hoàng thượng, vi thần tự nguyện đảm đương chuyến đi lần này.”

“Không được, ái khanh chưa có không gian trao đổi, trăm muốn người khác.” Nam Cung Lâm hí mắt, không chút nghĩ ngợi cự tuyệt ngay.

Lời vừa nói ra, bách quan ở dưới đều cười trộm.

Đúng thôi, hiện tại Hoàng thượng sủng hạnh Nghê thừa tướng, có nam sủng này, ban ngày có thể xét xử quốc gia đại sự, ban đêm có thể bò lên long sàng lấy lòng Hoàng thượng. Hoàng thượng nói gì cũng không chịu thả người, gần một tháng không gặp, vừa nghĩ thôi tâm trạng đã kém rồi.

Nghê Ngạo Lam thăm thở dài, nhưng kiên trì thỉnh cầu, “Hoàng thượng, cần dùng quan trên tam phẩm, hiện nay phóng tầm nhìn cửu tự khanh không thể rút đi, xem ra vẫn là vi thần thích hợp nhất. Huống chi, Hữu thừa tướng đại diện Hoàng thượng đích thân tới tỉnh Hà Sơn, tất nhiên có thể gia tăng danh vọng của Hoàng thượng và triều đình, thỉnh Hoàng thượng thành toàn.”

Đáy lòng cũng biết đế vương không muốn nàng rời đi một khoảng thời gian dài vậy, nàng rời đi cũng đâu muốn, nhưng nếu vì thế có thể củng cố lòng dân, gia tăng tín nhiệm của bách tính dành cho triều đình, thì chuyến đi lần này rất đáng giá.

Nhi nữ tình trường lúc nào cũng có, song hiện giờ đại nghiệp hưng quốc phải đặt lên vị trí đầu tiên.

Đại căn cơ để vương vững chắc, đứng vững gót chân, triều đình thanh lọc một mảng, muốn sớm tối ở chung có gì khó khăn chứ.

Nghe từng câu của thiên hạ đúng rất hợp lý, nhìn ánh mắt kiên định không thay đổi của thiên hạ, Nam Cung Lâm biết cho dù hôm nay hắn không đồng ý, ngày mai nàng cũng sẽ bấm tấu lần nữa, cho đến khi hắn đồng ý mới thôi.

Năm ngón tay thon dài dưới ống tay áo long bào vàng rực đang nắm chặt thành quyền, hắn nhắm mắt lại, việc này hết thấy cũng vì muốn tốt cho giang sơn, lần nữa mở mắt nói, “Trăm chuẩn cho tâm nguyện của ái khanh, ngày mai lập tức khởi hành.”

“Ngô hoàng anh minh, vạn tuế vạn tuế.”

Thu hết phản ứng của Hoàng thượng vào mắt, Nghê Ngạo Lam khẽ cười nghĩ, sau khi hạ triều phải làm long tâm vui vẻ thật tốt, bị nàng ép tới mức không thể không đồng ý, quả thật cũng làm khó hắn.

Sắc trời lơ mờ tối, cung điện thấp sáng từng ngọn đèn hoa.

Bảo Tiểu Duệ Tử và vài cung nữ bưng món ăn thiên tử yêu thích lên, Nghê Ngạo Lam bước vào Liên Hương hiên, chỉ thấy bóng lưng Nghê Ngạo Lam đứng bên hồ ngắm hoa sen.

Kim Phúc bên cạnh phụng bồi với vẻ mặt lúng túng, từ lúc Nghê thừa tướng thỉnh cầu trên triều, hẳn ta chỉ biết thời gian tiếp theo trong hôm nay rất gian nan.

Chủ tử mặc lam bào, sợi tóc cũng không buộc lên, xõa tung bay, có loại tản mạn kiêu ngạo, hơn nữa ngũ quan tuấn mỹ xinh đẹp, càng lộ vẻ mê người, song, từ đầu đến cuối nét mặt đều lạnh lẽo tới nỗi sắp đông chết người, thực sự khiến người ta ăn không tiêu.

Kim Phúc nhìn thấy Nghê Ngạo Lam ở trước mặt giống như thánh mẫu từ trên trời hạ phàm, rất muốn gọi nàng một tiếng “Cô nãi nãi của ta ơi, cứu mạng!”, nháy mắt mãnh liệt với nàng.

Rõ ràng Nghê Ngạo Lam làm Hình Thượng Thiên tức giận không nhẹ, cả ban ngày không thấy bóng dáng đâu, hiển nhiên phát cáu với nàng. Thế là phát tay một cái, báo cả đám người vào trong hiên trước, còn mình thì đi tới phía sau hắc, hai tay vòng qua hông hắc.

“Lân ca ca, dùng bữa thôi.”

“...” Nam Cung Lân nhìn chằm chằm hai cánh tay trắng nõn nhỏ bé, thực sự muốn trực tiếp túm lấy hung hăng cắn một phen, nhưng điểm mấu chốt yêu nàng càng lúc càng sâu lại nhượng bộ, không ngừng nhượng bộ, đánh vỡ nguyên tắc của mình.

Không nghe thấy hắc nói chuyện, Nghê Ngạo Lam tiếp tục làm nũng, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên lưng hắc, ôm hắc càng chặt. “Lân ca ca, huynh không nỡ để muội rời đi, muội làm sao cam lòng rời khỏi huynh chứ, nhưng lúc này chỉ có thể lấy đại cuộc làm trọng vì tương lai sau này có thể sớm sớm chiều chiều, không phải sao?”

“Bảo bối, ta nên làm sao với muội đây?” Lòng bàn tay Nam Cung Lân đặt lên mu bàn tay hơi lạnh của nàng, chậm rãi chà xát, không để nàng cảm thấy ban đêm lạnh lẽo.

“Lân ca ca, yêu muội yêu tất cả của muội, muội yêu huynh cũng yêu cầm tú giang sơn của huynh, huynh còn nhớ đã hứa gì với muội không?”

“Bất kể thế nào, đặt giang sơn nhân dân Đại Cảnh quốc lên vị trí đầu tiên.” Thiếu niên thở dài, xoay người ôm nàng vào lòng mình.

Thiếu nữ ngẩng đầu, nở nụ cười ngọt ngào, “Đúng rồi, đây mới là Lân ca ca của muội.” Hai gò má cọ cọ ngực hắc, “Muội sẽ đi nhanh về nhanh, thật đấy.”

“Không cho phép nhìn nam nhân khác, không cho phép buổi tối ra ngoài chạy loạn, ngọc bội phải giữ thật kỹ, ai dám tạo phản cứ lấy ra dè hắc.” Nam Cung Lân bắt đầu đưa ra quy định, sợ thiên hạ vừa rời khỏi lòng mình liền bay đi mất.

“Tuân lệnh.” Trong mắt Nghê Ngạo Lam đều là khuôn mặt khí phách của hắc, “Hôm nay là sinh thần của huynh, muội đặc biệt xuống bếp nấu canh làm thức ăn đó.”

Năm ngón tay nhỏ dài nắm chặt ngón tay thon dài của hắc, nàng kéo hắc bước vào trong hiên, càng không ngừng giới thiệu món ăn sở trường của mình với hắc.

Nam Cung Lân khẽ cười, tinh thần phấn chấn.

54. Chương 54: Hối Hận

Đêm đó, hoàng thượng thiếu niên và thừa tướng thiếu nữ liêu chết triền miên, đốt sạch lửa dục toàn thân, giống như không có ngày mai vậy, điên cuồng đòi hỏi lẫn nhau.

Đèn lồng yếu dần, làm sao cũng hi vọng thời khắc đó dừng lại, song cuối cùng trời cũng sáng, tia nắng ban mai đầu tiên vẽ lên nền trời xám xanh, nghênh đón một ngày mới.

Nam Cung Lân đưa Nghê Ngạo Lam tới cửa chính cung điện, trong đôi mắt hắn tràn ngập sự không muốn, giờ khắc này hắn mơ hồ hơi hối hận, nhưng nam tử hắn đại trượng phu, sao có thể lật lọng chứ.

“Tiểu Duệ Tử, ái khanh của trẫm ở bên ngoài, người phải linh hoạt một chút, bằng không xách cái đầu người về gặp trẫm.” Hắn dặn dò tùy tùng đi cùng.

“Được rồi, hoàng thượng đừng khiến Tiểu Duệ Tử ngủ không ngon một tháng, vi thần sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt.” Nghê Ngạo Lam ném ánh mắt trách cứ cho Nam Cung Lân, “Vi thần lên đường, mong hoàng thượng bảo trọng long thể.”

Dứt lời, nàng liền đi tới xe ngựa đằng trước. Thiếu niên nhìn chăm chăm bóng lưng nàng, đè nén nỗi kích động giữ nàng lại. Một khắc sau, hắn thoáng ngạc nhiên nhìn nàng xoay người chạy vội tới chỗ hắn.

Hai cánh tay nhỏ bé vòng qua cổ đế vương, Nghê Ngạo Lam kiễng chân, lưu lại một nụ hôn khe khẽ lên môi hắn, sau đó buông hắn ra, nhanh chóng lên xe ngựa.

Kỵ vệ đi đầu hét một tiếng, đội ngũ bắt đầu lên đường đi tỉnh Hà Sơn.

Không dám lộ đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, chỉ sợ vừa liếc mắt, quyết định của nàng sẽ vỡ nát như miếng ngói.

Không nở, thực sự không nở...

Cho đến lúc này, nàng mới phát hiện không gặp hắn trong thời gian dài, là một việc khiến người ta sợ hãi, bất an cỡ nào.

Song, người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Lân ca ca, đợi muội trở về, sẽ không dễ dàng rời xa huynh nữa.

Hoàng thượng Đại Cảnh quốc ưỡn thẳng người đứng ngay chỗ cũ, đưa mắt nhìn thiên hạ càng lúc càng xa, cảm thấy nụ hôn tạm biệt của Nghê Ngạo Lam không hề khắc sâu quấn quýt, không hề nhiệt tình như lửa, nhưng hắn không thất vọng, bởi vì nụ hôn ấy nhiệt tình như lửa, nhưng hắn không thất vọng, bởi vì nụ hôn ấy mang theo tình yêu say đắm và sự dịu dàng tràn đầy, thiếu nữ của hắn thực sự rất ngọt ngào đáng yêu.

Kim Phúc lên nhìn mặt chủ tử phán đoán tâm trạng hắn không tính là quá tệ, huống chi Nghê thừa tướng đã cam đoan với chủ tử sẽ nhanh chóng hồi triều, có lẽ khoảng thời gian này, hắn ta sẽ không trải qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng.

“Hoàng thượng, phải chăng đi giá đến ngự thư phòng?”

“Không, trẫm muốn đi thiên lao gặp Tiêu Sùng Việt.”

Nam Cung Lân bước chậm, cũng cho gọi để liễn (Kiệu vua ngồi) tới.

Tiểu mỹ nhân vừa rời đi, hắn bắt đầu nhớ nàng rồi, nên hắn muốn giải sầu, để sự chú ý của mình dời sang chỗ khác, mới không tương tư thành bệnh.

Đại Lý tự, thiên lao.

Một người mặc áo bào trắng viền cẩn thận tinh tế, thêu chín móng vuốt rồng, chậm rãi lướt trên nền gạch, vào sâu lồng giam.

Ở đây, đèn đuốc sáng trưng, khô ráo sạch sẽ, khác với đại lao bình thường, dù sao cũng là thiên lao, nhất trọng phạm quan trọng, hơn nữa hoàng đế hoặc quan viên thỉnh thoảng tới thăm, do đó phong cách cao hơn một bậc.

Thị vệ dẫn đường mở cửa thiên lao, cung kính lui sang một bên.

Khi nhìn thấy Hoàng thượng, đôi mắt Tiêu Sùng Việt không còn mang theo sự khinh miệt nữa, mà là hồi hận không nói nên lời. Thân phận ông ta đã không phải là quan viên triều đình nữa, mà là một bình dân khuy hai gối xuống đất hành đại lễ.

Nhìn Tiêu Sùng Việt từng hăng hái, lúc này lại chịu đủ tang thương, mái tóc đen đã xám trắng hơn phân nửa, Nam Cung Lân cho phép ông ta bình thân.

“Tiêu Sùng Việt, ngươi có biết kết cuộc của mình không?” Giọng nói của đế vương trong trẻo nhu hòa, giống như tự hỏi.

“Hôm qua thảo dân đã biết.” Trong lòng Tiêu Sùng Việt chợt rơi lộp độp, lần đầu tiên vụng trộm làm chuyện dơ bẩn, ông ta đã nghĩ đến sau này sẽ có kết cuộc thê thảm, bất qua dự vọng tham lam che mờ hai mắt, khiến ông ta ăn một lần liên nghiền, không dừng tay được.

Nam Cung Lân khẽ cười, còn tưởng Tiêu Sùng Việt sẽ quỳ xuống xin mình khai ân chứ, không ngờ lại nói thế, “Tiêu Sùng Việt, ngươi có biết đời này sai lầm lớn nhất ngươi phạm phải là gì không?”

“Tham quan đút lót, hủ bại triều đình.”

“Ha ha, không phải.”

“...Thứ cho thảo dân ngu dốt, chẳng biết vì sao ạ.”

“Là cưới nhị phòng Đỗ thị.”

Tiêu Sùng Việt bối rối làm Nam Cung Lân bật cười khê lắc đầu, nếu mình không đi một vòng thiên lao, chỉ sợ ông ta có chết cũng không biết tại sao tuổi già lại rơi vào kết cuộc bị phân xác.

“Gia hòa vạn sự hưng, nhưng ngươi mê tín cùng với Đỗ thị lòng mang ý đồ xấu, hại chết chết chính thất và đôi song sinh nữ, vì vậy gia không hợp, nhìn như thăng chức rất nhanh, kỳ thực sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, trước khi người chết, trầm có lòng tốt cho người biết, Nghê Ngạo Lam là con gái ruột của ngươi, nàng đặc biệt cầu xin xử nhẹ tội cho Tiêu Như Úc, bằng không nàng ta cũng giống như ngươi, chém đầu thị chúng.”

Lời này khiến cả người Tiêu Sùng Việt run rẩy kịch liệt, không thể tin nổi há hốc miệng, ngã ngồi trên mặt đất.

Ông ta cho rằng đôi song sinh nữ mang điềm hung kia đã biến mất khỏi nhân gian từ lâu, lại không ngờ vẫn còn một tỷ tỷ, hơn nữa còn làm Hữu thừa tướng Đại Cảnh quốc hiện nay, tài trí hơn người, phân rõ đúng sai.

Một nữ nhi lấy làm tự hào như thế lại không phải ông ta bồi dưỡng ra, mà là Nghê Chính Quân!

Ông ta hồi hận chảy nước mắt, cố gắng đè nén tiếng khóc, nhưng không giấu nổi sự ghen ngào.

Nếu ban đầu ông ta không mê tín tập tục xưa, có thể kiên định tâm trí sủng ái Nghê Hoàn Nhi, thì hôm nay có lẽ vẫn là chiêm diệp tình thâm, hưởng niềm hạnh phúc gia đình rồi? Đáng tiếc, mỹ cảnh chỉ có thể là một ảo ảnh.”

“Hoàng...hoàng thượng...thảo dân...có thể khẩn...thỉnh...gặp...Ngạo Lam...một lần không?” Tiêu Sùng Việt ngẩng đầu, nước mắt trào.

Lắc đầu, Nam Cung Lân nói, “Nàng đã tới tỉnh Hà Sơn, đại khái một tháng nữa mới có thể trở về đế đô, ngươi bớt suy nghĩ đi.”

Tiêu Sùng Việt cười khổ, Nghê Ngạo Lam biết rõ đi đi về về tỉnh Hà Sơn, như vậy mất một khoảng thời gian, mà trước khi xuất phát cũng không tới gặp ông ta, có lẽ nàng không muốn gặp ông ta.

Cũng đúng...gặp mặt nên nói gì đây? Trên Tuyên Chính điện nàng nhìn mình bằng vẻ mặt lạnh lùng, nàng cũng chưa từng chủ động bắt chuyện với ông ta, có lẽ cũng không thừa nhận quan hệ cha con với ông ta.

“...Thỉnh Hoàng thượng thay mặt...thảo dân chuyển cáo cho Ngạo Lam rằng...là thảo dân có lỗi với...ba mẫu tử các nàng...”

“Trẫm sẽ chuyển lời giúp người.”

Nói xong câu đó, Nam Cung Lân xoay người rời khỏi thiên lao, để lại Tiêu Sùng Việt với bóng dáng cô đơn, chờ mấy ngày nữa hành hình.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhưng đối với Nghê Ngạo Lam và Nam Cung Lân mà nói thì dài đằng đẳng như cả đời. Trong lúc chờ khai đàn cầu phúc, Nghê Ngạo Lam lợi dụng thời gian đi thăm thành trấn tỉnh Hà Sơn, ấn tượng và sự kính yêu của bách tính dành cho tân hoàng quả thật tăng lên rất nhiều, điều này làm nàng rất vui sướng.

Quan viên tỉnh Hà Sơn cuối cùng cũng gặp mặt lần cuối, sau khi nàng đưa ra tình huống, mong muốn hiện tại của bách tính và từng sự việc cải thiện xong, bèn thu thập hành lý, vội vã muốn trở về.

Tiểu Duệ Tử vội vội vàng vàng chạy vào hô, “Thưa tướng, Hoàng thượng dùng bữa xong rồi.”

Nghê Ngạo Lam lật đặt bỏ lại chuyện trong tay, mở thư ra cẩn thận xem.

“Ái khanh của trẫm, bảo bối của ta, chừng nào trở về?”

Trẫm nhớ nàng đến mức lỗ tai Kim Phúc sắp chai rồi, không trở về nữa, Kim Phúc sẽ từ quan đấy.

Quả thực lúc nào trẫm cũng mong ngóng lập tức được gặp nàng.

Đợi chờ ngày gặp lại.

Yêu nàng sắp tẩu hỏa nhập ma.Lân”

Khóe môi nhếch lên nở nụ cười thật sâu, nàng đi tới trước bàn, nhắc bút viết thư hồi âm, sau đó lệnh cho Tiểu Duệ Tử lập tức truyền về, rồi nhanh chóng thu thập đồ đạc, nửa khắc sau nhân mã xuất phát về đế đô.

Ngồi trong xe ngựa, nàng chăm chú tính toán thời gian từ tỉnh Hà Sơn trở lại đế đô, lấy tốc độ nhanh gấp đôi hẳn chỉ mất năm sáu ngày, nàng sắp được nhìn thấy Lân ca ca rồi.

Sau khi cửu biệt trùng phùng nàng nên làm sao đây? Nhào vào lòng hắn, lấp kín môi hắn mãnh liệt một phen, hay giả vờ đứng đắn, sau đó lừa hắn về Dưỡng Tâm điện, hoan ái vài lần bất kể ngày đêm?

Có điều, kế hoạch ngọt ngào của nàng lại bị một trận tai vạ làm xáo trộn, không thể thực hiện được...

55. Chương 55: Gặp Tai Kiếp

Ngày thứ ba trên lộ trình trở về, Nghê Ngạo Lam khoác áo choàng đen như mực, chiếc mũ hạ thấp che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng cúi đầu bước nhanh lên xe ngựa, không để bất kỳ kẻ nào thấy khuôn mặt mình.

Sáng nay khi rời giường rửa mặt chải đầu, nàng mới phát hiện phần cao vàng da đã để quên trong một nhà trọ bình dân trước đó, quay lại lấy là chuyện không thể. Ngày sau đó bảo Tiểu Duệ Tử đi hỏi, mới biết thị trấn cách đây ba cây số có bán, nhưng bán đi bán về, chắc chắn tổn không ít thời gian.

Thiếu nữ nhớ nhung người nên ngay cả một khắc cũng ngồi không yên, chỉ muốn gấp rút lên đường, bèn bỏ qua suy nghĩ đi mua về, hơn nữa nàng nghĩ ba ngày là có thể đến đó.

Trời nắng gắt khoác ào choàng đen kịt quả thật hơi quái dị, cũng may nàng ngoại trừ ở trên xe ngựa, thì vào nhà trọ bình dân nghỉ ngơi, không gặp bất kỳ ai, nên cũng an tâm.

Dọc đường đi đáng lẽ đội ngũ tiến lên phía trước thuận lợi bỗng nhiên ngừng lại.

“Tiểu Duệ Tử sao thế? Nghê Ngạo Lam xuyên qua màn xe khẽ hỏi.

“Hình như có một ông lão chắn giữa đường, nô tài tới đằng trước xem thử.”

Tiểu Duệ Tử nói xong bèn nhảy xuống xe ngựa, đến bên cạnh kỵ vệ dẫn đầu, chợt nghe ông lão cười hi hi, “Đường này gia mở, cây này gia trồng, nếu muốn qua, thì phải để lại lộ phí.”

Kỵ vệ không khách sáo đáp: “Mau tránh ra, dám đắc tội mệnh quan triều đình, một đao chém chết người.”

Triều đình có thể cản gia sao? Núi này gia lớn nhất!” Ông lão vung tay lên, đồng bọn xung quanh ba mươi, bốn mươi sơn tặc lấp kín con đường, không có cách đi qua.

Thực ra, từ khi đội ngũ này tiến vào núi, bọn sơn tặc đã để mắt, nhìn chòng chọc đồng ngọc thạch kia, nếu cướp được, chắc chắn có thể bán giá cao.

Ông lão vẫn cười như cũ, nói, “Bọn ta không muốn động đao thương với các người, chỉ cần để lại xe ngọc thạch đó cho bọn ta, đảm bảo an toàn vô sự.”

Trong lúc kỵ vệ thấy người xung quanh nhiều gấp ba lần bên mình, không biết nên đồng ý hay không, một thiếu niên từ trên trời giáng xuống, dùng giọng nói trong trẻo đáp, “Vật này tỉnh Hà Sơn hiến cho đương kim thánh thượng, dám sơn tặc các người gan to thật, dám vọng tưởng, nếu không muốn đầu rơi xuống đất thì đừng cản đường.”

Lúc Tiểu Duệ Tử thấy Viễn Trinh xuất hiện, đáng lẽ tâm tình đang hốt hoảng thoáng yên ổn, lại sợ nhiều người vây đánh không thắng, bèn nhanh chạy về xe ngựa, báo cáo với Nghê Ngạo Lam.

“Ha ha xem ra rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.” Ông lão rút kiếm ra, tiến lên phía trước đánh Viễn Trinh, mà những tên sơn tặc khác cũng đồng loạt tiến tới, mười kỵ vệ trực tiếp nghênh địch.

Vô công những kỵ vệ này không thành vấn đề, thực ra kém Viễn Trinh một khoảng, trung bình một người muốn ứng phó ba sơn tặc trở lên hơi vất vả, dù sao những tên cướp ấy không phải kẻ tầm thường.

Song phương giết đến người sống ta chết.

Vốn dĩ Viễn Trinh tưởng rằng ông lão trông chả ra sao cả, vậy mà nội lực cao hơn hẳn một bậc, ứng phó với ông ta không rảnh tay, do đó không thể trợ giúp các kỵ vệ khác giết sơn tặc.

Mới nửa khắc, kỵ vệ đình chỉ còn lại hai, ba người gắng gượng chống đỡ, cho dù bọn sơn tặc đã chết khoảng mười người song cũng còn một nửa nhân số.

Vài tên sơn tặc nhân cơ hội chiếm giữ xe ngựa chứa ngọc thạch. Một gã sơn tặc đi đến chiếc xe ngựa cuối cùng, đại đao đâm ngay bụng Tiểu Duệ Tử, khiến hắn đau đến mức ngã xuống đất, gã sơn tặc quát. Viên quan chó má kia, lăn ra đây cho lão tử, bằng không một đao bổ chết người.

Trong lòng Nghê Ngạo Lam càng sợ hãi nhưng lúc quan trọng nhất đầu óc phải tỉnh táo, thế là vững vàng xuống xe, mở miệng, “Huynh đệ, chuyện gì cũng phải từ từ, ngọc thạch đã cho các người, có thể cho một đường sống không?”

“Cho một con đường sống cũng không phải không được, để lão tử nhìn xem dung mạo người xấu xí thế nào đã.” Gã sơn tặc cười nhạt, nghĩ thầm đang cuối hè, thời tiết nóng bức, nam tử gầy gò này còn bọc kín không chừa kẽ hở, ngay cả mặt cũng che đi, cực kỳ quái dị.

Mím môi không nói, Nghê Ngạo Lam chẳng biết nên cho xem hay không.

Trong lúc nàng đang do dự, gã sơn tặc không có tính nhẫn nại đã chờ đến mức không nhịn được nữa, mũi đao xuôi theo áo choàng và mũ hất một cái, mặt mũi nàng bại lộ dưới ánh mặt trời.

“Ôi chao, lão tử còn tưởng là một gã nam nhân, hóa ra là một tiểu mỹ nhân điển hình.”

Ha ha ha ha, nếu người là một nam nhân lão tử quả thật thả người đi, nhưng, để lão tử biết người là nữ nhân, đương nhiên phải để lão tử và những người khác thoải mái một chút trước, lão tử cao hứng còn có thể cho người làm áp trại phụ nhân.”

Khi gương mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp của Nghê Ngạo Lam lộ ra, mấy tên sơn tặc cũng lộ vẻ háo sắc tiến lại gần đáp lời huynh đệ.

Khẽ cắn môi, Nghê Ngạo Lam thoáng nhìn Viễn Trình bị ông lão quần quýt không phân thân nổi, hiện tại nàng chỉ có thể tự cứu mình, lập tức chỉ vào ông lão ở cách đó không xa sợ hãi hô, “Trời ơi, thủ lĩnh các người bị chém!”

Ông lão là người có võ lực tối ưu trong đám sơn tặc, nếu ông ta đổ về sau chẳng phải không chơi đùa được ư?! Bởi thế, bọn sơn tặc lập tức kinh ngạc xoay đầu, vội vàng muốn nhìn rõ.

Nghê Ngạo Lam thì nhân cơ hội cơ cở bỏ chạy, đợi mấy tên sơn tặc lấy lại tinh thần, mới biết tiểu mỹ nhân chạy trốn, vội vã đuổi theo.

“Tiểu mỹ nhân đừng chạy, đợi lát nữa bị ca ca tóm được sẽ cho người biết tay!”

“Chắc, chạy nhanh thật, không biết trên giường có tràn trề thể lực như vậy không? Nhất định phải làm cho người nhũn chân.”

Ha ha, người tưởng thoát được chúng ta sao? Đằng trước không có đường đâu!”

Quả thực như bọn sơn tặc nói, Nghê Ngạo Lam dừng lại, đứng sát vách núi, nhìn xuống dưới là một mảng đất đỏ vàng.

Nhảy hay không.

Hai mắt hạ lưu và dâm loạn của bọn sơn tặc nhìn chằm chằm Nghê Ngạo Lam, mềm dẻo kêu gọi nàng đầu hàng, sợ nàng nhảy xuống thật, chẳng phải uống phí một xuân sắc thượng hạng sao? Phải biết rằng ở trong núi không thể tùy tiện rời núi tìm nữ nhân chơi đùa, lúc này có nữ nhân tự đưa tới cửa, tiểu huynh đệ ngay bụng dưới đã cứng rắn, thậm chí muốn phát tiết thật tốt, muốn chết cũng phải đợi bọn họ chơi xong hãy chết cũng không muộn.

Trong đầu rõ ràng biết, không nhảy nàng sẽ bị một đám nam nhân ghê tởm xâm phạm, trở thành nô lệ tình dục, nhảy, tuy mất mạng nhưng ít ra vẫn còn tấm thân hoàn bích.

Cả người nàng đều là của Lân ca ca, bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào một sợi tóc của nàng.

Lân ca ca, chẳng lẽ ông trời thực sự nhấn tâm thế, không cho muội gặp mặt huynh lần cuối ư?

Lân ca ca, nếu sớm biết vậy ngày đó ra ngoài, lần cuối cùng nhìn huynh, muội chắc chắn sẽ không chút do dự hôn huynh thật sâu không thể thở nổi.

Lân ca ca...Lân ca ca của muội...

Ngay khi sơn tặc chậm rãi tới gần, chỉ thiếu chút nữa cho rằng có thể bắt được Nghê Ngạo Lam, nàng bèn nhắm mắt lại, bất chợt ngã người về sau, thân thể yếu kiều thẳng tắp rơi xuống, đụng phải bùn đất.

Trời ơi! Thịt ngỗng! Ông đây muốn ăn thịt ngỗng! Một gã sơn tặc kích động đi tới đằng trước muốn nhảy xuống, đã bị gã sơn tặc khác kéo lại. Người điên rồi hả? Đó là đất lún, xuống dưới chết chắc, người muốn nữ nhân, ta giúp người tìm là được!”

Khi bọn sơn tặc nhìn lại lần nữa, chỉ thấy Viễn Trình phốc xuống theo, một tay nắm chặt tay Nghê Ngạo Lam, cuối cùng, hai người chậm rãi bị cát mịn nuốt mất.

Tiểu Duệ Tử vì một đao kia đau tới cuối cùng hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại, bọn sơn tặc đã chạy mất không thấy bóng dáng đâu, thi thể đám kỵ vệ thì rải rác khắp nơi, mùi máu tươi khiến hắn không khỏi muốn nôn mửa.

Yếu ớt leo lên xe ngựa, vén rèm nhìn trống trơn không còn người nào, chỉ còn sót lại một miếng ngọc bội thừa tướng. Hắn nhặt lên nắm chặt trong tay, đánh xe xoay đầu trở về.

Hắn phải mau chóng chạy tới phủ châu huyện báo quan, phải mau chóng cho Hoàng thượng biết việc này.

“Tuy trong sương mù mờ mờ nghe bọn sơn tặc nói thừa tướng nhảy xuống đồng đất lún, kể cả Viễn Trình nữa, có thể lành ít dữ nhiều rồi, sau này Hoàng thượng có trách phạt rơi đầu xuống đất, hắn cũng chịu, hắn chỉ không muốn thừa tướng bị chết oan uổng, đám sơn tặc ác độc kia nhất định phải trả cái giá đắt.

56. Chương 56: Thất Bại

Ngày hôm sau, sắc trời một mảng đen kịt, đèn lồng trong cung điện sáng lên.

“Kim Phúc công công!”

“Nửa đêm canh ba, kêu cái quái gì.”

Thị vệ đến bên tai Kim Phúc nói nhỏ, lập tức kiến hần ta hoàn toàn biến sắc, xoay người dẫn thị vệ đi tới cửa đại điện, gõ nhẹ vào cửa hai lần, liền đẩy cửa vào.

Nam Cung Lâm khẽ mở mắt, lười biếng nằm nghiêng trên long sàng, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

“Chuyện gì?”

Trong lòng run rẩy không thể tưởng tượng nổi, Kim Phúc cảm thấy tứ chi lạnh buốt, thực sự khó có thể mở miệng, giọng nói lạnh lạnh run đến mức như tiếng muỗi khẽ khẽ bay qua, “Hoàng thượng...tĩnh Vĩnh Tế... truyền tin khẩn tới...”

“Lắp bắp cái gì” Nói mau!” Nam Cung Lâm chậm rãi nhắm mắt lại, những ngày qua một mình hần ôm lấy tất cả triều vụ, thường xuyên phê duyệt tới giờ sửu, mới ngủ chưa tới một canh giờ đã bị đánh thức, thực sự có chút choáng váng đầu.

Kim Phúc nhắc chân đá tên thị vệ, đối phương phản ứng nhanh nhẹn quỳ rạp xuống.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tĩnh Vĩnh Tế truyền tin khẩn, Nghê thừa tướng trên đường hồi kinh gặp cướp.”

“Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho trẫm nghe!” Đế vương đột nhiên mở mắt, ngồi bật dậy, sắc mặt hết xanh tới đen.

Thị vệ sợ tới độ đầu cúi càng thấp, bắt đầu lắp bắp, “Nghê... thừa tướng...kể cả đại nội cao thủ Viễn Trình...hai người đều...rơi xuống...đất lún... dữ nhiều lành ít... gặp phải sơn tặc... đánh cướp...Tiểu.”

Lời còn chưa dứt, lập tức bị Nam Cung Lâm ngắt lời, hần sốt ruột đứng phắt dậy, gào thét, “Kim Phúc, trẫm muốn xuất cung đi tĩnh Vĩnh Tế, chuẩn bị hần Huyết Bảo mã cho trẫm, mang theo mười kỵ vệ tinh nhuệ, sau đó đội ngũ nhân mã đuổi tới!”

Hần không thềm búi tóc, chỉ tùy tiện buộc tơ lụa mảnh lên mái tóc dài, trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Bảo bối của hần tuyệt đối không thể có chuyện gì, hần phải đi cứu nàng, đi cứu nàng!

Nửa khắc sau, cửa lớn hoàng cung ầm ầm mở ra, một nhóm nhân mã theo Hoàng thượng đi tĩnh Vĩnh Tế lao nhanh về phía trước.

Tĩnh Vĩnh Tế vùng núi, khu đất lún.

Sau khi Nghê Chính Quân nghe được tin dữ, theo đám người Kim Phúc đi tới đây, thời gian chậm hơn Hoàng thượng một ngày, nhưng coi như nhanh rồi, vì trong khoảng thời gian gấp rút lên đường ông chưa từng ngừng lại.

Xa xa trông thấy Hoàng thượng đứng bên bờ đất lún, bóng lưng lộ vẻ cô độc và âm trầm, ông hít sâu một hơi, cất bước đến bên người Hoàng thượng nói, “Vi thần tới chậm...Hoàng thượng...Ngạo Lam...” Quả thực muốn mở miệng, song ông lại phát hiện mình không biết nên hỏi thế nào.

Chỉ vì, đối với hoàng đế trẻ tuổi và bản thân mà nói, việc này là một loại kích thích mang theo nỗi sợ hãi.

“Không thấy nàng...Trẫm sai người chìm vào bùn cát...cũng không có bất kỳ hồi đáp nào...”

Nam Cung Lâm nhìn chòng chọc vào mảnh đất phẳng phất như đứng im bất động kia, khó mà tin được Nghê Ngạo Lam đã rơi xuống đó.

Từ khi hấn chạy tới chỗ nào, đều không khép mắt lại, chỉ sợ nhắm mắt lại sẽ bỏ lỡ cơ hội cứu thiên hạ.

Lúc này, kỵ vệ tinh nhuệ quỳ gối phía sau Nam Cung Lân nơm nớp lo sợ hồi báo, “Thuộc hạ phân công nhau tìm kiếm trong năm dặm gần đây, cũng không phát hiện tung tích của Nghê thừa tướng.”

Nắm chặt quả đấm, đốt ngón tay trắng bệch, lòng mong ngóng của Nam Cung Lân lại thất bại lần nữa.

Thứ sử tỉnh Vĩnh Tế từng tới trình báo qua, rơi vào khu đất lún này chỉ có con đường chết, đến bây giờ người bất hạnh rơi xuống đều vùi thân dưới không tìm được thi thể.

Nhưng hấn không muốn buông tha, ban đầu tìm kiếm một dặm, rồi mở rộng thêm ba dặm, lại tăng lên năm dặm, càng lúc càng khuếch trương phạm vi tìm kiếm, hấn càng cảm thấy vô vọng.

Nghê khanh...không có khanh...trẫm nên làm sao đây?...Trẫm không thể không có khanh!”

Khóe miệng Nam Cung Lân nhếch lên, con người đen phủ sương mù, làm mờ nhạt cảnh trước mắt hấn.

“Hoàng thượng...” Nghê Chính Quân chẳng biết nên an ủi thế nào, nếu hôm nay đổi lại là Mạnh Như Diên, thì ông cũng sẽ hỏng mất.

Đế vương trước mắt mạnh mẽ như trời, không một tay nắm quyền hành, liếc nhìn vạn vật bằng nửa con mắt, ngoại trừ những thứ đó, chẳng qua Nam Cung Lân chỉ là một thiếu niên si tình thôi.

Cười tự giễu, Nam Cung Lân sâu kín nói, “Thân là một hoàng đế, mà ngay cả việc bảo vệ tốt nữ nhân của mình còn làm không được, trẫm thật thất bại, không bằng đi theo nàng!”

Vừa dứt lời, hấn muốn tiến về phía trước, lại bị Nghê Chính Quân và kim phúc nhanh hơn một bước tóm người lại, không thể động đậy.

“Buông trẫm ra!” Nam Cung Lân rống giận hai mắt đỏ ngầu, khóe mắt đã ươn ướt.

“Hoàng thượng, xin hãy nghĩ lại!” Giọng Kim Phúc mang theo ý khóc, hấn ta làm sao không biết chủ tử yêu Nghê Ngạo Lam sâu đậm chứ, nhưng quốc gia xã tắc không thể một ngày không có vua. Vị minh quân này trước khi tiên hoàng cười hạc quy thiên đã dặn dò hấn ta phải chăm sóc thật tốt.

F.a.n.p.a.g.e: E.b.o.o.k N.g.o.n T.i.n.h M.i.e.n P.h.i

Nghê Chính Quân mở miệng, “Hoàng thượng! Ngài bình tĩnh một chút đi! Ngài ngẫm lại xem Ngạo Lam hi vọng ngài làm vậy à? Ngài biết rõ điều Ngạo Lam hy vọng không phải sao?”, ông lấy con gái ra, nhằm xóa bỏ suy nghĩ muốn đồng vu quy tận của hoàng đế.

Con gái từng nói với ông, nếu ngày nào đó thiên tai nhân họa rơi xuống khiến nàng đi trước, nàng hi vọng ông phải bảo vệ Hoàng thượng sống sót.

Thân thể Nam Cung Lân cứng đờ, cắn chặt bờ môi, vết cắn sâu làm lớp da chảy máu, trong miệng tản ra mùi tanh, cay đắng không chịu nổi.

Lời nàng nói bên tai mềm mại quanh quẩn.

“Muội càng hy vọng Lân ca ca là một minh quân tốt, dùng tinh lực trị quốc”

“Hứa với muội, bất kể ra sao, hãy để bá tánh, giang sơn Đại Cảnh Quốc lên vị trí đầu tiên.”

Thư tình nàng viết còn rõ ràng trước mặt.

“Lân ca ca, bảo bối ngoan của huynh đã hoàn thành suất sắc nhiệm vụ.

Nhớ huynh, tương tư huynh, muội không thể không có huynh, hiện tại muội khao khát ở trong lòng huynh.

Nói không diễn đạt hết tình cảm, mong ngày gặp lại. Ngạo Lam.”

Ngày đó sinh nhật hấn, nàng kéo hấn hứa hẹn, hấn cười cưng chiều với nàng, xin hấn chấp nhận nguyện vọng.

Nàng nói, “Một nguyện lang quan thiên tuế, hai nguyện thiếp thường kiện, ba nguyện như đông lương thượng yển, tuế tuế thường ương hiển [1]

[1] Trích trong bài thơ Trường mệnh nữ của Phùng Duyên Kỳ Phóng dịch: Một nguyên lang quân trăm tuổi, hai nguyên thiếp thân thể khỏe mạnh, ba nguyên được như đôi chim yến theo năm tháng mãi mãi thấy nhau.

Ai có thể nói cho hắn biết tại sao ông trời tàn nhẫn với hắn vậy, bởi vì hắn kiêu căng, tự đại cuồng vọng, không biết quý trọng nàng, nên mới đối đãi với hắn như thế ư?

Nếu ông trời ngài đã trừng phạt, thì có phải sẽ trả nàng lại cho ta không?

Ta cũng không cầu gì cả, chỉ hèn mọn cầu xin ngài trả nàng lại cho ta thôi.

Hai đầu gối Nam Cung Lân quỳ xuống đất, nghẹn ngào hô tên bảo bối, “Ngạo Lam, Ngạo Lam...”

Đáp lại hắn chỉ là tiếng gió thổi gào thét, là cát mịn cuộn cuộn, là rừng cây xào xạc rung động, không còn giọng nữ khàn khàn dịu dàng kia nữa.

Nếu trời có tình, trời đã già, nếu trăng không hận, trăng đã tròn mãi.[2]

[2] Nếu trời có tình, trời đã già- nguyên văn , xuất phát từ bài thơ (Kim đồng tiên nhân từ hán ca), của nhà thơ Lý Hạ đời Đường, ý chỉ ông trời nếu có tình thì sẽ vì những đau khổ mà già yếu đi. Về thứ hai Nếu trăng không hận, trăng đã tròn mãi –nguyên văn , do nhà thơ họ Thanh đối tiếp.

Mặc cho Hoàng thượng trẻ tuổi tôn quý quỳ một ngày một đêm, cũng không đổi được thiên hạ, thừa tướng thiếu nữ thông minh xinh đẹp trong lòng trở về.

Lời đồn Đại Cảnh Quốc Hữu thừa tướng bất hạnh gặp tai kiếp, bị mất mạng đã truyền ra, nhưng từ đầu chí cuối hoàng đế vẫn không hạ lệnh tổ chức tang lễ long trọng.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, đây là nguyên tắc của hắn, cũng là sự kiên trì của hắn.

Do đó, Nghê phủ cũng không có người nào mặc đồ tang trắng, nhưng lại không giấu nổi bầu không khí nặng nề trầm ngập trong phủ, kể cả cung điện cũng rơi vào sự lạnh lẽo, im lặng trước nay chưa từng có.

Một tháng sau, hoàng đế hạ chỉ, lập Nghê Chính Quân là Hữu thừa tướng, dẫn đầu đi tiêu diệt sơn tặc tỉnh Vĩnh Tế. Sau đó các châu huyện trình báo theo những ác nhân trộm lương thực, cướp nữ nhân, không làm việc đảng hoàng từng kẻ một đều bị bắt vào ngục, lại thúc đẩy thi hành chính sách Nghê Ngạo Lam để lại.

Hoàng đế Đại Cảnh Quốc không ôn hòa và theo thứ tự cải cách chuyện triều chính, mà tiến hành nhanh như chớp. Đối với tấu sơ Hữu thừa tướng trình lên cũng tiếp thu nghe theo, tăng tốc đưa quốc gia xã hội tiến bước mạnh mẽ, mang đến thời kỳ hoàng kim đầu tiên cho Đại Cảnh.

57. Chương 57: N Công

Thường Mãn quốc, lúc Đại Cảnh Quốc vừa mới khai quốc, liền ký hiệp ước hòa bình với các nước láng giềng, quan hệ đồng minh này ước chừng đã hơn 250 năm rồi.

Biên cảnh Thường Mãn quốc.

Nơi này cách Đại Cảnh Quốc rất gần, theo như bình thường, thì những nơi biên cảnh sẽ rất hoang vu tiêu điều, nhưng ở đây không như thế, thương nhân hai nước qua lại trao đổi buôn bán rất nhiều, trình độ phồn hoa có thể so với thủ đô của Thường mãn quốc.

Tà dương chênh chếch lặn, chiếu rọi nắng chiều khắp cả các đám mây đang phân tán trên bầu trời, đường phố dần sáng ánh đèn, chuẩn bị nghênh đón một buổi tối sinh hoạt nhộn nhịp.

Cửa lớn vòm tròn của một đại trạch đang đóng, một phụ nhân lớn tuổi từ bên ngoài nói vọng vào: “Ương Ương, nhanh qua nhà Lâm đại nương dùng cơm tối nào.”

Lâm đại nương liền trông thấy khe cửa nhỏ kia lộ ra một cái đầu nhỏ, sa mạn đã che hết nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chỉ trông thấy một đôi mắt long lanh, “Cảm ơn Lâm đại nương, ta đã ăn no rồi, đang tính ra ngoài mua một ít điểm tâm ngọt về ăn.” Bên trong giọng nói mềm mại thì thoảng xen lẫn chút âm tiết khàn khàn.

“Hữu Trình đã gửi gắm con cho ta, ta cũng không muốn nửa tháng sau hắn trở về tìm không được nương tử a!” Trên mặt Lâm đại nương mang theo nụ cười hòa ái.

Đôi vợ chồng trẻ này đã sinh hoạt ở đây được một khoảng thời gian, cảm tình rất tốt, đối với mọi người nơi này cũng ôn hòa có lễ, Liễu Hữu Trình càng nỗ lực tiến tới, mấy ngày trước theo chồng ba xa nhà đi buôn bán giao dịch, chính là để tiểu nương tử ăn mặc không lo.

“Ha ha, huynh ấy luôn lo lắng quá mức như vậy.”

“Nương tử của mình xinh đẹp như hoa, đương nhiên phải lo lắng rồi.”

“Lâm đại nương, ta ra cửa hơn nửa khuôn mặt đều che mất, còn sợ ta bị người ta bắt mất hay sao?”

Lâm đại nương ngẫm lại cũng thấy đúng.

Thường Mãn quốc quy định nữ nhân đã kết hôn ra ngoài đều phải mang mạn che mặt, chỉ có ở trong trạch viện mới không cần che, còn nữ tử chưa kết hôn thì có thể xuất đầu lộ diện, vì bản thân mà tìm một người chồng tương lai thật tốt, xem ra bà đã có chút lo lắng quá mức rồi, vì thế liền trả lời: “Vậy con đi sớm về sớm đó.”

Ta sẽ không đi quá xa đâu, một lát sẽ trở lại ngay.” Liễu Ương Ương đảm bảo trả lời, vung vung tay nhỏ liền đóng cửa lại.

Trong một ngõ nhỏ, hai tên đại hán vạm vỡ đang đuổi theo một tiểu cô nương, trong tạp âm liên tiếp truyền đến tiếng chửi rủa.

Bọn họ thực sự tức giận, vốn đã sắp sửa dụ dỗ được bé gái đáng yêu tới tay, nhưng không biết từ đâu xuất hiện một phụ nhân thích chõ mỏ vào chuyện người khác, khiến bé gái hoảng sợ đến mức chạy vào cửa hàng cầu cứu, hai bọn họ không có hàng để mang về thanh lâu, không thể làm gì khác hơn là quay đầu tìm kẻ đầu sỏ.

Liễu Ương Ương không nghĩ tới bản thân có ý tốt, trái lại rước tới kẻ ác uy hiếp, mỗi một phân tiền trên người đều là trưng phu khổ cực kiếm được đưa cho nàng, há có thể nói cho liền cho.

Trong lòng cũng biết kẻ ác không trêu chọc nổi, thế là nàng không nói hai lời, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Nàng chạy vào trong một hẻm nhỏ, chạy lướt qua một nam tử mặc trường bào màu đỏ, ngay sau đó hai tên đại hán chạy tới va vào cánh tay của hắn.

Đang đuổi bắt người, lạt bị người chặn đường ngăn trở, khiến bọn chúng vô cùng khó chịu, lập tức dừng lại mắng: “Mẹ kiếp, đứng lại cho ông mày! Còn không nhanh bồi thường cho ông mày!”

Nam tử nghe tiếng hét xoay người lại, thấy rõ khuôn mặt của hắn, lông mày như mực xinh đẹp khẽ héch lên, đôi mắt đen lóe ra tia sáng, bờ môi đỏ như hoa đào, khí thế toát ra hào hoa rực rỡ khí thế, thêm vào một thân trường bào màu đỏ, thật là tuyệt sắc vô song.

Dáng vẻ khiến bọn họ nhìn mà trợn tròn mắt, sau khi chớp chớp mắt hoàn hồn, hai người quay sang nhìn nhau thì phát hiện, phụ nhân kia đã không còn thấy bóng dáng, tuy vậy nếu bắt đại mỹ nhân trước mắt, này về cho ma ma, nhất định kiếm lời gấp bội, thực sự là một cây rụng ra tiền, thế là cả hai tiến lên đùa giỡn.

“Mỹ nhân, vừa rồi ca ca nói chuyện có chút hung dữ, có làm nàng sợ hay không? Để ca ca an ủi nàng nào.” Đại hán nói xong liền vươn tay muốn chạm vào vai nam tử.

Chạm! chạm!

Trong khoảnh khắc, hai tên đại hán nằm vật xuống đất, không ngừng kêu rên, chỉ cảm thấy toàn thân dường như gân cốt gãy vỡ thành từng khúc.

“Thật bất tay.” Nam tử nhẹ nhàng bỏ lại ba chữ, xoay người rời đi.

Liễu Ương Ương trông thấy màn này, kinh ngạc trợn to mắt, nàng thậm chí ngay cả nam tử mặc trường bào đồ kia khi nào ra tay cũng chưa kịp nhìn rõ, sau khi hoàn hồn, phát hiện hắn đã đi được khá xa, liền vội vàng đuổi theo.

“n công, ân công, nàng gọi liên tiếp, hai tiếng, đối phương vẫn như cũ không dừng bước, nhưng nàng đã chạy đến thở vù vù, theo bản năng vươn tay muốn kéo lấy ống tay áo của hắn, lại không nghĩ rằng hắn lắc mình tránh thoát, khiến nàng vô hạn hụt.

Tiếp đó, nàng lướt qua, hắn, đứng ở phía trước hắn, cười nói, “n công, xin dừng bước.”

Nam Cung Lân mặt lạnh nhìn, nữ tử đã kết hôn đang cản đường mình, mở miệng: “Gia không phải ân công, của người.”

“Nhưng vừa rồi ngài đã cứu ta, thì chính là ân công của ta.”

“Đó là bởi vì hai tên kia, không có mắt đặng phải gia, còn muốn gia xin lỗi chúng, có liên quan gì tới người.”

Lời của nam tử, khiến Liễu Ương Ương sững sờ.

Ách... Xem ra vị đại gia này phi thường chán ghét bất luận người nào đặng chạm đến hắn, có điều ngay cả như vậy, nàng vẫn không từ bỏ thành ý muốn cảm tạ đối phương, nếu không gặp được hắn, nàng có thể đã gặp bất trắc rồi.

“À, thế nhưng ân công đã giải quyết bọn chúng, để ta có thể bình an, cho nên đại gia vẫn là ân công của ta!” Liễu Ương Ương quan sát gương mặt tuấn tú của hắn, gò má khẽ ửng hồng, không thể không nói là ân công này lớn lên thật yêu mỹ, chẳng trách hai tên đại hán kia muốn trêu chọc hắn.

Đôi mắt đối diện mở thật to quan sát hắn, hiển nhiên, không có bất kỳ một tia e ngại nào, đối với gương mặt lạnh của hắn, người dám nhìn thẳng vào hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, điều này làm cho tâm tình phiền muộn của Nam Cung Lân tốt lên một chút.

Thấy nam tử không tiếp tục phân rõ thân phận khoảng cách, Liễu Ương Ương lập tức đưa ra yêu cầu: “n công, vì báo đáp ơn cứu giúp, ngài có thể nể mặt mũi của ta, để ta mời ân công, ăn một bữa cơm?”

Vốn muốn cự tuyệt, nhưng đối mặt với ánh mắt mong đợi tha thiết và hồn nhiên của nàng, Nam Cung Lân quý thần xui khiến lại đáp ứng, chờ hắn hoàn hồn, đã bị nữ tử đưa vào quán cơm nhỏ, lên lầu hai, ngồi xuống bên cạnh cửa sổ.

Vốn lúc này hắn hẳn là phải về đến biệt viện mà Thường Mãn quốc sắp xếp nghỉ ngơi mới đúng, xem ra có thể lại khiến Kim Phúc giờ chân vội vã cuống cuống rồi.

Bởi vì Nam Cung Lân cũng không đói bụng, Liễu Ương Ương liền gọi trà và một chút điểm tâm, sau đó nhìn hắn hỏi: “n công, ta gọi, là Liễu Ương Ương, xin hỏi xưng hô với ân công như thế nào?”

“Gọi gia Nam Cung công tử là được rồi,” Nam Cung Lân hững hờ nâng chung trà lên uống mấy hớp.

Hai người một hỏi một đáp, đều là Liễu Ương Ương hỏi, Nam Cung Lân ngắn gọn đáp lại, không nói nhiều hơn nữa câu.

Sau khi tiểu nhị đưa lên trà và điểm tâm, Liễu Ương Ương cầm đĩa giục Nam Cung Lân dùng. Khi hắn đem một khối điểm tâm phủ đường có vỏ ngoài màu hồng cho vào miệng, liền, hỏi: “Đây là...Khúc đường nhĩ?”

“Đây gọi là Điền Tâm nhĩ.” Nàng vui vẻ ăn, “Ăn ngon chứ?”

Nam Cung Lân tâm tình phức tạp, ăn điểm tâm, mùi vị này hắn vẫn chưa quên, lúc Nghê Ngạo Lam còn sống, hắn vẫn thường ăn, đều là nàng, nháo bắt hắn ăn, thích nhìn hắn ăn đến khóe miệng đều vương vãi vụn bánh, nàng như một đứa bé tinh nghịch vậy mà sau khi nàng ra đi hắn chưa từng ăn lại chúng nó.

Bao lâu rồi?

Đã ba năm rồi...

“Nam Cung, công tử hôm nay là sinh nhật của ngài ư?” Liễu Ương Ương tò mò hỏi khẩu khí gần như khẳng định.

“”Vì sao hỏi như thế?” Hôm nay Mãn Tử Đình chỉ dặn dò muốn hấn mặc vào nhưng cái khác cũng không nói.

“Ngài đến từ Đại Cảnh quốc chắc không biết, ở đất nước chúng tôi, hồng y chỉ khi có chuyện vui mừng mới mặc vào là sinh nhật, là đón dâu, ngài chắc đã có nương tử cho nên ta đoán hôm nay là ngày sinh của ngài.”

“Người đoán đúng sinh nhật của gia, nhưng còn nương tử... gia chưa cưới vợ.” Ánh mắt của Nam Cung Lâm nhàn nhạt trôi ra ngoài cửa sổ.

Liễu Ương Ương đột nhiên cảm thấy ngực thắt lại nhìn gò má của hấn, tuy rằng hấn không cau mày nhưng nàng giống như có thể nhìn thấy đáy lòng bi thương của hấn làm cho nàng muốn tiến lên an ủi hấn.

Nâng chén trà nàng nói: “Ương Ương lấy trà thay rượu chúc Nam Cung công tử phúc như Đông Hải thọ với Nam Sơn.”

Chuyển mắt liếc nhìn nàng một cái, Nam Cung Lâm buông xuống con người đen, tự giễu: “A, gia lại hi vọng không cần lại nhìn thấy thái dương ngày mai.”

Nếu không phải vì kỳ vọng của bảo bối của hấn, nếu hấn chưa từng thề qua lời thề kia, thì hấn sẽ không còn sống sót tới bây giờ. Hấn sẽ không tự hủy hoại bản thân, chỉ chờ ông trời thu lại mệnh của hấn, chỉ là phải chờ tới ngày này tựa hồ còn rất xa.

58. Chương 58: Biệt Uyển

Chìm vào trong giấc mộng nặng nề, thoáng trông thấy dáng dấp chân thực kia.

Thiếu niên tóc dài như mực rối tung, cánh tay trắng kiện đang nắm lấy đôi chân ngọc của nàng, nam căn thô to tím sẫm đang không ngừng cắm vào thủy huyết béo mập nộn thịt, kéo ra từng giọt dâm dịch tung tóe.

Bụng dưới tràn đầy cảm giác vừa chua trương vừa tê dại, làm cho nàng không nhịn được rên rỉ ra tiếng, thân thể giống như con cá thiếu nước khô nóng, chủ động uốn cong người làm cho thiếu niên tiến vào nàng càng thêm triệt để. Túi ngọc liên tiếp đánh vào mông phần, nam căn cố hết sức xen vào đến đỉnh hoa tâm, mang đến cho nàng khoái cảm vui sướng không cách nào nói nên lời.

Nàng cố gắng muốn mở to mắt để nhìn rõ thiếu niên, đang quần quýt lấy mình là ai, nhưng giống như bị ngăn cách cách bởi tầng tầng sương mù.

Sức lực kinh người kia làm thân thể mềm mại của nàng nhiễm một tầng phấn hồng, cảm nhận được nhuễn thịt trong dâm huyết càng ngày càng co rút nhanh, ở khoảnh khắc nàng sắp đạt tới cao trào, thiếu niên nói: “Hừm, bảo bối, nàng thật ngọt thật thơm...”

“”Phù phù... Hô...”

Liễu Ương Ương đột nhiên tỉnh lại, thất thần nhìn nóc giường không biết nên hối hận hay là nên xấu hổ.

Giấc mộng xuân này đã dây dưa nàng gần ba năm nay rồi, đều là cảnh nàng cùng một thiếu niên không biết tên nào đó quần quýt lấy nhau, các loại tư thế đều có. Vừa bắt đầu thì thỉnh thoảng xuất hiện, nàng không để ý lắm, nhưng sau đó tần suất lại càng ngày càng nhiều.

Có thể là do mộng xuân ảnh hưởng, nàng không thể nào tiếp thu được sự thân mật, đụng chạm của Liễu Hữu Trình, mỗi khi hấn cúi người lại gần muốn hôn môi nàng thì nàng liền cảm thấy toàn thân cứng ngắc,

hoang mang cực kỳ, hần tự nhiên cũng nhận ra được, liền ôn nhu giảng hòa, hai người nhiều nhất cũng chỉ nắm tay.

Việc này, nàng chưa bao giờ đề cập tới với chồng mình, chỉ yên lặng để ở trong lòng.

Những đại nương đại thúc cùng sống trong đại trạch này đều cho rằng bọn họ ban đêm rất hoan hảo, lúc nào cũng quan tâm xem bụng nàng đã có động tĩnh gì hay không, những lúc như vậy chồng nàng sẽ nói nàng còn trẻ, không vội.

Đáy lòng nàng cũng mơ hồ biết như vậy đối với Liễu Hữu Trình mà nói là một loại dằn vặt, nhưng...nhưng nàng không rõ bản thân mình có vấn đề gì, muốn vượt qua điểm mấu chốt kia tựa hồ còn khó hơn lên trời.

Trước đây ở trong những giấc mộng xuân, nàng chỉ thấy được hình ảnh, lần này nhưng lại có thể nghe thấy giọng nói vị thiếu niên kia, cho nên nàng mới giật mình tỉnh lại.

Bởi vì, giọng nói kia chẳng phải chính là ân công Nam Cung công tử mà đêm qua nàng đã gặp được.

Giơ tay xoa xoa thái dương, Liễu Ương Ương cảm giác mình có lẽ là chờ ở nhà quá mức nhàn nhã mới có những suy nghĩ lung tung này, tuy rằng nàng cũng thường thêu một vài món đồ nhỏ để bán cho tú phường, có thể kiếm được không ít ngân lượng, nhưng phần lớn thời gian nàng vẫn luôn nhốt mình ở trong nhà.

Nàng rất muốn đi ra ngoài để chiêm ngưỡng cảnh sắc nơi biên cảnh của Hường Mãn quốc.

Nhắc đến cũng thật buồn cười, từ sau khi nàng bị thương tỉnh lại, thì đã không nhớ rõ bất cứ chuyện gì, những chuyện liên quan đến bản thân đều là Liễu Hữu Trình nói cho nàng, hần dẫn nàng về nhà ở nơi này định cư, nhưng cũng chưa bao giờ dẫn nàng đi nhìn xem chung quanh, nàng ở ngay biên cảnh Thường Mãn quốc, nhưng không biết nơi này có phong cảnh nổi tiếng nào, người quen biết đã ít lại càng ít, đều là một vài người cùng sinh sống trong đại trạch.

Ai...Các đại nương đại thúc ban ngày đều đi làm việc, tất nhiên là không rảnh cùng nàng đi đập thanh, không biết nên tìm ai mới thích hợp đây?

Nam cung công tử!

Tuy nói ân công mang lại cho người ta cảm giác lãnh đạm lại kiêu ngạo, nhưng cũng là một người tốt. Tối hôm qua trước khi chia tay, hần vốn muốn phủi mông một cái rời đi, là nàng lại da mặt dày hần đang ở nơi nào, một hồi lâu hần mới mở miệng trả lời “Luật Ánh biệt uyển.”

Điều này thực sự đã dọa nàng hết hoảng.

Từ cách ăn mặc và khí chất của ân công thì không khó phân biệt hần nhất định là gia đình giàu có, chỉ có điều không nghĩ tới thân phận hần lại cao quý như vậy, “Luật Ánh biệt uyển.” chính là nơi quốc quân của Thường Mãn quốc đi tuần thường hay đến ở nha!

Có điều, điều này cũng đại biểu hần có tiền và nhân rồi không phải sao? Hơn nữa nàng cảm thấy hần thật đáng thương.

Luật Ánh biệt uyển.

Liễu Ương Ương đứng trước cửa lớn, đã là lần thứ mười nàng nói với thị vệ muốn gặp Nam Cung Lân, đồng thời cũng giải thích nguyên do giao tình giữa hai người, lại không nghĩ rằng đối phương nhất định không chịu giúp nàng thông báo.

“Phu nhân, nếu như ta dễ dàng tin tưởng người cho người đi vào, người nghĩ xem sẽ có bao nhiêu thiếu nữ tìm đến xin gặp Đại Cảnh Quốc hoàng đế chứ?”

Lần đầu tiên nghe được ân công hóa ra là một hoàng đế, Liễu Ương Ương vô cùng kinh ngạc, đã có ý muốn rút lui có trật tự, nhưng lại nghĩ nếu như ân công không muốn tìm phiền phức, cần gì phải nói cho nàng hần ở nơi nào, cho nên nàng lại tiếp tục kiên trì.

Giữa lúc Liễu Ương Ương lần thứ mười một lại cùng thị vệ cầu xin, thì cửa lớn mở rộng, một vài thị vệ vây xung quanh một mỹ nam tuấn tú quý khí đi ra.

Mỹ nam trong lúc vô tình nghe thấy có một vị phụ nhân muốn tới tìm bạn tốt, không nhận được tiền lên tìm hiểu sự tình, mà Liễu Ương Ương tai thính mất tinh, lập tức nói rõ thân phận bản thân với hắn, tiếp theo liền được hắn tự mình dẫn tiến vào biệt uyển.

Liễu Ương Ương, ba chữ này đem qua Mãn Tử Đình đã nghe được từ miệng Nam Cung Lâm, bởi vì bạn tốt trở về quá muộn, khiến Kim Phúc nôn nóng muốn chết, suýt nữa đã phái người đi ra ngoài tìm, may mà sau đó đã thấy người trở về, hắn đeo bám lấy bạn tốt hỏi han, bạn tốt lãnh đạm nói là do gặp được một phụ nhân.

“Ta chỉ là giáo huấn hai tên côn đồ không có mắt kia, lại không nghĩ rằng nàng vậy mà chạy tới nhận ta làm ân công.”

“Ai bảo người thích lo chuyện bao đồng, vậy mà còn trách tiểu nương tử nhà người ta.”

“...”

“A...Nàng trông xinh đẹp không?”

“Nữ nhân nước các người lập gia đình điều phải che mặt, ta làm sao mà biết được!”

Không nghĩ tới bạn tốt vậy mà không thích, không biết có phải liên quan đến sinh thần ngày hôm qua của hắn hay không, không còn nữ nhân yêu mến ở bên cạnh, cô đơn một mình, cho nên Mãn Tử Đình mới đại nhân đại lượng hàng năm vào ngày này đều tới tìm hắn, cùng hắn giải sầu.

Nam Cung Lâm và Mãn Tử Đình đã quen biết nhau từ nhỏ, tuổi cũng xấp xỉ, bởi vậy giao tình rất sâu, lúc đó cả hai đều là thái tử, thường hỗ trợ nhau khi thủ đô đối phương, hiện tại tuy đã là vua một nước, nhưng tình nghĩa huynh đệ của cả hai vẫn không giảm.

Mãn Tử Đình dẫn Liễu Ương Ương đi đến phía Tây biệt uyển nơi có một rừng trúc xanh biếc, ở cách đó không xa, từng đòng đọt từng đọt âm thanh xen lẫn với tiếng gió truyền vào tai nàng, đợi đến khi nàng thấy rõ bóng dáng màu trắng đang đứng giữa rừng trúc xanh, khí thế hùng hục nâng kiếm, chiêu thức ác liệt tàn nhẫn, tưởng chừng như đã chẻ đôi tất cả số trúc có ở đây.

Khóe miệng khẽ nhếch, Mãn Tử Đình quay đầu nói với Liễu Ương Ương: “Liễu phu nhân, hắn đang luyện võ, chúng ta trước hết dừng quấy rầy, đi ra phía trước uống trà, chờ hắn luyện xong.” Vừa nhìn liền biết tâm tình của Nam Cung thiếu gia đang cực kỳ ác liệt.

Gương mặt tuấn tú nở nụ cười, nhưng trong lòng thì thâm mắng, Nam Cung Lâm yêu nghiệt chết tiệt nhà người! Dám chém hư rừng trúc của ta!

Liễu Ương Ương liền vội vàng gạt đầu, chỉ sợ nếu bản thân đi qua cũng bị xem là trúc mà chém cho vài kiếm. Nàng có chút e ngại, tuy nhiên đối với ân công vẫn cảm thấy sùng bái, những chiêu thức võ công kia thật tuyệt diệu, mỗi một cái quét tay xoay người đều uy thế hùng hục, nếu không phải nam nhân này quá mức hắc ám, vậy sẽ làm người say mê vô cùng.

Mãi xuất thần nghĩ đến dáng vẻ và khí thế của Nam Cung Lâm ở trong rừng. Liễu Ương Ương không chú ý tới có cành cây mọc dài ra trên đường mòn uốn lượn, sát qua hai gò má, bởi vì lực va chạm không nhỏ, cho nên đã kéo sa mạn che mặt của nàng xuống.

“A...” Nàng kinh hô một tiếng, kiến Mãn Tử Đình đang đi phía trước quay đầu lại quan tâm hỏi han.

“Người... Người là Nghê Ngạo Lam? Mãn Tử Đình nhìn thấy Liễu Ương Ương thì hoàn toàn cả kinh, kêu lên thành tiếng.

Sau khi vội vàng che lại mạn che mặt, Liễu Ương Ương nâng mắt, nghi hoặc nói “Công tử nhận lầm người rồi, ta chưa từng nghe qua cái tên mà ngài vừa nói, ta là Liễu Ương Ương.”

Quan sát trong ánh mắt nữ tử xác thực là ý nghĩ chân thành, không có giả tạo, Mãn Tử Đình giả vờ xấu hổ nói, “Ai nha, người cùng nữ nhân kia quá giống nhau, làm cho ta suýt chút nữa thì ngộ nhận rồi, ha ha.”

Hắn đã từng thấy qua chân dung của Nghê Ngạo Lam, đó là Kim Phúc lên lút đưa cho hắn nhìn, vốn hắn vẫn chờ mong có thể nhìn thấy thiếu nữ thừa tướng, lại không nghĩ rằng một lần gặp mặt cũng không có,

khi đó Nam Cung Lâm ý chí đang sa sút, hắn đương nhiên không dám nhắc tới chuyện này, nên mới tìm Kim Phúc hỗ trợ.

Nữ tử trước mắt đúng là Nghê Ngạo Lam không sai, ngũ quan thần thái hoàn toàn tương tự.

Vậy vì sao nàng lại hoàn toàn không quen biết Nam Cung Lâm?

Hắn đem đoạn đối thoại giữa Liễu Ương Ương và Nam Cung Lâm so sánh suy ngẫm, mơ hồ cảm thấy trong này có vấn đề, hắn phải cho người ngầm điều tra trước đã, về phía Nam Cung Lâm hắn vẫn nên án binh bất động, nguyên nhân là hắn sợ nói ra rồi, bạn tốt có thể sẽ phát điên dọa đến Liễu Ương Ương.

Ha ha, nữ nhân này hắn phải cẩn thận theo dõi, không thể để nàng chuồn mất một lần nữa, hạnh phúc của bạn tốt cần nhờ tới một chút sức lực của hắn a!

59. Chương 59: Hấp Dẫn

Lúc Nam Cung Lâm đi ra khỏi rừng trúc, đã là một canh giờ sau, hắn thông thả từ tốn xuyên qua hoa viên trở về phòng nghỉ ngơi.

“n công Nam Cung công tử!”

Đang hoài nghi có phải là lỗi tai mình có vấn đề hay không tới hôm qua bị gọi ân công này ân công kia hiện tại xuất hiện ảo giác?

Liễu Ương Ương bước liên tục đi tới trước mặt Nam Cung Lâm đôi mắt sáng ánh lên sự vui sướng khi trông thấy hắn. Tối hôm qua ân công mặc hồng y đầu mang phát quan điểm sắc như hoa, hôm nay hắn mới vừa luyện kiếm xong trên trán lấm tấm mồ hôi vài sợi tóc đen thừa thớt rơi trên đầu vai cũng tuấn mỹ y như vậy nhưng lại mang thêm chút khí thế trầm tĩnh.

Hơi nhú mày, Nam Cung Lâm không nghĩ tới thiếu phụ này thật sự dám tới cửa tìm hắn, mà nàng thật sự có năng lực đi vào, ánh mắt quét qua phía sau nàng, nhất thời hiểu rõ, xem ra là gặp được Mãn Tử Đình, thực sự là may mắn.

“Tìm gia có việc?” Ngữ điệu của hắn vẫn lạnh nhạt, xa cách như cũ, cũng không vì nhìn thấy nàng mà sinh ra nhiệt tình hứng thú.

“À, ta muốn tìm ân công cùng đi ra ngoài một chút.”

“Người rất quen thuộc nơi này? Vậy thì nói một chút xem nên tới nơi nào.”

“À... ta không quen...”

“Phụt!” Mãn Tử Đình không nhịn được cười phá lên, nhận được một ánh mắt sắc bén thì mới chịu thu lại chút, “Xin lỗi, chỉ là vị tiểu nương tử này rất thú vị.”

Nam Cung Lâm sau khi nhàn nhạt quét mắt nhìn Liễu Ương Ương một chút thì nói: “Người hắn đã biết gia là ai. Gia còn có chuyện cần làm, nếu như người muốn đi đập thanh, thì Mãn công tử đi cùng người đi.”

Mãn Tử Đình vừa nghe lập tức trở mặt, “Không không không! Nam Cung, người hãy đi cùng nàng đi, trong triều vô sự, còn có thừa tướng giúp người trông coi, bản gia nhớ tới phải đi nghị sự, đi trước đây!”

Dứt lời, lòng bàn chân hắn như bôi dầu, vội vàng tránh đi.

Đùa sao, nếu để cho Nam Cung Lâm sau này biết Liễu Ương Ương chính là Nghê Ngạo Lam, hắn chẳng phải là gặp cả hồ cá ương, chịu đựng đấm chua? Cho nên phải để hai người bọn họ đi cùng nhau mới là chính xác nhất.

Khuôn mặt Mãn Tử Đình rời đi lạnh thêm vài phần, Nam Cung Lâm không nhìn Liễu Ương Ương, hắn định nói mình còn có chính sự cần xử lý, rồi quay trở về phòng ngủ.

Khi hắn lướt qua Liễu Ương Ương, nàng ngậy thơ hô “n công”, mắt to long lanh rụt rè nhìn hắn, tay nhỏ còn trực tiếp kéo lấy ống tay áo của hắn không cho đi.

Nhìn dáng vẻ nàng thật giống như chú chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, điềm đậm đáng yêu, tác động đến đáy lòng mềm mại của hắn.

Nhớ tới hình ảnh Nghê Ngạo Lam thường hay quần lấy hắn trên chóc, nàng cũng nhìn hắn như thế, làm cho hắn không thể nổi giận với nàng, mà nữ nhân trước mắt này cũng tương tự nàng làm cho hắn, rất khó mà lạnh nhạt.

“Hừ, người kéo Gia, Gia làm sao ra cửa được đây?” Nam Cung Lâm cúi mắt nhìn bàn tay nhỏ bé của nàng đang níu lấy mình, lại một lần nữa bất đắc dĩ với bản thân sao lại thỏa hiệp với nàng nữa rồi chứ.

Liễu Ương Ương nghe ra Nam Cung Lâm đã đồng ý, liền thả tay nhỏ xuống vui sướng theo sát phía sau hắn, nàng không biết mình vì sao lại chấp nhất vậy, cũng hoàn toàn không sợ khuôn mặt sắc lạnh của hắn, có thể là nàng luôn có thể cảm nhận được cảm thụ của hắn chăng.

Có câu nói rất hay, đất mềm thâm canh.

Nam Cung Lâm còn thấy mấy ngày này chính là khoảng thời gian khắc sâu nhất.

Vốn có thể trải qua đoạn thời gian yên tĩnh không bị quấy rầy, nhưng hồi ôi, bản thân nhất thời nhẹ dạ mà đã phá hủy toàn bộ, năm ngày qua, ngày nào Liễu Ương Ương cũng đều tới cửa tìm hắn.

Hắn từng hỏi nàng, chẳng lẽ tướng công nhà nàng chỉ để trang trí thôi sao, mà tướng công của nàng, cũng sẽ hi vọng nàng ở trong nhà, việc nàng làm mấy ngày này trong mắt người ngoài chính là “hồng hạnh ra tường”, nàng thì lại nhún nhún vai trả lời, trượng phu buôn bán xa nhà cũng sẽ không vì chút chuyện này không vui đâu.

Một ngày nào đó sau này, lúc Nam Cung Lâm nghĩ lại thì toàn thân toát mồ hôi lạnh, hắn cảm thấy vui mừng vì bản thân không thử thuyết phục nàng làm bé ngoan ở lại trong đại trạch, bằng không suýt chút nữa đã tự tay bóp chết hạnh phúc của bản thân rồi.

Luật Ánh biệt uyển, hoa viên trong lương đình, hai nam tử mỹ mạo tuấn tú đang rảnh rỗi ngồi thưởng thức trà.

“”Nam Cung, ta cảm thấy tiểu nương tử kia rất vừa ý người.” Mãn Tử Đình ánh mắt ám muội nhìn bạn tốt, còn hướng đối phương nháy nháy mắt.

“Người có bệnh à? Người ta đã có trượng phu rồi.” Nam Cung Lâm liếc mắt, trong con ngươi tất cả đều là khinh bỉ, nếu để ý kỹ sẽ phát hiện có chút mâu thuẫn trong đó.

Mấy ngày qua ở chung với Liễu Ương Ương, hắn phát hiện rất nhiều chuyện chỉ cần một ánh mắt thôi, nàng liền biết hắn muốn nói cái gì, nàng thậm chí có thể nhìn thấu sướng vui đau buồn của hắn, thời gian đi cùng với nàng kỳ thực rất vui vẻ, hắn đã rất lâu rồi không vui vẻ như vậy.

Mãn Tử Đình đương nhiên hiểu rõ Nam Cung Lâm tại sao khinh bỉ hắn, một nam nhân muốn cướp đi nương tử của người khác, hành động này, thật sự khiến người khinh thường, nhưng ngày hôm nay tiểu nương tử này lại không phải là người khác, nên tình huống không giống.

Hắn đã phái người đi điều tra, biết Liễu Hữu Trình ba năm trước mang theo Liễu Ương Ương tới biên cảnh này, cùng thời gian Nghê Ngạo Lam gặp tai kiếp chênh lệch không bao nhiêu, tại sao họ lại vất vả chạy tới biên cảnh Thường Mãn quốc thì hắn không biết, nhưng có thể xác định chính là Liễu Ương Ương đã mất trí nhớ.

“Ai nha, người sợ cái gì, có trượng phu vẫn có thể cướp về mà, lấy ngựa chết làm ngựa sống.” Hắn tiếp tục cổ xúy, “Người nhìn một chút, thật vất vả mới gặp được nữ nhân mình cảm thấy không tệ, phải biết tranh thủ cơ hội a.”

Nam Cung Lâm không nói gì, chỉ cảm thấy bạn tốt rất kỳ quái không biết hắn đang có mưu ma chước quỷ gì đây.

“Nam Cung, ngược hãy suy nghĩ lại đi, cứ thủ tiết như vậy cũng không phải là cách, người lại không phải không có cảm giác, tin ta một lần, ta bảo đảm sau này người sẽ cảm ơn ta.” Mãn Tử Đình như chém đinh chặt sắt hứa hẹn.

Câu nói này thật sự khiến Nam Cung Lâm hứng thú, hắn muốn biết trong hồ lô của Mãn Tử Đình bán thuốc gì.

Hai ngày sau, chạng vạng.

Bàn tay nhỏ bé đang mở cửa đại trạch thì bị kéo lại, phía sau truyền đến giọng nói chất vấn của Lâm đại nương.

“”Ương Ương, muộn như vậy rồi còn đi đâu?” Lâm đại nương không khỏi có chút lo lắng, liên tục vài ngày tiểu nương tử này buổi chiều liền không thấy bóng người, sau bữa tối, mới trở về, hỏi nàng đi nơi nào, nàng đều nói là đi đập thanh.

“À.. Đi ra ngoài mua điểm tâm ngọt ăn.” Liễu Ương Ương có chút lúng túng đáp, kỳ thực là Nam Cung Lâm hẹn nàng đi ngắm trăng, cho nên hôm nay mãi tới lúc này mới xuất môn, nàng có hơi chút vội vàng lúng túng.

Lâm đại nương vừa nhìn liền biết Liễu Ương Ương không phát nói thật, “Ương Ương, đừng nói đại nương không khuyên con, vị ân công kia con ít gặp mặt hắn một chút thì tốt hơn, dù sao con cũng đã lập gia đình cùng nam nhân khác qua lại thân thiết như vậy thực sự không thích hợp, ai biết người kia có phải mang ý đồ xấu gì hay không.” Việc Liễu Ương Ương bị kẻ ác đuổi theo bà đã nghe nói qua.

“Hắn không phải loại người như vậy!” Liễu Ương Ương không vui cao giọng đáp lại, sau đó mới cảm giác bản thân dường như phản ứng hơi quá khích, mới hoàn hồn nói: “Lâm đại nương, ân công đối với ta rất tốt, bà thật sự không cần lo lắng.”

Không chờ Lâm đại nương nói chuyện, nàng đã mở cửa chạy ra ngoài.

Nàng rất không thích có người nói Nam Cung Lâm không tốt, tuy rằng bọn họ mới nhận thức nhau không lâu, nhưng nàng biết hắn là chính nhân quân tử, hỏi nàng từ đâu mà tin tưởng hắn như vậy, nàng chỉ có thể nói là trực giác.

Kỳ thực, nàng cũng hiểu Lâm đại nương nói như vậy là vì muốn tốt cho nàng, cũng là đúng.

Thế nhưng, nàng không quản được tâm chính mình...

Cùng Nam Cung Lâm ở chung, nàng cảm thấy thật vui vẻ, thật thỏa mãn, mỗi ngày đầu quả tim đều rung động, suốt đêm nằm mộng cảnh, nàng mơ tới đều là hắn hôn khắp cơ thể nàng, ôn nhu lại hung mãnh chôn vào trong cơ thể nàng, cảm thụ kia chân thực như đã từng xảy ra trong cuộc sống vậy, làm cho nàng sau khi tỉnh mộng giữa hai chân đều ướt một mảnh.

Nàng là nữ tử đã có gia đình, ngàn vạn lần không nên đối với Nam Cung Lâm có bất kỳ yêu thương hoặc nhung nhớ nào, nàng nên nghĩ tới là Liễu Hữu Trình, bộ dạng lúc này của nàng chính là của một nữ tử không chung thủy.

60. Chương 60: Mạc Sầu

Luật Ánh biệt uyển, đình nghỉ mát trong hoa viên.

Mặt trăng lưỡi liềm, nho nhỏ treo trên bầu trời, ánh sáng trắng vàng yếu ớt rơi xuống mặt hồ, nhảy nhót trên những gợn sóng.

Đế vương Đại Cảnh quốc chênh chếch ngồi dựa vào bên cạnh chiếc ghế mềm, còn thiếu phụ thì ngồi đối diện với hắn, trên bàn bày vài món ăn đơn giản, một bình rượu thượng hạng, một bình trà thượng hạng.

“”Ương Ương, rượu này người không thể uống, thưởng thức trà là được rồi.” Nam Cung Lâm hớp một ngụm “mặc sâu”, rượu này là hôm nay Mãn Tử Đình đặc biệt tìm đến cho hắn, nói cái gì mà hi vọng sau khi hắn uống xong, buồn phiền đều tan biến, hơn nữa rượu này, tuy dễ uống nhưng ngấm rất sâu, đối với người tấu lượng kém mà nói rất dễ say.

Liễu Ương Ương trong mắt nổi lên một chút không cam lòng nói, “Nhưng mà đêm nay không phải ân công nói ngấm trắng thưởng rượu hay sao? Hưởng rượu đương nhiên phải uống rượu rồi, uống trà thì còn gì thú vị nữa chứ!”

“Tin tưởng ta, rượu này người không uống được, Gia cũng không muốn đợi lát nữa phải cho người khiêng người về nhà đâu.”

“Hừ, không cho uống, ta càng muốn uống! Cùng lắm thì say bất tỉnh ngủ lại đây một đêm thôi!” Liễu Ương Ương tức giận, nàng chính là người không chịu nổi kích thích, lòng háo thắng rất mạnh, bởi vậy càng là cảm đoán, nàng càng muốn làm.

Nam Cung Lâm cười khẽ, “Gia không bắt buộc người, ngày mai đừng trách gia.” Hắn giơ tay nhắc bình rượu lên, rót cho nàng một chén nhỏ.

Nâng chén, Liễu Ương Ương một hơi uống cạn.

Biết rõ uống như thế thì không quá hai chén nàng sẽ say, nhưng Nam Cung Lâm cũng không lên tiếng ngăn cản nàng uống, chỉ trầm tĩnh nhìn nàng, nhớ tới, lời Mãn Tử Đình nói.

“Nói cho người biết, muốn kiểm tra Ương Ương đối với người có tình ý gì, hay không, thì hãy chuốc say nàng, sau khi rượu vào thì lời gì cũng ra hết a, quan tâm tương công nàng làm cái gì, sau đó lại tỉnh!”

Xác thực, Nam Cung Lâm là có tâm cơ để Liễu Ương Ương uống say, hắn muốn chứng minh, nàng có phải như lời Mãn Tử Đình nói hay không, tò mò muốn biết trong hồ lô của Mãn Tử Đình bán cái gì.

Trong lúc tỉnh táo, nàng không dám nói ra sự thật, mà hắn lại cũng không muốn trở thành trò cười.

Sau khi say rồi, thần trí không rõ, nếu như hỏi nàng, nàng không có ý gì, như vậy ngày mai tỉnh lại, đem những lời nói trong lúc say kia xem như một câu chuyện cười, cả hai đều sẽ không lúng túng, nàng và hắn vẫn là bạn tốt.

Sau khi một hơi uống sạch, Liễu Ương Ương không nhận được bị mùi rượu xông lên phải ho khan.

Ngủ gật, nào có người uống như vậy! Không say mới là lạ.” Nam Cung Lâm trêu chọc nói, lại uống thêm vài ngụm.

“Khụ khụ... n công lại không nói cho người ta... Uống như vậy khụ... thật cay... khụ khụ..Liễu Ương Ương mắt ngân ngấn nước, làm cho đôi mắt to như quả nho đen tròn như chìm trong dòng suối trong veo xinh đẹp.

Không để ý tới nữ tử lên án, hắn nói “Không biết uống thì đừng uống.” Sau mấy ngày tiếp xúc, hắn đã nắm được ít nhiều tính tình của nàng, đừng nhìn nàng bề ngoài mềm mại, cá tính lại mạnh mẽ không chịu thua ai cả.

Nếu như hắn nói nàng có thể uống, nàng sẽ biết giới hạn bản thân, mà không động vào, bởi vậy, hắn phải nói ngược lại.

“Ai nói ta không biết uống.” Liễu Ương Ương dứt khoát rót cho mình một chén đầy, “Kỳ thực rượu này mang theo mùi mật đào, rất thơm.”

Chưa tới bốn chén, đầu óc nàng bắt đầu mơ hồ, toàn thân lâng lâng...ý thức đã không còn được thanh tỉnh nữa.

Nam Cung Lân cười nhạt lắc đầu, “Ương Ương, người say rồi.” Nhìn đôi mắt của nàng mông lung, mên mông, hần liền run đùi đắc ý, có thể thấy được nàng tựa hồ say không nhẹ, rượu “mạc sâu” này kỳ thực rất mạnh, mà hần cũng có chút trở nên mơ màng rồi.

Nàng gắng sức đứng lên, vòng qua bên kia bàn, ngồi xuống bên cạnh hần, giọng nói mềm mại cất lên tuyên bố bản thân không có say, còn nghiêng người đè lên thân thể của hần, theo bản năng, cho rằng mình lại nằm mơ.

Đang dựa người vào ghế Nam Cung Lân nhíu mày nhìn Liễu Ương Ương ngã nằm phía trên mình, nhớ tới Nghê Ngạo Lam cũng đã từng nằm lên hần như thế, mỗi một động tác của nàng đều làm cho hần có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của bảo bối.

Thiếu nữ đã mang đi nhịp đập con tim hần.

Nghĩ đến xuất thần, một trận đau lòng man mác dâng lên, hàng mày tú lệ nhíu chặt lại, làm hồng bức tranh hài hòa xinh đẹp vừa rồi.

Nâng tay xoa mi tâm của nam tử, Liễu Ương Ương nói “Không thích, nhăn nhăn, nhìn không đẹp...” Nàng tựa như một đứa nhỏ xoa xoa, muốn xóa đi những ưu sầu của hần.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ vùi vào bả vai của hần đầu ngón tay của nàng chạm vào má hần, xoa xoa, “Nam Cung... Lân, tại sao ta đều nằm mơ tới ngài như vậy?”

Nàng kẻ sát như vậy khiến thân thể của hần chấn động, giọng nói trầm thấp cất lên, hỏi: “Người mơ thấy, cái gì?”

“Ngày hôm nay ngài, không giống, ngày hôm qua ngày, hôm nữa, thật nhiên ngày hôm qua, ngài đều đè ta xuống giường muốn làm gì thì làm, tiến tiến, lùi lùi sờ tới sờ lui.”

Nam Cung Lân vừa nghe, nhin không được phì cười xác nhận, “Hoá ra người mộng chính là mộng xuân?”

Nâng lên khuôn mặt nhỏ, Liễu Ương Ương giọng chắc nịch nói tiếp “Nhưng đều là ngài áp ta a...Khi nào đến nhiên ta áp ngài? Lúc nào cũng bị đè thật chẳng hay chút nào.”

Lúc này không cần hỏi thẳng nàng, Nam Cung Lân trong lòng đã hiểu nàng là yêu thích hần, có câu nói ban ngày suy nghĩ buổi tối nằm mộng, nếu là vô tình, sao mỗi ngày lại mơ tới.

“Vậy tối nay cho người áp lại được không? Cho người cơ hội.” Giọng nói của hần mang theo kiêu ngạo.

Liễu Ương Ương ha ha cười khúc khích một hồi, sau đó không biết khi nào đã chạm vào môi hần, lại không nghĩ rằng cách khăn che mặt, hôn không được hai mảnh môi hồng hào đẹp đẽ kia.

Động tác này chọc Nam Cung Lân bật cười, quả nhiên là say đến phương hướng đều không rõ ràng.”Đứa ngốc” Hần gơ tay, đầu ngón tay khẽ nhấc, mảnh khăn che mặt kia, liền rơi xuống đất.

Ngay khoảng khắc toàn bộ khuôn mặt của Liễu Ương Ương hiện ra trước mặt, làm cho hần khiếp sợ trừng lớn mắt.

Nghê Ngạo Lam?!

Đây là bảo bối của hần?!

Nàng được như ý nguyện mà hôn lên bờ môi hần, gặm mút, nhưng mới được chốc lát, lập tức bị hần đè, ngược lại, làm cho nàng mất hứng chu cái miệng nhỏ nhắn lên kháng nghị “Tên lừa đảo, không phải nói để cho ta đè sao?”

“Bảo bối! Ngạo Lam!” Nam Cung Lân không che giấu được hưng phấn trong giọng nói, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, chỉ sợ sau một khắc nàng sẽ biến mất không còn tăm hơi.

“À, ta là Liễu Ương Ương, không phải Ngạo Lam gì đó, sao ngài, cùng Mãn công tử đều nhận nhầm người ta như thế chứ!”

“Không, nàng là Ngạo Lam, Nghê Ngạo Lam, bảo bối sao tại không nhận ra ta?”

“Ta nhận ra a, ngài là ân công a.” Nàng lẩm bẩm.

Nam Cung Lân lần này không nói gì nữa, nữ nhân trước mắt rõ ràng chính là Nghê Ngạo Lam, nhưng nàng sao lại không nhớ rõ bản thân, xuất hiện ở biên cảnh Thường Mãn quốc, còn trở thành thê tử của người ta, đến cùng đã phát sinh chuyện gì?

Ngày mai hẳn phải đi hỏi Mãn Tử Đình, nếu bạn tốt đã phát hiện ra Liễu Ương Ương chính là Nghê Ngạo Lam trước mình, như vậy nhất định cũng tra ra được chút gì đó.

Ôm lấy tiểu mỹ nhân vào lòng, siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu hôn lên miệng nhỏ đỏ hồng, cạy ra bờ môi nàng, tiến quân thần tốc, cuồng liệt quần lấy đầu lưỡi phần hồng của nàng.

Nghĩ đến tướng công hiện tại của nàng cũng sẽ hôn môi, cũng sẽ âu yếm nàng như vậy, Nam Cung Lân liền đỏ kị đến phát điên, thời gian rỗng rã gần ba năm, nàng có phải cũng ở dưới thân người kia uyển chuyển hầu hạ hay không?

Đầu lưỡi quét qua mỗi một tác da thịt mềm mại trong khoang miệng nàng, để nước bọt của mình toàn bộ tiến vào trong miệng nàng, bá đạo gặm liếm, hẳn hôn thật mãnh liệt, cố chấp muốn nàng nuốt lấy tất cả hương vị của mình.

Bàn tay lớn xé mở vạt áo, xiêm y từng cái một rơi xuống hai bên, lộ ra cái yếm hồng nhạt, cùng một mảng lớn da thịt tuyết trắng nõn nà, hẳn không kịp đợi mà thăm dò vào bên trong, nắm chặt lấy đôi nhũ phong mà nhào nấn.

Đến khi cảm giác được thiên hạ trong lòng hô hấp dồn dập, hẳn mới buông tha miệng nhỏ đã bị hẳn hôn đến sưng đỏ, ngược lại đi xuống gặm mút xương quai xanh duyên dáng của nàng.

Khí thế bá đạo làm cho Liễu Ương Ương không chống đỡ được, cả người xụi lơ ở trong lòng hẳn, tùy ý hẳn chơi đùa.

“n... n công, ta biết như vậy không tốt... Nhưng, nhưng mà ta, lại khắc chế không được mơ tới người, ta không nên phản bội Hữu Trình, làm sao đây?” Liễu Ương Ương hỏi ra phiền muộn đã quấy nhiễu nàng mấy ngày qua.

61. Chương 61: Làm Âm ĩ

Tiểu mỹ nhân bị đẩy ngã trên nhuyễn tháp mềm mại, hai mắt nửa khép hờ mơ màng, hai tay vô lực đặt trên vai nam tử, chỉ cảm thấy toàn thân cực nóng, bộ ngực mềm mại truyền tới từng trận tê dại.

Há miệng ngậm lấy đầu vú phần hồng, Nam Cung Lân cũng không rảnh rỗi trả lời vấn đề của nàng.

Hắn nhớ nàng, nhớ đến sắp phát điên, đại đa số người cười hẳn là kẻ ngu si cố chấp, nhưng hẳn vẫn như cũ kiên trì tìm nàng, ba năm qua mỗi một tác đất ở Đại Cảnh quốc đều đã bị hẳn lật tung, chỉ vì một mình nàng.

Bây giờ, hình dáng mất đi bỗng có lại được, làm sao không khiến hẳn kích động kia chứ? Làm sao hẳn có thể không kích động?

Tình dục tăng vọt, môi lưỡi liếm khắp hai bên bầu ngực phần nộn, phủ lên mùi long tiên hương nhàn nhạt của hẳn, nước bọt trong suốt làm cho da thịt nàng càng thêm óng ánh mê người.

Hai bàn tay to nắm lấy hai bên ngực, một tay khó có thể bao phủ hết một bên, hẳn biết bảo bối của hẳn lớn lên càng xinh đẹp hơn người, hẳn không ngừng vò nấn, gặm mút, trong mũi tràn đầy hương thơm của nàng.

Vốn Liễu Ương Ương còn lảm bảm nói chuyện, lúc này chỉ có thể phát ra tiếng ngâm khe khẽ, làm cho Nam Cung Lân không khỏi ngẩng đầu nhìn một bên mặt của nàng.

Chỉ thấy đôi mắt đen tròn đã khép lại, hai bên má như quá táo đỏ ửng hồng.

Rất hiển nhiên, nàng đã ngủ...

Hắn bắt đắc dĩ than nhẹ, giúp nàng mặc lại y phục chỉnh tề, sau đó ôm lấy nàng vào trong lòng, rồi đi trở về phòng ngủ của mình.

Nam cung bên dưới vẫn còn ngẩng cao đầu, Nam Cung Luân quả thật muốn nàng tại chỗ, nhưng là, hắn cũng hiểu rõ Liễu Ương Ương xem tất cả những thứ này đều là mộng cảnh lúc nàng thanh tỉnh. Liễu Ương Ương sẽ không lớn mật đụng chạm hắn như vậy.

Nàng băn khoăn vì mình là người đã có gia thất, tuyệt đối sẽ không đồng ý bò lên giường của hắn, thật sự “hồng hạnh xuất tường” để mọi người đàm tiếu.

Huống hồ nếu như ngày mai tỉnh lại, nàng biết hai người phát sinh quan hệ thân mật, tuy không phải lần đầu tiên, nhưng trong nhận thức hiện giờ của nàng chính là lần đầu, như vậy vô cùng có khả năng, nàng sẽ vì tự trách bản thân mà đau khổ dần vật.

Đối với nàng, Nam Cung Luân trước giờ vẫn luôn thấu hiểu tất cả.

Muốn đoạt về nàng, chỉ có thể dùng thủ đoạn danh chính ngôn thuận, chỉ có thể làm cho trượng phu của nàng cam tâm tình nguyện từ bỏ nàng mới được.

Đi tới trước cửa phòng, Nam Cung Luân phân phó Kim Phúc vẫn luôn đứng canh ở chỗ này: “Đi tới đại trạch nói với Lâm đại nương một tiếng rằng Ương Ương mệt mỏi, ở lại Luật Ảnh biệt uyển nghỉ ngơi.”

Khiếp sợ quét mắt nhìn nữ tử trong lòng chủ nhân, Kim Phúc nhận lệnh, chờ sau khi chủ nhân bước chân vào phòng, con người hắn dần dần nhuộm đỏ.

Đi theo bên người chủ nhân, ba năm qua, hắn đã nhìn thấy rất nhiều ý cười hồ hững lạnh nhạt của người, thường gặp nhất là cười lạnh, mà đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy trên mặt chủ nhân nở nụ cười chân thành từ tận đáy lòng.

Bởi vì Nghê Ngạo Lam, hoặc nên gọi nàng là Liễu Ương Ương.

>>>>>>>>>>

Nam Cung Luân tự mình giúp bảo bối thay y phục tắm rửa, cũng tắm rửa bản thân đến nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó lên giường, chuẩn bị ôm nàng nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng vào lúc này lại bị nàng quấy rối.

“A... nóng quá... nóng...” Liễu Ương Ương khẽ cau mày, riu rít bất mãn mà hô lên, tay nhỏ lõi kéo áo đơn mặc trên người.

“Ương Ương ngoan, đừng cởi có được hay không?”

“Không muốn... nóng quá a... chán ghét...” Nàng nói xong liền muốn bộc phát tính tình mà khóc lên.

Bảo bối trong lòng khó chịu như vậy, để vương trẻ tuổi của Đại Cảnh quốc làm sao nhìn nàng khó chịu, vội vàng dụ dỗ “Cố gắng, ta giúp nàng cởi.” Nói xong tay chân gọn gàng giúp nàng cởi sạch cho đến toàn thân bóng loáng.

Lần này đổi thành Nam Cung Luân khó chịu.

Thân thể mềm mại trắng nõn nằm ở trước mặt, nếu như đổi lại là những nữ nhân khác, hắn từ đáy lòng sẽ không có cảm giác, nhưng nữ nhân này là người yêu của hắn, hắn không phải Liễu Hạ Huệ, thêm vào đó dục vọng lúc ở trong đình nghỉ mát vẫn chưa tiêu trừ, lúc này đồng loạt xông tới.

Hắn muốn cố gắng duy trì khoảng cách với nàng, ai biết nàng lại càng như mềm mại không xương mà sát tới gần hắn, cặp mông tròn đầy cứ như thể dán lên tiết khố của hắn.

“A...” Nam Cung Luân bật ra tiếng rên khê, không nhịn được mà ôm chặt lấy nàng vào lòng, vội vàng gặm lấy vành tai hồng nhạt của nàng, nói “Tiểu hử hồng đáng ghét, ngủ đến bất tỉnh nhân sự còn muốn câu dẫn ta, nàng nói ta nên làm sao mới tốt đây? Thật muốn trực tiếp cắm vào tiểu huyệt của nàng, làm nàng mệt đến chết!”

Phảng phất như là đáp lại lời nói phóng đảng của nam nhân, Liễu Ương Ương uốn éo phần hông, để nam căn của hân ma sát hông thịt của nàng, hành động này càng khiến cho lửa dục của hân phục cháy mạnh mẽ.

Bàn tay lớn kéo xuống tiết khố màu trắng, trực tiếp nhét nam căn vào giữa hai chân của nàng, kề sát nơi riêng tư mềm mại, hân gần giọng nói “Không thể làm nàng, vậy thì tạm như thế đi.”

Hân nằm nghiêng, hai tay kiềm lại vòng eo nhỏ nhắn, đưa phần hông của nàng kề sát vùng xương chậu của mình, một cái chân thon dài cường tráng để lên trên chân nhỏ của nàng, làm cho nàng có thể khép lại hai chân.

Hân bắt đầu đóng đưa hông, nam căn qua lại ma sát với phần bên trong bắp đùi và bên ngoài tiểu huyết của nàng, hai mảnh thịt không ngừng bị đụng chạm mà tách ra, dâm thủy từ trong huyết nhỏ róc rách chảy rách chảy ra.

Động tác ma sát làm cho Liễu Ương Ương thoải mái mà phát ra tiếng ngâm yêu kiều “Ừm...”

Tiểu huyết phun ra dịch mật ngày càng nhiều, làm bên trong bắp đùi thấm ướt một mảng, càng khiến cho hân xỏ xuyên qua thêm thông thuận, động tác cũng càng lúc càng mạnh dần lên.

Một bàn tay lớn khác tiến tới phía trước, đầu ngón tay đè lên hoa hạc nhảy cảm, kích thích kia làm cho Liễu Ương Ương không tự chủ càng thêm khép chặt hai chân, ý đồ trốn tránh nơi truyền đến cảm giác tê dại kỳ lạ kia.

“Hừ... bảo bối...” Nam Cung Lâm thở gấp, động tác di chuyển nam căn ngày càng nhanh, túi ngọc đánh vào hông thịt của nàng, phát ra tiếng vang âm muội, dâm thủy giao hợp bắn ra càng nhiều.

Ở một cú đâm vào thật mạnh, nam căn thô to không cẩn thận mà tiến vào trong tiểu huyết một chút, làm cho sống lưng hân tăng thêm khoái cảm, phun ra bạch dịch, một lượng nhỏ bắn vào bên trong tiểu huyết, phần lớn thì tràn ra bên ngoài, làm cho bắp đùi nàng dính đầy dâm dịch tanh nồng.

Hành động này tựa như đánh dấu địa bàn, để cho nơi đó nhiễm phải mùi vị bản thân, lưu lại dấu tích của mình, đối với Nam Cung Lâm mà nói chỉ cần như thế, đã đủ để hân vui sướng cười khê.

Hơn nữa tựa hồ cảm thấy không đủ, hân đem bàn tay lớn hướng về giữa hai chân nàng tìm kiếm, đồng thời lại nghe thấy nàng mềm giọng nói “Muốn...”, xem ra chính mình cũng khơi lên khát vọng trong cơ thể nàng.

Ngón tay thon dài dính chút mật dịch, chậm rãi cắm vào tiểu huyết của nàng, bên tai lập tức truyền đến tiếng ngâm khê thoải mái của nàng, hân biết nàng rất yêu thích.

Nếu không thể thật sự chạm vào nàng, hay là dùng tay giúp nàng dập lửa.

Thế là, Nam Cung Lâm lấy ra ngón tay, lần thứ hai dính đầy dịch thủy, đâm vào tiểu huyết, như thế tới tới lui lui mấy lần, cho tới khi trong cơ thể nàng đều là tinh dịch của hân, hân mới dùng sức mà đùa bỡn nàng.

Phía dưới ngón tay nhanh chóng xuyên qua dâm huyết mềm mịn, ngón tay phía trên cũng luồn vào miệng nhỏ của nàng, trêu chọc đầu lưỡi phấn hồng của nàng, để Liễu Ương Ương theo bản năng mà liếm láp đáp lại, vòng eo mảnh mai từ từ lay động phối hợp với tiết tấu của hân.

Lại thêm vào một ngón tay, hai ngón tay đã nhét đầy tiểu huyết đã lâu không có người đến thăm, nàng vô cùng sáng khoái nuốt lấy vật xâm nhập, không bao lâu liền đạt tới cao trào, “Ừm a...”

Qua cao trào, tiểu mỹ nhân tựa hồ thật sự mệt mỏi, nàng đã ngủ say, còn Nam Cung Lâm thì xuống giường cầm lấy khăn lông mềm mại, tỉ mỉ cẩn thận lau chùi thân thể nàng thật sạch sẽ, sau đó mới hài lòng mà ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai, hân sẽ cố gắng nói cho nàng, nàng là ai, nói cho nàng lòng hân tràn đầy yêu thương cùng vui mừng, nói cho nàng, nàng chỉ có thể có một tướng công, chính là Nam Cung Lâm hân!

62. Chương 62: Trở Về

Mặt trời sáng rực rỡ, những chú chim oanh nhảy nhót trên cành cây, tiếng hót lanh lảnh vang cả một góc trời.

Liễu Ương Ương tỉnh giấc lúc trời sắp trưa, nhớ tới đêm qua còn ở trong đình nghỉ mát tại hoa viên cùng ân công ngắm trăng uống rượu, sao hiện tại mình lại nằm trên giường, chẳng lẽ là mình đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Vén chăn ngồi dậy, một trận mùi hương truyền vào mũi, nàng nhận ra được, mùi hương này lúc nào nàng cũng ngửi thấy trên người Nam Cung Lâm, xem ra mình đang ở trong phòng của hắn.

Đột nhiên, nàng hoảng loạn nhìn xuống, may mà yếm và áo lót vẫn còn ở trên người, xem ra nàng và hắn là thuần khiết, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi dậy mặc lại y phục đã được để sẵn ở trên giường, gò má nàng hiện lên nhàn nhạt ửng hồng, trong đầu thì suy nghĩ lung tung tối hôm qua có phải Nam Cung Lâm cùng nàng ngủ chung một giường hay không, vì trong lúc mơ màng nàng cảm giác được hắn ôm nàng, sờ nàng, nhưng lại không chắc chắn lắm.

Tỉnh lại không thấy hắn ngủ bên cạnh, có thể hắn đã ngủ ở nơi khác, nhưng theo lý mà nói thì nàng phải ngủ ở phòng khác, sao lại nằm trong phòng ngủ của hắn được?

Ngẫm lại, Nam Cung Lâm đối xử với nàng rất tốt, là chính nhân quân tử, khả năng hắn nhường lại phòng ngủ cho nàng không phải là không có.

Có điều, hiện tại không phải là lúc nghĩ đến những việc này, nàng suốt đêm không về, ắt hẳn Lâm đại nương đã vô cùng sốt ruột, trước mắt nàng phải chạy về đại trạch mới được.

Liễu Ương Ương rời khỏi phòng ngủ, ở hành lang uốn khúc đụng phải một a hoàn, liền nhờ đối phương hỗ trợ nhắn cho Nam Cung Lâm, sau đó vội vã chạy về nhà.

Đại trạch, trong phòng bếp...

Lâm đại nương đang mất hứng cảm râm với Liễu Ương Ương mới vừa trở về, trên mặt mang theo bất đắc dĩ, không biết nên làm sao nói với nàng, tiểu nương tử này xem ra ôn hòa tú lệ, nhưng trong xương lại là một người tính tình cố chấp, rất có chủ kiến khiến người khác không biết phải làm sao với nàng.

“Ương Ương, con mỗi ngày xuất môn, đại nương là nhắm một mắt mở một mắt, nhưng dường như ta đã quá dung túng con rồi, tối hôm qua lại dám không về nhà.”

“Lâm đại nương, xin lỗi, ta không phải cố ý, thực sự là say không biết gì hết, nên mới ở lại chỗ đó nghỉ ngơi.”

“Con nói xem, một người đã có chồng lại tới ngủ ở nhà nam nhân khác, việc này nếu truyền ra ngoài có tốt hay không? Vị công tử kia cũng thật là, chẳng lẽ không biết danh tiết đối với nữ nhân mà nói là mệnh hay sao, đại nương thật cảm thấy hắn là túy ông chỉ ý bất tại tửu.” (ý nói người có dụng ý khác)

“Lâm đại nương! Không phải như vậy!” Liễu Ương Ương vừa nghe, cảm thấy Nam Cung Lâm bị đem ra làm bia đỡ đạn, nàng không nhịn được giậm chân kêu oan cho hắn.

Vừa thấy Liễu Ương Ương lên tiếng bênh vực, Lâm đại nương càng nhận định đều là Nam Cung Lâm làm hư nàng, khẩu khí tràn ngập trách cứ, “Con xem con kia, nói giúp người khác tức giận với đại nương, đại nương quen biết con bao lâu, lẽ nào không sánh được với những lời hoa ngôn xảo ngữ của tên công tử nhà giàu kia?”

“Aiz... Lâm đại nương, ngài ấy không phải như bà nói đâu...” Liễu Ương Ương còn muốn tiếp tục biện hộ cho Nam Cung Lâm, lại bị một giọng nam vang lên cắt đứt.”

“Ương Ương! Ta đã trở về!”

Đưa mắt nhìn ra phía cửa bếp, nàng kinh ngạc nhìn trượng phu vốn năm ngày sau mới trở về, giờ đang đứng trước mặt, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

Liễu Hữu Trình vốn mang tâm tình vô cùng phấn khởi, bị bầu không khí quái dị của tiểu thê tử và Lâm đại nương trong lúc đó làm cho với đi không tí, hần hỏi “Sao vậy? Ương Ương có phải đã khiến Lâm đại nương đau đầu?”

Lâm đại nương sau khi quét ánh mắt phức tạp về phía Liễu Ương Ương, lập tức che giấu tâm tình, tuy rằng kinh ngạc Liễu Hữu Trình trở về trước thời gian, nhưng hần về thật đúng lúc, Liễu Ương Ương sẽ phải an phận ở nhà, tránh cùng vị công tử kia lui tới.

“Ai nha, con không biết đấy thôi, Ương Ương không có con bên cạnh, đang buồn chán đến phát ngáy rồi đây.” Bà hóa ái cười nói, “Nếu như con trở về muộn mấy ngày, phỏng chừng nàng sẽ ra khỏi thành đi tìm con đấy.”

Lời này là nói cho Liễu Hữu Trình nghe, để hần an tâm yên lòng, mà đồng thời cũng là nói cho Liễu Ương Ương nghe, để cho nàng biết nữ nhân nên lấy phu quân làm đầu, không thể nhớ tới nam nhân khác ngoài trượng phu của mình.

Thông minh nhanh trí như Liễu Ương Ương sao lại nghe không hiểu được ẩn ý bên trong lời nói của Lâm đại nương kia chứ, nàng không tự nhiên cúi đầu xuống mím miệng nhỏ lại.

“Xem ra Ương Ương rất nhớ ta.” Liễu Hữu Trình đi về phía trước, bàn tay to ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của thê tử, thấy nàng cúi mắt, cho rằng nàng đang thẹn thùng, trong lòng như được rót mật.

“n.” Liễu Ương Ương lúng túng trả lời, luôn cảm thấy bàn tay bên hông khiến nàng không thể thích ứng, nhin xuống kích động muốn đẩy trượng phu ra, nàng ngẩng đầu hỏi “Sao chàng lại trở về sớm như thế?”

“Lần này nhờ có Lâm đại thúc hỗ trợ, thương nhân rất vừa ý đồ sứ chúng ta làm, đồ mang đi đều bán được giá rất cao, ngày tháng sau này sẽ không cần phải quá vất vả nữa.” Liễu Hữu Trình rất vui mừng trả lời, hần nỗ lực không phải là muốn cho nàng có cuộc sống tốt hơn hay sao.

Nghe trượng phu nói, nhìn trượng phu tinh thần phấn chấn, trong ngực Liễu Ương Ương nổi lên một cảm giác tội lỗi.

Nàng đang làm cái gì?

Trượng phu vì che chở nàng mà ở bên ngoài bốn ba dốc sức kiếm tiền, thương yêu nàng đến một chút việc nặng cũng không nỡ để cho nàng làm, nàng chỉ cần làm một thê tử an nhàn tự tại, hần một tay lo kế mưu sinh, mà nàng lại ở sau lưng hần yêu người khác.

“Tướng công, chàng vất vả rồi.” Liễu Ương Ương nắm khăn tay khế lau mồ hôi lấm tấm trên trán Liễu Hữu Trình, viên mắt ngân ngấn nước, nàng biết hần vừa về tới đại trạch, ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống đã vội vã chạy đến tìm nàng.

Người nam nhân này thật sự rất yêu nàng a.

Nàng thật sự không nên có lòng tham, đã có phu quân thì không nên đi vọng tưởng vị công tử mỹ mạo tuyệt sắc kia.

Đế vương của Đại Cảnh quốc to lớn sao có thể có quan hệ với một thiếu phụ nông thôn như nàng chứ, hần cao cao tại thượng, hô mưa gọi gió, chỉ cần hần muốn, dạng mỹ nhân nào mà không sẵn lòng lao vào vòng tay của hần, mà nàng lại có gì để hần lưu luyến đây?

Kỳ thực, từ lúc bắt đầu chỉ là nàng muốn đơn phương mà quấn lấy hần, là nàng không chịu nổi cô đơn mới nắm lấy hần không tha.

Liễu Hữu Trình ôn nhu cười nhìn thê tử, “Không vất vả, vì nàng, vất vả bao nhiêu cũng đều đáng giá.”

Bởi vì nàng, hần liều mạng muốn trong năm năm ngắn ngủi phải kinh thương làm giàu, chỉ vì để cho nàng có thể cầm y ngọc thực, hần không hy vọng nàng theo hần chỉ có thể trải qua những ngày tháng khổ cực thiếu thốn.

“Ha ha, xem phu thê hai người tình cảm tốt như vậy, đại nương liền hài lòng.” Lâm đại nương nhìn về mặt của Liễu Ương Ương hần là tâm lạc lối của nàng đã trở về trên người trượng phu, tảng đá lo lắng trong lòng bà đã có thể buông xuống.

“Cảm tạ đại nương nhiều ngày như thế đã tới chăm sóc Ương Ương, sau này Hữu Trình tất sẽ báo đáp.”

Lâm đại thúc và Lâm đại nương dưới gối không con, lúc Liễu Hữu Trình mới chuyển tới đây, bọn họ tựa như thân phụ thân mẫu của mình mà quan tâm chăm sóc hai người bọn họ khiến hấn vô cùng cảm kích.

Không nhịn được ha ha cười, Lâm đại nương nói, “Được rồi được rồi, chúng ta đi ăn cơm, đã lâu không cùng ăn một bữa thịnh soạn rồi.”

Liễu Ương Ương và Liễu Hữu Trình bèn nhìn nhau cười, chủ động tiến lên hỗ trợ bưng thức ăn ra phòng ngoài. Bốn người cùng dùng bữa, Liễu Ương Ương nghe Lâm đại thúc nước bọt tung tóe kể lại những chuyện lý thú đã gặp ở bên ngoài, thỉnh thoảng trượng phu nàng lại tiếp lời, một nói một đáp, khiến cho hai người các nàng cười to.

Nàng nghĩ, ngày tháng nên như vậy bình thản nhưng vui vẻ trôi qua là tốt rồi.

>>>>>>>>>>

Trời vừa sáng, Nam Cung Lâm liền bị Mãn Tử Đình đánh thức, muốn hấn cùng đi dò xét dân tình biên cảnh, xin hấn kiểm tra, hai người có thể thảo luận làm sao cải thiện cuộc sống của châu huyện địa phương.

Hai người bọn họ thuở nhỏ giao tình rất tốt, nhưng xúc tác lớn nhất khiến cho bọn họ tình như huynh đệ chính là có cùng mục tiêu chí hướng với quốc gia hưng thịnh giàu mạnh, bởi vậy bọn họ xuyên trao đổi ý kiến và suy nghĩ với nhau.

Trước khi rời đi, Nam Cung Lâm ngồi bên cạnh giường, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa gò má trắng mịn của nàng, yêu thương nhìn bộ dáng ngủ say ngây thơ của nàng, một lát sau đặt nụ hôn lên trán nàng, sau đó mới lưu luyến không rời đi đến điểm hẹn.

Nào biết, sau khi trở về, Kim Phúc dùng vẻ mặt đưa đám nói “Liễu cô nương nhấn lại rằng nàng về đại trạch báo bình an, chạng vạng sẽ tới.”

Hấn không ngờ rằng trong lúc mình đi vệ sinh, Liễu Ương Ương vừa vận tĩnh lại rồi chạy mất, khiến hấn lo sợ chờ chủ nhân trở về bẩm báo lại, bản thân chuẩn bị tinh thần nhận phạt.

“Ừ.” Nam Cung Lâm cười cợt, liền bước vào phòng ngủ, ngồi ở trước bàn sách chấp bút viết, lưu lại Kim Phúc đang toát mồ hôi lạnh đứng phía sau.

Tuy rằng chờ mong về tới Luật Ảnh biệt uyển sẽ có thể nhìn thấy Liễu Ương Ương, có điều nàng muốn trở về đại trạch cũng nằm trong dự liệu của hấn, nàng luôn là người lo lắng suy nghĩ cho người khác.

Buổi sáng lúc đi cùng Mãn Tử Đình có nhắc tới Liễu Ương Ương, đối phương đã đại khái nói với hấn tình hình và tư liệu tra được của nàng.

Hiện tại chân tướng duy nhất còn thiếu là, rốt cuộc tại sao nàng lại xuất hiện ở biên cảnh Thường Mãn quốc cách Đại Cảnh quốc 500 dặm, mà nàng tại sao lại mất trí nhớ.

Chẳng trách nàng không nhận ra hấn, còn kiên trì nói tên của nàng là Liễu Ương.

Bảo bối của ta, lần này ta tuyệt đối sẽ không để nàng biến mất trước mặt ta nữa, tuyệt đối sẽ đặt nàng trong lòng mà nâng niu sủng ái và bảo vệ.

63. Chương 63: Lôi Kéo

Một đêm không yên giấc, tâm tư trần trọc kéo dài.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, mơ thấy khung cảnh dưới ánh trăng sáng rõ với những đám mây bông bênh ửng đỏ trôi lơ lửng, nam tử tuyệt mỹ ngoài đầu nhìn lại ôn nhu mỉm cười, đứng ở nơi đó nghênh đón nàng.

Nụ cười đậm mật lại nhuốm đầy ưu thương, nam tử xoay người ẩn vào trong bóng đêm, khiến nàng hoảng hốt giãy khỏi hai tay trượng phu, vội vàng mở miệng gọi hắn dừng đi, lại phát hiện cổ họng không thể phát ra một âm tiết nào cả.

“Uông Uông... Uông Uông...”

Nàng kinh ngạc nhìn trượng phu hồi lâu, mới mở miệng đáp lại “Vâng”, nháy mắt mấy cái, lại lặn xuống vài giọt nước mắt.

“Ta... Đã quên...” Liễu Ương Ương khép mắt, né tránh ánh mắt của Liễu Hữu Trình. Giấc mơ kia nàng không hề quên, hình ảnh Nam Cung Luân rời đi đã khắc sâu trong đầu nàng.

Lúc này nàng mới phát hiện, nàng đã yêu thích hẳn sâu tận xương thủy, biến thành một phần máu thịt của chính mình.

Nàng không biết.

>>>>>>>>>>>

Liễu Ương Ương sau khi qua loa dùng xong bữa trưa, nàng đem phần cơm còn dư lại đổ vào một chậu nhỏ, mở cửa đại trạch, đặt xuống góc tường bên trái phía có mái che, một chú chó con hưng phấn chạy tới, cúi đầu ăn thức ăn trong chậu.

Nàng ngồi xổm người xuống, ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt đầu chú chó con ngoan ngoãn, con chó này vốn được nuôi trong đại trạch, ngày thường đều là do nàng đi ra cho nó ăn, nàng lẩm bẩm hỏi: “Chó con, làm chó có phải là sẽ không buồn phiền không?”

Tay nhỏ sờ sờ, nàng đứng dậy, chuyển mắt liền trông thấy cách đó không xa dưới bóng cây, nam tử tuấn mỹ trong bộ thường phục màu trắng, tuấn tú cao quý, không biết hắn đã đứng ở đằng kia bao lâu rồi, phía sau là thiếp thân công công của hắn.

Khẽ cấn môi dưới, hiện nay nàng vẫn chưa biết phải đối mặt với hấn thế nào, Liễu Ương Ương định làm bộ không nhìn thấy hấn, còn chưa kịp bước vào đại trạch, liền bị hấn gọi lại.

Không biết tại sao trong giọng nói của nam tử thoáng mang theo hoảng loạn nóng ruột, dường như sợ mất đi thứ gì đó, khiến Liễu Ương Ương không thể không dừng bước, ngẩng đầu nhìn hắn tới gần mình.

“Nam Cung công tử... Sao ngài lại đến đây? Hôm nay ngài không bận ư?” Nàng có chút bối rối thuận miệng tìm một đề tài nào đó để nói, trên mặt mang theo nụ cười chột dạ, hoàn toàn không nhắc tới chuyện ngày hôm qua.

Nàng nghĩ, có lẽ ngày hôm qua nàng không tới Luật Ảnh biệt uyển như đã nói, cho nên hẳn mới tới nơi này tìm nàng.

“Ta nhớ nàng, cho nên tới tìm nàng.” Con người đen của Nam Cung Lâm nhìn chăm chăm khuôn mặt của Liễu Ương Ương, vừa nãy nhìn nàng xoa xoa đầu chó con, khiến hắn nhớ lại những lần nàng chủ động thân mật với mình.

Nhưng rất hiển nhiên, ngoại trừ đêm đó nàng say rượu ra, thì khi tỉnh táo nàng tuyệt đối sẽ không vượt quá khuôn phép.

Bị Nam Cung Lâm làm cho kinh ngạc, hai mắt của Liễu Ương Ương không tự chủ được giao nhau với hắn, hai người cứ như vậy nhìn nhau, một hồi lâu sau, nàng mới ép buộc bản thân dời đi tầm mắt, nói “Nam Cung công tử, ta là người đã có trượng phu, ngài còn hành xử như thế sẽ khiến người khác hiểu lầm, chúng ta chỉ là bằng hữu mà thôi.”

“Bằng hữu? Ương Ương, trong lòng nàng căn bản không phải nghĩ như thế.” Hai tay của Nam Cung Lâm trực tiếp nắm lấy bờ vai nàng, muốn nàng nhìn thẳng vào cảm thụ trong lòng mình.

“...” Liễu Ương Ương há miệng nhưng không biết nói gì, bởi vì nàng đúng là như lời hắn nói, khát vọng được làm người yêu của hắn.

“Ương Ương, nàng yêu thích ta, nàng mỗi ngày đều mơ tới ta, những mộng cảnh mãnh liệt kia chính vì hi vọng của nàng mà phát sinh, không phải sao? Ta yêu nàng, mặc kệ nàng đã có trượng phu hay chưa.”

Nàng hốt hoảng đẩy hắn ra, “Đừng như vậy, hàng xóm nhìn thấy sẽ chỉ chửi nói lung tung!”

Nam nhân nhanh chóng bắt lấy cổ tay nàng, hơi dùng sức kéo nàng vào trong phạm vi của hắn, làm cho nàng không có cơ hội để né tránh cảm thụ chân thực trong lòng mình.

“Bảo bối, nàng vốn thuộc về ta, có cái gì phải sợ.” Chóp mũi của hắn vuốt ve trán nàng, khứu giác hít vào mùi hương quen thuộc.

“Không thể! Xin ngài thả ta ra!” Liễu Ương Ương bị Nam Cung Lâm ôm vào bên trong lồng ngực, vòng ôm ấm áp làm cho bức tường nàng thật vất vả xây dựng nên nay lại đổ sụp xuống, nàng thực sự khó có thể từ chối trước khí thế của hắn.

Nàng cho là mình bị hiểu lầm cũng không sao, nhưng nếu như hắn bị người khác hiểu lầm, nàng sẽ đau lòng, bởi vì nàng muốn bảo vệ hắn, mới chống cự vòng ôm của hắn.

Cánh tay tăng thêm sức mạnh, chặt chẽ vây lấy nàng, Nam Cung Lâm gầm nhẹ “Đừng từ chối ta, vĩnh viễn đừng từ chối ta, bảo bối nhi, cầu nàng.” Hắn tựa như con mãnh thú kiêu ngạo bị thương, khẽ kêu đau đớn.

Hy vọng.

Từ thời khắc gặp được hắn, nàng mỗi ngày đều ngóng trông có thể nhìn thấy hắn, chỉ yên lặng nhìn hắn thôi cũng được, chỉ cần nhìn hắn, nàng liền cảm thấy sung sướng.

Kỷ tình.

Bởi vì hắn, nàng bắt đầu hiểu được một trái tim tại sao lại mất khống chế nhảy lên, càng rõ ràng bản thân không phải tình nhạt như nước, tâm tình ngóng trông hắn xuất hiện, hoàn toàn dành hết cho hắn.

Rơi vào bên trong tình ý chân thành của hắn, Liễu Ương Ương mở hai bàn tay nhỏ bé, lúc muốn ôm lấy thân thể của hắn thì, phía sau vang lên câu nói khiến nàng hoảng hốt, tay chân lúng túng.

“Thả nường tử của ta ra.”

Liễu Hữu Trình không nghĩ tới từ kho hàng trở về, ở trước cửa nhà mình liền trông thấy Liễu Ương Ương bị nam tử khác ôm vào trong ngực, hơn nữa nàng không có chút ý muốn đẩy người kia ra, thậm chí còn muốn ôm lấy người kia, khiến hắn tức giận rống lên.

Nam Cung Lân vừa ngẩng đầu, con ngươi đen sắc bén híp lại, lúc này Liễu Hữu Trình đã nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của đối phương, đáy lòng không khỏi cả kinh, nhưng hắn không sợ mà trừng mắt nhìn đáp lại.

Ở Đại Cảnh quốc, người kia là quân, hắn là thần, hắn bắt buộc phải nghe lệnh quỳ lạy người kia, nhưng nơi này không phải Đại Cảnh quốc, là Thường Mãn quốc.

“Ương Ương, lại đây.” Liễu Hữu Trình nghiêm nghị ra lệnh.

Thân thể mỏng manh của nàng run lên, gờ tay vỗ lồng ngực Nam Cung Lân, bị trượng phu bắt gian tại trận, nàng kinh hoàng sắp khóc lên, “Cầu ngài... Thả ta ra...”

Không nỡ nhìn nàng rơi nước mắt, bộ dáng thương tâm kia trực tiếp đâm vào hai mắt Nam Cung Lân khiến hắn đau nhói, thế là hắn buông tay thả ra nàng.

Liễu Ương Ương lập tức xoay người bước tới chỗ Liễu Hữu Trình, “Tướng công... ta... không phải như chàng nghĩ...”

Hai chữ “tướng công” kia như độc châm đâm vào trong lòng Nam Cung Lân, khiến hắn đau đớn không thể thở nổi.

64. Chương 64: Tranh Giành Tình Yêu

Nam Cung Lân xưa nay chưa hề nghĩ tới người trộm đi tâm can bảo bối của mình hóa ra lại là người mà hắn dưỡng ở bên cạnh, hắn biết rất rõ Viễn Trình có ý với Nghê Ngạo Lam, nhưng hắn ngây thơ cho rằng hắn ta không dám động vào nàng nửa phần.

Là hắn sơ suất, để Viễn Trình có cơ hội mang Nghê Ngạo Lam đi, làm cho nàng rời khỏi vòng bảo hộ của hắn.

“Ương Ương! Hắn ta lừa nàng! Hắn ta căn bản không phải là trượng phu của nàng!” Cơn tức của hắn vọt lên cao, năm ngón tay đột nhiên siết chặt, gân xanh nhàn nhạt nổi lên trên da thịt bạch ngọc.

Lời nói như tia chớp đánh vào hình dáng trong đầu, nàng ổn định cước bộ, mắt to nhìn Liễu Hữu Trình đứng cách mình mười mấy bước chân đằng trước, vẻ mặt nghi hoặc, mờ mịt.

Liễu Hữu Trình thấy Liễu Ương Ương vốn đã hạ quyết tâm đi về phía hắn ta giờ lại do dự không tiến, hắn không cam lòng yếu thế nói: “Ương Ương, nàng đừng nghe hắn nói, nếu ta không phải trượng phu nàng, vậy ta là ai? Tại sao lại sống chung với nàng chứ?”

Đứng giữa hai người nam nhân, Liễu Ương Ương mím chặt môi, dám sương mù mờ mịt lại bủa vây lấy nàng, khiến nàng không biết nên đi về nơi nào.

“Tướng công... Nói với ta... Chàng là ai?” Đôi môi hồng của nàng run run.

Xưa nay, mọi thứ về nàng đều do Liễu Hữu Trình nói cho nàng biết, khiến nàng tin tưởng không nghi ngờ.

Xưa nay, tất cả mọi chuyện đều là hắn tới nói cho nàng nghe, làm nàng toàn tâm toàn ý tin cậy.

Bây giờ, bỗng nhiên xuất hiện một nam nhân chạy tới nói với nàng như chém đinh chặt sắt rằng tướng công nàng là giả, bảo nàng làm sao có thể không nghi ngờ kia chứ.

Đối diện với đôi mắt dịu dàng trong suốt như nước. Liễu Hữu Trình trong giây lát có chút chần chờ.

“Hắn ta không nói được, thì ta sẽ nói cho nàng, hắn tên...” Nam Cung Lân lạnh lùng cười, lời vẫn chưa nói xong. Liễu Hữu Trình bỗng hét lớn “Cam miêng!”, tiếp theo hắn ta nhảy lên, rút trường kiếm bổ về phía Nam Cung Lân.

Tuy đã phản ứng nhanh chóng lách mình né qua, nhưng Nam Cung Lân thật không ngờ Viễn Trình ăn gan hùm mặt báo dám ra tay với hắn.

Phóng nhanh về phía trước, Nam Cung Lâm phát tay rút Thiên Tử kiếm Kim Phúc đã cầm sẵn, xoay người ngăn chặn chiêu thức của Viễn Trình đang vùng tới.

Coong!

Tiếng hai thanh kim loại va chạm vào nhau lạnh lạnh vang dội, hai người hai kiếm giằng co, song phương đều dồn hết sức, vừa đánh vừa đáp trả, không ai nhường ai.

“Viễn Trình! Người to gan thật, bức trảm rút Thiên Tử kiếm ra!” Con người đen của Nam Cung Lâm phát ra ánh lửa, khuôn mặt vốn lạnh diễm lúc này đỏ bừng vì tức giận giống như đóa hoa hồng đỏ rực nở rộ vô cùng mỹ lệ, nhưng cũng đầy gai nhọn nguy hiểm.

“Ở nơi này người không phải là quân vương Thường Mãn quốc, Thiên Tử kiếm và thanh kiếm trong tay ta có gì khác biệt?” Viễn Trình trừng mắt nhìn tình địch, hận không thể đưa lưỡi kiếm tới trước mặt hắn, lưu lại một đường thật sâu.

Khi còn làm ám vệ, hắn ta đều phải ẩn thân trong bóng tối, mỗi khi nhìn thấy Nghê Ngạo Lam nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Nam Cung Lâm tới sững sờ hoặc là khoe miệng nàng lộ ra ý cười ngọt ngào, trong lòng hắn ta liền đổ kị đến đau đớn.

Khuôn mặt đối diện nghiêng nước nghiêng thành, lam nhan họa thủy, chính là ác mộng của hắn.

Từ giây phút quyết định mang Nghê Ngạo Lam đi, hắn ta đã biết rõ Nam Cung Lâm sẽ không bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm nàng, cho nên hắn ta dẫn nàng rời khỏi lãnh thổ Đại Cảnh quốc, cho rằng trốn ở biên cảnh Thường Mãn quốc thì có thể thoát khỏi sự truy tìm của hắn.

Nếu Nam Cung Lâm có tới Thường Mãn quốc, hắn cũng chỉ quanh quẩn trong thủ đô, sao biết người định không bằng trời định, vẫn bị hắn bắt gặp.

Hơn nữa, càng làm cho hắn ta căm hận là, Nghê Ngạo Lam cho dù mất đi ký ức, nhưng vẫn bị Nam Cung Lâm hấp dẫn.

Nam Cung Lâm thấy hắn ta dần lộ ra sát ý, hét lên: “Bản lĩnh quá nhỉ? Đừng ép trảm lấy mạng người!” Hắn không muốn trong tình huống trước mắt bức chết Viễn Trình, lại nói dù sao đây cũng là một nhân tài, hắn ta cũng đã cứu nàng một mạng.

“Hừ, ít nói nhảm đi, đừng quán quýt lấy nàng nữa, bằng không hôm nay ta sẽ quyết một sống một còn!” Viễn Trình đã dự đoán sẽ có ngày hôm nay, bởi vậy ba năm qua vẫn luôn khổ luyện võ nghệ, vì để có thể đánh đổ Nam Cung Lâm.

Hắn ta vận mười phần nội lực, lao về phía trước, bàn tay tung ra một chuồng, hướng về phía sau gáy Nam Cung Lâm. Nam Cung Lâm nghiêng đầu, thân kiếm nhanh như chớp cản lưỡi đao, vận khí đánh vắng ra.

Đao kiếm ác liệt khiến bầu không khí xung quanh càng căng thẳng, tiếng loạt xoạt vang vọng, những ánh chớp không ngừng lóe lên bởi kim loại va vào nhau, kèm theo đó là những âm thanh chói tai, tốc độ nhanh chóng, khiến người ta nghe thấy run như cây sậy.

Như Viễn Trình là một đại nội cao thủ mà cũng chưa từng lưỡi biếng quá một ngày không luyện kiếm, huống chi là đế vương Đại Cảnh quốc luôn đòi hỏi cực cao về bản thân, dù có trăm công nghìn việc, vẫn chưa từng đứt đoạn một ngày tu tập nội lực, cần luyện đao pháp.

Theo lý mà nói, Nam Cung Lâm không cần phí sức như thế để thao luyện bản thân, nhưng hắn hiểu rất rõ, thiên tử không đủ mạnh, lúc lâm nguy chỉ có thể trở thành con cừ non đợi làm thịt, chỉ có đứng trên tất cả mọi người mới có thể tung hoành thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Không quá nửa khắc, Viễn Trình dĩ nhiên rơi vào thế hạ phong, nhưng hắn ta cắn răng không chịu bỏ cuộc, chiêu nào chiêu nấy muốn tìm đường bứt phá, nhất định phải đoạt được mạng của Nam Cung Lâm, lòng đổ kị và sự không cam lòng đã che đậy lý trí của hắn.

Nam Cung Lâm từ trước đến nay luôn làm theo lời dạy của sư phụ.

... Cường giả, không thể tùy ý ra tay, bởi vì kiếm lực vừa ra tay tất nhiên sẽ làm trọng thương đối phương. Trời xanh có đức hiếu sinh, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt.

Lúc đó hắn truy hỏi sư phụ, nếu gặp phải kẻ kiên quyết muốn lấy mạng mình, thì phải làm sao.

... Người ta đã không chịu tiếp nhận lòng tốt của mình vậy thì chỉ có thể ra tay tự vệ, còn lại phải xem tạo hóa của hắn ta thế nào.

Viễn Trình dồn sức vùng chưởng, xẹt qua lồng ngực Nam Cung lân, mũi dao còn kém một tấc nữa sẽ đâm trúng tim hắn, còn chưa kịp tăng thêm mấy phần sức mạnh đẩy vào, Thiên Tử kiếm đã tung ra, khí thế mãnh liệt tạo ra một đường kiếm khí hình vòng cung, lại xoay một cái. Cổ tay Viễn Trình đã xuất hiện một đường chém, trường kiếm nắm không vững, phi thẳng cắm vào thân cây.

Cùng lúc đó, Viễn Trình ngã ngối trên đất. Thiên Tử kiếm từ trước mặt lao tới, một luồng sức mạnh sắc bén không đỡ nổi đang lao về phía hắn ta.

“Dừng tay!”

Mũi nhọn dừng trước mũi Viễn Trình nửa tấc, đột nhiên hắn ta ho ra một ngụm máu tươi, mi tâm nhũn chặt lại.

Nội lực quả thực vô cùng cường hân, chỉ mới xuyên qua Thiên Tử kiếm liền có thể chấn động đến mức lục phủ ngũ tạng của hắn ta cuộn trào, không chịu nổi mà khí huyết rối loạn. Nếu Nam Cung Lân tay không đánh vào thân thể, ngũ tạng lục phủ từ lâu đã bị đập vỡ tan.

Trong lòng Nam Cung Lân cũng hơi kinh ngạc với nội lực của chính mình. Năm năm trước, hắn đã ra tay đả thương hai tên đại nội cao thủ do Lê phi phái tới, một chiêu nửa thức đã làm đối phương mất đi nửa cái mạng. Sau đó, hắn chưa từng tùy tiện ra tay, không ai có thể khiến hắn vận ra mười phần công lực.

Liễu Ương Ương hoảng sợ suýt nữa thở không nổi, lo lắng chạy đến bên cạnh Viễn Trình, móc ra khăn tay lau vết máu trên mũi và miệng hắn, nói “Chàng không sao chứ?” tiếp theo đó vội vàng xé một góc vải trên thân váy, băng bó tay hắn ta.

Trong mắt tràn đầy nhu ỷ, Viễn Trình si ngốc nhìn chăm chăm nàng, y hết lần bị tập kích năm đó, nàng sẵn sàng vết thương cho hắn ta.

“Ương Ương!” Hai nam nhân đồng thời gọi tên nàng.

“Nam Cung công tử... Ngài đi đi.” Lúc này đầu óc Liễu Ương rất hỗn loạn, căn bản không thể nào suy nghĩ. Lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Hữu Trình cầm kiếm động võ, chiêu thức thủ pháp thuần thực, có thể thấy được nhiều năm luyện võ, nhưng nàng hoàn toàn không biết chuyen này.

Thêm vào đó nàng sợ hai nam nhân này nếu cứ tiếp tục đánh đánh giết giết, thì sớm muộn gì cũng sẽ nháo đến chết người, nên nàng mở miệng yêu cầu Nam Cung Lân rời đi.

Việc này chấm dứt ở đây đi!

Lời nói của nàng khiến lồng ngực Nam Cung Lân tắc nghẹn, còn Viễn Trình thì ý cười dần dâng lên trong mắt.

“Cho nên, nàng vẫn chọn hắn ta?” Nam Cung Lân cắn chặt bờ môi, nỗi đau do bị phản bội không nói nên lời đang dâng trào trong lòng hắn.

“... Ừ...” Liễu Ương Ương trả lời rất nhỏ, dường như không nghe được tiếng nàng nói. Nàng nghĩ, có thể chăm sóc trưởng phu chỉ có một mình nàng, mà có thể làm bạn bên cạnh Nam Cung Lân, có thể thay thế được nàng còn có rất nhiều người, mặc dù trưởng phu giấu nàng, nhưng nàng vẫn không thể phản bội hắn.

Tiếng đáp khẽ hầu như không nghe được nhưng với thính lực cực kỳ tốt, Nam Cung Lân vẫn nghe rất rõ ràng, hắn khẽ cười như hoa đào nở thảng ba nở rộ, nhưng lại cố giấu đi nỗi đau thấu triệt nội tâm, sợ Liễu Ương Ương nhìn ra.

Chậm rãi lùi lại hai bước, hắn lấy ánh mắt nhu tình như nước, sủng ái cực kỳ nhìn chăm chăm nàng, nói: “Yêu nàng, ta luôn nhượng bộ từng bước một, thậm chí có thể nói... đã không còn nguyên tắc. Đối với kẻ trộm nàng đi, ta có thể tha thứ vô điều kiện, nhưng nếu trái tim yêu nàng này, nàng không cần nữa, thì ta cũng không cần!”

Bàn tay lớn quay ngược Thiên Tử kiếm, Nam Cung Luân giờ lên đâm kiếm về phía ngực mình.

65. Chương 65: Cảm Giác Kinh Hoàng

Leng keng!

Một đồng xu bắn thẳng vào chân Thiên tử kiếm, lực mạnh đến mức có thể làm chệch mũi nhọn về phía bên trái, cắm vào chỗ tiếp giáp giữa tay và ngực trái.

“Khụ khụ...” Nam Cung Luân bị nội lực của mình làm xáo trộn khí huyết, một ngụm máu tươi chọt chặn trong miệng, chưa phun ra nhưng dọc theo khóe miệng chảy xuống.

Thanh Thiên tử kiếm này thâm nhập cốt nhục, xuyên qua lưng, màu đỏ tươi lập tức nhuộm đỏ xiêm y trắng, hết sức đáng sợ.

“Người điên rồi hả?” Mãn Tử Đình phi thân xuống trước mặt Nam Cung Luân, tức giận gầm thét, còn kém một tí kiếm đâm vào ngực, mất mạng tại chỗ rồi.

Nếu không phải hắn ta mơ hồ thấy không ổn, âm thầm theo dõi mới có cơ hội cứu Nam Cung Luân một mạng, bằng không với phản ứng của Kim Phúc và Liễu Ương Ương, thì sao có thể ngăn cản bi kịch xảy ra chứ.

Nam Cung Luân cười nhạt, nói, “Không điên... khụ... chỉ...”, còn chưa nói hết, rồi cuộc mùi vị ngọt tanh ngay cổ họng hắn liên tục dâng trào, khiến hắn phun ra. Từng đóa hoa đỏ không ngừng nở rộ trên tơ lụa trắng ngần, lan tràn với tốc độ cực nhanh.

Hắn còn cười được! Lại còn cười được nữa!

Mãn Tử Đình tức anh ách đến mức nhúu chặt mày, trừng chết tên nam tử xinh đẹp trước mắt biểu hiện không hề gì kia. Nội lực của mình tự nhiên loạn bản thân, dễ tẩu hỏa nhập ma, thể chất lẫn tâm lý đều sẽ sản sinh ảnh hưởng trái chiều, nghiêm trọng hơn có thể tổn thương não bộ, sinh ra ảo giác.

Đường đường là đế vương một quốc gia, sao càn quấy như thế!

“Kim Phúc! Đưa chủ tử nhà ngươi về Luật Ánh biệt uyển!” Mãn Tử Đình lệnh cho Kim Phúc đã nhũn chân ngã ngời trên mặt đất, nhìn Nam Cung Luân rũ mắt xuống, phần kiêu ngạo lộ liễu ấy đã ảm đạm phai mờ.

Kim Phúc lộn nhào chạy tới, the thé hô, “Ám vệ!”, lập tức bốn bóng đen xuất hiện dìu hoàng đế, sau đó thì triển khinh công rời đi.

Liễu Ương Ương chưa hoàn hồn, nàng chỉ cảm thấy bản thân như dạo một vòng quỹ môn quan, trong nháy mắt trái tim ngừng đập, sắc thái chuyển sang hỗn loạn, u ám không rõ.

Xoay người đi tới trước mặt hai người, Mãn Tử Đình lạnh lùng nhìn Viễn Trình, mười ngón tay nắm chặt, đè nén cơn kích động muốn vùng vẫy đánh tới. Sau khi hít sâu một hơi, hắn nói, “Kẻ một miệng toàn lời dối trá không xứng có được hạnh phúc!”

Lúng túng tránh né ánh mắt hắn, Viễn Trình vẫn không muốn đối mặt với ánh mắt chất vấn của người khác.

Vì bản thân tranh thủ hạnh phúc có gì sao?

Hắn ta cho rằng tình ý hắn ta dành cho Nghê Ngạo Lam không hề thua kém Nam Cung Luân, vậy thì tại sao ông trời lại thiên vị Nam Cung Luân chứ? Đế vương Đại Cảnh quốc muốn có mỹ nhân thể nào không được, tại sao khẳng khái tranh giành với hắn ta?

“Liễu Ương Ương, nghe cho rõ đây, nếu người chỉ vì lòng đồng tình quấy phá, thì ta khuyên người sớm nhìn rõ chân tướng một chút!” Mãn Tử Đình thở dài với nữ tử kia.

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hắn rõ ràng thấy Liễu Ương Ương chọn ở bên trượng phu chỉ là nhất thời nhẹ dạ, hắn biết rõ quyết định của nàng là sai lầm, không chỉ điểm ra thì đúng là quá tàn nhẫn với nàng.

“Người suy nghĩ cho kỹ đi.” Bỏ lại câu đó, Mãn Tử Đình bước nhanh rời đi.

Viễn Trình chuyển mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của thiên hạ, miễn cưỡng nở nụ cười, giọng nói khàn khàn bật ra, “Ương Ương, chúng ta về nhà nghỉ ngơi thôi.” Hắn ta đứng dậy vươn tay đỡ nàng.

Ánh mắt mờ mịt mất đi tiêu cự, dường như trái tim bị móc sạch, Liễu Ương Ương đứng lên, một trận choáng váng ập tới, tối đen là màu sắc cuối cùng nàng nhìn thấy.

>>>>>>>>>>

“Đừng... đừng...”

Viễn Trình ngồi bên giường, tâm trạng phức tạp nhìn thiên hạ. Hắn vắt khăn mặt lạnh lẽo đắp lên cái trán nóng hổi của nàng.

Hắn biết người đang nói mới là ai, cũng chỉ có người đó mới có thể khiến nàng khắc khoải, đặt tận đáy lòng như thế.

Hắn thất thần nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp, cho đến khi mí mắt nàng chậm rãi vén lên, hắn mới hoàn hồn.

“Ta...” Liễu Ương Ương cảm thấy toàn thân đau nhức, đầu óc cực kỳ nặng nề choáng váng.

“Nàng sốt cao, may mà phương thuốc Ti đại phu kê hiệu quả, tối nay uống thêm một liều nữa và ngủ thêm nàng sẽ không sao.” Viễn Trình cầm khăn mặt giúp nàng lau mồ hôi lạnh bên gò má.

“Ta bệnh bao lâu rồi?”

“Ba ngày.”

Thực ra trước nay sức khỏe của Liễu Ương Ương không tệ, chưa từng trải qua bệnh nặng gì. Nhưng trong khoảng thời gian này nàng chịu áp lực, khắp nơi đều giày vò thể lực nàng, hơn nữa ngày đó khiếp sợ và phơi dưới nắng quá lâu, mới bệnh nặng vậy.

Liễu Ương Ương vừa nghe lập tức sợ hãi.

Ba ngày!

Ba ngày nay Nam Cung Lâm sao rồi? Nàng chỉ nhớ máu đỏ chảy như suối nhanh chóng thấm ướt áo bào, trước khi rời đi hắn nở nụ cười xinh đẹp đầy thống khổ, nàng muốn kêu hắn đừng đi song không có cách nào thoát nên lời.

Dùng sức giãy giụa rời khỏi giường, cho dù huyết thái dương vừa căng vừa co rút đau đớn, nàng chỉ cần rằng muốn đi Luật Ảnh biệt uyển gặp hắn.

Trong lòng Viễn Trình biết rõ tâm tư Liễu Ương Ương, nhưng làm bộ không hiểu hỏi, “Ương Ương đi đâu đấy? Nếu đói bụng, thì vi phu giúp nàng chuẩn bị bữa ăn nhé.” Hắn vươn tay muốn ôm cơ thể mềm mại của nàng.

“Xin lỗi...” Nàng lấy dũng khí đáp, “Xin lỗi, ta biết chàng tốt với ta, nhưng... chàng không phải hắn, không có cách nào thay thế được hắn...”

Khi máu tươi nhuộm cẩm bào và Thiên tử kiếm, nàng mới kinh ngạc phát hiện mình đã mất đi người quan trọng nhất, ai cũng không thể thay thế.

“Haha... tên thật của nàng là Nghê Ngạo Lam, cái tên rất đẹp đúng không?” Viễn Trình rút bàn tay to về, từ lúc nàng bắt đầu nói xin lỗi, đã quyết định hắn không còn là trượng phu nàng nữa.

“Cảm tạ.”

Nghê Ngạo Lam bước ra đại trạch, bước chân tăng nhanh. Hiện tại nàng chỉ muốn nhào vào lòng Nam Cung Lâm, nói cho hắn biết, nàng không phải kẻ nhất gan.

>>>>>>>>>>

Luật Ảnh biệt uyển, đại sảnh.

Mãn Tử Đình ở thư phòng nghe hạ nhân báo Liễu Ương Ương tới, vội vàng chạy đến gặp mặt. Hắn ngay cả mộng còn chưa đánh thức, đã bị nàng vội hỏi, “Nam Cung công tử có khỏe không? Hắn có ở đây không? Ta muốn gặp hắn.”

“Ặc... hắn về Đại Cảnh quốc rồi...” Mãn Tử Đình lúng túng trả lời, trông thấy đôi mắt to của nữ nhân lộ vẻ thất vọng, vội vàng trấn an, “Không sao hết, người lên đường đi Đại Cảnh quốc là có thể gặp hắn.”

Nghê Ngạo Lam có loại kích động muốn rơi nước mắt.

Đế đô Đại Cảnh quốc, nơi xa như thế, một tiểu nữ tử như nàng phải đi bao lâu mới có thể tới? Hơn nữa nàng lấy đâu ra nhiều lộ phí vậy chứ?

“Có phải hắn thực sự chết tâm với ta rồi không? Nên không quay đầu đã đi luôn?” Giọng nàng khê run, ngăn chặn cảm giác muốn khóc to.

“Không phải, haizz... có chết tâm hay không ta không biết, nhưng hắn có chuyện quan trọng trong người, Hữu thừa tướng không chịu nổi vất vả, thân thể mang bệnh, nên hắn mới chạy về ổn định đại cục.” Mãn Tử Đình thành thật nói.

Tên Nam Cung Lâm ấy vừa ngủ dậy chẳng nói gì cả, sắc mặt lạnh lùng, không chút gợn sóng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết, khiến hắn muốn hỏi lại chẳng dám hỏi, sợ đâm vào tử huyệt của đối phương. Sau đó nhận được thư, Nam Cung Lâm lập tức lên đường hồi triều.

“Đi Đại Cảnh quốc mất bao lâu?” Nghê Ngạo Lam bắt đầu tính toán đi đâu xoay sở tiền bạc, chỗ Liễu Hữu Trình nàng tuyệt đối sẽ không đi nhờ cậy, Lâm đại thúc đại nương cũng không thỏa đáng, chỉ còn lại người trước mắt này là có thể giúp mình, “Mãn công tử có thể cho ta mượn ngân lượng không? Sau này ta sẽ trả gấp đôi.”

Mãn Tử Đình vừa nghe, khóe miệng nhin không được co rúm, hắn cần mấy chục, mấy trăm lượng bạc làm chi.

“Gia nhiều chính là tiền, người dùng hai chân đi Đại Cảnh quốc chắc nửa năm sau người cũng không tới nổi, hoặc còn chưa đến đế đô đã bị giật tiền cướp sắc.”

“... Nhưng, ta phải đi...”

“Gia sai người đưa người đi là được, nhớ chuyện thành rồi phải cảm tạ gia, nếu về sau có con trai con gái, thì nhớ kết thân với gia!”

Nghê Ngạo Lam sửng sốt, nàng có thể vẫn hỏi trái tim Nam Cung Lâm hay không còn chưa biết, sao người này có thể chắc chắn vậy, còn muốn nhân cơ hội bầu vú quan hệ...

Bất quá có chuyện nhờ cậy người ta, đương nhiên phải đồng ý điều kiện đối phương đưa ra, do đó nàng nhận lời.

Lần này Mãn Tử Đình vui vẻ, nhìn đại mỹ nam Nam Cung Lâm đẹp động lòng người kia đi, Nghê Ngạo Lam cũng là một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, đứa bé sinh ra chắc chắn là cực phẩm trong cực phẩm. Tất nhiên hắn phải đặt trước, sau này phẩm chất của con rể hay con dâu của mình cũng được đảm bảo.

66. Chương 66: Vui Lòng Nhận Cho

Cuối thu dưới mái hiên xa hoa, ngọn đèn sáng treo đầu tiên rọi sáng hành lang cung đình gấp khúc uốn lượn.

Vẫn là bầu không khí im ắng thường ngày, hoa phù dung tinh khiết nở rộ trên ngọn cây, theo gió lướt qua, nhẹ nhàng lay động, vài đóa hoa rơi xuống hành lang.

Khi thái giám dẫn mỹ nhân từ Thường Mãn quốc đường xa mà đến Ngự thư phòng, tôi tớ và thị vệ thâm niên không khỏi lộ nét mặt kinh ngạc, len lén nói nhỏ phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

>>>>>>>>>

Hai tay Kim Phúc khép cửa Ngự thư phòng lại, xoay mặt liền nghênh đón mấy người, không khỏi biến sắc.

“Kim Phúc công công, đây là thư của Thường Mãn quốc quân.” Thị vệ trực tiếp trình thư ra.

Đợi sau khi Kim Phúc tiếp nhận, ánh mắt phức tạp nhìn Nghê Ngạo Lam nói, “Chỉ để lại nàng, còn lại toàn bộ lùi ra hết.”

Nghê Ngạo lam dời bước về phía trước, khẽ nói, “Công công, Nam... hoàng thượng hần... ừm... ngủ rồi hả?” vốn định gọi là Nam Cung công tử, nhưng ở trong hoàng cung, lễ nghi không hợp, huống chi hiện giờ nàng chỉ là một dân thường, không nên xưng hô kiểu này.

“Vừa nãy nói một mỗi, muốn chớp mắt.” Sau khi Kim Phúc xoa xoa mi tâm, trong đầu bèn suy tính có nên đi thông báo không, “Liều cô nương, đã chọn rồi sao còn tới đây?”

Cảnh tượng một tháng trước vẫn khắc sâu trong lòng, khiến hần nghĩ tới còn hoảng sợ.

“Công công, ta họ Nghê tên Ngạo Lam... Sau ngày đó mới nghĩ thông suốt tình ý của mình dành cho hoàng thượng, nên mới kiên trì đến đây.” Nghê Ngạo lam biết mình nói một đằng làm một nẻo rất xấu hổ, song nàng không thể lùi bước.

Kim Phúc nghe vậy, kinh ngạc hỏi, “Người khôi phục trí nhớ rồi?”

Nghê Ngạo lam mím môi, lắc đầu.

“Người... haizz...” Kim Phúc cũng không biết nên nói sao, hơi khó xử nói, “Nô tài không biết hoàng thượng muốn gặp người không?”

Sau khi từ Thường Mãn quốc trở về, chủ tử càng thêm im lặng, giống như muốn tiêu hao hết toàn bộ thể lực vậy, lúc thức dậy nếu không phê duyệt tấu sớ, triệu kiến thần tử thì cũng đọc sách.

Hần đau lòng cho chủ tử mà, nhưng nói sao và khuyên thế nào, hần không có chút đầu mối.

Thủ phạm đã tạo ra vết sẹo cho chủ tử rõ ràng đang đứng trước mặt, hần nên cho vào hay không? Ông trời đúng là thử thách đầu óc hần mà.

“Công công, xin người để ta đi vào đi, người chỉ cần báo Thường Mãn quốc quân gửi thư, ngoại trừ nô gia là được, nếu hoàng thượng trách tội thì một mình nô gia gánh hết.”

Tiếp nhận ánh mắt khẩn cầu của Nghê Ngạo Lam, Kim Phúc khó có thể từ chối, đành lên tiếng đồng ý.

Sau khi gõ cửa hai cái, Kim Phúc bèn dẫn Nghê Ngạo lam vô Ngự thư phòng, vào phòng bên cạnh.

Đế vương đưa lưng về phía cửa phòng, nằm nghiêng trên giường, mái tóc đen nhánh không buộc, dài thật dài rơi xuống nền gạch, lóe lên vẻ dịu dàng sáng bóng, trông rất đẹp mắt.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Thường Mãn quốc vương gửi thư tới, mời ngài xem qua.”

“Để đó đi.”

Kim Phúc nhát gan vội vàng đặt bức thư bên giường, sau đó nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng. Nam Cung Lân đương nhiên nghe được tiếng bước chân vội vàng của tôi tớ, chẳng qua không có tâm tư để ý.

Đợi cửa phòng khép lại, Nghê Ngạo Lam mới hít sâu một hơi, quỳ xuống, “Nô gia Nghê Ngạo Lam, bái kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế.”

Giọng nữ hơi khàn chộc cả người Nam Cung Lâm chấn động, năm ngón tay khẽ nắm chặt, trái tim đau đớn lạnh buốt thấu xương.

Lúc này trong Ngự thư phòng im lặng đến mức ngay cả tiếng gió nhẹ nhàng thổi bên ngoài cũng có thể nghe rõ.

Rất lâu không đợi được nam nhân đáp, Nghê Ngạo Lam hơi hốt hoảng, lên tiếng lần nữa, nhưng hàm chứa sự chua chát khiến giọng nói khàn thêm mấy phần.

“Mời hoàng thượng mở thư của Thường Mãn quốc quân ra đọc.”

Nàng càng cúi thấp người hơn, hai cái tay nhỏ bé dán lên nền đất lạnh lẽo, đôi mắt to chỉ có thể nhìn mặt đất mơ hồ phản chiếu ra bóng dáng của bản thân.

Cuối cùng, Nghê Ngạo lam nghe được tiếng lẩm bẩm, tiếng mở trang giấy sột soạt từ đầu giường truyền tới. Nàng thoáng thở phào, chỉ sợ hấn không đọc thư, không nhìn nàng, trực tiếp bảo Kim Phúc đuổi nàng ra ngoài thôi.

Con người đen của Nam Cung Lâm quét qua thiên hạ đang quỳ sấp trên mặt đất càng lộ vẻ nhỏ nhắn, lại rũ mắt đọc thư.

“Thân là bạn tốt, sinh tử chi giao của ngươi, thực sự không đành lòng thấy ngươi ủ rũ không phấn chấn. Do đó, đặc biệt tặng một mỹ cơ cho ngươi, làm ơn vui lòng nhận cho. Nếu ngươi không thích muốn trả lại, ta sẽ không chứa chấp vì hàng đã ra, miễn trả. Bạn tốt, Tử Đình.”

Nam Cung Lâm kìm nén cơn kích động mắng Mãn Tử Đình, cái tên này rõ ràng ép hấn phải tiếp nhận Nghê Ngạo Lam mà.

“Nàng đã vô tâm thì cần gì miễn cưỡng tới bên cạnh trẫm?” Nam Cung Lâm lạnh lùng chất vấn.

“Hoàng thượng, nô gia không vô tâm, chỉ... nhất thời chọn sai phu quân.”

“Hả, ngẩng mặt lên.” Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hấn rõ ràng xa cách khiến lòng nàng đau đớn, hấn nói, “Dựa theo cách nói của nàng, chẳng phải trẫm như một kẻ ngốc, mặc cho nàng kêu tới hô đi, hửm?”

Nhớ trước khi nàng rời khỏi Luật Ánh biệt uyển, Mãn Tử Đình có nói với nàng, “Bất kể thế nào, nhất định phải lấy móng nóng dán mặt lạnh Nam Cung Lâm, dần dần hấn sẽ mềm lòng, hấn có trái tim mỹ nhân yếu đuối đấy.”

Lời này tất nhiên nàng sẽ không nói cho Nam Cung Lâm biết, hiện tại và sau này cũng không nói, lẳng lặng nhớ trong lòng.

Nam Cung Lâm trông thấy chút sợ hãi trong đôi mắt to của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng hào cũng gầy đi, thoát nhìn càng đáng thương hơn, nếu không thể trả lại, vậy chỉ có thể nhận.

Gọi Kim Phúc vào, lệnh cho hấn dẫn Nghê Ngạo Lam xuống bên dưới, cũng bố trí ở hậu cung.

Vốn bị cơn buồn ngủ áp chế, song sau khi bị Nghê Ngạo Lam náo loạn như thế, Nam Cung Lâm cũng không còn tâm tư nghĩ ngơi, lại đến trước bàn, vùi đầu vào văn tự.

>>>>>>>>>>

Ngày kế tiếp, Nghê Ngạo lam đã thức dậy trang điểm từ sớm, chuyện đầu tiên nàng làm không phải đi gặp Nam Cung Lâm mà đi tìm Kim Phúc, hỏi cặn kẽ lịch trình cả ngày của hoàng thượng, rồi ghi chép lại.

Hiện nay Kim Phúc gặp rắc trở lớn nhất chính là nhìn chòng chọc chủ tử uống thuốc. Thứ nhất chủ tử vốn không thích mùi thảo dược, thứ hai hình như chủ tử muốn tự ngược, kéo dài vết thương kiếm đâm khiến hấn sốt ruột, vết thương không trị tận gốc sẽ để lại di chứng.

Sau khi dùng bữa trưa, Nghê Ngạo Lam vào Ngự thư phòng, cười tủm tỉm, cầm bát sứ đến trước mặt đế vương.

“Nàng tới đây làm gì?” Nam Cung Lân liếc nhìn thiên hạ, không thèm đếm xỉa tới dung dịch đen ngòm trong tay nàng. Mùi thuốc đắng làm hần khê nhúu mảy.

“Hầu hạ hoàng thượng là trách nhiệm của nô tỳ.” Nghê Ngạo Lam trải qua tới qua, da mặt dày thêm tí, có chút thích ứng với khuôn mặt lạnh lùng của hần.

Nam Cung Lân mặt không đổi sắc, “Trẫm không uống, cắt.”

Tiếng cắt ấy khiến chớp mũi Nghê Ngạo Lam hơi chua xót, song lập tức bị nàng áp chế, nàng biết mình thực sự chọc hần bực bội rồi.

Trước đây tuy hần cũng lạnh lùng như vẻ mặt luôn luôn ôn hòa, khác với bây giờ, chẳng nề mặt nàng gì cả. Hiện tại hần còn đang nổi nóng, hung ác nói lời tàn khốc với nàng, nàng cũng chỉ có thể sờ mũi chấp nhận số phận.

“Hoàng thượng, nếu ngài ngại mùi thuốc thì nô tỳ có mang kẹo cam tới.”

“Nàng xem trẫm là trẻ con ba tuổi à? Không uống là không uống, cắt xa một chút cho trẫm.”

Xoay đầu sang chỗ khác, Nam Cung Lân không muốn để ý đến thiên hạ, càng tiếp xúc với nàng, thì tình cảm lại càng day dưa không rõ.

Nếu thánh thượng đã khí khái không uống như thế, vậy nàng cũng rất khí phách ép hần uống. Ngay sau đó nàng một hơi ngậm một phần ba chén thuốc, vòng tới trước mặt hần, cái tay nhỏ dùng sức nâng mặt hần lên, bờ môi lấp kín.

Không ngờ Nghê Ngạo lam chẳng có ý lui xuống, trái lại dán sát, nhất thời làm hần sững sốt, đôi môi hé mở thuận thế để nàng nuốt thuốc.

Con người gắt gao từng đôi mắt to gần trong gang tấc, vị đắng vọt xuống cổ họng, cho đến khi nuốt xong ngụm đầu tiên, hần còn cảm giác được nàng khê liếm môi mình.

Nữ nhân này rất đáng chết!

67. Chương 67: Hoàn Chính

Miệng nhỏ của Nghê Ngạo Lam tê dại, muốn nhúu mảy, hai chữ “khó uống” suýt thốt ra.

Ừm... thứ thuốc đen ngòm này quả nhiên đắng quá. Khi vừa đến biên cảnh Thường Mãn quốc, thân thể nàng rất yếu, mỗi ngày đều phải uống thuốc, nhưng cũng không đáng tới thế. Thuốc Nam Cung Lân uống đắng gấp mười lần, khó trách hần không thích.

Đôi mắt đen láy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhúm như bánh bao, Nam Cung Lân không vui hừ lạnh, “Đắng chết nàng chưa! Lại ngậm nữa!”

“Ặc... nếu hoàng thượng đã uống một ngụm lớn vậy, thì uống thêm hai ngụm nữa đi, có được không?” Nghê Ngạo Lam cười nói.

“Trẫm vốn không uống, trái lại nàng cả gan ép trẫm uống.” Nam Cung Lân rất muốn ném bát sứ ấy ra ngoài cửa sổ, để nàng không có cơ hội giầy vò hần uống thuốc nữa.

Lòng đã chết khô dưới ánh mặt trời ác liệt, thân thể có cường tráng hay không cũng không còn quan trọng với hần.

Nàng không phải bảo bối của hần, nàng không phải Nghê Ngạo Lam bằng lòng ‘như đôi yến đậu ruộng nhà, hàng năm thường gặp nhau’, nàng chỉ là một Nghê Ngạo Lam vứt bỏ tấm chân tình của hần, không muốn đối mặt với hần.

“Hoàng thượng, còn lại nếu ngài không tự mình uống, thì nô tỳ đành dùng cái miệng này đút ngài uống tiếp.”
Nghê Ngạo Lam mím môi, tay nhỏ chọt đưa tới, gần như đem bát sứ đựng vào môi hắn.

Không muốn tiếp xúc với thiên hạp nữa, Nam Cung Lâm chẳng nói hai lời bưng bát thuốc ấy một hơi rót toàn bộ vào miệng, sau đó nhét cái bát trở về tay nàng.

Hành động của nam nhân này khiến Nghê Ngạo Lam không biết nên cao hứng hay nên mất mát, thực ra nàng muốn đụng chạm hắn biết bao, nhưng từ ánh mắt hắn, nàng biết hiện tại hắn không thích nàng cỡ nào.

“Nàng có thể đi rồi.” Nam Cung Lâm nói xong, lập tức cúi đầu lật tấu sớ.

Nghê Ngạo Lam cũng biết cứ tiếp tục đứng đây chỉ tổ vướng mắt hắn, sau khi cúi chào, nàng rời khỏi Ngự thư phòng.

Nhìn bóng lưng nàng, Nam Cung Lâm xoa xoa thái dương, chẳng biết nên làm gì nàng mới phải.

>>>>>>>>>>

Một tuần vội vã trôi qua. Trong lúc Nghê Ngạo Lam chỉ có thể sau bữa trưa, bữa tối mới gặp được Nam Cung Lâm, vì muốn cho hắn uống thuốc, thì nàng từng gặp Nghê Chính Quân và Mạnh Như Diên hai ba lần. Ngoại trừ thời gian đó ra, nàng đều ở trong Ngọa các, để ngự y trị liệu là công việc theo thông lệ mỗi ngày.

Quan hệ giữa nàng và Nam Cung Lâm cũng không có chuyển biến tốt đẹp, trên thực tế về sau chỉ cần hắn thấy nàng bưng thuốc tới, hắn sẽ lập tức uống cạn một cách dứt khoát, rồi bảo nàng đi.

Rất khó nói được mấy câu với hắn...

Trong lòng nàng vừa sốt ruột vừa bất lực, song nàng vẫn không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ có thể nhân cơ hội đây đưa một hồi, đợi hắn không dùng ánh mắt lạnh nhìn nàng nữa.

Ngồi trong đình nghỉ mát ngoài các, ngẩng ngốc nhìn phù dung lay động, Nghê Ngạo Lam có loại phiền muộn không biết nên đi nơi nào.

“Ngạo Lam.”

Một giọng nam trầm ổn gọi mạch suy nghĩ đã trôi xa của nàng về, xoay đầu nhìn lại, Nghê Chính Quân mỉm cười đi vào đình ngồi xuống.

“Cha...” Nghê Ngạo Lam ỉu xiu, lễ phép gọi một tiếng.

Nhìn ra nghĩa nữ không vui, trong lòng Nghê Chính Quân trầm xuống, hiền lành hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì? Sống trong cung không như ý à?”

Khi hoàng thượng ở biên cảnh Thường Mãn quốc có gửi thư cho ông, báo cho ông biết tìm được Nghê Ngạo Lam rồi, ông vui đến mức ướt nước mắt. Song, nửa tháng sau, hoàng thượng hồi triều nhưng không thấy con gái theo trở về, ông nhìn sắc mặt cũng biết có vấn đề, bèn lên lên đi tìm Kim Phúc công công hỏi một phen mới biết nguyên nhân.

Chẳng qua ông nghĩ dù gì chuyện giữa Hoàng thượng và nghĩa nữ, người ngoài không tiện nhúng tay vào.

“Cha... hình như hoàng thượng ghét con, không chịu tha thứ cho con, con không biết nên làm sao mới phải...”
Hai mắt Nghê Ngạo Lam mịt mờ hơi nước, trái tim cay đắng.

“Ngạo Lam, bên ngự y nói tình huống của con thế nào?”

Đối với câu trả lời ông nói gà bà nói vịt của nghĩa phụ, Nghê Ngạo Lam không thể hiểu nổi tại sao lại nhắc đến ngự y, nhưng nàng vẫn mở miệng đáp, “Ngự y chẩn ra con bị mấu bầm làm tắc nghẽn, theo châm cứu khai thông sẽ có thể khôi phục ký ức.”

“Bao lâu mới hết?”

“Vì con gái sợ đau, nên châm cứu chẳng biết khi nào mới hết, ngự y nói một lần khai thông cũng được, nhưng chỉ sợ con chịu không nổi...”

Nghê Chính Quân gật đầu, nhàn nhạt cười, “Ngạo Lam, con mắt trí nhớ cũng không phải là con hoàn chỉnh, con không thể nào hiểu được tâm ý của hoàng thượng dành cho con, một người mờ mịt không biết về quá khứ sẽ không tự tin và xác định.”

Nghe cái hiểu cái không, đôi mắt Nghê Ngạo Lam đầy hoang mang, vẫn chưa biết nên làm thế nào.

“Ngạo Lam, cha nghĩ, con phải đối mặt với chính mình, lần nữa nhặt lại ký ức, con muốn hoàng thượng thích con, đầu tiên phải tìm lại bản thân đã, bằng không, mặc dù con hầu hạ hoàng thượng mấy tháng, cũng sẽ không có tiến triển.” Nghê Chính Quân xoa mái tóc dài của con gái.

Lại nói tiếp, “Con sợ đau, nhưng con có từng nghĩ tới hoàng thượng đau cỡ nào không?”

Nghê Ngạo Lam vừa nghe vậy, nổi chua xót dâng trào, khiến nàng suýt rơi nước mắt. Trong đầu toàn là hình ảnh khi đó gặp gỡ Nam Cung Lâm, nét mặt hần luôn bi thương cô đơn, vẻ mặt tuyệt vọng thê lương.

Đúng thế, nàng chưa từng nghĩ tới rốt cuộc Nam Cung Lâm tổn thương cỡ nào, lại đau khổ bao lâu, nàng chỉ lo đồng tình với người khác, làm kẻ nhất gan hèn yếu, ngay cả tìm lại chính mình cũng yếu đuối như vậy.

“Cha, con gái đã hiểu.”

“Tốt, đợi đến khi con tìm được quá khứ, cha nghĩ quan hệ giữa con và hoàng thượng sẽ chuyển biến tốt đẹp.”

Nghê Chính Quân hi vọng buổi nói chuyện của mình có thể giúp con gái giải hết ưu sầu, mắt nhìn rõ ràng. Nghê Ngạo Lam mất đi ký ức ở mọi mặt đều rõ nhất gan, nhưng người hoàng thượng cần không phải nàng thế này.

>>>>>>>>>>

Trong bầu trời đêm, ánh trăng trắng như ngọc bị mây mù bao bọc, tản ra ánh sáng lờ mờ.

Nghê Ngạo Lam sai thị nữ bên người, Ngọc Nga đi mời ngự y tới. Ngọc Nga xem như cung nữ có tuổi tác rất lớn trong cung, những tin lớn nhỏ đều biết một hai. Mấy ngày trước đây còn nói qua loa Hoàng thượng chung tình với nàng ra sao, nhưng nàng không có cảm giác chân thực.

Đặt rương gỗ lên mặt bàn, lão ngự y mở rương ra, hỏi, “Nghê cô nương, hôm nay chúng ta cũng từ từ châm nhé.”

Nguyên nhân gọi là cô nương vì hoàng thượng chưa ban thưởng phong hào, nên không biết là quý nhân, tần hay quý phi, song không ai vì vậy mà dám thất lễ với Nghê Ngạo Lam, bởi trong lòng những nô bộc bọn họ đều biết rõ tầm quan trọng của vị mỹ nhân này.

“Không... mời ngài châm thông máu bầm một lần trong hôm nay.”

“Chuyện này... Nghê cô nương chịu nổi không?”

Lão ngự y kinh ngạc, không ngờ Nghê Ngạo Lam của bảy ngày trước châm vài kim đã kêu đau đến giờ lại muốn thông máu bầm luôn một lần, trên cơ bản cơn đau này ngay cả một đại nam nhân cũng phải phí sức mới chịu nổi, huống chi là một tiểu nữ tử.

Đôi mắt kiên định nhìn lão ngự y, Nghê Ngạo Lam đáp một cách khẳng định, đồng thời dặn dò Ngọc Nga trói hai tay nàng ra sau lưng, bất luận nàng giãy giụa thế nào cũng phải cố hết sức ngăn cản nàng.

Biết Nghê Ngạo Lam ôm tâm tình bất chấp tất cả, quyết định không thành không bỏ cuộc, lần này khiến lão ngự y và Ngọc Nga đều nơm nớp lo sợ, còn chưa bắt đầu trán đã toát mồ hôi lạnh.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, lão ngự y cầm một cuộn vải bố đi tới bên giường, mở ra, để lên giường. Bên trong cắm đủ loại ngân châm dài ngắn, mà chiếc tủ thấp cạnh giường đặt một chậu lửa cháy hừng hực.

Ông chọn một ngân châm to dài, làm sạch bằng vải mỏng, sau đó gác lên ngọn lửa đang trước hơ. Ngọc Nga nhìn thôi đã sợ đến mức sống lưng rét run, lại nhìn chủ tử, run rẩy hỏi, “Tiểu thư, nhất ... nhất định phải làm à?”

“Không làm không được!” Nghê Ngạo Lam lại bảo Ngọc Nga tìm một mảnh khăn, ngậm trong miệng, rồi xoay đầu ra hiệu tiến hành với lão ngự y.

“Vậy lão nô bắt đầu đây.” Lão ngự y vừa nói xong, tức khắc hạ thủ châm một châm.

68. Chương 68: Giày Vò

Khi châm thứ nhất châm vào da đầu, kéo theo cơn đau sắc bén, Nghê Ngạo Lam hít ngụm khí lạnh, năm ngón tay bấu chặt lòng bàn tay thịt mềm mại, gắng gượng chống đỡ không bật ra tiếng rên nào.

Lão ngự y đưa lưng về phía nàng, tất nhiên không dám nhìn sắc mặt nàng, tiếp tục châm một châm lên đầu.

“Ừm...” Khi ngân châm thứ sáu cắm vào, Nghê Ngạo Lam nhin không được kêu rên, sắc mặt trắng bệch như giấy, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ngọc Nga kiềm thân thể chủ tử nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn không còn chút hồng hào kia, run rẩy hỏi, “Tiểu thư... thực sự không được, hay thôi đi?”

Ngọc Nga chứng kiến lòng cũng phát đau, hôm nay nếu đổi lại là nàng thì đã không chịu nổi châm thứ ba mà ngất đi rồi, sao có thể còn tỉnh táo cảm nhận cơn đau thấu xương kia.

Nghê Ngạo Lam kiên quyết lắc đầu, miệng nhỏ cắn khấn nên giọng nói không rõ, “Tiếp tục...”

“Con sợ đau, nhưng con có từng nghĩ tới hoàng thượng đau cỡ nào không?”

Lời cha nói vẫn quanh quẩn bên tai, giọng điệu mang theo tâm tình nàng không hiểu, sự bất đắc dĩ nặng nề, nỗi thương tiếc và phiền muộn nói không hết nói không rõ.

Cơn đau của thể xác và cơn đau của trái tim, loại nào đau nhất?

Nàng không biết. Chỉ có trải qua mới biết đáp án.

Mồ hôi từ trán trượt xuống mi tâm, chảy qua đuôi mắt, lách tách rơi trên giường, cảnh tượng trước mắt hơi mơ hồ, nhưng Nghê Ngạo lam biết nàng phải chống đỡ tới cùng, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc.

Miệng nhỏ dùng sức cắn khấn, gần như muốn cắn rách, cảm giác chết lặng tăng lên, khiến nàng cắn không nổi nữa, phải nhả ra.

“Á...” Tiếng thét chói tai cuối cùng không kiềm được vang vọng trong các, dọa lão ngự y dừng tay lại, đầu ngón tay run rẩy, sau đó chậm chạp không châm tiếp.

“Không... được... ngừng...” Giọng nói run đến mức như chiếc lá rụng run rẩy trong gió, Nghê Ngạo Lam nói xong ba chữ ngẩn ngối, nhưng giống như tốn hết sức lực thân thể có.

Lần này lão ngự y biết tiểu cô nương đã quyết tâm, cũng không sợ hãi do dự nữa, chuyên chú nghiêm túc tiếp tục công việc còn phân nửa chưa hoàn thành.

Từng tiếng rên đau kéo dài không dứt, giọt nước mắt không có cách nào khống chế từ khóe mắt rơi xuống.

Cho đến nửa canh giờ sau, lão ngự y châm xong ngân châm cuối, bèn giơ tay lên lau mồ hôi đầy mặt, nói, “Nghê cô nương, xong rồi, xong rồi.”

Chậm rãi quay mặt sang, Nghê Ngạo Lam nở nụ cười yếu ớt, “Vất vả cho ngài rồi... cảm...”, còn chưa dứt lời, bóng tối lập tức bao trùm, nàng hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Ngọc Nga hét hoảng gọi, chỉ sợ nếu xảy ra sai lầm gì, thì nàng phải đợi hoàng thượng giáng tội xuống.

“Đừng sợ, Nghê cô nương tổn hao hết nguyên khí mới ngất đi, sau đó có thể sẽ hôn mê hai ngày. Trong khoảng thời gian này nhớ giữ ấm, không thể chịu lạnh, còn phải uống thuốc đúng giờ.” Lão ngự y an ủi, chỉ sợ lát nữa nàng cũng ngất theo.

Một lúc sau, lão ngự y rút từng ngân châm trên đỉnh đầu Nghê Ngạo Lam, thu dọn đồ đạc xong bèn rời đi.

Ngọc Nga vội vàng giúp Nghê Ngạo Lam thay xiêm y đã ướt đẫm, mặc áo đơn sạch sẽ, đắp chăn cẩn thận, lại tìm vài chậu lửa đốt. Tuy nói đầu thu vừa tới, khí trời xem như ấm áp, song buổi tối lại lạnh, vẫn nên ủ ấm cả phòng tốt hơn.

>>>>>>>>>>

Ngày kế tiếp, Nam Cung Lâm dùng bữa tối xong cũng không thấy Nghê Ngạo Lam đến đây, hắn không thêm để ý, còn muốn rút nàng lui có trật tự.

Sau khi cầm quyển Sơn Hải Kinh, chưa lật được vài trang, Kim Phúc bưng trà sâm tiến vào, lại không rời khỏi Ngự thư phòng, Nam Cung Lâm cũng không đếm xỉa tới hắn.

Tiếp đó Kim Phúc bắt đầu sắp xếp đồ vật trên bàn, hắn len lén nhìn về mặt chủ tử, không nắm được hôm nay rốt cuộc tâm trạng chủ tử tốt hay xấu.

Nam Cung Lâm tất nhiên cảm giác được tâm trạng không bình tĩnh của Kim Phúc liên tục kéo dài, khẽ nhướn đôi mày xinh đẹp, con ngươi đen rời khỏi văn tự, dời đến trên người hắn.

“Kim Phúc, bản thân cái gì? Có việc thì mau nói.”

Câu hỏi của chủ tử khiến Kim Phúc thoát khỏi cảnh khó xử, quả nhiên chủ tử hiểu hắn nhất, ngay cả hắn có rấm không dám thả cũng biết.

“Hoàng thượng, hôm nay Nghê cô nương không tới Ngự thư phòng, nô tài hiểu kì hỏi Ngọc Nga, mới biết từ tối qua nàng đã hôn mê bất tỉnh.” Kim Phúc liếc nhìn khuôn mặt không chút gợn sóng của chủ tử, còn nói, “Nghe nói nàng thỉnh ngự y châm tan máu bầm trong một lần, đau tới ngất đi rồi.”

Đối với tình hình mất trí nhớ của Nghê Ngạo Lam, mấy ngày trước Kim Phúc có đi hỏi ngự y, cũng từng bẩm báo với chủ tử, tất nhiên không phải chủ tử phái hắn đi hỏi, mà do hắn nhiều chuyện đi hỏi thôi.

Bởi vì hắn nghĩ chủ tử vẫn còn tình xưa khó quên với Nghê Ngạo Lam, bằng không sao lưu nàng lại, còn để nàng mỗi ngày bước vào Ngự thư phòng. Phải biết rằng khi chủ tử không muốn, ngay cả mấy trăm thước chung quanh Ngự thư phòng cũng không vào được.

Hơn nữa chủ tử có tính khí cáu kỉnh, đương nhiên sẽ không chủ động hỏi tình hình của tiểu mỹ nhân, nên phải nhờ hắn trong lúc vô tình hay cố ý tiết lộ, còn phải nói đến mức mình cực kỳ hứng chí đi hỏi.

Haizz.... Bổng lộc của hắn phong phú nhất trong toàn bộ nô bộc ở hoàng cung, song lương tháng cũng không dễ lấy đâu!

“Nữ nhân gốc, đúng là thích ngược đãi mình.” Nam Cung Lâm lạnh nhạt chuyển tầm mắt trở về quyển sách, lông mi dài rũ xuống, dáng vẻ như không có hứng thú.

Kim Phúc rất muốn đứng trước mặt chủ tử, nhìn xem trong mắt chủ tử đang che giấu tâm trạng gì, đáng tiếc hắn không dám, đành lặng lẽ rời khỏi Ngự thư phòng.

>>>>>>>>>>

Ngọa các tao nhả ấm áp mang theo mùi thảo dược nhàn nhạt, ánh sáng của dạ minh châu xuyên thấu màn lụa mỏng màu vàng, làm cảnh tượng trở nên nhu hòa.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có mỗi ánh trăng chiếu rọi.

Ngọc Nga ngồi cạnh cửa đã mệt đến mức ngủ rất say, ngay cả ván cửa phát ra âm thanh khe khẽ cũng chẳng biết.

Tiếng bước chân không mấy may phát ra, cất bước tới trước giường, để vương ngồi bên giường, đôi mắt đen lấp nhìn thiên hạ đang ngủ mê man.

Sắc mặt Nghê Ngạo Lam vẫn tái nhợt như cũ, ngay cả bờ môi bình thường hồng hào lúc này lại nhợt nhạt, lộ ra bệnh trạng, mi tâm dần dần nhú lại.

Đầu ngón tay trắng trẻo nhẹ như lông hồng, trên nếp gấp ấy, hắn muốn chậm rãi vuốt dần.

Sao ngay cả ngủ cũng không làm người ta bớt lo vậy?

Nàng cần gì phải tự ngược thế?

Hoa hồng đỏ tươi đẹp đã khô héo không chịu nổi sự tàn phá một lần nữa, cho dù chỉ là một cú sốc nhỏ nhoi, cũng sẽ thịt nát xương tan.

Hắn chỉ muốn, chỉ muốn nàng sống thật tốt, chọn cách sống mình thích là được, về phần rốt cuộc có yêu hắn không đã không còn quan trọng.

Lúc đó lấy tư thái hèn mọn thần phục dưới tình yêu, hắn vẫn bị tê liệt chặt vật như vậy, nên hắn không dám dễ dàng yêu nữa. Tình yêu hắn dành cho nàng có thể quá mức nặng nề, quá mức chuyên chế, vì thế mới làm nàng tổn thương, cũng tổn thương chính mình.

“Sao nàng không buông tay?” Nam Cung Lâm cúi đầu lẩm bẩm, rút tay về, đứng dậy muốn đi.

“Lâm ca ca... xin... lỗi... xin lỗi... đừng đi...” Nghê Ngạo Lam không tỉnh táo, hai mắt nhắm chặt, trong mơ không ngừng tái diễn bóng dáng hắn rời đi.

Bờ môi nhếch lên, hắn không nói lời nào, lẳng lặng đứng bên giường, chốc lát sau bèn rời khỏi, chỉ còn lại lửa than cháy hừng hực trong phòng.

>>>>>>>>

Nàng đã nằm một giấc mơ dài đằng đẳng, dài tới nỗi giống như một đời, dường như không có cách nào thoát khỏi giấc mơ tỉnh lại.

Trong mơ, khung cảnh phủ đầy tuyết trắng xóa, cuộc gặp gỡ ban đầu giữa bé gái và bé trai, tình cảm lặng lẽ cảm nhận.

Trong mơ, cung điện triều đình xán lạn, hoàng thượng tuyệt sắc và thừa tướng xinh đẹp bàn quốc sự, hiểu nhau nhớ nhau, đôi mắt dõi theo lẫn nhau.

Trong mơ, trước cổng lớn đỏ thắm, thiếu nữ xoay người chạy như bay in lên môi thiếu niên một nụ hôn thâm tình, lưu chuyển chia tay.

Từng đoạn quá khứ như sóng biển ập đến, lần nữa sắp xếp quần quýt, lôi kéo, ngọt ngào, yêu hận tình thù xé lòng.

Khi chân trời hiện ra màu xanh lam nhàn nhạt, tia nắng ban mai đầu tiên đánh tan mây mù, thiên hạ mở mắt ra, đôi mắt trong veo không sợ sệt.

69. Chương 69: Ngốc Nghếch

Nằm trên giường rờn rã ba ngày, tuy thân thể có Ngọc Nga lau sạch, nhưng vẫn lưu lại chút dinh dính, Nghe Ngạo Lam bèn bảo Ngọc Nga chuẩn bị thùng nước nóng, nàng tự mình tỉ mỉ rửa mặt chải đầu một lượt.

Bước ra khỏi thùng tắm, Ngọc Nga cầm khăn bông sạch tới, bắt tay vào lau thân thể mềm mại của chủ tử. Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều súc.

Hai câu này miêu tả mỹ nhân giống như chủ tử vậy, thanh lệ cao nhã, không nhiễm chút bụi trần dung tục.

Nghê Ngạo Lam mặc xiêm y vàng nhạt mộc mạc, Ngọc Nga vốn muốn giúp nàng búi mái tóc lỏng lẫ, nhưng bị nàng từ chối, chỉ vén đơn giản lên, cắm một cây trâm gỗ kiểu hoa đào.

“Nô tỳ cảm thấy tiểu thư... hình như khác khác.” Ngọc Nga nhìn chung quanh chủ tử, bề ngoài này vẫn giống y đúc trước kia, song có chỗ nào đó thay đổi.

“Khác chỗ nào?” Nghê Ngạo Lam cười.

Suy nghĩ một lát, Ngọc Nga nghĩ không ra nguyên do, bèn nói, “Chao ôi, khó nghĩ quá, tiểu thư, hôm nay trời đẹp, chúng ta ra ngoài tắm nắng nhé.”

Nghê Ngạo Lam gật đầu, nàng không vội đi tìm Nam Cung Lâm, trái lại muốn đi xem xung quanh cung điện trước, để mình quen thuộc hoàn cảnh. Trước khi khôi phục trí nhớ, mỗi ngày nàng chỉ đi hai chỗ Ngự thư phòng và Ngọa các, cảm thấy rất đẹp.

>>>>>>>>>>

Đi đi lại lại quanh cảnh sự vật xung quanh mình, khiến đầu óc Nghê Ngạo Lam tỉnh táo rất nhiều, đồng thời nàng suy nghĩ phải làm cách nào để Nam Cung Lâm tiếp nhận nàng lần nữa.

Hắn muốn gì?

Một nữ nhân phục tùng tuyệt đối? Hèn mọn lấy lòng? Một nữ nhân chỉ vây quanh hắn, ngoài ra không quan tâm đến bất kỳ thứ gì?

Những nữ nhân này hình như cũng không phải kiểu hắn muốn.

Đi hơn một canh giờ, trong lúc vô tình rớt cuộc nàng vòng tới Dưỡng Tâm điện, Ngọc Nga đề nghị, “Tiểu thư, vào đó xem sao?”

“Đừng đi, nếu quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi, cũng không tốt.” Nghê Ngạo Lam không chút suy tính trực tiếp từ cửa vườn hoa rời đi.

Ngọc Nga vội vàng trả lời, “Tiểu thư không biết thôi, hoàng thượng đã không nghỉ ở Dưỡng Tâm điện ba năm rồi. Từ sau khi tiểu thư bị hại, mỗi ngày hoàng thượng đều ngủ ở Ngự thư phòng, Kim Phúc công công có nói, tiểu thư muốn đi chỗ nào đều có thể thông hành.”

Tại sao hắn không ngủ ở Dưỡng Tâm điện thoải mái, lại ngủ ở Ngự thư phòng rửa mặt chải đầu đều bất tiện chứ?

Đáp án này khi Nghê Ngạo Lam bước vào trong liền biết.

Dưỡng Tâm điện không khác ngày đó nàng rời đi, thư tịch đủ lĩnh vực vẫn để thỏa đáng trên kệ, bàn cờ trên bàn trà thấp trước song cửa sổ vẫn chưa đánh xong, cờ đen trắng giữ nguyên vị trí, mới đi nửa ván, khi đó nàng bị hắn bế lên long sàng.

Nàng khẽ kêu, “Hoàng thượng, còn chưa phân thắng bại mà.”

Đế vương trả lời, “Bàn cờ này đợi nàng từ tỉnh Hà Sơn trở về, chúng ta lại tiếp tục, cho nàng thêm chút thời gian nghỉ cách thắng trầm.”

Không ngờ, ván cờ đó vừa đi liền mất ba năm.

Đi tới trước bàn, bút mực nghiền đặt ngay ngắn, mà bút lông dê tuyết ôn hòa ánh lên ánh sáng nhu hòa.

Hắn cười xấu xa nói, “Bảo bối, cây bút này tạm thời trầm giúp nàng cất giữ, đợi nàng trở về lại tới chỗ trầm chuộc lại.”

Trên mặt bàn bày thư từ nàng viết cho hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt từng chữ một, đôi mắt nàng dần dần chua xót mơ hồ.

“Nhớ nhung huynh, tương tư huynh, ta đã không thể không có huynh.”

Đây là tình ý của nàng, nàng nói không thể không có hắn, lại chọn một nam nhân khác...

Một giọt nước rơi xuống tờ giấy trắng, làm nhòe lời yêu từng nong đậm, nàng nghẹn ngào không dám khóc thành tiếng.

Cuối cùng nàng đã biết hắn đau cỡ nào rồi.

Ngày tháng trong ba năm qua, nàng thừa nhận chỉ là sự thay đổi trên thân thể, ngây thơ mê man mà sống, còn hắn phải một thân một mình liếm láp nỗi đau trong lòng, mặc cho sự mất mát chậm rãi đào sâu vết thương, đến khi chết lặng.

Rời khỏi Đường Tâm điện, Nghê Ngạo lam ngẩng đầu nhìn màu trời xanh, tia nắng chói chang xuyên qua kẽ lá, nhàn nhạt chiếu lên mặt nàng.

Ngọc Nga nói với nàng, ba năm qua hần vừa si vừa ngốc.

Nói hần, không phúng viếng nàng, tìm mỗi mảnh đất ở Đại Cảnh quốc, tới tới lui lui mấy lần, hần tin chắc bất kể thế nào cũng gặp lại nàng.

Nói hần, rời khỏi Đường Tâm điện chỉ vì sợ nhìn vật nhớ người, hàng đêm không ngon giấc, lại giữ gìn nguyên trạng đợi nàng trở về.

Nói hần, nghĩ cách thực thi toàn bộ chính sách nàng để lại, đặt con dân Đại Cảnh quốc lên vị trí đầu tiên, chỉ vì hoàn thành sự trông đợi của nàng.

Một nam tử si tình như vậy sao nàng có thể buông tay, lại làm thế nào buông tay đây?

Lân ca ca, Lân ca ca...

Đáy lòng gọi hết lần này tới lần khác, hần là một nam tử đỉnh thiên lập địa, vùng tiền như rác, nói là phải làm.

Do đó nàng sẽ cẩn thận đoạt trái tim hần, người hần về, dóc cả một đời chỉ để trái tim hần nóng rực lần nữa.

>>>>>>>>>>

Ngự thư phòng.

Kim Phúc đang cùng chủ tử cẩn thận từng li từng tí phê duyệt tấu sớ, hần len lén nhìn sắc mặt chủ tử, ba ngày nay hình như chủ tử càng thêm âm trầm, hần sợ mình bất cẩn nói sai lại đắc tội.

Lúc này Nghê Ngạo Lam bưng bát vào, sau khi cười khanh khách cúi chào, bèn nói, “Kim Phúc công công, nô tỳ tới hầu hạ hoàng thượng.”

Tay chợt run rẩy, Kim Phúc kinh ngạc, đang suy xét phải đi hay ở, khi hần còn chưa phản ứng kịp, Nghê Ngạo lam đã đi tới bên cạnh bàn, cầm thỏi mực trong tay hần, lại nói, “Kim Phúc công công đi xuống nghỉ trước đi.”

Nữ nhân đã xuất thủ, Kim Phúc nhanh chóng lui xuống.

Nam Cung Lân ngược mắt, dùng giọng nói lạnh lạnh nói, “Trái lại nàng còn lớn hơn trăm.”, trong lời nói mang theo sự trêu chọc và không vui, hần đúng là vừa yêu vừa hận nàng mà.

“Lân ca ca, huynh không thấy Kim Phúc sắp căng thẳng đến mức rút gân ư?”

Tiếng “Lân ca ca” khiến trái tim Nam Cung Lân hơi mềm mại, ngón tay lật xem tấu chương khẽ khựng lại, sau đó tiếp tục động tác, hần bĩu môi hỏi, “Rút gân cái gì? Lẽ nào trăm ăn hần?”

Tay cầm thỏi mực, thản nhiên mài, Nghê Ngạo Lam khẽ cười, “Lân ca ca sẽ không ăn hần, nhưng sắc mặt huynh lại dọa hần.”

“Xì, hần không thể thích ứng liên quan gì tới trăm?”

“Lân ca ca, huynh tức giận ta, cần gì làm hần không thoải mái chứ?”

“Ai nói trăm tức giận? Trong mắt trăm, nàng là...” Nam Cung Lân còn chưa dứt lời đã bị Nghê Ngạo Lam cắt đứt.

“Là bảo bối nhớ mãi không quên...”

Lần này Nam Cung Lân thực sự thẹn quá hóa giận, nhưng lại cảm thấy hôm nay Nghê Ngạo Lam khác biệt, không sợ sệt run rẩy như mấy ngày trước, “Đừng dắt vàng lên mặt mình.”, hần ngược mắt trừng nàng.

Nghê Ngạo lam chớp chớp mắt đầy vô tội, nghĩ thầm, cuối cùng chịu nhìn nàng rồi, bèn nói, “Người ta nói thật, huynh không xem ta như bảo bối, thì ai xem ta như bảo bối chứ? Ta là ái khanh huynh luôn mềm gọi làm, đừng trở mặt không nhận nợ.”

Lời nói như sét đánh, đánh Nam Cung Lân sững sờ. Lúc này hắn mới biết nàng thực sự khôi phục trí nhớ rồi, nhất thời không biết nên đáp gì, quay mặt sang chỗ khác hừ một tiếng.

Tiếp đó, nàng giơ tay bưng chung lên, kéo kéo ống tay áo hắn, mềm giọng nói, “Hiện tại ta tới xem Lân ca ca như bảo bối, canh gà này tươi ngon, mỗi ngày huynh đều chong đèn xử lý triều vụ, không bồi bổ thân thể, nếu một ngã bệnh thì Đại Cảnh quốc sẽ mất một minh quân, rất đáng tiếc.”

Nàng biết nếu nói rõ ràng nấu canh lấy lòng hắn, chắc chắn hắn sẽ không uống, cho nên chỉ có thể tìm một bậc thang hợp lý giúp hắn, để hắn có thể thoải mái đi xuống.

“Hừ, vì quốc chính, trăm miễn cưỡng uống vậy.” Nam Cung Lân kiêu ngạo tiếp cận canh gà trong nàng, chậm rãi uống.

Hắn sẽ không thừa nhận nghe Nghê Ngạo Lam tự tay nấu canh cho hắn, đáy lòng hắn dâng trào tình cảm ập ập đầu. Hắn sẽ không dễ dàng bị mua chuộc, tha thứ cho nàng thể.

70. Chương 70: Truy Phu

Nam Cung Lân khoan thai chậm rãi đi vào vườn, theo sau ngoại trừ Kim Phúc còn có cung nữ.

Ban ngày, nữ nhân khiến hắn yêu hận chồng chất kia tới Ngự thư phòng, bồi hắn một canh giờ mới rời đi. Trong lúc đó nàng lắng lắng mài mực, cuối cùng cầm bút lên, viết trên giấy Tuyên Thành.

Mất liếc một cái, chỉ đợi nàng đi rồi, hắn mới chăm chú đọc.

“Ruột mềm một thốn sầu chan chứa.”

Vừa xem, bảo hắn phát hỏa cũng không được, giả vờ không hiểu cũng không được.

Bước vào hiên, hắn nhìn thấy Nghê Ngạo Lam đang ngồi ngay ngắn trước bàn tròn, rõ ràng đang đợi hắn đến dùng bữa tối, song lại ngồi ở vị trí bên cạnh hắn.

Nghê Ngạo Lam thấy Nam Cung Lân vẫn trưng mặt lạnh như cũ, sải bước đi tới, ngồi cạnh nàng, cười nhạt. Nàng khẽ vỗ tay, đám cung nữ lập tức bưng thức ăn nóng hổi lên.

Ánh mắt đảo qua từng món ăn, đột nhiên để vương híp đôi mắt hoa đào, hai tay khoanh trước ngực, trêu chọc hỏi, “Sao nào? Ngay cả trăm ăn gì cũng quản? Nàng là gì của trăm?”

Vừa mới nói xong, hắn chợt cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Nghê Ngạo Lam vừa nói vừa giúp hắn gấp thức ăn, “Ta là bảo bối của Lân ca ca, không lẽ Lân ca ca cố tình hỏi ta?”

“Trăm nói này, nàng đúng là càng ngày càng mặt dày!” Nam Cung Lân hừ một tiếng, đáy lòng quả thực tức giận thiên hạ ngày càng không sợ hắn, leo thẳng lên đầu hắn.

“Da mặt không dày sao theo đuổi phu quân nè.” Nàng không vì hắn phê bình mà không vui, ngược lại phóng khoáng tiếp thu.

Lân ca ca của nàng ăn mềm chứ không ăn cứng, thích thẳng thắn trực tiếp, không thích uyển chuyển nịnh nọt.

Từ ‘phu quân’ này không hề báo trước lao thẳng vào ngực hắn, khiến trái tim vốn tuyệt vọng đóng băng của hắn cạy ra một đường rõ rệt, xông vào nơi hắc ám sâu nhất.

“Ai là phu quân nàng!”

“Ai tiếp lời ta chính là người đó, haha.”

Nam Cung Lân quay mặt sang chỗ khác, “Hừ!” nét mặt vẫn duy trì vẻ khinh thường, nhưng trong lòng nổi lên từng gợn sóng lẫn lẫn, khiến hẳn muốn ngừng cũng không được, chỉ có thể dời mắt đi, không để suy nghĩ của mình bộc lộ ra ngoài.

Thiên hạ thấy tốt liền thu, tránh cho lát nữa hẳn phát tay rời đi, nàng bèn chuyển chủ đề.

“Lân ca ca, ta đặc biệt đi thỉnh giáo ngự y, làm ra thức ăn được thiện. Ngự y nói những được liệu này bổ khí huyết, huynh quản lý triều đình và các quan lại, tiêu tốn tâm lực nhiều hơn người khác nên phải lên tinh thần gấp trăm lần mới được.” Nghê Ngạo Lam gấp sườn heo nấu củ từ đến miệng hẳn.

Nam Cung Lân rũ mắt xuống, chần chừ trong chốc lát mới há mồm cắn miếng sườn, hương bị được liệu nồng đậm tản ra, nhưng không khiến hẳn có cảm giác khó nuốt.

Không thể không khen, tài nấu nướng của Nghê Ngạo Lam tốt thật, có thể so với ngự trù, không, có khi còn cao hơn một bậc.

“Ngon không ạ?” Nàng mỉm cười hỏi, gấp tôm nấu với củ kỷ và mồng tơi củ, bắt tay bóc vỏ cho hẳn.

“Rất... cũng được.” Hẳn suýt buột miệng nói ra suy nghĩ thật của mình, sau khi ý thức được, bèn nhanh chóng thay đổi.

Làm sao Nghê Ngạo Lam không biết suy nghĩ của thánh thượng, cũng không vạch trần hẳn, “Lân ca ca không chê ta là được.”, đưa thịt tôm tới bên miệng hẳn, dứt hẳn ăn.

Nàng dứt hẳn ăn một lượt, vừa đề cập chỗ tốt của được thiện với hẳn, sau đó, mới bắt đầu động đũa ăn cơm.

Lúc này đế vương bỗng nói một câu, “Lần sau không được viết chữ lên giấy Tuyên Thành ngự dụng của trẫm nữa.”

“Tại sao ạ? Chẳng phải Lân ca ca từng nói thích xem chữ viết của ta à?” Thiên hạ cười thầm, quả nhiên hẳn không nhận nổi vẫn nhắc tới chuyện này.

“Vậy câu hôm nay nàng viết có ý gì? Ruột mềm một thốn sâu chan chứa, đang chế giễu trẫm sao?”

Đôi mắt to lẳng lẳng nhìn Nam Cung Lân, Nghê Ngạo Lam đáp, “Lân ca ca, đó không phải chế giễu, mà là... mà là ta biết huynh có tình cảm sâu đậm với ta, nên mới có biết bao nhiêu sâu khổ trong lòng.”

“A, nực cười, con mắt nào của nàng thấy trẫm có tình cảm vô cùng sâu đậm với nàng?”

“Ái chà, ta quên mất nguyên tắc mắt có sách mách có chứng của Lân ca ca, dùng thiện xong, chúng ta đến Dưỡng Tâm điện một chuyến thế nào?”

Đôi mắt đen hiện vẻ kinh ngạc, sau đó là sự tức giận nho nhỏ khi bị vạch trần, Nam Cung Lân quét mắt nhìn Kim Phúc.

Kim Phúc vội vàng cúi đầu giả vờ không nhìn thấy, nghĩ thầm, huhu... cô nãi nãi của tôi ơi, muốn lật tẩy cũng thừa dịp nô tài không có ở đây mới nói chứ, lần này chủ tử thô bạo quét trực diện, đúng là chịu không nổi, run chân đấy!

Không sai, hết thấy những điều Ngọc Nga biết về đế vương đều từ chỗ Kim Phúc nghe được. Chủ tử còn làm bộ làm tịch, nên hẳn đành âm thầm hỗ trợ, muốn mau chóng để chủ tử hết giận.

Thấy Nam Cung Lân lấy ánh mắt trách cứ nhìn Kim Phúc, Nghê Ngạo Lam nhỏ giọng nói thầm, “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

Nam Cung Lân với nhĩ lực nhạy bén tất nhiên nghe rất rõ ràng, mặt rồng không nén được giận, chuyển mắt qua, tầm mắt nhìn chòng chọc thiên hạ.

“Tốt, dám động thổ trên đầu thiên tử.” Hẳn nhàn nhạt cười.

Nụ cười đó khiến Nghê Ngạo Lam vô thức rời xa hẳn, nhưng không ngờ còn chưa kịp hành động, hẳn đã ra tay ấn mình nằm sấp trên bập dề hẳn.

“Á... huynh làm gì đấy?” Nàng hoàn toàn không dự liệu được hấn sẽ bằng lòng cho nàng đụng chạm thân thể hấn, sau đó nàng khẽ kêu, “Không cho đánh.”

Đã đoán ra Nam Cung Lâm tính đánh mông mình để phát tiết ảo não, nàng không sợ bị hấn đánh, nhưng vấn đề là trong hiên còn những người khác đó, hấn không thể để nàng bị người khác chế giễu.

“Trẫm càng muốn đánh.”

Khi thiên tử đột ngột túm thiên hạ, đầu tiên Kim Phúc sững sờ, tiếp đó dùng ánh mắt ra hiệu cho đám cung nữ lui xuống, bản thân mình cũng xoay người đi ra ngoài.

“Kim Phúc công công!” Nghê Ngạo Lam kêu lên muốn giữ người lại, nhưng Kim Phúc vừa nghe mình bị điểm danh, giống như bị sói ác truy đuổi vậy, chuồn càng nhanh hơn.

Lần này xong rồi, tất cả mọi người đều lui hết, chỉ còn lại nàng và Nam Cung Lâm, mà nàng giống như con cừu non đợi bị giết, bất quá, nàng cực hấn không nỡ làm nàng đau.

Bàn tay to vung một chưởng không nhẹ không nặng lên mông tiểu mỹ nhân, hấn hỏi, “Còn muốn phá trẫm ngay trước mặt trẫm không?”

“Không nói thế sao Lâm ca ca chịu ôm ta.” Tuy không có ý gây rối, nhưng hiệu quả không tệ, nàng dứt khoát yếu ớt không xương nường nhờ trên đùi hấn, cọ cọ áo bào hấn, mùi hương quen thuộc thoang thoảng quanh mũi.

Nam Cung Lâm vì lời này của nàng mà trống ngực loạn nhịp, giọng nói yếu ớt của nàng, yêu kiều giở trò lưu manh, khiến hấn thực sự rất khó xem nhẹ sự tồn tại của nàng.

Rõ ràng đã nói với bản thân, đừng tiếp tục chấp nhất nữa, đừng nắm không buông nữa, song vừa chạm mặt, tình cảm lại giống như con ngựa hoang mất cương, không quản được, không khống chế được.

“Tiểu lừa đảo, dậy ăn cơm cho trẫm.” Hấn rũ mắt xuống, nhìn lỗ tai trắng nõn nhiễm chút sắc hồng nhàn nhạt, không thể tránh, thì đành trang bị vẻ uy nghiêm cho mình.

Vất vả lắm mới có thể thân thiết với hấn, cho dù hấn bày tư thế thiên tử, Nghê Ngạo Lam vẫn quyết định không đứng dậy, hơn nữa nàng nghe hấn gọi nàng là tiểu lừa đảo, có thể thấy thái độ của hấn đã dao động rồi.

Tiểu lừa đảo, là cách xưng hô thỉnh thoảng hấn lấy ra gọi nàng, dùng trong lúc vui đùa.

“Không chịu, nằm sấp trên đùi Lâm ca ca thích lắm, cho ta nằm nữa đi.”

Cảm xúc yêu thương lại lặng lẽ bò lên mắt hấn, sao Nam Cung Lâm không biết nàng đang làm nũng chứ, bèn hung ác cảnh cáo, “Chỉ được một lúc thôi, không có nhiều thêm, đứng dậy sẽ choáng váng.”

Khóe môi nhếch lên, Nghê Ngạo Lam hiểu rõ sự quan tâm của hấn, Lâm ca ca thanh tao thực sự đáng yêu quá.

71. Chương 71: Đánh Cờ

Thiếu niên nghe tiếng mưa rơi xuống ngói ngọc quỳnh lâu, dạ minh châu chiếu sáng sách mực, bỗng nhiên mưa dầm rả rích kéo dài, giữa chân mày vô tình để lộ mấy phần tương tư.

Kim Phúc đứng bên ghế nằm trước song cửa sổ ở Ngự thư phòng chột nghiêng đầu qua, nhìn thấy tình cảnh như vậy. Bên ngoài đã gần sắp tối, mùa thu tới rồi, trời cũng tối sớm, hơn nữa mưa dầm, sắc trời giống như đã vào đêm.

Nhiều ngày qua tâm trạng chủ tử tốt hơn khoảng thời gian trước một chút, mỗi ngày Nghê Ngạo Lam đều bớt thời giờ đến, thêm nước mài mực, hầu hạ chủ tử đọc tấu sớ, bữa tối thì tự tay nấu canh làm thức ăn, giúp chủ tử bổ khí cường thân.

Có điều, Kim Phúc cũng có nghi vấn, thực ra vốn dĩ thân thể chủ tử đã cường tráng hơn người bình thường, nếu cứ tiếp tục thế này, về sau yên vui rồi, tiểu mỹ nhân có chịu nổi không?

Nhưng nói sao hắn cũng chỉ dám nói trong lòng, ngay cả lá gan hỏi Nghê Ngạo Lam cũng chẳng có, nếu để chủ tử biết hắn buồn chuyện, thì sẽ không xong đâu.

Thấy chủ tử cứ nhìn tùy tiện, không chuyên chú lắm, Kim Phúc lại bắt đầu làm bộ vô ý đề cập tới Nghê Ngạo Lam, lằm bằm nói, “Chẳng biết Nghê cô nương có mắc mưa không, Ngọc Nga hân chiếu cố chu toàn nhĩ.”

“Không phải nàng ở trong các à?” Nam Cung Lâm ngừng động tác lật trang giấy, ngược mắt nhìn Kim Phúc.

“Hoàng thượng có chỗ không biết, nghe Ngọc Nga nói, Nghê cô nương đã nhiều ngày gần sẩm tối đều đi chuồng ngựa học cưỡi ngựa, cơn mưa này đột ngột kéo tới, chỉ sợ Ngọc Nga không mang ô.”

Nam Cung Lâm nghe vậy, đôi mày xinh đẹp khẽ nhướng lên.

Rất lâu trước đây hắn nghe Nghê Ngạo Lam nói muốn học cưỡi ngựa nhưng khi đó quốc sự quá nhiều, bận sứt đầu mẻ trán, nên việc này bị gác lại. Giờ nàng có thời gian rảnh, rốt cuộc không nhờ mình dạy cho, trái lại tự mình chạy đi học.

“Phu tử của nàng là ai?”

“Là Thái bộc tự Lý thiếu khanh ạ.”

“Hừ, kỹ thuật của hắn có tốt hơn trăm không mà lại đi nhờ Lý thiếu khanh?”

Kim Phúc vừa nghe thế cảm thấy không còn gì để nói, ngụ ý của chủ tử là sao Nghê Ngạo Lam không nhờ hắn dạy, lại chạy đi nhờ ‘người ngoài’.

Chuyện này, chủ tử à, ngài quên rồi hả, ngài vẫn còn giận dữ tiểu mỹ nhân đấy, đáng vẻ kiêu ngạo quá, còn chưa tháo xuống nha!

Trong lòng oán thầm đương nhiên sẽ không nói với chủ tử, Kim Phúc thay Nghê Ngạo Lam nói, “Nghê cô nương nghĩ hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, chút chuyện nhỏ này không muốn để hoàng thượng bận tâm, quốc sự cần dựa vào hoàng thượng.”

Nam Cung Lâm hài lòng ừm một tiếng, thiên hạ nhà hắn chính là báu vật, tất cả đều lấy giang sơn quốc vụ làm trọng, quả thực là một người có khiếu làm hoàng hậu.

>>>>>>>>>>

Sau khi dùng bữa tối như thường ngày xong, để vương lại muốn tới Ngự thư phòng.

Đã qua giờ Tuất, lúc này nô bộc trong cung đều ngủ hết, yên tĩnh không gì sánh bằng, vốn tưởng rằng Nghê Ngạo Lam đang say giấc nồng rồi, nhưng không ngờ nàng lại tới.

“Sao thế? Không ngủ được nên chạy tới chỗ này của trăm pha trà?” Nam Cung Lâm từ trong sách ngẩng đầu lên, thoáng ngạc nhiên nhìn bàn cờ trong tay nàng.

“Vâng, pha trà và đánh cờ.” Nghê Ngạo Lam tự động thu dọn mặt bàn sạch sẽ, bày đồ lên bàn, sau đó mang ghế đến, ngồi xuống.

Ngọc Nga bưng Thiết Quan m thượng hạng tới, rót đầy chén sứ, lại lui sang một bên.

Nam Cung Lâm chậm rãi nói, “Trăm còn chưa đồng ý, nàng đã tự chủ ngồi xuống rồi.”

Mở hộp cờ ra, tay nhỏ sắp quân cờ, Nghê Ngạo Lam cười hỏi, “Lân ca ca, không biết tài đánh cờ của huynh có tiến bộ không? Hay huynh sợ sẽ thua ta, nên không dám đồng ý chơi đánh cờ.”

“Nực cười, sao trăm lại thua nàng chứ?” Nam Cung Lâm nói xong lập tức cất thư tịch, nghiêm túc đối mặt với thiên hạ.

“Ai thua ai thắng còn chưa biết, Lân ca ca, chúng ta chơi ba ván nhé. Nếu ta thắng, huynh phải đồng ý với ta một việc, nếu huynh thắng thì ta mặc huynh xử lý.” Thiên hạ cười híp cả mắt, lần đánh cuộc này bất kể hần hay nàng thắng, nàng đều được hời gấp bội.

Bởi vì nàng biết đã nhiều ngày qua Nam Cung Lân không còn lãnh đạm như thường ngày, thậm chí còn dung túng nàng, nên cho dù hần thắng, nàng cũng chẳng sợ hần sẽ yêu cầu nàng rời khỏi hần.

Đế vương nghe tiểu mỹ nhân nói xong, nếu hần thắng thì nàng sẽ mặc hần xử trí, khiến hần nhịn không được có một suy nghĩ phóng dăng nho nhỏ, muốn hung hăng làm nàng một phen, ai bảo nàng luôn vô tình hoặc cố ý dấn lên người hần, làm hần không muốn nhìn mỹ sắc cũng rất khó.

“Được, trẫm sẽ chơi với nàng ba ván.” Nam Cung Lân rất tự tin vào tài đánh cờ của mình. Trước đây bọn họ đánh cờ, thông thường đều là hần thắng.

“Chiếu tướng.” Đầu ngón tay Nghê Ngạo Lam vừa chạm, bèn đẩy con tướng quân của hần ra ngoài, “Lân ca ca, hai ván và một ván, ta thắng huynh.”

Lần này, Nam Cung Lân giật mình với tài đánh cờ của Nghê Ngạo Lam, không ngờ mới ba năm, công lực của nàng đã tăng thêm. Trước đây hần sẽ âm thầm nhường nàng vài phần, hôm nay hần không giữ lại chút nào mà ứng phó.

Nghê Ngạo lam có thể thắng, cũng không phải ông trời chiếu cố nàng, mà vì trong ba năm qua, nàng ở đại trạch luyện tập ra.

Lâm đại thúc thích đánh cờ, lần đầu tiên kéo nàng chơi cờ liền phát hiện tài đánh cờ của nàng không tệ, thế là rảnh rỗi sẽ tìm nàng luận bàn. Kể đó bằng hữu của Lâm đại thúc và các trưởng bối trong đại trạch đều bắt nàng làm đối thủ tiêu khiển giết thời gian, dần dà tài đánh cờ càng ngày càng tăng.

Đối với việc thắng đế vương, nàng cũng không nắm chắc lắm. Lần này thắng thua đã định, cũng khiến lòng nàng xác định.

“Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, nàng muốn gì, trẫm liền đồng ý.” Hần giơ tay chống má, khẽ mỉm cười, ngấm thiên hạ thông tuệ.

“Ngày mai Lân ca ca theo ta xuất cung đi cưỡi ngựa đạp thanh, có được không?” Nghê Ngạo Lam mơ hồ mong đợi ngày mai là một ngày đẹp trời.

Vốn cho rằng tiểu mỹ nhân sẽ yêu cầu hần tha thứ cho nàng, không ngờ lại yêu cầu đơn giản vậy, khiến hần hơi sững sốt, mới đồng ý.

Có điều hần nghĩ cũng thực sự lâu rồi hần không để công việc xuống đi giải sầu.

Ba năm nay, hần luôn luôn ép bản thân vào chỗ chết, xem có thể ngày nào đó làm việc vất vả quá độ, rồi ngủ một giấc vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại hay không, cũng bởi vì thế nên không rảnh nghĩ tới những chuyện phong hoa tuyết nguyệt này.

Hôm nay nàng nói ra, cũng chính là một thời cơ tốt.

72. Chương 72: Thuộc Về

Mây trắng lơ lửng giữa trời, đường đồi núi xanh uốn cong nơi xa, mỹ nhân cưỡi ngựa, tản ra khí thế hào sảng xinh đẹp, chọc người ta ngưng mắt nhìn.

Sau khi xuất cung, thiên hạ bèn nói do nàng dẫn đường, đế vương cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã thần nhiên theo sau.

Hai người băng qua đường phố để đô, dáng người hoàng thượng diễm sắc đương nhiên khiến đông đảo nữ tử lên nhìn, song hẳn không có tâm tư chán ghét, chỉ vì ánh mắt hẳn rõ ràng nhìn thấy bao nhiêu nam tử vì bảo bối của hắn mà quang minh chính đại lộ ra vẻ mặt ái mộ.

Người của hắn mà, chính là ánh sáng chói mắt như vậy.

Phồn hoa huyên náo xa dần, mảng lớn cây xanh cao to đập vào mắt, mùi hương giản dị nhào tới trước mặt, mặc dù hơi thở mùa thu nhuộm khắp nơi, cảnh sắc vẫn như cũ.

Nghê Ngạo Lam hoãn tốc độ của con ngựa, một lúc sau, nàng ghì chặt cương ngựa, gọn gàng tung người xuống ngựa, xoay đầu nói với Nam Cung Lâm, “Lâm ca ca, đến rồi.”

Đi theo nàng, hắn nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống, lập tức bị nàng kéo về phía trước.

Một ngôi mộ giản dị ở nơi này có vẻ cô độc, trên ngôi mộ đã mọc đầy cỏ dại, nhưng nhìn ra được cách một khoảng thời gian có người tới quét dọn, mới không đến nỗi để ngôi mộ này bị cỏ dài bao phủ.

Tầm mắt rơi trên phiến đá, Nam Cung Lâm khẽ đọc chữ khắc trên đây.

“Mộ của thê tử Tiêu Sùng Việt, Nghê Uyển Nhi.”

Văn tự trên bia không miêu tả nhiều lắm, nhưng có thể thấy lúc đó khi Nghê Uyển Nhi qua đời, bà không được sủng ái và không được coi trọng.

Nghê Ngạo Lam buông tay ra, tiến lên trước, ngồi xổm xuống, cẩn thận từng ly từng tí lấy đóa hoa quế trắng trong tay áo, đặt lên đỉnh mộ.

Hành động này khiến Nam Cung Lâm không hiểu nổi, bởi vì hoa quế đều đặt ở trước mộ, chứ không đặt trên đỉnh như vậy, “Tại sao lại để ở đó?”

“Sinh tiền nương ta thích nhất hoa quế, khi đó vườn hoa ở hậu viện Tiêu phủ trồng rất nhiều hoa quế, bà luôn thích hái vài đóa hoa cài lên tóc. Về sau sức khỏe không tốt, ta thường giúp nương hái, bà thích cài lên tóc tất nhiên phải để lên đỉnh bia rồi.” Nghê Ngạo Lam xoay đầu, mỉm cười trả lời.

Ngắn ngủi mấy câu, khiến trái tim Nam Cung Lâm thoáng đau đớn.

Nữ nhân luôn hy vọng mình có thể tìm được phu quân tốt, cưng chiều mình, thương yêu mình, nam nhân tự tay hái hoa cài lên búi tóc, bên tai nữ nhân, đó là một loại bày tỏ.

Nhưng, mẫu thân nàng không được thương yêu cưng chiều, tất nhiên đáy lòng nàng cũng không dễ chịu, khi đó nàng có bao nhiêu sự bất đắc dĩ và khó hiểu chứ.

“Nương nàng ở dưới hoàng tuyền chắc chắn có thể cảm nhận được sự tưởng niệm của nàng dành cho bà.”

“Vâng, sinh tiền nguyện vọng lớn nhất của nương chính là ta và Ngạo Thanh có thể tìm được một người bạn đời tốt.” Nghê Ngạo Lam sờ dòng chữ khắc trên bia mộ, “Nương, hôm nay Ngạo Lam dẫn theo lang quân như ý tới cho nương gặp nè, con rất thích huynh ấy, tin chắc nương cũng sẽ hài lòng, khắp thiên hạ không ai tốt với con hơn huynh ấy đâu.”

Nam Cung Lâm nghe vậy, đáy lòng dâng trào cơn kích động, là sự ảm áp sáng quắc, sự ỷ lại nồng đượm và sự chấp nhất sâu sắc.

Lúc này, hẳn không phải hoàng thượng Đại Cảnh quốc nữa, mà là một nam nhân bình thường đến đây bái kiến nhạc mẫu. Nàng để mẫu thân biết, hẳn là chỗ dựa đời này, kiếp này của nàng.

Nội tâm hoang vắng sống lại trước sự thật lòng thật ý của nàng, không chút do dự dành cho nàng, cũng không mấy may mắn chờ tìm không ra nữa, mà đã có tình cảm lấp đầy.

“Con rể Nam Cung Lâm ở chỗ này xin hứa, chuyên nhất như một, dốc hết tất cả yêu thương Ngạo Lam cho đến bạc đầu giai lão.” Nam Cung Lâm quỳ hai gối xuống đất, chân thành hứa hẹn.

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt đế vương, nước mắt đã nhòe hai mắt ngậm ý cười của hắn, trái tim Nghê Ngạo Lam được cảm giác thuộc về lấp đầy.

Cuối cùng, cuối cùng nàng đã có một gia đình hoàn chỉnh, có một nam tử sẽ che chở nàng suốt đời rồi.

“Lân ca ca...” Nghẹn ngào không biết nói gì mới phải, gò má nàng lưu lại từng vệt nước mắt.

Bàn tay to nắm chặt bàn tay trắng nõn của thiên hạ, Nam Cung Lĩnh dịu dàng hỏi, “Nắm tay đến bạc đầu giai lão, được không nương tử?”

“Vâng... Núi không gồ ghề... trời đất hợp lại... mới dám chia tay quân...” Nghê Ngạo Lâm nhào vào lòng hắn, mặc cho hắn ôm thật chặt. Mất phương hướng, mù mờ, ký ức trống rỗng mịt mù hơn ba năm, trong chớp nhoáng này đã tan thành mây khói.

>>>>>>>>>>

Trở lại hoàng cung, tiến vào chuồng ngựa, để vương dẫn đầu xuống ngựa, người hầu lập tức dắt Hân Huyết Bảo Mã, mà Lý thiếu khanh thì vui vẻ nghênh đón bên cạnh ngựa của tiểu mỹ nhân, mượn thời cơ muốn lấy lòng một phen.

Nam Cung Lĩnh liếc một cái, chân dài điểm nhẹ nhảy lên, nhảy xuống phía sau Nghê Ngạo Lâm, bàn tay to nhanh chóng đặt lên hai tay nàng, cương ngựa dùng sức kéo, tuần mã hí cái xoay đầu rồi đi.

“Á... hoàng thượng!”

Thiên hạ chẳng biết tâm tư Nam Cung Lĩnh kêu lên, sợ đến mức hai chân không tự chủ kẹp chặt bụng ngựa.

Tiếng vó ngựa nặng trĩu vững chắc cộc cộc đi xa, chỉ để lại Lý thiếu khanh và vài nô bộc suýt trở thành oan hồn dưới móng ngựa kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao ngất xa dần của đế vương.

“Bảo bối, sợ mất mật rồi?” Nam Cung Lĩnh ung dung khom chế con ngựa, cúi đầu dán vào bên tai thiên hạ, hơi thở nóng rực thiêu đốt vành tai trắng nõn của nàng.

“Lân ca ca bắt ngờ thế, không sợ mới lạ.” Nghê Ngạo Lâm hơi thả lỏng người, sau đó tựa vào ngực hắn, “Chúng ta đi đâu? Không ăn trưa ư?”

“Không sao, muộn tí mới ăn.” Hắn cũng không rõ mình muốn đi đâu.

Tuần mã chạy băng băng một đoạn ngắn, đi tới một nơi rộng lớn tươi đẹp phía sau hoàng cung, hàng cây rậm rạp, hồ nước phẳng lặng không gợn sóng.

Ghìm ngựa, Nam Cung Lĩnh ôm Nghê Ngạo Lâm xuống.

“Oa.. Hóa ra hoàng cung rộng lớn vậy.” Nghê Ngạo Lâm kinh hô, cho tới bây giờ nàng tưởng rằng Trường Yên hồ, cung điện hiên các đã là toàn bộ diện tích, lại không ngờ mình chỉ mới thấy một phần thôi.

“Đương nhiên, hoàng cung nào của thiên tử không lớn thế?”

“A, Lân ca ca không thấy tiếc sao không nuôi thêm mấy vị phi tần tới chia sẻ náo nhiệt hả?”

“Cần nhiều nữ nhân vậy làm gì?” Nam Cung Lĩnh tiến lên phía trước muốn véo má thiên hạ, lại bị nàng nhanh chóng tránh thoát.

Vội lui vài bước, nàng cười hì hì nói, “Cũng đúng thôi, hoàng thượng thích nam sắc mà, muốn nuôi cũng là nuôi nam sủng nha!”, vừa dứt lời liền xoay người chạy trốn.

Đầu tiên Nam Cung Lĩnh sững sờ, mới phản ứng kịp nàng cố tình trêu đùa hắn, xấu hổ tức giận quát, “Hừ, dám cười nhạo trẫm, nàng cho rằng trẫm sẽ để nàng chuồn xa hơn à?”

Khẽ nâng nội lực đuổi theo đằng trước, chưa tới mười bước, hắn đã từ sau lưng Nghê Ngạo Lâm nhào tới, hai người nghiêng người lăn mình trên bãi cỏ mềm mại.

“Á... không công bằng, huynh ăn gian, sao có thể động nội lực chứ! Tiểu nhân!” Nàng hờn dỗi, thoáng cái bị đuổi kịp thế này chơi không vui chút nào.

Cúi đầu mổ lên má hồng của nàng, hắn cười nói, “Trước đó bảo bối đâu nói rõ, nên ta là đại quân tử quang minh chính đại!”

Nghê Ngạo Lâm phồng má liếc hắn, thỏa hiệp, “Được rồi, xin hỏi Nam Cung quân tử có thể đứng dậy chưa? Huynh đề ta sắp thở không nổi rồi.”

Ặc... nam nhân nhà nàng nặng thật, toàn thân đều là cơ bắp đầy tinh lực, xem ra không cần bồi bổ nữa, tránh cho càng nuôi càng khỏe.

Con người đen hừng hực xoay vòng, Nam Cung Lâm cúi đầu, há mồm ngậm lỗ tai mềm mại của nàng, chậm rãi nói, “Thân thể bảo bồi mềm mại thật, trẫm muốn làm nàng ngay chỗ này.”

Một câu rõ ràng như vậy lập tức khiến Nghê Ngạo lam kinh sợ, “Hoàng thượng! Hoàng thượng, về cung có được không?”

Hiện nay ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, ban ngày ban mặt, ở chỗ này hoan ái thực sự ngượng muốn chết!

“Trẫm chờ không nổi!”

Vừa dứt lời, hân hôn lên bờ môi non mềm, bàn tay to kéo đai lưng trên vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

73. Chương 73: Yêu Tinh

Hơi thở nam tính bá đạo đập vào mặt, môi lưỡi Nam Cung Lâm trần trọc gặm mút miệng nhỏ của thiên hạ, đầu lưỡi đảo qua hàm răng của nàng, cuốn lấy lưỡi hồng, hung hăng kéo ra ngoài, thưởng thức qua lại.

Đai lưng rút ra, xiêm y lỏng lẻo mở rộng, lộ ra chiếc yếm màu tím xanh bên trong, làm tôn lên da thịt trong sáng trắng như ngọc của Nghê Ngạo Lam.

Bàn tay to dễ dàng cởi thắt nút mềm trên chiếc yếm, lại kéo ra ném sang một bên, hai bàn tay ngắt đầu vú rồi xoay ấn, khiến điểm đỏ trở nên đỏ tươi vĩnh cao.

Bàn tay khác đặt lên một bên ngực đầy đặn, Nam Cung Lâm vừa hôn nàng vừa nói, “Bảo bối, vú to lên rồi, sờ đã tay quá.”

“Ừm... huynh... huynh...” Hai gò má Nghê Ngạo Lam đỏ bừng, không ngờ hân lại biết rõ thân thể nàng vậy, ngay cả hai ngọn núi thay đổi kích cỡ cũng biết.

Đọc được suy nghĩ của nàng, hân cười, “Toàn thân trên dưới có chỗ nào của nàng ta chưa sờ qua đâu, đương nhiên ta biết rõ ràng, nàng càng ngày càng xinh đẹp, tiểu yêu tinh!”

Cúi đầu, hân há miệng ngậm một bên vú tròn trịa, lưỡi quét qua lại, thỉnh thoảng hàm răng khẽ cắn, lưu ít dấu răng, làm bên đó trở nên ướt át, lại ngậm bên khác.

Dưới ánh mặt trời, vết nước càng lấp lánh, vừa sắc tình vừa thanh thuần.

Vốn còn định năn nỉ, nhưng động tác của hân tuyệt đối xâm chiếm không thể nghi ngờ, khiến nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể mặc hân châm lửa trên thân thể nàng.

Hơn ba năm nay, thân thể mềm mại nhạy cảm tựa như củi khô gặp lửa cháy hừng hực, dục vọng lập tức tràn ngập trong mỗi tắc máu thịt trong người, nhanh chóng trầm luân.

Nam Cung Lâm cũng không tốt hơn chỗ nào, vừa nãy mới hôn tiểu mỹ nhân thôi đã làm nam vật trong nháy mắt cứng rắn sừng to lên, giống như một thiếu niên chưa từng hoan ái vậy, kích động tới nỗi muốn xé nát tiết khô của nàng, cứ thế cắm vào.

Nhưng, hân còn chưa âu yếm xong bảo bối của hân.

Kiểm chế cơn kích động, bóp thịt toàn thân để vương tuyệt điểm căng cứng, bàn tay kéo tiết khô nàng xuống, quỳ sát giữa chân nàng, con người đen nhìn chằm chằm hai mảnh thịt hồng hồng khép chặt, xấu xa hỏi, “Bảo bối, nàng ướt rồi hửm?”

“Ta... ta... không biết...” Nghê Ngạo Lam cảm thấy bụng dưới có một luồng nhiệt vọt lên, dưới cái nhìn soi mói của hân thì càng rõ ràng hơn, nàng nhìn khuôn mặt hân dưới ánh mặt trời, càng lộ ra nét tuấn lãng xinh đẹp.

“Haha, ta chọc thử xem.” Nam Cung Lâm vươn ngón tay dài khê gầy mảnh thịt mềm đùa nghịch, một dòng dâm thủy chảy ra, “Bảo bối nôn nước ra rồi, xinh thật.”

“Lâm ca ca...” Dưới ánh mặt trời rực rỡ, nàng bị hấn khiêu khích, nhiệt độ cơ thể càng tăng, trán chảy mồ hôi ròng ròng, tiểu huyết trống rỗng đến mức muốn chiếm lấy hấn.

Đột nhiên ngón tay dài của hấn xâm nhập vào, chậm rãi ma sát đường mòn chật hẹp, khiến thiên hạ khê rên lên, hai chân càng dang rộng, không tiếng động làm ra động tác mời hấn.

Nam Cung Lâm say mê nhìn đôi mắt nàng dần dần ướm át, hỏi, “Tiểu tử Viễn Trình chết tiết kia có làm vậy với nàng không?”

“Không có... ưm... ngay cả... hôn cũng không có...” Nghê Ngạo Lam bĩu môi.

“Bảo bối ngoan lắm, để ta hôn nàng nào.” Nam nhân nói xong, cúi đầu há miệng liếm hoa hạch yếu ớt, đầu lưỡi cọ sát, đồng thời lại tăng thêm một ngón tay giúp nàng mở rộng nộn huyết.

Quá lâu không làm, hấn sợ không đỡ được nàng ướm dẫm, chuẩn bị không cẩn thận, đợi lát nữa còn thịt to cắm vào sẽ làm nàng và mình đau.

Hai ngón tay đâm vào tiểu huyết, hơn nữa thịt hạch truyền tới cảm giác ác liệt, kích thích Nghê Ngạo Lam, tay nhỏ nín chặt xiêm y đã mở rộng, nàng lắc đầu, tức khắc mái tóc bị kéo xỏa ra.

Thoáng cong người, nàng càng dán tiểu huyết của mình về phía hấn, khát vọng càng nhiều khoái cảm hơn.

Rút hai ngón tay, Nam Cung Lâm dứt khoát nâng mông nàng lên, áp chân dài lên nửa người trên của nàng, nói, “Tiểu yêu tinh, xem ta liếm nàng như thế nào.” Hấn há miệng, đặt lên mảnh thịt, đầu lưỡi chui vào đường mòn, vị tanh ngọt tràn ngập trong miệng hấn.

Nghê Ngạo Lam xấu hổ không dám nhìn thẳng, đành hơi mở mắt nhìn bờ môi ngậm kéo mảnh thịt của nàng, sau đó đầu lưỡi chọc vào khe nhỏ, hình ảnh dâm mỹ khiến nàng hưng phấn, dâm dịch róc rách chảy ra, thịt mềm bên trong tiểu huyết càng kích động hơn.

Hút chất lỏng ngọt ngào của thiên hạ, khoe môi, chớp mũi của Nam Cung Lâm đều dính dâm dịch.

Tiếp đó, hấn buông hai chân tiểu mỹ nữ, đứng dậy cởi bỏ tiết khố, xốc vạt áo lên, quỳ xuống, đưa còn thịt đến trước môi nàng, mỉm cười ra lệnh, “Bảo bối, đổi lại nàng dùng miệng nhỏ lấy lòng ta thật tốt nào.”

Nam vật đỏ tía trước mặt còn chảy ra tinh thủy, Nghê Ngạo Lam ngượng ngùng ngược mắt nhìn hấn một cái, khê há miệng ngậm vào, mùi Long Tiên Hương hơi mặn tràn ngập khoang mũi, đánh thẳng vào giác quan thần kinh của nàng, bụng dưới chờ mong đến mức phát đau.

Cho dù một khoảng thời gian dài trôi qua, nhưng nàng vẫn nhớ rõ kỹ thuật miệng hấn từng dạy cho nàng, không cần chăm chú nút, chỉ cần ngậm còn thịt đến chỗ sâu nhất trong miệng nhỏ, là có thể làm hấn sướng khoái không gì sánh bằng.

Cảm giác được cổ họng thiên hạ liên tục trên đỉnh quy đầu, bị kẹp lại thật sâu, thịt miệng mềm mại bao bọc thân còn thịt, “Siz... Bảo bối... nút như thế này!”, giọng hấn khàn khàn vài phần, đầy gợi cảm.

Lời nói của nam nhân khiến sự tự tin trong lòng thiên hạ được khẳng định, càng cố gắng đưa còn thịt vào trong miệng, nhưng hấn thực sự vừa to vừa dài, làm sao cũng chỉ có thể ngậm được hai phần ba, cho nên nàng chủ động nút, dùng sự thâm nhập làm hấn sung sướng, cũng tăng tần suất nút.

“Ồ... Yêu tinh!” Nam Cung Lâm đột nhiên dùng một tay rút còn thịt ra khỏi miệng nhỏ của nàng, dặt theo một sợi chỉ bạc dài mà dính dính, nàng thấy thể theo bản năng vươn lưỡi hồng liếm vào miệng.

Miệng ngậm quá sướng khoái thực sự khiến hấn suýt tước vũ khí, mặc dù phun trong miệng nàng cũng rất tuyệt, song không phải bây giờ, lúc này hấn muốn phóng thích trong cơ thể nàng.

Gác hai chân nàng lên vai mình, nam vật khê đâm khe nhỏ, để vương từ trên cao nhìn xuống, tà ác ngông cuồng hỏi nữ nô của mình, “Muốn bị làm hửm? Nàng tự nói rõ ràng đi.”

Ánh mắt thèm khát dừng trên khuôn mặt yêu nghiệt của hấn, Nghê Ngạo Lam trả lời, “Muốn, muốn bị Lâm ca ca làm, làm ta.”

Nàng đã chờ rất lâu rồi, lúc mất trí nhớ, trong những giấc mộng mây mưa kịch liệt với hắn, luôn ướt cả tiết khô. Sau khi hồi phục trí nhớ, nàng vẫn thường nằm mộng xuân, có một, hai lần nàng còn nhin không được tự mình an ủi, tay nhỏ bé bắt chước cách hắn yêu mình, nhưng vẫn không đủ.

Chỉ khi hắn chân thật vui trong cơ thể nàng, nàng mới cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn.

“Tiểu phóng túng, long căn của ca ca muốn cắm vào tiểu huyết của nàng rồi!” Nam Cung Lâm nói xong, thất lưỡng tàn nhẫn ưỡn ra trước, côn thịt thô to xuyên thẳng lỗ nhỏ, toàn bộ nhập vào cái miệng nhỏ ướt át bên dưới kia của nàng.

“Á...” Tiểu mỹ nhân yêu kiều rên, cảm giác được thịt huyết bị hung hăng căng ra, mang theo sự đau đớn, hắn thực sự quá thô, quá to mà!

Nhưng trong cơn đau này lại hàm chứa khoái cảm thịt mềm kẹp chặt nam vật nóng bỏng của hắn.

Nam Cung Lâm cúi người, đưa chân dài của nàng áp trước ngực nàng, toàn bộ dục căn chen vào càng sâu, hắn hôn miệng nhỏ của nàng, nói, “Bảo bối vừa nhỏ vừa chặt... ừm... muốn kẹp chết ta à?”

Dâm huyết của bảo bối hắn vốn nhỏ chặt hơn nữ tử bình thường, thường xuyên làm nàng còn chặt, nhưng không đến mức vừa tiến vào liền sắp bị kẹp chết. Lần này một thời gian rất dài không làm nàng, khiến hắn mới tiến vào đã rút ra khó khăn, mặc dù nàng rất ướt.

“Ừm... người ta không có...” Nghe Ngạo Lam đau đớn vì thịt huyết bị xé rách, viên mắt ướt ướt, nũng nịu phỉ nhận, côn thịt cực kỳ thô to chọc nàng rất khó chịu.

“Ngoan, để ta làm một chút, lát nữa sẽ hết đau.” Tất nhiên Nam Cung Lâm biết nàng đau, song chung quy ở trước mặt hắn, nàng luôn tỏ ra mong manh, đau cũng nhin không nổi, dứt khoát làm hắn phải mềm giọng dụ dỗ.

Tiếp đó, hắn đóng đưa phần mông cường tráng chút một như đóng cọc, không nhanh nhưng đẩy sâu đến tận cùng, để nàng quen kích cỡ của mình trước.

74. Chương 74: Quán Quýt

Khi toàn bộ côn thịt của nam nhân đi vào chỗ sâu nhất của thịt huyết, mang đến một làn sóng khoái cảm kích thích và tê dại, khiến tiểu huyết co rút nhanh.

“Ồ, bảo bối... thả lỏng.” Nam Cung Lâm khê thở hổn hển, dâm huyết nhỏ kẹp chặt đến mức hắn khó có thể thông thuận rút ra cắm vào, trán toát mồ hôi nóng.

“A... ca... ca...” Nghe Ngạo Lam giơ tay vòng qua cổ hắn, nũng nịu yêu cầu, “Hôn nhẹ...”, làm thế có thể có hết sức khiến mình làm dịu thân thể căng thẳng.

Nghe giọng nói yếu ớt hơi khàn của nàng tựa như kẹo bông gòn vậy, ngọt tận tim, hắn phỉ người xuống, cúi đầu hôn môi hồng của nàng, phác họa dáng môi xinh đẹp.

Thiên hạ vươn lưỡi hồng ra, đầu lưỡi cọ xát quán quýt lấy hắn, nuốt nước bọt hắn mang sang.

Nam căn thô to của Nam Cung Lâm mới rút ra xong, cảm thấy tiểu huyết càng lúc càng mềm mại, mật dịch lần nữa tràn ra hàng loạt, điều này có nghĩa là sự khó chịu ban nãy đã biến mất.

Khi hôn tới nổi nàng thở hổn hển, sắp không thở nổi nữa, hắn mới rời khỏi nàng, chống nửa người trên, bắt tay cời xiêm y mềm mại, nhưng không hề cời ra, mà để nó lỏng lẻo treo trên người, lộ thân thể chính diện cường tráng.

Mở to đôi mắt thưởng thức vóc dáng hắn, ba năm qua, bờ vai hắn đã càng thêm rộng rãi, cơ bắp đẹp đẽ, mỗi tác đều ẩn chứa sức mạnh không gì sánh bằng. Chẳng qua khi ánh mắt rơi trên vết sẹo nơi vai trái hắn, Nghe Ngạo Lam nhin không được viên mắt đỏ au, “Lâm ca ca... còn đau không?”

Nam nhân này luôn luôn che chở nàng, bản thân thà chịu sự giày vò về thân thể lẫn tinh thần cũng không muốn nàng bị thương.

Biết tiểu mỹ nhân chỉ cái gì, nhưng Nam Cung Lâm không muốn nàng áy náy để bụng, thế là cười xấu xa nói, “Còn chưa dùng sức làm nàng khóc, long căn chưa cắm sâu khoái đường nhiên đau rồi.”

Chỉ hai ba câu đã chọc Nghê Ngạo Lam quên mất nước mắt, lời nói thâm độc của hắn khiến nàng đỏ bừng mặt, tay nhỏ vuốt cánh tay hắn.

“Lâm ca ca, huynh rất... hạ... lưu...” Nàng vốn muốn nói vô sỉ thâm ô, nhưng muốn nói cũng không nên nói nghiêm trọng như vậy.

“A, chẳng phải tiểu damsang nàng thích à?” Hắn nghe thấy cười, chế nhạo nàng.

“Người ta đâu có!” Nàng phồng má nói một đấng, nghĩ một nẻo kháng nghị, nữ nhi người ta luôn cần chút rụt rè, cũng không thể thâm nhiên hô ‘Huynh càng hạ lưu, ta càng thích’ mà!

Rút phân nửa còn thịt ra, Nam Cung Lâm thưởng thức damsang thủy lưu lại bên trên, nói, “Nàng không thích sao ướm thành thế này, trên long căn của ta toàn là damsang của nàng đó.”

Tâm sự bị nói toạc ra, Nghê Ngạo Lam quả thực xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, kiêu ngạo nói, “Bại hoại! Không làm nữa!”, đồng thời lắc mông, muốn đẩy nửa người dưới của hắn.

Đúng đưa như vậy, đối với Nam Cung Lâm mà nói đúng là sự hấp dẫn mất hồn, bàn tay to lập tức bóp mông nàng, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ tà ác, nói, “Không làm? Ca ca liền làm cho nàng xem!”

Cong nửa người dưới của nàng lên trước ngực, bàn tay đè chỗ bên ngoài bắp đùi của nàng, nam nhân thẳng lưng rút ra cắm vào, còn thịt to hung ác dùng sức xoắn xuyên qua nộn huyết.

“Bảo bối, nàng xem dáng vẻ damsang của nàng nè, ăn rất vui vẻ.”

Nghê Ngạo Lam nhìn chỗ giao hợp, chỉ thấy còn thịt đầy dư tợn của hắn liên tục rút ra đâm vào, hai mảnh thịt đỏ tươi ở nơi riêng tư của mình vừa hút lại liền bị kéo trở ra, mật thủy phun lên bắp đùi hai người trở nên đặc biệt sáng loáng dưới ánh mặt trời.

“A a... Lâm ca ca...” Nàng thở gấp, dục hỏa nơi bụng dưới cháy hừng hực, khát vọng khoái cảm được hắn hung hăng thương yêu.

“Sao? Ăn ngon chứ, haha...” Nam nhân rút còn thịt, cố sức chọc vào, túi ngọc đánh lên mông nàng bạch bạch, sức lực ép nàng sắp không thở nổi.

Cách đâm gần như thô bạo kiểu này khiến thiên hạ không bao lâu sau liền hu hu cầu xin, Nam Cung Lâm bèn ôm nàng lên ngồi trên nửa người dưới của mình, đổi sang húc lên xuống.

Đôi tay ôm gáy hắn, chân dài kẹp hôn hắn, Nghê Ngạo Lam dán hai vú lên lồng ngực hắn, hai điểm đỏ bị cọ xát đến mức cứng rắn vênh lên, miệng nhỏ hé mở, “Ưm a... Lâm ca ca... ưm... dài quá...”

“Không dài sao làm nàng thoải mái chứ? Hửm?” Nam Cung Lâm sung sướng nói, không cách nào có thể phủ nhận, lời khẳng định của nữ nhân luôn khiến nam nhân cảm thấy kiêu ngạo không gì sánh bằng.

Cánh tay cường tráng ôm bắp chân nàng, bàn tay to vững vàng cố định thân thể mềm mại của nàng, hắn điên cuồng mạnh mẽ chọc lên, còn thịt to thô bạo căng damsang huyết ra, dùng sức để toàn bộ thịt mềm bao bọc mình.

“A... chặt thật... hận không thể làm chết nàng...” Mồ hôi từ trán chảy xuống, hắn khẽ hí mắt nhìn thiên hạ đỏ ửng mỹ nhan, xuân tình đầy mặt, ý loạn tình mê lắc đầu.

“A a... không... ưm ơ... sâu quá... á... đừng làm... thế a...” Nghê Ngạo Lam hoàn toàn bị đưa lên cao, khi thân thể hạ xuống, toàn bộ trọng lượng tập trung ngay chỗ tiểu huyết, hắn cần bản liệu mạng cảm chết nàng, đường mòn hẹp nhét đầy còn thịt to của hắn, dường như sắp bị chọc thủng.

Khi Nam Cung Lâm nhanh chóng đâm đến đỉnh miệng tử cung, thịt mềm cắn chặt hắn không buông, mang đến tư vị tuyệt vời, còn thịt to lại nở lớn vài phần.

Dâm thủy từ nhuộm huyết liên tục bị ép ra, theo nam căn chảy xuống, nhuộm ướt túi ngọc, rơi trên mặt cỏ, như giọt sương sáng sớm, lóe lên ánh sáng bạc.

“Ừm... ca ca làm nàng thoải mái không?”

“Thoải... mái... a ưm rất tuyệt...”

Cảm giác tê dại chùng chất từ bụng dưới vọt lên, Nghê Ngạo Lam chịu không nổi lập tức thét lên cao trào, “Á... á... đến... rồi...” m mật bắn tung tóe lên cơn thịt, thịt huyết kẹp chặt, cũng khiến tinh quan Nam Cung Lâm mở rộng, gằm nhẹ, “Siz... tất cả đều bắn cho nàng... A...”

Dịch nóng phun vào tử cung, làm nàng nhịn không được run rẩy vài cái, lại cắn chặt cơn thịt to hai ba lần.

Một khoảng thời gian dài không hoan ái, sự nhiệt tình của tiểu mỹ nhân đối với Nam Cung Lâm mà nói tựa như độc dược, không động vào thì thôi, vừa chạm liền nghiện không dừng được.

Cơn thịt mới phát tiết chưa hề mềm nhũn, vẫn còn cứng rắn, hấn thả dùi nàng xuống, rút nam vật. Khi nàng cho rằng có thể nghỉ ngơi một tí, lại không ngờ hấn động thủ lật người nàng, để nàng nằm sấp trên bãi cỏ mềm mại. Cảm giác được tinh thủy theo bắp đùi ồ ồ chảy xuống, nàng cả kinh kẹp chặt hai chân lại.

Ngón tay nam nhân quệt một ít dịch thể, đầy sắc tình bôi lên cặp mông mềm mịn của Nghê Ngạo Lam, con người đen nhìn chăm chăm tinh thủy sền sệt dâm huyết phun ra, lập tức đỏ ngầu thèm khát, thú tính trong cơ thể cũng bùng phát, cơn thịt bỗng nhiên nở to hơn trước.

Khi hấn cảm nam căn đỏ tía đung vào miệng huyết ướt át, nàng biết ngay hấn còn muốn nữa, bèn hét hoảng kêu, “Lân ca ca, dừng mà!”

Ba năm trước, khi hoan ái, dục vọng của hấn luôn làm nàng ăn không tiêu, thường xuyên muốn làm vài lần mới bằng lòng bỏ qua, giờ ở nơi lộ thiên như vậy, hưởng chi hình như hấn còn dững mãnh hơn trước, nàng sợ lần này phải mất nửa buổi chiều mới kết thúc.

Bàn tay to đè lưng ngọc của nàng, khiến nàng không thể nào nhúc nhích, Nam Cung Lâm khẽ dụ dỗ, “Bảo bối ngoan, lại cho làm mấy lần nữa nhé?”

“Lân ca... á...” Nghê Ngạo Lam còn muốn thuyết phục hấn, hấn đã hung ác chen vào, sau khi lên cao trào tiểu huyết còn chưa dịu lại, cực kỳ mẫn cảm, lần này húc đến mức thân thể mềm mại của nàng run rẩy.

Nâng mông lên cao để nam nhân dễ dàng hành động, ưỡn cơn thịt to, cảm nhận thịt huyết ướt át mút thân gậy, đầu ngón tay bóp mông thịt lập tức xuất hiện dấu đỏ.

Mông truyền tới cảm giác đau, tiểu huyết truyền tới cảm giác sáng khoái, rốt cuộc khiến Nghê Ngạo Lam có loại khoái cảm kỳ dị bị tàn sát bữa bãi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, yêu kiều kêu, “Hơ á... Lân... ưm...”

Dục vọng khiến nàng trầm luân trong sự phóng đảng tàn bạo của nam nhân, không tự chủ xoay vòng eo nhỏ nhắn phối hợp với động tác rút ra cắm vào của hấn, để thịt huyết ăn sâu cơn thịt to hơn.

Trên bãi cỏ mệnh mông bát ngát, cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, cuộn xiêm y đỏ rực của đế vương lên, mái tóc dài đen óng của hai người thoảng quần quýt tết vào nhau.

m thanh dâm hợp bạch bạch bạch quanh quần bên tai, vừa dâm mỹ vừa phóng đảng.

“Chắc... lẳng lơ thật... rõ ràng đã muốn bị làm, còn nói dừng.” Nam Cung Lâm cười khẩy, cúi người phủ lên tấm lưng trắng như tuyết của nàng, há mồm gặm cắn gáy, vai nàng, lưu lại vết hôn đỏ.

Bàn tay to tiến lên phía trước thăm dò nơi riêng tư của nàng, lòng bàn tay vờn vẽ hoa hạc sưng to, sau đó hơi vận một cái, và nghe nàng hít khí thở hổn hển.

“Thoải mái thế à? Tiểu lẳng lơ sáng khoái thêm một chút nhé.”

“Á không... Lân ca ca... xin huynh dừng ưm ưm a...” Nghê Ngạo Lam không cách nào trốn khỏi sự khống chế của hấn, chỉ có thể mềm nhũn thân thể yêu kiều, mặc cho bàn tay to cường ngạnh, môi lưỡi ướt át nóng bỏng, cơn thịt khổng lồ xâm nhập.

Hai ngón tay hết về tới xoay, bóp hạt mầm nhỏ, khiến nàng thở dốc thét chói tai, càng không ngừng lắc đầu, tay nhỏ bé chăm chú nắn xiêm y dưới thân.

“Kẹp chặt tay ta vậy, rõ ràng muốn ta làm nàng, không phải sao?” Nam Cung Lâm cường tráng điên cuồng dùng đưa móng, cõn thịt cắm vào dâm huyết ngưng ngưng ẩm ướt, mặt thủy nhỏ giọt xuống, nhưng không rơi xuống đất.

“Không được... a a... muốn hỏng rồi ưm...” Thiên hạ yêu kiều khóc rưng rức.

Nữ nhân càng cầu xin, càng dẩy lên hứng thú muốn chà đạp nàng của nam nhân.

“Mở chân ra nào!” Nam Cung Lâm liếm vành tai nàng, giọng nói khàn khàn mê hoặc nàng làm theo ý hắn.

“Không... Lâm ca ca a...” Nghê Ngạo Lam lắc đầu, dang chân ra, cõn thịt sẽ đâm càng sâu hơn, hắn sẽ cắm nàng hỏng mất.

“Mở nào, bằng không ta làm nàng ngắt luôn!”

Nàng vừa nghe thế, sợ đến mức ngoan ngoãn dang chân, để hắn khám nửa người dưới vào giữa hai đùi, quả nhiên cõn thịt đâm rất sâu, cọ xát miệng tử cung, kích thích tiểu huyết co rút nhanh.

Tầng tầng thịt mềm bao bọc dục vọng, mót cắn tới nỗi toàn thân hắn khoan khoái không ngớt, khiến hắn càng hung ác tiến vào dâm huyết mềm mại của nàng, làm nàng không nói nên lời, chỉ có thể buông thả kêu lên.

“Á á... không... muốn chết rồi...” Nghê Ngạo Lam chợt thét chói tai, bật khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, thân thể mềm mại trở nên cứng nhắc, thịt huyết lẫn nữa bị làm tới mất hồn, khoái cảm to lớn nhấn chìm nàng.

Thừa dịp tiểu huyết thiên hạ co rút từng trận cắn mót cõn thịt, sau khi Nam Cung Lâm buông thả đâm vào mấy chục lần, hắn tàn nhẫn chọc dâm động, lần thứ hai rưới dịch trắng vào cơ thể ẩm áp của nàng.

75. Chương 75: Hỷ Sự

Đại Cảnh quốc, Đại Thanh năm thứ tư.

Khi lá xanh rụng hết rơi trên bùn, trở về lòng đất, tuyên cáo mùa đông đã tới. Núi xa hiu quạnh, nước sông lạnh lẽo thấu xương.

Nhưng nhân dân ở đế đô phồn hoa không cảm thấy chút lạnh lẽo nào của mùa đông, một bầu không khí vui mừng nồng đượm đang bao quanh nơi này.

Bởi vì hôm nay là ngày dương kim thánh thượng lập hậu, cưới nương tử xinh đẹp yêu kiều về cung.

Mọi người truyền tai nhau nói rằng, hoàng hậu giống y đúc Hữu thừa tướng đã chết cách đây ba năm, có lẽ hoàng thượng quá mức yêu thích Hữu thừa tướng, nên gửi gắm tình cảm lên người tiểu mỹ nhân này.

Nói rằng, hoàng hậu là nghĩa muội của quận vương nước láng giềng, để gia tăng quan hệ bang giao giữa hai nước, nên kết quan hệ thông gia.

Nói rằng, dáng vẻ hoàng hậu gần giống Hữu thừa tướng, chỉ có tính tình bất đồng, sở trường khác biệt, cho nên có người nghi thần nghi quỷ suy đoán, Hữu thừa tướng mượn xác hoàn hồn với nữ tử này.

Nói chung, mọi người lưu truyền sôi nổi, nhưng bất kể ra sao, cuối cùng hoàng thượng anh minh của bọn họ đã thành gia, bằng lòng nối dõi tông đường.

>>>>>>>>>>

Dưỡng Tâm điện.

Đèn lồng đỏ treo cao cao, từng tầng màn trướng đỏ rũ xuống, xuyên qua lụa mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng một đôi phu thê đang quấn quýt nhau.

“Á... hoàng thượng... chờ chút...” Nghê Ngạo Lam khẽ thở gấp, toàn thân bị đế vương thoát trần như nhộng, chỉ còn sót lại cây trâm tua rua vàng rực và châu ngọc lóa mắt trên tóc.

Lúc này, nàng đưa lưng về phía Nam Cung Lân, nhảy qua ngai trên nửa người dưới của hắn, đâm huyết nút chặt côn thịt thô to, hai tay nhỏ bé mềm mại chống trên bắp đùi cường tráng của hắn.

Hoàng thượng nằm đó, mông liên tục đung đưa lên xuống, cầm ra rút vào lỗ nhỏ ướt át.

Nghe nàng nói hết mấy lần muốn hắn đợi một chút, hắn dứt khoát ngồi dậy, lồng ngực dán vào lưng ngọc của nàng, hai tay vốn kiềm vòng eo nhỏ nhắn của nàng đổi thành sờ nắn hai phong nhũ.

“Nương tử, đợi cái gì? Trẫm đã đợi từ đêm qua đến hôm nay rồi, đợi thêm nữa sẽ đói hỏng mất.” Hơi thở nóng rực của Nam Cung Lân phả lên cần cổ nhạy cảm của nàng, há mồm mở hân.

Đều tại tục lệ truyền thống chết tiệt đó, khiến Nghê Chính Quân trước nay rất dễ nói chuyện lúc này lại kiên trì tới cùng, yêu cầu con gái trước hôm lấy chồng phải ở trong phủ, không thể cùng phòng với tân lang.

Tối qua hắn ngủ một mình trên long sàng, không có tiểu mỹ nhân mềm mại ôm, rất là uất ức, lại không được bày sắc mặt thiên tử, không thể cò kè mặc cả với nhạc phụ đại nhân, hơn nữa đêm hắn đành tắm nước lạnh.

“Ưm... còn chưa uống... rượu hợp cần... a... còn phải ưm ưm ăn táo ngọt... con đàn cháu đống...” Nghê Ngạo Lam dứt quãng nói một câu, cảm giác tê dại từ bụng dưới bắt đầu tăng vọt, khiến nàng kiềm lòng không đành vận vẹo mông, thịt mềm chậm rãi cọ xát côn thịt cứng rắn.

Một khắc trước, nàng còn đội mũ phượng đỏ tươi, che khăn voan đỏ thắm, ngồi ngay ngắn trên long sàng. Sau đó đế vương hùng hùng hổ hổ bước vào, xóc khấn đội đầu lên, liền ôm nàng hôn. Nàng bị hôn đến đầu óc choáng váng, sau khi tiếng vang thưa thớt dần, nàng mới phát hiện mình bị lột sạch.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã gọn gàng cởi trần như nhộng, kéo nàng ngồi lên, côn thịt cứ thế thẳng tắp cắm vào tiểu huyết.

“A, trẫm bị nàng mê hoặc tới mất hồn, quên mất điều này.” Tiệc tối ngồi trên long ỷ, Nam Cung Lân toàn nghĩ tới thời khắc đêm xuân, làm sao phóng túng làm tiểu mỹ nhân. Vất vả lắm mới nhịn đến thời gian gần đúng, hắn bỏ mặc văn võ bá quan, không thèm xoay đầu lại đi thẳng tới Dưỡng Tâm điện.

Nhất thời Nghê Ngạo Lam không còn gì để nói, chuyện quan trọng như vậy còn quên được, nàng cũng không biết nên tức giận hay vui vẻ đây. May mà có nương ân cần chỉ bảo, nàng mới không quên.

Rút côn thịt ra, Nam Cung Lân nói, “Bảo bối xoay người đối mặt với ta nào.”, nhìn cặp mông trắng nõn đó, hắn giờ tay vỗ nhẹ.

Thiên hạ nghe lời xoay người lại, lần nữa bò lên đùi hắn, chủ động nhét long căn vào thịt huyết, hai tay vòng qua gáy hắn.

Bàn tay to nắm cái mông tròn của nàng, Nam Cung Lân bước xuống long sàng, vừa đi vừa cầm vào tiểu huyết ướt đầm, đâm thủy bị chen phun lên bắp đùi và túi ngọc của hắn, còn nhỏ giọt xuống gạch men sứ, “Chắc, sao ướt vậy? Mới một ngày không làm nàng, nàng đã thềm thế rồi.”

“A... a ưm... hoàng thượng... ưm xấu xa...” Đôi chân dài của Nghê Ngạo Lam kẹp chặt hông hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vui trên vai hắn, nũng nịu kháng nghị.

“Tiểu lẳng lơ, nàng thích trẫm xấu xa mà.” Nam nhân cười to đáp, mông lại thẳng tiến vài cái, đâm đến mức nàng đâm đắng kêu liên tục.

Khoảng cách ngắn ngủi vừa đi vừa ngừng, một lúc lâu mới tới trước bàn tròn.

Nam Cung Lân ngồi xuống, bàn tay to cầm hai chén rượu, hai người đan tay vào nhau, uống một hơi cạn sạch. Sau đó Nghê Ngạo Lam vươn tay lấy bánh, hắn lại bắt đầu không an phận đóng đưa eo, rút ra cắm vào nộn huyết.

“Ừm a... hoàng thượng... ăn trước đã...” Nàng đặt bánh lên môi hắn, ai ngờ hắn không há miệng, lại yêu cầu, “Dùng miệng hút đi.”

Làm theo ý hắn, nàng cắn bánh để sát miệng hắn, hắn mở miệng cắn mỹ thực vào, tiện thể mút môi hồng của nàng, chia sẻ hương vị ngọt ngào với nàng.

Kế đó, Nam Cung Lâm nuốt bánh, lập tức ôm nàng nằm trên bàn, mái tóc dài rơi xuống thảm, giơ một chân ngọc của nàng lên, để nàng nghiêng người, côn thịt to cắm vào cơ thể nàng.

Bộ ngực sữa mềm mại rũ xuống, tạo nên khe rãnh sâu giữa hai vú, mười ngón tay Nghê Ngạo Lam túm nắm thảm, cảm thấy đường mòn chật hẹp bị hắn nóng bỏng chọc, côn thịt tiến tới phía trước đâm vách tường non nớt, kích thích tăng vọt.

“Đúng là sinh ra để giày vò trẫm... sao lại chật thế này... hửm?” Trên khuôn mặt Nam Cung Lâm nhuộm đầy tình dục, khiến dung mạo vốn diễm lệ càng thêm yêu mị, chỉ một ánh nhìn cũng khiến người ta mất hồn đắm chìm trong hắn.

“Ừm... hoàng thượng... thích không?” Nàng nũng nịu hỏi, giơ tay lên, đầu ngón tay gầy một điểm đỏ trên lông ngực hắn, ném khoeo mắt xinh đẹp lẳng lơ.

Người yêu quyến rũ mình như vậy, sao Nam Cung Lâm có thể chống đỡ nổi, chợt hung ác đâm, nhiều lần rút hơn phân nửa nam vật, lại cắm toàn bộ đến tận cùng, “Sao không thích... ừm... còn yêu thích không buông tay đây...”

Nghê Ngạo Lam bị nam nhân tà ác khống chế như thế, một tay bám cánh tay hắn, tạo ra từng vết đỏ. Nàng nâng eo, mông lên, cố hết sức tiếp nhận sự xâm nhập của hắn.

“A a... hoàng thượng... sướng khoái quá ừm...” Nàng lớn tiếng phóng túng kêu.

Hoa tâm dưới sự kích thích của côn thịt, ứa dâm thủy tanh ngọt, kết hợp với việc hắn điên cuồng chọc vào thịt huyết, phát sinh tiếng nước xì xèo, mà túi ngọc lắc lư dán lên cặp mông non nớt của nàng, kích thích phát ra tiếng vỗ bạch bạch.

Mới bị làm không bao lâu, Nghê Ngạo Lam miễn cưỡng đã mất hồn đạt cao trào, khóc thét lên, “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Á... thoải mái quá...”, mặt thủy phun ra, khiến nơi giao hợp lấy lợi một mảng.

Bị dâm huyết đạt cao trào kẹp chặt, Nam Cung Lâm gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to nắm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, mãnh liệt xỏ xuyên tiểu huyết, sau mấy lần hung ác, xương sống và thắt lưng chợt tê rần, dịch trắng phun vào cơ thể nàng.

Rũ mắt xuống nhìn thiên hạ yêu kiều thổ hổ hể, giọt nước mắt trong suốt còn đọng trên lông mi dài, đáng vẻ bị người ta chà đạp cực kỳ đáng thương khiến dục vọng trong cơ thể để vương lại trời dấy.

Nam Cung Lâm động thủ gác hai chân dài của nàng lên vai, còn côn thịt trong tiểu huyết hơn mềm nhũn lại hung bạo cứng rắn, chọc Nghê Ngạo Lam kinh hô, “Hoàng thượng, nghỉ ngơi tí... được không? Xin huynh đó...”

“Nhưng dâm huyết này của nàng lại hại trẫm cứng nữa rồi, còn muốn không cho? Trẫm tới là được, nàng chỉ cần nằm đó.” Hắn cứng rắn túm hai chân đá loạn của nàng, lập tức đóng đưa thắt lưng, cảm giác tiểu huyết ướt át không ngớt, trắng mịn lại nhỏ chặt, căn bản là lẳng lơ không tưởng tượng nổi.

Vừa nãy hắn bắn hàng loạt tinh thủy vào trong huyết, lúc này lại bị côn thịt của hắn lấp kín chặt chẽ, tiểu phúc trướng lên, trong lúc đâm, cảm giác tê dại truyền ra, khiến nàng kêu oa oa.

Trong đêm tân hôn của Hoàng thượng Đại Cảnh quốc, hoàng hậu xinh đẹp bị ép buộc đạt cao trào lần nữa, dục hỏa lại điên cuồng thiêu đốt, tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần, sau đó hoàng hậu cũng yếu ớt mơ màng ngất đi.

Canh giữ ngoài điện, Kim Phúc đã nghe tiếng gầm phóng túng tới hơn nửa đêm, nghĩ, hoàng hậu nương nương, ngài giúp hoàng thượng bỏ thân căn bản là tự giết chết mình, bất quá hoàng thượng cũng quá dũng mãnh rồi... Đây là tiết tấu chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu nhỉ?

>>>>>>>>>>>

Xuân ý ẩm áp, chồi non xanh biếc nảy mầm, ứng với đời sao của quân vương Đại Cảnh quốc đã tới.

Cuối cùng, dưới sự điều dưỡng, nàng có long chửn, một tháng trước bình an sinh hạ long tử, tên là Nam Cung Ngật. Hy vọng con có thể có tâm trí mạnh mẽ, sừng sừng không dao động, bất kể thế nào cũng có thể thông dong ứng phó.

Nghê Ngạo Lam thương con, cơ bản vẫn hi vọng con có thể uống sữa của mình, ngay sau đó muốn vút bỏ hoàng thượng. ị cho con bú.

Người bị đè trên giường chớp chớp mắt vô tội, nói, “Hoàng thương... Ngất nhi nó...”

Ba tháng đầu mang thai, Nam Cung Lân căn bản không dám chạm vào Nghê Ngạo Lam, chỉ có thể tự mình giải quyết. Qua ba tháng, cho dù có hoan ái cũng không thể tận hưởng, sau khi sinh xong ở cữ, hẳn chỉ có thể dục vào việc tắm nước lạnh hoặc dùng hai tay, nín nhịn đến mức sắp phát rồ.

“Ừm... hoàng thượng... lời này xấu hổ lắm... á...” Tiểu mỹ nhân khẽ cười, mười ngón tay luồn vào mái tóc đen của hắn, càng dấn khuôn mặt lên bờ ngực sữa của mình.

“A... hoàng thương...”

Hỏi Kim Phúc, rốt cuộc hoàng hậu nương nương sinh con là chuyện tốt hay xấu, hần chỉ biết mở hai tay ra, việc của chủ tử nhà hần đúng là khó mà nói. Chỉ có thể nói rằng, hoàng thượng, trong lúc ngài không thể chạm vào hoàng hậu nương nương, đừng đen mặt lại để nô tài xem, cũng đừng ai oán nhìn nô tài, nô tài không phải kẻ khờ xướng đầu hu hu hu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuoc-phu-dung>